

این سند در تاریخ ۱۳۵۰/۷/۹
 در شهر تهران در محله ...
 در حضور ...
 ...
 ...

۱۳۵۰ - ۱۳۴۹ سالهای که ...
 ...

...
 ...

...
 ...
 ...

۱۳۵۰ / ۷ / ۹

فرید ...

در دفتر کتب کتابخانه ملی

۱۵۹۹۶۹

جمادی

صنایع و مکاتیب و فضائل و حسنات و زینت
بر عیون و شمعین و دل و قلوب و قلوب

نادر دیوانه الفاظ و معانی و تقایق و تشال رنگ بست تازگی و تفتگی است اعنی

سخنوری کلیم کلام و سر و سخن و الامتظام و طرز اندیشه آفریده اوست به درین لفظان میاید است

کتابخانه ملی و سر و سخن و طرز اندیشه آفریده اوست به درین لفظان میاید است

اطلاع

اس طبع میں ہر علم و فن کی کتاب کا ذخیرہ سلسلہ وار فروخت کیلئے موجود ہے نہ صرف مطول بلکہ ایک شائق کو چھاپخانہ سے مل سکتی ہے جسکے ملاحظہ و معائنہ سے شاید یقیناً تفصیلی حالات کتب کے معلوم فرما سکتے ہیں قیمت بھی ارزان ہے اس کتاب کو مثل بیچ کے تین صفحہ سادہ میں بعض کتب علم و اہول وغیرہ مذہبی اسلام کو درج کرتے ہیں تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہو اس فن کی اور بھی کتب متعلقہ کا رخاہ سو قدر و انوکھا لگا ہی کا ذریعہ حاصل ہو۔

کلیات و ادب فارسی

کلیات حزمین - یہ ایک مجموعہ غرائب و زکاء از طبع سخن آفرین مشیخ محمد علی حزمین اس مجموعہ میں کتب ذیل شامل ہیں سوانح عمری حضرت مصنف تواریخ سلاطین قصائد نفیہ آئمہ اطہار دیوان وثنویات صفیہ دل وچمن وچمن وثنوی خرابات فرہنگ نامہ و تذکرۃ العاشقین وغیرہ۔

کلیات مرزا بیدل - اس کلیات میں چار کتابیں نکات بیدل - قعات بیدل - دیوان بیدل عناصر بیدل دیوان بیدل - نقل از نسخہ ولایت

کلیات سعدی شیرازی - حاوی سائل منقول دیباچہ کلیات کریم گلستان بوستان قصائد و قصاید مرآئی ترجیحات کلیات بدائع خواہم غزلیات قدیم صفات مفردات قطعات باعیاات ثنویات قطعات بیات نہریات خاتمہ کاغذ سفید مطبوعہ جدید۔

کلیات نظم غالب فارسی - یارب سبزه اسرار خان بہادر دہلوی کا کلیات

دیوان انصاری - کامل از تاج طبع مرزا محمد علی شیرازی شاہ شاعر فارسی۔

کلیات عناصر - دواوین خسرو دہلوی مجموعہ

چار دیوان - دیوان تحفۃ الصفوح کلام صغیرین فرمایا - دیوان مسط الحیوۃ - کلام جوانی - دیوان غزلت کمال جو کمال عمر چالیس میں فرمایا۔

دیوان بقیہ نقیہ جو کہ پیری میں تصنیف فرمایا۔ کلیات جامی - یہ کلیات ولایت کے خط پورا لکھا ہوا بہم پہنچا اسی سے نقل ہو کر چھپا۔

کلیات نظیری - نیشاپوری مع شرح۔ کلیات ظہیر - فارسیابی قصائد دیوان رباعہ آ و قطعات وغیرہ۔

دیوان حافظ - محشی مشہور دیوان حافظ شیرازی کا ایضاً محشی مطبوعہ جدید بہت خوش طبع ہو گا کاغذ گندہ ایضاً - کاغذ سفید گندہ۔

شرح دیوان حافظ - باطل معانی و مصطلحات صوفیہ تصنیفات مولوی سید محمد صادق علیہ السلام۔

دیوان شمس تبریزی - از کلام ولی نور زادہ محمد بن ملک واد معروف بہ شمس تبریزی۔

دیوان محقق تصنیف محقق رشتی - استاد اہل زمانہ تہارست نام مقام کا بہر ولایت فارس میں۔

دیوان جواہر قطب الدین حضرت قطب الدین

کتاب مطبع می می مشی نو کشف و اسرار کا یونہی از طبع

بسم اللہ الرحمن الرحیم

آنکہ خواہد داشت فروار حشایان
 از گل حبت گریبان اجتنابی میکند
 عرصہ بستان پروردی اہوا خویش را
 صد فراغ و عیش را و روزی بندگی اشتیم
 گریہ خونین بساطی چیدہ در باز ایشوق
 زو و بر نخل ہوس نے بار میاندہ برگ
 رقصہ و رطوفان عسم بر باد اسباب نفس
 چشم پر خون کی پسند حیرت افتادی چنین
 کردہ و اعش سینہ تار یک را خورشید زار
 و زربان قصہ پرواز ان سخن کوتاہ ماند
 بیج فکرے را براتی نیست بر خاطر لے

گشتہ و صفش آفتاب مطلع دیوان ما
 خار کوئی اختلاطی کرد با دامن ما
 گرنہی آمد بکار گوشت زندان ما
 گشتہ بر خوان جگر و اعش غمش مہمان ما
 مے چکد یا قوت تر از پنچہ مترگان ما
 لرزہ حسرت چنین گرمیدہ افشان ما
 آرمی آرمی ظاہرست از آہ بی پایان ما
 گریختاوی پسند عید ماتہ بران ما
 و غمش ہر قطرہ خون گشتہ عشیتان ما
 زانکہ در افشا نیکنہ عسم پناہان ما
 گشتہ یا و جلد ثبت و دفن ما

هزده بیتا ز می ظهور می حسن بیکتانی من
توده بای سرنزیری بر سر میدان ما

دانع می لاله و مانند ز پیشینه ما تلخکامی چه بلا نیست شیرین بنیان در نیاید به نظر هر چه در آید به نظر نقد و جنس لجان فتنه بیجان گشت آن روز که تابنده طاب گشت در خور و جور و جفا مهر و قبا با کرد	روز شنبه همه ز اید شب آینه ما زهر را کام و بدشکر لوزینه ما پندیرفته بحر عکس تو آینه ما تا گره بسته بودا تو گنجینه ما نیمه و دانع تنهای تو در سینه ما با و افزون آنین سعی تو در کفینه ما
--	--

گر نه اسراف تو میرفت ظهور می از حد
صرف امسال شدی طاقت پارینه ما

عالم همه ست است ایام ست دل ما مرهم نکند ناز حسد پدیدارند ارد در جیب سمن بخت ایم از خس و خاشاک و اعط چکنی دست حدیث گل و سبیل امید که سرگشته چو زباونه مایه سم هر سینه که دیدیم فرو رفت به راحت	شبهها همه روز است چراغ ست دل ما پرورده و دوش و پر دانع ست دل ما زان گلخنیا نیم که باغ ست دل ما برخیز که شوریده و مانع ست دل ما بر بوی میت ست سراج ست دل ما از مر حمت دانع تو دانع ست دل ما
--	---

آینه بهیقلک غم و او ظهور
ایمن ز دم عیش و فرام ست دل ما

ماف کوثر نمی از دردی پیانه ما	بام خورشید سفال در میخانه ما
-------------------------------	------------------------------

<p>عشق آباد که بسجود جهانی شده ایم اینهمه ناز و تکبر ز سر در عنوان را فوق از بی غلط حسن بیدر خویش رازها بر سر بازار نهد گزیند آب از شعله قوای ترکان خواهد درین هر مژه قلزم و عمان داریم شمع از شعله حسن تو برافروخته است بخت بیدار چشم تو منونی آموخت عصه فقر بخوریم که آفت اده بند</p>	<p>قبل اهل محبت شده ویرانه ما داشتی کاش در خلد بکاشانه ما آشنائی دیگران گشته و بیگانه ما آه ز بنجر پائے دل دیوانه ما دار و از تاب بفسنده زمین دانه ما کرده طوفان هوس گوهر یکدانه ما گرد او پر زده پروانه پروانه ما که کند خواب ترا عاشق افسانه ما عیش شاهانه ز هر طبع گدایانه ما</p>
<p>زندگانی نشود بر تو ظهوری تا دوان دای گریان ندی تحفه جاتانه ما</p>	
<p>دشمنی فکر کسان دستی اندیشه ما جگر عشق در آمد جگر عقل گرینخت بگسلد آه چه در خواب چه در بیدار شامستان چغافا که بر بوم حیدیه است</p>	<p>عیب شغل و گرافت هنر پیشه ما فخر شیران هوس دبی پیشه ما کرده پیوند با ندوه رگ وریشه ما اینهمه صبح که اینا شسته در پیشه ما</p>
<p>بهر خد نیز ظهوری تو گلستانی شو بهر با باغ و بهاری شده اندیشه ما</p>	
<p>عشق آوروی بجان ما سخت در یک و گروا و هوس</p>	<p>سیرنا وقت آستانه ما آتشیم آه ما حزبان ما</p>

گشتہ از فرق تا قدم یک داغ ز گشت خواب ناز می نمید لبس لان بہار رخساریم کنتہ گردیدہ بودنا ز دنیا ز رام ساتے و وحشی خویشیم بزبان نگار حرفے چند دل بہر محبت تو پرست عشق آن خامنای خرابیست	بے نشانیم و این نشانیہ ما مے شنیدی اگر فانیہ ما مشکن طرہ آشیانیہ ما عشق تو گشت در زمانہ ما بادہ و نقل آب و دانہ ما گشت رد و بدل میانہ ما چہ گہر باست در خزانہ ما کہ ترا آورد بختانیہ ما
--	--

با ظہوری چہ خوش برآمد غم

ای خوشا عیش جہا و دانہ ما

خوی تو زبان زبانیہ را شاہین نگاہ تست امروز گل بانگ گدایے کشیدیم تا دور رہ گوش خواب بستیم نہ قریب بزم رفتنی کو نہ خطت بکین خالہا بود تا دور رہت از پیسہ نیابند نہ لب درئے نالہ آفتاد	داغ تو نشان نشانہ را گشتیم شکار خانہ را دانگے کہ بند خزانہ را پیچیم بہم فانیہ را کردیم آتش بہا ہا را در دام کشیدہ دانیہ را برداشتہ ام نشانہ را برگردانم ترا نہ را
--	--

نقص بہ کمال از ظہوریست

انکار مکن یگانہ را

عشق آورده در ستم مرا
مہر کے راہ شوق مسگیر
نفسم طرہ حرف سے بافد
بر سر راہ دل نشاندست
باشد از قطرہ کی برون آرد
در خون ست سنگ بارانی
وہ چہ آسان برید از دو جہان
از نظر پیشگان حسن شناس
حصہ کریم نقد و جنس جہان
خلوت خاص عشق را بنگر

کندمی عقل کردہ تیز مرا
صرفہ جنگ در گریز مرا
دستانہای مشک بنیر مرا
جلوہ قد فتنہ خیمہ مرا
ویدہ ہائے محیط خیمہ مرا
استخوانہائے ریزہ زیمہ مرا
ہنگہ ہائے تیز تیز مرا
ہمہ جانا ز شش تہ مرا
ہمہ از جملہ ہیچ چیمہ مرا
کہ برون کردہ اند نیز مرا

خوش ظہوری بجام جوشیا
کرده در غور کے مویر ^{بام نگور} مرا

خراب بادہ سر جوش کردہ مارا
زیادہ باد شمع و چ طرہ ہائے دراز
ز قریبی بغل در نیاید آسائش
چومی بیزم تنابد رو خرسندیم
درست عہد مبادا شکستہ دل ہرگز
براہ گرم روان سوختست بیتابے

بہوش با بش کہ بہوش کردہ مارا
چہ حلقہ ہاست کہ در گوش کردہ مارا
بدرد خویش ہمہ آغوش کردہ مارا
بروی گرم ہمہ جوش کردہ مارا
بیاد آفراموش کردہ مارا
بہر ق بییدہ ہمدوش کردہ مارا

<p>ز جامه خانه عشق تو اهلش گردان به نعل داغ تنگ پوشش کرده مارا</p>	
<p>چرا برفت ظهور می نمی گویی به گفت و گوی که خاموش کرده ما</p>	
<p>خار از دخل صبر سینه ما عشق بر بند افاده شست عشق مانیت عشق افزائی به سخنان عشق گردانی ناله در کا و کا و تیز آهنگ جوهر شاه گدایان بین خون ابل و فغانی خواهد</p>	<p>خرج را دست در خزینه ما داغها شرح متن سینه ما نیست جز ما که قرینه ما کشتی عقل در سینه ما دروهای ستان فینه ما دیده درج در خزینه ما نکش تیغ کین بکینه ما</p>
<p>تا سندی چرخ را بکینه خویش به ظهور می بگو کینه ما</p>	
<p>بهر شعله عذاران سید محضر ما سزد که باج ستانند ز دیده ترا وقار کوه سبک پامی است لنگر ما بقال دفتر ما حال ناست دفتر ما مباد کام که در گزند شکر ما بغیر داغ جنون کس نمائند بر سر ما تن ست جوشن ما مار کست مغر ما</p>	<p>گواه گرمی خون داغهای پیکر ما نه ناله ای ترا از کام شک میریزد شدت کشتی صبر و شک در یابی درین عیسیم که عکین که کند خود را سخن گزند ترا ز زهر لب فردریزد چه بیکسان نهادیم سر بالین خشت پیر و لیست صلاح سلاح پوشان ما</p>

<p>بردی گریه مایه چکه نمند دیده بحسن بهر ادا رنگ و بوی خود را</p>	<p>نشد بگوهر اشک آشکار جوهر ما نموده عشق به تشبیح جسم لایعنا</p>
<p>مهم توبه ظهور می نمکین صورت یافت پایه کشیده سحر می عکس و پساغوا</p>	
<p>حال من سر کرده زاری گریه می آید مرا شاید آب رفته ام دیگر بچو آید بگو قیمتی میخورستم خود را چه حاصل بر بند آتش از سر گشتی ترسم و هم خود را بساد حرف انشا از زبان انشا نده ام بهر زود پندارم که خواهد معذرت را آب بود در غمی خجالت ز شرم دعوی بیامباد</p>	<p>خوش عزیزم کرده خواری گریه می آید مرا حرف بس و جو بیاری گریه می آید مرا اشک آب شاهواری گریه می آید مرا آبروی خاکساری گریه می آید مرا از نشاط رازداری گریه می آید مرا کرده طوفان شرمساری گریه می آید مرا گور و ابر بهاری گریه می آید مرا</p>
<p>عاقبت دشمن احوال ظهور می خنده و این نبود امیدواری گریه می آید مرا</p>	
<p>می امان امان ساخته خوف خطرم را یک تخیل خزان دیده بهرانی بن نیست پروانه افسرده ام امید که شمع از بهمت پاکاست که در عهده گرفت توان بره سحر پای و گران رفت قاصد ز تو پیش و گریه پیش نمی بود</p>	<p>مستی شده خوش محبتی شور و شرم را فتان نعمت رحمت فرو برگ برم را باشکله کند دست و بغل بابل و پرسم دنبال خود انداخته ام را بهرم را دنبال خود انداخته ام را بهرم را می بود اگر راه شنیدن خبرم را</p>

<p>تا چشم ترم روشنی روز نشوید این ناله ام از کام و زبان برآید خواهم که کشایم به تماشای تو چشمت باز دے تو طوق و گرم کرد بگردن</p>	<p>در خنده بعد بحر نشانم سرم را کز دور تو برهم ز فشار و جگرم را از عقد تنگی بدر آور نظرم را زانوی تو برداشت چو از خاک سرم را</p>
	<p>یارب که نکردند بدان محرم نیکان و اگر ده بعد عیب ظهیری بهرم را</p>
<p>هر دم بوس بند سخن بر زبان را کم مایه است قصه فرهاد و کوهکن چندان هزار دور و بیو و کرویخ الفان نیست اینهمه برون بر آغوش دریا اگر مشویم نزار و تعب دلبر برون دل ما کرد و لببری ناز مہ تبانه رونی پرموده خاطر ان بخت نگه بزور قنات سل روز پیش در بارگاه سوز و گدازیم صفت نشین</p>	<p>مهر بوسه کاش نمی برومان ما حرف و حکایت همه از داستان ما کردن حسن و عشق قران در زمان ما برداشت با تو سود سر کی یان ما در قطره گه کنار نزار و میان ما جانان قسم نمی خور و الا بجان ما سر سبز بهار جهان زندان ما شرست بهر تن خموشی میان ما گرمی برای داغ سنا و استخوان ما</p>
	<p>لبها ز حرف های گدایانه شد تنی پر شد بوضعت شاه ظهیری زبان ما</p>
<p>کرده ام سر به خاک راهش را گریه گفتم فرو نشاند گرد</p>	<p>دیدم ام جوهر نگاهش را رفت و گشت کرد جلوه گاهش را</p>

<p>کرده در باغ از گل رویش می نمود دست غالباً هرگز نیست از حال دل عیش عاف دست عشق بین که گاه رُبا آن قدر کرده ام بعلم نگاه راستیها نیا از من همه گفت دل باند از کنگری برخاست از خطر رسته زینهار می عشق از مردان میکشان شده شیخ دولتش گریبایت اندازد</p>	<p>خروج دامن سال ماهش را آنکه گفتست می نگاهش را وار و آباد خوار خوارش را کرده نیک اختلاط کاهش را که ز خود کرده ام نگاهش را ناز کج تر من کلاهش را کرده ام چین کت آهش را میشناسد فلک پناهِش را کرده میخانه خانقا بهش را آسمان آفتاب ماهش را</p>
<p>شد ظهوری که ابیاری عشق باد حق یار و باد شاهش را</p>	
<p>چه قامت است که حق داده سر و تاز مرا ز حرف صبح نفس کو هست تا کرد دست به قبله کی بروم کعبه گر نماز نبرد مباد و سینه به سفتن می بروم محرم بگویم بروم خضر عشق از ره دیر به قدر بنیش خود هر که شناسد حسن نسون الفت اگر هست چو نگاه تو نیست</p>	<p>بجوده کند ز بن بخش برگ ساز مرا بزلف خویش سفارش شب راز مرا که کرد ابر و او مبتلا که نماز مرا که غمزه سونش آلماس کرده راز مرا که رهنمای حقیقت کند مجاز مرا به بین بدولت عشق خود اقیانوس مرا باختلاط در آورده است ز مرا</p>

<p>بچشم دناز مردگر بخشم دناز روم زمین مدح شهنشاه نورست این فیض</p>	<p>تو خود بناز بر آوردۀ سیاه مرا که طرز نوشده طبع سخن طهر از مرا</p>
	<p>برای سینه ظهیری نیافت کوره داغ مدونکرد میالیدن گداز مرا</p>
<p>بر سوانی حوالت کرد عشقت پرده پوشی را نمیخواهد که سازد بوالهوس از سرخ رویانت بهر قیمت بهر حاجت که آزاری خردم بآن لذت یکدم نوک نیش از هر مژگانش تمامی عمر خاشاک سرگرمی هوس حسیم از آن ترسم که طوق گردنم گردد در گریز شنیدن از سخن بر تافت و گداز قفا بشیر فنائی از لپه تیغ سخن ناچار میباید</p>	<p>نعمت برست نخبان کرده لازم سخت کوشی را سیه و باد هر کو کرد آخر ز رو کوشی را ور آوردم به بیع خوشی تن راحت فروشی را که بر لذت پرستان تلخ کردم شهید نوشی را که نادان میکند بر شعله خس خام جوشی را نکردم حلقه بهر گوش خود فرمان میوشی را وز آوردم بز انویش نشیندن خموشی را خوشامد گوی دار و کند منمی تیرزهوشی را</p>
	<p>سمند عیش را شاید ز رهواری برون آری ظهیری در مصاف عم عنان آری خموشی را</p>
<p>نداده است حق انصاف دل فریبا نزا بآن امید که سازند سیر حسرت شان بپرستم قدمی رنج کاش فرمایند به فر عشق و جنون عجزم آنقدر خاست مباد پرده برافتد راز عریانان</p>	<p>چه عشوبا که ندادندنا شکیبان را بخوان کام نشاند بے نصیبان را علاج ترک علاجت گر طبیبان را که گوشال هم قدرت رقیبان را که در لباس پرستند جامه زیبان را</p>

بختی بین که ز بوسه دوش امان ندهند
ز گونه تو اگر خطبه کنم انشا
غیب باشد اگر در دلم وطن نشکند

بهارست هوس کرده عندلیبان را
بلا ز غوطه دهم منبر خطیبان را
چنین که خشم وطن کرده غویبان را

پریم زیند ظهیری زبان خویش به بند
نماند طرف ادب پی کتم ادیبان را

کس از من کمان نیست ناکامیت کام اینجا
بخرد دوستی از خود چو سوس گشته ام فانی
بیازار هوس خوش مایه دار اند سودا
ز دیوان محبت آرزوی منجی دارم
بیان عیدی کن در گاه عشق قربان
تسلطهای سلطانی ز خدمت باز سیدار
بجوش عشق نگر منی کعبه خون صاف کن خور
باب روستا است بر در آزدگان نشین
ندارد راه در میخانه نم تنگ ظرفان را
مکود عاشقی خرمی نمیباشد چه میگوئی
ز بس عرفان لبش گاه بر روی لبه میخند
خرد در درگاه عشق جزوی در بغل دارد
ندارد آن درازی ره که سالک قطره دارد

ندانم بسته تر از خویش آزادیت ام اینجا
برای تیغ خصمی رنگ میا ز دنیا م اینجا
اگر محتاج باشی میدهندت صبر و اطمینان
که هنگام تسلط غزل کرده انتقام اینجا
که میا ز و شاد و نامتایان تمام اینجا
چو بنشیند بر اورنگ شهنشاهی غلام اینجا
که شهید عمر میگردد پذیرای تو ام اینجا
بجاک آستان از آسمان آید سلام اینجا
که باشد قطره را سرشاری ریایم اینجا
بشرط لطف در رهین است خفت رنگ و نام اینجا
ز جوش آرزو خوش نمیکان گشتند غلام اینجا
تفاخر خاصه خاصان اگر گردید عام اینجا
فضای هر دو عالم کرد راه یک و گام اینجا

ظهیری در خطر خود را نینگندی خط واری

	کہ ایمن بودن صید حرم باشد حرام اینجا	
	<p>عید میخوایسم و قربانیسم جمع کن خاطر پریشانم صد سخن داری زبانم شکر غمهای ارزانم در کین کار پشیمانم لبسبیلان تازه الحانم عاشق چاک گریبانم تلخکامی شکستانم عشق طوفان کرده غانم با وجود آنکه سردیانم از ضعیفان نایانم</p>	<p>یکطرف نه پرده حیرانم بیش ازین آشفتگی درویش گرچه منع لب ز گفتن کرده آهسای قیمتی خوش کرده ایم چشم اگر پوشیم رسوا میشویم شبنم در روز کس نشیند گل تا قبا سازیم پیراهن کجاست داودا انگشت شہدی کی در در نہاد قطره چندین شوریت دامن بر عیباگ ستوده ایم جسم گاہ و گاہش در کمر</p>
	<p>توبہ فرمائی ظہوری از توبہ بود ہم تو فکرے کن پشیمانم</p>	
	<p>کویت پسے بہار ہارا بگرفت بیت حصار ہارا زلزلت تو بنفشہ زار ہارا آتش کنسم انتظار ہارا یک گوشہ نہاد کار ہارا</p>	<p>واعث محکے عیار ہارا نے توبہ پناہ شد نہ سو گند کرده بہ قبول خود مکر ہر روز بر آو ^{حکمر} وعدہ تو دل گوشہ کاری از تو دیدست</p>

چشمش بشارب تلخ دیدن
از حسرت مرده غمسم تو
داویم قسم به بیقرار
کشتی خطه کنار دارد
نشانده صبا به میمانی

سته کرده حسنا را
آئین بندگان مزارها را
برهم زنی مستدارها را
آرم بمیان کنارها را
برچهره من غبارها را

زنا از سبوح بس تلموئی
بگذار بجزرقه تارها را

اشک دیده بر عنان تو سن بایسایرا
گرچه شکار لا غرم کوشش فرهم بهین
صد چو دو است فله بند بر سر خوان احتم
دست تصرف صبا بستم از آه بر قفا
نام فراق میهم زهر ز کام میجسد
ورود و دل ربودگان ماند خفته و زبان
ریشک بکاست الا مانع مرد وصال شتم
جوش زنده بر قفا عشق بفرسایاش
دفته ز دست کار پا چشم ترهت و جلها
پرده گوش مخملی پرده محملش شود

وای که کرده صد زبان شوق تو وای وای
عید کند کرده ام سر ندیم خدای را
داوید ندای الصلانا له سینه خای را
کرده اجاره چشم جان سبز خاکسای را
راه نیاد بر لب این حرف زبان امرا
داوید نعمت بسینه سر آه نفس بای را
باور هی بکاش این غیرت غم زدای را
مغز با ستخوان من بالداگرهای را
تا بکجا بروشنا سالک سینه سالی را
چون زبان را دوریم از غم خود را

نیت عجب که شد فزون قدر ز تلموئی اینقدر
شمت عشق میدهد باد شمشه گدای را

جز به بندت نه فتنه خاطر آزاده ما عشق ساقی شده مستی نه بآن سرتارست بر که تحفه جان قاصد دل گشته روان جله و لها به عشق تو در پیش و پس اند عیر آن سینه نزار و که مهتاب سازد ز بدر اسوده شود حبه بس سجد و شکر فلک از دشمنی خاک نهادن بر شد	غم نقشست نه پذیرد ورق ساده ما که شود شور تمنا تنگ با دوه ما ایمن از راهن باده فرستاده ما پیش پیش همه از دست عنان داده ما چشم پر داغ تو دارد دل آماده ما گر کنی پاک لب از باده سجاده ما نزد دست بیر خاستن افتاده ما
---	--

مشورت بادل تنگ ست طهوری عشق

قال بکثا و عه از دوشتر نکشاده

نیست جزمی کشتی در بندوشی چاره مرا رفتن از پای سفر کرده نشستن بوست فازم از گل با خویش تر اگر دارم پیش من چاره مردن چه بلا آسانست نا توان گشته ام سنگدلی بمیر آنکه صد بحث در اثبات قبولم کردست آه از ان اشک که چون وقت تماشا آید	پار ساقی شده رهبر تو بخواره مرا ن توان ساختن از کوی تو آواره مرا نیست امید وفا از تو جفا کاره مرا اینچنین ساخته بجران تو بیچاره مرا بستر از آهن با این سوز از خاره مرا باورم نیست که رساخته یکباره مرا آید از رشک شود مانع زلزاره مرا
--	---

تمنه شوق چه کردیم طهوری تقسیم

جگر چاک ترا سینه صد باره مرا

بشیر خرامید نچسیر ما	کم از سی کس نیست تقصیر ما
----------------------	---------------------------

صد اقت ز بهر خندان آید برون
 جنون بهر گزاین تازه رونی ندان
 گمان خرد از زده انداختیم
 شود زود کوتاه رنج سفسه
 بهشت جوانان جوان مانده ایم
 زبان دگر و ام کن کوفت سلم
 تو خود شرمساری دگر میسک

خرابی چه خوش کرده تعمیر ما
 نشسته بر دگر دزنجیر ما
 خطا نیست در سعی مشکبیر ما
 بلندست در سعی مشکبیر ما
 چنین کرده ارشاد ما پیر ما
 در انشای حرف ورق گیر ما
 نگوئی اگر عذر تقصیر ما

رو بوی مشک و پرو رنگ لعل
 ظهور می محال است تقصیر ما

هوس گنج بر آورده ز تعمیر ما
 کم از انم که در معذرت تم باید زد
 رفت سودا تو خوابم ز سر پرده چشم
 سحره عیش و طرب چون گران بودم
 تن پرستان دگر اندر ایریز و آب
 مرشد میگردم غم چو می خالص داد
 اگر این پیش زلف است وفا خواهد کرد
 در گذشتن نتواند نگه از کشته او

ترک تدبیر علم کرده تدبیر ما
 پیش ازانی که دهمی خجالت تقصیر ما
 نه پسندند زمین و م تقصیر ما
 که نیکو دهم دور و تو تنبیر ما
 و اعطا از قصه جوئے شکرتیر ما
 واد بس تو به زها لوسی و تزویر ما
 واده دیوانگی و عده زنجیر ما
 تا تسلی نبرد بشیم سکون گیر ما

و برو کن ریش جگر خوب نکسود نه شد
 میسر و عاقبت این شور به کشمیر ما

بر یاد تو زهر با شکر پی عشق تو مرده زندگانی پروانه آفتاب آراست راحت به نوا ده بالش نرم گنجایش دیدنی همان دست عشقم بحسب ار خود درون گاہ کہ کنم دعاے و شنام کے وصل بار مغانی آورد گوشے بکشی تا بگویم	بے روی تو شامها سر بر پا ہوا سے تست سر از شمع رخت بشعلہ پر زیر سرواغت از جگر بر بستہ زویدنت نظر آورده بروم از خطہ وم بر نفسم و ہوا اثر در خود نہ کنند اگر سفر از بخیران مشنو خبر
یاد تو ز خاطر ظہور کے و اگر وہ برو کے خلدور ہا	
کنم در عشق کتب خانہ خود کوہ و ہاموز پل محبوب برو و جلد بستم از خم مرگان چو قاصد سیفر ہم آنقدر فرصت نمیدم چراغانی کنم ہر شب با خرمای داغ دل نہ تنها عشق نامت بنگینوںں ہوس کردم جنون پوست پوشان ترا سوزو گریا شد زورو دلنوازت نالا از بیدار نجاتان	بیاموزم طریق عاشقی فرما دو مجنون بیل گریہ خواہم داد آخر نیل مجنون را کہ از خون جگر رنگی دہم در نامہ مضمون باین درسیہ از رشک آرد داغ گزونا ازین حسرت نصیبے کردہ ام ہر قطرہ خون رسد شان گرفتند از خیرگی پوست مجنونا بی خواب و گرافسانہ خوان کردیم ہمنوا
ظہور می چشم ظاہر ہم ز عکس در جلاوا	

که از داغ و طم آینه کار می کنی پند ترا			
از تاب سینه شعله بر آورد داغ ما	عصر طپا پیچ نه زو از چرخ داغ ما	مهر و آتش است که با بیم از شتر	یار ب که هیچ سینه نسوزد داغ ما
خود را بهار ساخته بیرون نهادیم	آفتد اگر گذار خزان ابله داغ ما	دیوانه شد بسیار گلی بوی کرده ایم	سودای طرح کرده جهان داغ ما
گردید بخت نیزه ایون فر عشق	گیر دهای فال گلبانگ داغ ما	از چشم پر خمار تو دوری افتادیم	مستی بجا قطره چکاند داغ ما
از جان انداز طوری نشانه است			
هر لاله که میدارد از بانغ و داغ ما			
عم ساخته نیست بهت ما را	خوش کرده وفا شکست ما را	بیانده پائال گشتیم	وستی نگرفت دست ما را
بر نغمه زیر ویم گرفته است	انفغان و بلند است ما را	در بهت حشم فلک ندارد	دوران می یک شست ما را
افتاده نیز از عصه برهسم	مژده دل غم پرست ما را	ساقی گزک گزیدنی بخشش	یک ره لب بوسه است ما را
آورده برون ز تنگ تغیر	در دت رخ زنگ بست ما را	لکتهای خدنگ کین ظهور	
		فرسوده ساد شست ما را	
کرده ام محرم دل غمزه عاز ترا	هر زده گو ساخته ام چشم سخن ساز ترا		

جز به بیوش نه بخشد شراب به غم تو ز در زاریم به بین قدرت غم بگر سایه گشوده بهان فکر شکاری دارد زن کمانخانه ابروست قضا صیدن تو بدشنام کنی زنده مسیما بدعا	غیر رسوا نه مست و محرم را ترا کز نیاز و گران باز دوم نماز ترا می نم طوطی به چنگل ز جگر باز ترا خوش برانگیخته ترک قدر انداز ترا عزت و قدر دیگر داده حق اعجاز ترا
---	---

شد ظهوری تو پامال فلک گر خواهد

نمواند که کنیزیت سرافرازم را

مازم آن جا و دور افسون را نه پسند و گدا به نفسینه میکنند تیر تر به عین عشق نغمه بر نفیس گر بر نیت دلم بر لب خشک ما چه میخندے خنده صبح را با آب و رسم چشم لعلی به تحفه طلبید رسم و قانون جماعت دانست خواجہ از گنج فقر مایه نداشت	که کشد از جگر رگ خون را ارزشش افسر فریون را آب تیغش زبانه خون را نالہ ورنالہ جست قانون را گریه تر کرده نیل و جیون را شب چو آرم بگیرد گردون را از صبا خاک پای مجنون را که ندانند رسم و قانون را بر دبا خاک خشک قارون را
---	--

رفت دل از برای پیر و دل

بظهور می گذاشت بیرون را

آباد کردن عیش تو جان خراب را	در خرمن عطش زده برق سحاب را
------------------------------	-----------------------------

یک دین ستافت یک شهر جان دل
تاب کمر خرابی صد خون مرا بس است
تا است بوسه روز جزا امانت بسا
بخشیده اندر دواتل خرمی مگر
بهران ندیده غیر چه داند وصال است
بر شعله نگاه نه کردیم جان بسپند
روزم سیاه کرده ماهیت کز غمش
بر هم نمیزند همه شب دیده کز شرک
تیز است آتش ای دل دیوانه دورتر

لطفت بردار ز عارض نقاب را
مکذا از زیر کاکل پر پیچ و تاب را
خواهم لب چشمتی بنوازمی شراب را
از روزگار وصل تو فصل شتاب را
از عدل شاه پرس دیا شراب را
دل سوخت بر محفل ما اضطراب را
آتش بنجایمان زده اند آفتاب را
الماس ریزه در زینت پهلوت خواب را
بهشدار خاموزت سا ز می کباب را

عشق معلوم ظهور ک ورق بدر
در نقطه مطالعه کن صد کتاب را

هوای صبح بخشد تا زگی گلهای خرم را
سر دعوی چو در بازار سودای تو بکشایم
ولی در همسری از کار خود بیرون نمی آید
مشقت بر مشقت دشمنان تشنه لب امیر
معاذ الله که زهر دل گزاد رکام جان دارم
ندارم طایفه دآن زتاب بند میوزد

چه نسبت با گل پژمرده ایفای شبنم را
بیک غم غبن دانه عشرت و عیش و عالم را
سلامت دار یارب دلربا طره دهم را
فراغت رفراغت باد سیربان فرم را
که مغز استخوانم میگذرد ای نفع ارقم را
ز دلسوزی خدا محروم گردانا و محرم را

ظهور می مژده بر عیش بد و بکشا آغوشی
دل پیچیده خوش بردست محکم دامن غم را

<p>ناله را پنجه هم جیب در و گردون را ابر در و دعوی چشم نه بجا پا افشرد خواستم از افرنامه شد گرم نه شد میتوانم بر می چساره صد انفی سازم در ره بجز تیان سده سکن درگاه است هر بر دنی بدرون آمد و جانگ سده است محو در لذت کیفیت او شاه و گدا میکنم لاغوی خویش لصد خنده نمان</p>	<p>گر چه سر و انکم و محب کند با من را رو بر و کرده سیر گوشه دو صد مجنون را چند بنیوده در آتش و نغمه مضمون را عقرب بجز نغمه دست برگ انسون را کرده در گوشه نغمه عشق صد افلاطون را بیم دارم که بگیرند ز من سیر و ن را داوده از هر تو عجب چاشنی انیون را تا نمایان نه کنم فریب مجنون را</p>
--	--

نیمه آری لب را غده ظهور می از لب
نیست در کام و زبان جا چو چون را

<p>آورده ام پیش نظر هر گوشه صد گلزار را دارم غم بچکان او میرد رنگ سینه ام ای دل در بیگانگی میزن که با و میکند ز بنجیر میاید و گر کاکل میفتان بر کمر این شعله که کانون جان سیر کشد بر آسمان در مه ربت ای بر همین دیگر در دعوی من وامان نه هم گشته ترا می شمع از من در گذر</p>	<p>تا برای پا دل خوش کرده ام بکینا را چون پیش آن سازم نشان این تخت زنگار بهر چه کردمی آشنا آن آشنا بزار را از پرده می افتم بر در پرده کثر خسار را در هر شر و در دهنان صد داغ آتشوار را قبیح را بستان من تسلیم کن ز نار را آلوده چون سازم و گرا از تو بهشتی را</p>
--	---

ریزد ظهور می زبان این هر دو کام جان
تلخی گراید بر زبان موج مشک گفتار را

تو اہم و اور روزگار گشت امن خود
گل صد بوستان از جیب گریزون ہم شاہ
پی نظار و از گلشن و انہم صد چمن
چرا زول ستمی خوبان حکایت میان
برست آرزو این بخشم در قمار بھی
تو انہم آن قدر در مہربانی ہم رہی کردی

نہیں کیا کینہ و امان گل پراہن خود
اگر از داغ محبت گلبنی کردم تن خود را
چو آئین خندم از خاشاک کی گوی گلشن خود را
مگر ہم خود کنی تعریف سنگ امن خود را
اگر میسر ہم بجای برق حسرت خرمن خود را
اگر بہر خاطر او دست و ارم دشمن خود را

ندار و غالباً آب مروّت تیغ بیدادش
ظہور می بر کشی تا کی بجزت گردن خود را

مہر سے دل بستہ مارا
اندک بخت و فاسے مارا
در مقدمہ پایہا سے مارا
دشنام کے دھماکے مارا
بیگانے آشنا سے مارا
دانتہ رہ سراسے مارا
خار رہ عشق پاسے مارا

یار با تری فاسے مارا
اندک رحمے ستگان را
خوشحال وصال کو کہ وار و
در سینہ نقش بنانا نہ تو اخٹ
فریاد کہ خوش فرو گرفت ست
جان فرش رہ خیال اوداد
سرکوب نزاکت سمن کرد

جان در رہ عشق کن ظہور می

صامن شدہ بقا سے مارا

مشتہ نقش بیدار مارا
ہوس رسیدہ مارا

گریہ خوش کردہ دیدہ مارا
نکین عشوہ بہ شور آورد

<p>یارب ز صید غیر و رگدزان شک با سکوه هم زبان نکند اشک خونین چه خوش خیالی است کوچکان شادی که راست کند آه اگر وصل و رعیل نکند وای گریبان ز بر نه گردانند</p>	<p>شوخ عاشق نه دیده ما را خامه لب و دیده ما را پشت دست گزیده ما را پشت از غم خمیده ما را دل بجران کشیده ما را جان بلب رسیده ما را</p>
<p>ره ظهوری نیستوان بستن رگ صد جان بریده ما را</p>	
<p>میکشد سوزناز ماتم ما از تماشا بخانه خبر می رازد در سینه میکند سوراخ از برای طراوت گل روی عیش این تب از کجا میداشت گشته بازلف پشیمت درت درد گرد و دوانی گرد لب خشک نگاه میدارم</p>	<p>عیشا عاشقیت برسم ما اگر آنی بسیر عالم ما خون چکانست آه محرم ما چه ضرورت چشم پرغم ما گر نمیشد شریک با غم ما نسبت روزگار درهم ما غم ما را گزیده درهم ما شاید آید بکار زمرم ما</p>
<p>با ظهوری غمش نیست درام بے سبب نیست از خود این دم</p>	
<p>بر زونا له سر از لب ما</p>	<p>که نشد شعله از لعل تب ما</p>

بہسون فنا نہ دست نیافت حالاً جلوہ عمیر خواہد داد بر خموشی زویم اگر نہ ز نذر مطلب خویش در میان نہاد زیور گردن گرفتار نیست ورق شرح عشق می پویم میتوان ایچہ بقول آموخت کار بر ما عجب کہ گیر و تنگ	کو تہی بر درازے شب ما سینہ بر سنان یارب ما درو انگشت نالہ بر لب ما با اجابت دعای مطلب ما طوق سودای سیم غیب ما برودہ تحقیق پے بندہ ب ما کہ دہد خویش را بکتب ما آن کز و شد وسیع مشرب ما
---	--

با ظہوری گشت راست فلک

داوا از دست طالع چپ ما

ہموار گشت خوش برہ دین معاش ما چند آنکہ پامی سیر و دگشت آرزوت گلبرگ ناخن زوہ بر لالہ طعنہ رنگ معمور مدعی کہ سنان ماند مطلبش بار امید وصل چہ سنگین بستہ اند باہل رسم قدرت ہمایہ نمود اطلس بقال مانر سپیش نازکان باید ہزار گریہ بابا بیائے کرد پہلوے چرب کس بہ نظر دریا و یریم	کردست ریزہ کاری مابت تراش ما از تخم حسرت مژدہ اشک پاش ما خوننا بزمی گشت دل پر خراش ما ما را خراب کرد تمنای فاشش ما ترسم کہ در تلاش نیمہ و تلاشش ما آمد برون ز کوچہ عادت معاش ما جانناے فدای مشتریان قماش ما کاید بنیے لبب انتقاشش ما زیراکہ ہست از جگر خود تراش ما
---	--

	<p>برخوان در چشم ظہور می نگشت سیر گو یا بقدر کاسه نه پختند آتش ما</p>	
	<p>هم زبان گشته اشک باب ما د فتر حال نامرتب ما صلح کرد دست خنده باب ما کار خود کرده آه یارب ما سخت بجران در آتش تب ما کرد گردون تشار کوکب ما گاه و امش نشانی شب ما</p>	<p>بمصول آشناست مطلب ما باز شیرازہ بہ رشتہ وصل گریہ گوشتنہ کن ز دیدہ دگر حاسد آن یاربے وارند وصل آہے برو می کار آورد ماہ فیض سعادت از لی عیش صدر روز عید رفت نکرد</p>
	<p>کز نیکو در قرب او حاصل کی ظہور می شدی مقرب ما</p>	
	<p>خاک پای کسی ست افسر ما فایز ست از دواں افسر ما آرزو کردہ طہرج دفتر ما زودہ در شعلہ عوطہ جنگر ما مہر داغ ست زیب محضر ما برینچینند از برابر ما دل مارا چہ کردہ دلبر ما از خشم مرہم بدون خنجر ما</p>	<p>سود بر عرش سہرور سر ما شرف وصل بر تو افگشت کلک حسرت رفتہ نمیرزد شوق در عین امن افشاست گشتہ سوز و گداز بر ما خستم آنکہ از پیش مانے گذرد شکن طہرہ از گروہ خالیست خدای مدعی نمے آید</p>

	رو ظہوری جلائے آئینہ و دہ تا بہ بنی صفای جوہر ما	
<p>آوردہ پئے عم تو بہشت ساری ما برخواست از خزانہ ہستی صفیر چند از بارخوف ماست زمین گرچہ در شب رسوا شدیم راہ کمانہا کشادہ شد زین تیغ کیسہ کہ بہت تغافلست پیش کہ میکنیم شکایت کہ سر نزد خوش آشکار تیغ تغافل زد می ماند فکر سفر رشک سری میکنند بدل</p>	<p>در ماقبت ز تنگ بیند بلائے ما خوش کردہ جا بقا بچہ اندر قنای ما کاہی ست در برابر کوہ رجائے ما بیگانگی ز حد نبہر آشنا سے ما گاہے کہ شمع گر نکند رحم دایے ما دشنامی از لب تو بجیب عای ما در گردن نگاہ تو صد خونہای ما خالی مباد بر سر کوی تو جای ما</p>	
	جانت لب رسیدہ ظہورے ز جور او ناگاہ شکوہ نہ کنی بے رضای ما	
<p>امی ز رویت بہشت منزل ما چشم بر ہر طرف کہ گردانیم ویدہ بر ہم نے زند حیرت دست تقدیر بستہ روز ازل تف خورشید دوستی برچید بر دل ماست ہر کرا و انست عشق را نیز کشتہ سے سینم</p>	<p>عیش آزاد کردہ دل ما رخت افگندہ مقابل ما ورود پوار نیست حائل ما بر دم خنجر تو بسمل ما غم بود و نبود از گل ما دار و از دواع طالع دل ما سخت تر بہت تیغ قاتل ما</p>	

جان و دل ہرچہ ہست یگیرد	در بہامی نگہ مقسابل ما
پای مارا روانی دگرست	آخر آخرت مندرل ما
عالمے راز ہایہاے جرس	میدواند یکعبہ محفل ما
از مئے دوستی ظہور می را	
میدہد تو چہ شبنم عاقل ما	
ای وصل تو اصل زارے ما	عزت شدہ از تو توار می ما
گو رنج برو کہ کرد راحت	از داغ تو نبہ کارے ما
طغرای سعادت است این داغ	بر جہہ دوستدارے ما
امید کہ روز حشر بخشد	مارا بامید دارے ما
حاشا کہ نے در یغ و ابرند	از مزرع خاکسارے ما
تربا و سر آستین عفوے	از جہہ شرمسارے ما
روید ز عیار رائج	از سکہ کم عیارے ما
آرام برائے خانہ گرد و	در کوچہ بقیرارے ما
مستی جنون و جرعه نوش اند	از ساغ و ہوشیارے ما
ایمن شدہ از خطر ظہورے	
آرمی شدی زینہارے ما	
ای نعمت ناز پرورد دل ما	ز ہر چشم تو شکر دل ما
جان فدایت کہ با ہمہ شوخے	زوی از برابر دل ما
عشق ہر تمنہ کہ بود گرفت	بار قفل ہست پرورد دل ما

فلزم شوق و موج عشق تو
در ازل کرده حسرت تنے
نگہ در گردن گذار شسته

کشتی صبر سنگر دل ما
چامہ چاک در بر دل ما
ز پئے بیج گوهر دل ما

امی ظہوری مدد کنو خاکے

عشق آورده بر سر دل ما

عشق آمد و سیمینع رہا شد گس ما
ہر جا کہ بہار است بر آوردہ سر از خاک
امی فاختہ پرواز چمن از تو کہ گردید
سہلست رود سدرہ امید گزیدن
صبح حرم وصل و دوازے محل
فرش رہش از فرق قبول آورد اقبال
وقت کہ تا زیم پنجپہر گہ کام

از جیبہ گل سجدہ کند خار و خس ما
در سایہ سر سبز می نخل ہوس ما
بال و پر ما بر سر کوئے قفس ما
نگہ داشتہ از انحر تبہ و سترس ما
شکیر بلندی زدہ بانگ برس ما
ہر جا کہ قدم پیش بند ملتس ما
آوردہ سنگ نفس سری در مرس ما

میخواست کہ صدمر علہ از پیش فتد پس

ز دوست ظہوری بستان فرس ما

باز میر قصد جنون در حلقہ زنجیر ما
ہمسفر گردید خضر عشق در خشای گنختہ
جیب طاقت از ہجوم چاک ار در بر ما
شب سہرا خواب روشن شد ز شمع دوتہ
امی دعا جیب سنی تا چند گرد می بد

باز در کوئے خرابی میکند تعمیر ما
صبح رفد کام شد گردہ شکیر ما
لجہ توفیق در روی شد گریبان گیر ما
فال و انع دل بر آمد از لب تعمیر ما
رواثر در یوزہ کن از آہ آبی تاثیر ما

<p>خوش گمان کینه بیگانگان زده کرده اند به یکس عمر باین تلخی نزار و غا لباً تازبان مدعی میشد نسلان کاشکے با وجود این جنون رسید سیمخ مراد</p>	<p>وای گریباشت زرد آشت نانی تیر ما وای غم کرده زهر حسرتی در شیر ما غسل میدادش بآب قصه تکفیر ما بافت دست عقل ز اهر از رشته تیر ما</p>
<p>شمع توفیق شبتانی ظهوری بر فروخت صبح که خورشید دما از شعله متقریر ما</p>	
<p>عشق کجا که تا خورد و خون امید و بیم را ناز و نیاز عمر باز و رسم آموده اند بر سر کوی بکسی گرد ز رخ چو رو بدم نقب بریده بر جگر حسرت بیم غنجان سیل شرک ماگر بر سر شست شور و شد غم دیده خشک تر ز غبت گریه بیشتر پا بگلیسم کشد لا طور کجا و ما کجا در حرمش ز خود سری کار صبا فتاده پس</p>	<p>تازه کند بدشمنی دوستی مستدیم را نیست حریف عجزنا سر کشتی غنیم را دیده ترور آسستین خون ننگد نسیم را گریه به صرغ و امکان کوسر گنج مسیم را بخت ز تار آه ما بافته این گلیم را فاقه بشور آورد و مکرمت کریم را آمده سنگ رو بر ملتش گلیم را قرب بنام ماگر پیش برد نسیم را</p>
<p>ریشک گرفته ز ختم لب نکر و نذاستم نیست ظهوری دیگر ز هنرنه ندیم را</p>	
<p>دما غم بر بنیتا بدمنون سپرد بر نار را نشد از تنز باد آه ماه و هفت طولانی بحسرت قطره بر خویش ارگشتا دی سیم می پدید</p>	<p>جنون که کو که در زنجیر حید کوه و صحرا را سر شکسته کو که گردابی کنه امروز و فردا را امیدش در بغل زین تنگ تر میخواست با</p>

<p>دو عالم لویست ما قیمت یک جلوه میخواب دعا و حسرت و شام می میرد لجه کشتا ببتنگ نفس نام ساخت با خاک سر کوثر کجا دل است بر راحت یابن سودگی کردی برای گریه دیگر در جگر آبی نه بنیم هلاک غارت آرام دزدانند آگاهان</p>	<p>که میگردد جواب عوی عین زینا را گره شوگو نفس در سینه اعجاز میسار بهر جامیر دم از نخر بر سر میبرم پا را نگردی رسا اگر در خویش داغش سینه پاره اگر بس نیست باید فکر دیگر گریه ما را ولا اگر شناسی نزد خود بشناس کالار</p>
<p>بیا دل ظهوری بهر عشق پروانه که کنجشک حنیض خود شمار و اوج عنقارا</p>	
<p>عشق تبان رشته صفا و درشت ما عکسش کتاب گشته پهلای غشیان امی آنکه اگر از رستم جبهه نیستی باجور عاشقان چکند جور زاهدان تخته که گریه کرد بدلان باه باه گشتم خاک خاک نه گردید آرزو</p>	<p>از صبح کنبه تافت شام کشت ما این رتبه حکیت زبیر نوشت ما خطی بر آوریم که خوبست زشت ما خون بهشت زاهد خاک کشت ما در فصل خنده قهقهه روید زشت ما در کاخ وصل رکن نشین با زشت ما</p>
<p>در بر رخ فراق ظهوری بر آوریم از آب وصل گل شده پاک شست ما</p>	
<p>ریشک انکار شده اشک از قف نظاره ما آرزو چشم زد کوزنگاهان نه کنسم خاطر از حال دل بادیه پیمان نیست</p>	<p>شعله در بال سمندر شده خواره ما پرده اندر گرد روی بافته رخساره ما کار خود ساخته ز آوارگی آواره ما</p>

<p>چرخ در کین ضعیفان نشود صلب چنین میتوان یافت غرض تربیب سوانیت بکنز شوشه حسن تو اگر بدرستی شست مزگان کماندار مرزا و کوه دست رحم گاه به پشاعت و درجات میزد</p>	<p>شیشه او نخود پهلوی از خار و ما کرده بی طاعتی این فکر که در باره ما بنزد ره تماشا می تو تفتاره ما چشم بر بنیه پیکان بگر باره ما گشته افتاده به شمشیر ستمکاره ما</p>
	<p>لذت زکریا یافت ظهوری که ربود سحر از نقل طربخانه میخواره ما</p>
<p>ساختم از کار مغزول اختیار خویش را از خزان مرگ گلزار حیاتم امین است خلعت خواری نمیزدید که را غیر من وزه بر خورشید آغوشه بحیرت کرده باز میتوان افشاندگان چین زلف بر صبا با قرار و عهد تو با دیگرے مارا چکار سینه دیگرند از رم زود تر بیرون فلک ترسم از بی طاعتی تا ناگهان جوشی نسیم غمز و صیاد تا که بر زمین خواهد پشت</p>	<p>پیش ازین صنایع نمیدانم کار خویش را کرده ام فصل تماشای بهار خویش را گرچه تشریف بهم بے اعتبار خویش را خوش فریب داده امیدوار خویش را پرش منور پیشان وز کار خویش را پاس میدارم با عهد و قرار خویش را انگر شک از گریبان اغدار خویش را پرمنه برداغ کار بهامدار خویش را رحم بر در کن جگر گاه شکار خویش را</p>
	<p>در غبار کوی غم بر در ظهوری گشت کم آستینی بر جبین کش خاکسار خویش را</p>
<p>دل از اندیشه وصل تو عالی کرده هست</p>	<p>تماشا در تماشا تو حیرت کرده حیرت</p>

کجا سخی قضا سمرغ دل را بالین بستی
ز تاب و درو کاهی گشته ام در کنج بیابانی
خراش سینۀ را اگر از شکافت سینۀ بنایم
سلامت از همه راه بر واک صبر خوش باد
اگر میایدت در کوچه آسودگی منزل
بگمبار و خدا صبر دل من این دوشستم
شراب عشوه چندان کرد ساقی دوش رکابم
بنایم چشم مستی را که هر ساعت ز بهیاری

بنووی دانه از خال تو گرد ام محبت را
بزد و بر آرزو دل میکشد این کوه حیرت را
ز دندان نجیبا بر لب نم اهل سلامت
اگر واقع خود از ما هم سلامی سم سلامت
برون ریز از سسری طبع رخت سم و عادت
باشک شوق از رخسار خال این گریه است
که از مجلس برون دوش بر دم صبر طاقت
کنز خاطر نشاتم معنی لفظ مروت را

ظهیری شمه از حال زار خود کجا گوید
نگینا ز اگر در یک حکایت صد سکایت را

بخونم کرد رشک غیر رنگین تیغ غیرت را
بطوبه قاصد نازم که آب تیغ بپزد و ش
چنین گر بر دلم آمد ز حسرت رحم ننماید
گرافت از ملاحتای خوبان شور و لبها
ز آتش پاره دارم چنان بهکانه گرمی
چرا معنی تنالده مردم از همدوشی صورت
ز طعن خویش و پند آشنا جان ز وطن کاه

بالصاف آشنائی با دوشخ بمرت را
دواند در رگ دلی ریشه نخل محبت را
بخون آغشته خواهم کرد فردا قیامت را
تو رحمی کردی از رشک نمک جان طاعت را
که در لبها ناصح میگدازد خوش نصیبت را
رهن همی دار و مجاز با حقیقت را
سوافق ساز با طبعم خدایا آب غریب را

کجا از عمده ذکر تمنایش برون آیم
مگر ساز و ظهیری سجد گردان اشک ترا

بایا رب نماید طالع مار و زنگاری را
 جز این تعویذ و دفع سیه بختی نبیاست
 بخشه عفت اگر قوت چنان دوشنبه
 شدی صید ایدل ز حنمی بخوبان دیده
 برای حبیب بختی صبا گرا ز گلستانی
 باین میندگی هرگز ندیدم اشک گلگونی
 مسیا کرده رشک آلوده و صلی طالع شوم
 بکام اثر دهای عیسو تم اوست بد عهد

که بیند در غفلت کل تنانوباری را
 که از زلفت تو بر بازوی جان بختی
 گدای تا توانی بار عشق و مهری را
 چه میازی نگاه آلوده قراک سواری را
 نیازی امن پر گل چه مانع مشت غاری را
 شب شاید که گیرم در خنایا نگاری را
 بزهری چشم ناچار شد خوشگوار را
 بمنزله داده سر خوش حسرت میدواری را

ظهیری کوی میگردد سرانچ چهره عالم
 نسیم دشت غم هر جا بر انگیزد غباری را

بهار آمد چون دیگر بصر اسیرو مار را
 بکوشش نیست ممکن عشق از یاب چیدن
 کند زره بر خورشید پیچ کشش بگر
 بشرط کار و یوسف راز لیلی میخیزد از خود
 فنون پرواز ترا از عشق در عالم نبیاست
 درع را نزدیک گیری تلاش مشیتی بین
 ز شمشاد تو گردیدست ثابت بلوه پرواز
 برای خلد تاب رشک خواهد تا فتنه فروغ
 ز خاک خون قربان گشتگانست که ساقم

خوشی باز بر بنگاه بندی داشت غبار را
 شکیبای که تواند کرد نامح ناشکیبار را
 بطوفان محبت قطره شورانند دریا را
 ترجیح و تیغ رانا ز م چه رنگین کرده سودا
 دم طفلان نادان میدم پیران نادان را
 نهال عشوه ساتی چه رسوا کرد فتوی را
 فرد و زدید در خود سرفراز شرم دعوی را
 ازین زیور که آید از جالت داده یبار را
 جلای حیرت بخشم مگر چشم تماشا را

زهی خجالت بر اہت عرض انجم پرودہ شد آخر
ظہوری رونکردی از چہ زخم مرہم مارا

ز بیاری چہ راحت پہلو بستر پستانزا
نیچو شد ز کام شد خوبان لذت زہر شا
ز جنبشای مژگان سرساختن وان
کشیدی دروغ غیرت نالہای تلخی از کام
سبکو جانہ در بحر لعل دل خود بر کن
در ان صحر اکہ میگردد و سمند رشت خاکستر
بحر دوت تا شود بر جہتہ تا دان بگردانی ہر

میاد از خم مرہم سینہ خنجر پستانزا
ز چشم انگند رخش تارک منفرد پستانزا
بکاوی روز معشر گرگ نشتر پستانزا
اگر بودی مذاق زہر ہا شکر پستانزا
کہ کشتی بر بنیتا بد عسم لنگر پستانزا
میاد اندیشہ پرواز بال پر پستانزا
تا شای رکوع شیشہ ساغر پستانزا

ظہوری بر سر خوان قناعت ریزہ چینی کن
کہ سیرے احتیاجی نیست ہرگز ز پستانزا

برتا بد جگر و دستان در مان را
میچکد شعلہ صد کورہ زہر قطرہ خون
عالی را بیکے لحظہ کند قتل اگر
زور حسدش کشد از جان ملامت کش مصر
خلق را مژدہ آسایش خواب آورد دم
شعلہ عشق بت از عقل بر آورد و دما
تیرش از سینہ چراویر بر بون می آید

نہ پسندد سر شوریدہ سران سامان را
یہ فشارند اگر داغ دل خا مان را
بر تقافل نہ گار و نگہ پیمان را
ریشہ نخل عسم سر و قد کفان را
ضعف از آہ زنجیر کشد افتان را
چشم زخمی نرساند شررش ایمان را
پیش خود دل گذرا نیدہ بگر پیکان را

کار با مرحمت وصل قنات دست دگر

بسکہ سر کرد ظہوری ستم بجران را

دل برہ سبکیان یافته رہنمای را بر رخ نگشان کشد گریہ ترا نہای تر زہر فراق خوردہ ام شہد وصال با ہم ریشک رقیب میخورم یک عوض میکنم سایہ رنگ نازکم بر دوش ز بال و پر دست نہاد بر سرم عشق بلند قامتے غیر نبود صید او باد ز خود خجالتے شوق چو راہ سر کند خضر چہ میکند کسے	بر دم تیغ میبرد جان بہنہ پایے را غصہ گرا آورد و گھٹ واسن پایہای را کز رگ وریشہ برکنم تلخے جان گزای را بالب خندہ خیر او دیدہ گریہ زای را بخت بہ فرقم ار کند بال نشان ہمارا خاک رہش مگر کنم فرق سپرے را آتش خس نواز را باز مگس زبے را دادہ باب اشک نامنت نہای را
--	---

ساخت بچین عشق تو کار ظہوری ترا

خسر و ملک گو بہین طعنے گدا را

میر و بیرون گز نہ عفت ہا از کار با در محبت اپنے میگویم اول میکنم گر بلند سیامی عشق نیست خواب پایہ او مخل و روش از زمین سینہ محکم کردہ یا ہیچکس پایہ مانیت در مہر و وفا در خمی خجالت بنید ازید باز می خمی روگان بر شب ہر کس نسیم خواب صبحے میوزید عشق ماور کا جسم او چہ جاننا کندہ است	عشق میوز و سپند از سیمہ بر زتار ما پارہ ہیش است از گفتار ما کردار ما عش را در سایہ کوتاہے دیوار ما شکر راحت بردہ دل از نالہ بر خوار ما کہر دنا ز خواجگی گج می ہند و تار ما خواست عذر تو بلای جلد استغفار ما دیدہ از انجسم نزد ہر شب بیدار ما از مردت نیست این گز نیست منت آرا ما
--	---

فقر را در پای داری با غنا بنمیدایم
یک سخن ناخوانده نگذار و غرورش آید
گرم سودا گشته ایم از شمع خود رونق نگر
خوان ما را جوهر آرایش تنیش نبود

در تر از دمنیزن مواندک و بسیار ما
دفتری می چید از جیوت در طومار ما
پرفروشی میکتد پروانه در بازار ما
در جواب ما وکیل ماست عویدار ما

نگر و بگر کن نهموری چون توان آمدن
خدمت عقل جنون از عقل تا بهنجار

شد طبیب با محبت منتش بر جان ما
ساده لوح ضمیر از نقش فک و دیگران
ز ابد افسرده گو گرمی مکن خواهد فتاد
چشم را آئینه کی عزت جلا بود چنین
عید چون قربانیان از رشک گو در چون
تا را از رگ های جان بستم بر قانون در
صدارم در هر نگاه و صد خشن در هر مانع
چشم زخم خاطر است اندیشه خور و پری
رونق بازار را باب محبت ظاهر است

محنت ما راحت ما در و ما در مان ما
شکر کند محو شد و ریاد او دنیا ن ما
ز آه برق رحمت بر خرمن عصیان ما
گر بودی در برابر و دیده حیران ما
ظالمی دارد ز شمشیر نمی شریان ما
مینزد خوش ناخن بر سینا افتان ما
طرح کرده رنگ و بوی لاله در بجان ما
بسته آئین خاطر ما را گارستان ما
مشری جز ما که شد بر در و گان ما

بی فغان توان ظهور می ده در گشت بقا

کو چنان مرگی که منت با ندر جان ما

بستی ما نقاب شد آن رخ جان فرورزا
راه صبح چون بر دشتانم هم پلاکشان

کاش بوزن افکند برق جود سوز را
کرده ز سال می بر و ن شام فراق و زار

<p>زخم دل است سوز جان بید و منع چو تن همه یارها دل را از تو می منتد بدون</p>	<p>تا لب خراش را اگر چه سوز را حیف مران بسوی باناک سینه دوز را</p>
	<p>در ره و عده تو دل گرچه دیدم ترا بخت بدش نکرد طی مرحله هنوز را</p>
<p>بجای که در آئی شوم سپند آنجا بشهر عشق منون آن محلام که خورند حدیث سادگی شال من کین نبرد برون نیامده از حیفن بستی طبع کشا و کار خود از دیر دیده بود مگر بعشق ابروی مبت طاق بر محض است چه رانج است زرداغ و رویار خون بیزم شوق چه شیرین شدست گریه تلخ بر صده تاز که بر دیده با جلا سازد حصار سینه ز راحت چه رختها میداشت</p>	<p>سپند و اردو آتش فتنه گزند آنجا قسم نجر می خاطر نه ترند آنجا ز شرم بر سر و نقش از پرند آنجا اگر باد جروح رو در شوی بلند آنجا ولم بصومعه رفت و گشت بند آنجا ز سجده فرق حرم با و بهرند آنجا بنام تارک من سکه میزند آنجا ز هر خنده و دیباچ نوشتند آنجا ز سینه سالی نعل هم سمند آنجا اگر نه دماغ تو میکرد که چه بند آنجا</p>
	<p>متاع دل چو پیا نزار و در و دغم بر دی خوش باش ظهیری چون چند آنجا</p>
<p>بخارت آمد و برق ز رخ فلکند آنجا فتاد کنگر ایوان کبر و ناز بلبند نگه کند رسالت و رشک گش</p>	<p>ساند خوش بدوی عشق چشم بند آنجا نگشته آه و فغان کسی کند آنجا بیج تیغ نبرد و بیج بند آنجا</p>

ز خنده سیر نکر دیده اگر ای گل
نگه بجلوه گشت برگزیده می آرند
چه رونق است که در مجلس نشایت
باین امید که چشم چراغ باغ شوک
چمن ندیده ز قدرت کشیده رنگ
تمام شب شبستان کشد بوی صبح
و بال کویت و دائم که نخواهد شد

بمجلس رود بر خویش خوش بخت آنجا
چه دوستی که فتد دیدنی پسند آنجا
چرا پسند نسوزند برگزیده آنجا
ساده گلبن طاعت کف سپند آنجا
نهالها همه در کوه بلبل آنجا
اگر بروی تو یکدم بسر برد آنجا
همین قدر که شود خجسته ارجمند آنجا

محال نیست ظهوری بجلد و درخ هم
حذا کند که باشد اهل پند آنجا

بروای باد خدمت کن در دولتستانی را
سخن کردن بنمیدانم کس از من هم میرنج
بیابان غم بجران هوای طرفه وارو
ندارم شکوه لیک از مروت نیست پند
بمردم از جدا اینها ندارد پرستش احوال

بوس از قرق عجز خاکساری خاکبانی را
خدایش که ز فراقش ریخت خون آشنائی را
که در طوفان آتش پرورش شاخ گیائی را
که بگذرانند در دست بلا بیدست پائی را
بره میباش کو چشم توقع بوفائی را

ظهوری بستر بروی عا آب آزاری
بهر نهری بشارت باد کشت مدعائی را

بر کرد سوانی نگر از پرده های سازنا
گر و تار کومی غم دادست صد داغ تم
ننگست سحرانی رجا پست است اوج مدعا

چنگ ملاست ساز شد از طالع ناما سازنا
کردست در دینینه کم جان محمل با سازنا
نکشود بهت عقد با از رشته پروازنا

<p>اعدا بچشم کم مبین با مال حسرت اینچنین مارا چنین روز سیه بر کرده از خورشید از لطف خط مشکبو پر مایه ترا از آرزو</p>	<p>بر شا بد کام هستین افشا ندوست ناز ما جیب و گریبان نگه چشم نگه پرواز ما هم حسن بجا انجام او هم عشق بجا آغاز ما</p>
<p>دریای عشق و صد خطر سکین ظهور می سفر دستی تواند زد و مگرد و امن اعجاز ما</p>	
<p>عسم عشق گردیده همان ما رسانیده رضوان بگوثر پیام قسم خورده آینه تیغ عشق ناله که بار آورده چاکل اثر بر سر کوی دل خانه ساخت نشد نسبت آشنائی درست بزهنگ داده بودند آب بنازم بر آن تیغ عاشق کنه</p>	<p>کباب جگر دیده بر خوان ما آب سراب بیابان ما بیتاب بچشم حیران ما خرد آب از خون بتریان ما بیماری آه و افغان ما رفو را بچاک گریان ما سنان که زد زخم بر جان ما که رنگین شود عید قربان ما</p>
<p>ریاض ارم آرزو کرده ظهور می سری کش بزدان ما</p>	
<p>شد برو چاشنی از کام ما وانه نبود اگر از اشک عسم کار خود آخر زد عاس ختم در و نصیب من در بخش بدل</p>	<p>ریخت این زهر که در جام ما طار عشق نشدی رام ما گشت لبه رنج ز دشنام ما رفته چنین شمت قسام ما</p>

<p>مد شب غم چو بسم میسر منزوع خشک بودی چنین شوق کرا نیست نحو آهنگ دید باد مبارک سفر غم که شد</p>	<p>روز طرب نیست در ایام ما کامش اگر ترشدی از جام ما رومی وطن طاقت آرام ما صبح طرب کرده مشام ما</p>
<p>کز کاشد تیغ طووس کیمیه میرود از حد اگر آرام ما</p>	
<p>زوانغ دل شده روشن چراغ کوب ما ستاره سوختگانیم لیک داده قضا زرا ز لوح و قلم آگیم نیست عجب برسم سیر قدم زن که هر طرف مینه عجب که از مرض رشک جان بخت بیتغ کینه ما دست گو بسد و دشمن ز شوق آنکه بیایم کس فروریزد</p>	<p>بگرد رفته سحر پیش طلمت شب ما آفتاب شرف از و بال کوب ما که کلک عشق نوشت ست لوح کتب ما هزار ویر و حرم در فغای مشرب ما چنین که منزه از ست شعله تب ما که نادر کی بجا نذر شست یارب ما چه بوسه که بوس کرد و جمع بر لب ما</p>
<p>ز دین کفر طووس فراغت داری برون ز ندرت کیش ستیز ندرت ما</p>	
<p>تافت ز رو صفا آئینه جان ما گوش طاعت شنو باز ضرورت شده است بنجه بی طاقی گو در آسوده شو بے غلطی منیر نم ناله فریاد نیست</p>	<p>باز جلا و پرورست دیده حیران ما صد سخن ناشنو نیست به فرمان ما چاک سری میکشد خود بگریبان ما بهر چه افتاد از دور پی افغان ما</p>

ازین هر سود و هر بهر فغان صد زبان هوش چنین گرد و عشوه پنهان داد	گرند دور و او نشسته بر رمان ما ز دوست بر ملا قصه پنهان ما
	رخت طرب برده ام چون بگشتان وصل قفل نوری چراست بر در زندان ما
عشق او کرد خوب داشت مرا ششم اندود را نم و دهقان ز ابراهام کعبه خود نبری در صشم خانه جبهه فرسائی	زده براسم گل سرشت مرا بخت یافت میاد کشت مرا زده آلودگی کشت مرا کرده قصبه سر نوشت مرا
	رو نوری به شکر عشرت باش سخت نعم جان غم عشرت مرا
محرمانه که بر پیش کسی نام مرا در زبان قلم نیست بجز نام کسی صبر بچو شد و اسباب سفری بند بر لبم میگردد تلخی صد قافله زهر کی چنین نام شدی ای هو شوهر جان کو فروغ سحر وصل که بینایی بخت	و اکنده سخن نامه و پیغام مرا گر زبان قلش کرده برون نام مرا پیشگی کرد و دواع آرزو خام مرا کرده گم چاشنی شهده گام مرا سر نیداد به صحر اگر آرام مرا بیکاری نواز و شکن نام مرا
	بطوری عجب آزار نماید ایام خوانده آرام دل خویش و آرام مرا
انگرفشست در خلوت سر به تاب شب ششم خوش شب نشینی سکینه با آفتاب شب	

چراغ خلوت پر دانه افکن در گردش
 بدیدن داده ام از هر بن مودیده دیگر
 تنافل گر چه هر دم در میان می افکنده خود
 امید دیدن فردا برون سپهر رخت از دل
 در آغوش دلم آسوده خاطر بود و تما
 لب ساغر نمی آید برون از خنده شادی
 چه سازد و نتوانست این سخن عشق از نظر

که تاب غیر تشنخو رشید را دار و کباب شب
 بکرم دولت بیدار در خوابت خواب شب
 نیاید سوال یک نگاه هم بکباب شب
 بجا واقع شد این تمیز احوال خواب شب
 می دانم چه حاجت حال فطرباب شب
 که خوش ستانه در پیانه میر قصه شراب شب
 بیال از نغمه ترکورگ خشک باب شب

نمی بیند دل بلیاقت از آغوش آسایش
 ظهور می تحفه آن طره کرده چو قباب شب

مرده و رواشت در کنار اش
 از رخ شام غوطه زود و صبح
 روز بازار جان نمکش بود
 بر نهال خزان رسیده عیش
 تا سحر لب بچنده مسمان بود
 نمک خنده های شیرین گشت
 داشت ساقی بچیره گل گل
 با که این در میان نیم که داشت
 عید هرگز نگرده بود ایام

بود آرمی شب بشار اش
 روزها بر دوش بکار اش
 مشتری بود نگار اش
 داشت هر برگ صد بهار اش
 و او اثر گریه های زار اش
 مرهم سینه زنگار اش
 ز پدر است خار خار اش
 ز زور مشید و در کنار اش
 بود نور و ز روزگار اش

نظور می فایده سپرد

نسخه درویشانه را شب

بیدار و پروا می جان عیب است عیب لب و دندان کش از حرکت کنار نطق بیدردان نمی از زو جواب بیدلان را بر سر خوان جگر یوسف از زندان نیاورد می بون گوش ازین گوهرین کن ایشان گل گر ناید و رجود آتش است از توجیز بیدار و دگرین مطلوب نیست	مایه و فکر زیان عیب است عیب این حکایت در میان عیب است عیب ماشت و صاحبان عیب است عیب خیز از غمش میان عیب است عیب سیر مانع و بوستان عیب است عیب منع بیل از فغان عیب است عیب جبهه داغ استخوان عیب است عیب چرخ نامهربان عیب است عیب
--	--

درویشا بدین طهوری و نشیمن

ناله خاطر نشان عیب است عیب

باز و تاب طره پر تاب گریه از حسرت تماشا است فرغ چون طاعت حرم بر ما بخوشی نیاز کرده سلام عیب افغانه در رفوکاریست این کند با کتان صبر و شکیب ناله بر ساز خویش میسر قصه واو از تشنگی و سیراب	توده کن یک جان لبتاب بر تراشید و یدیه باز حباب سجده ابروی تو بر محراب برنگاه تو وادان از جواب گریه در هم دریده پرده خواب سیر با موشان شب متاب در و بر تارک زد این بقراب گشته ام غرق در محیط سراب
--	---

	خون بازنگ و امن مقاب	لاغویای محبت بین که تراشت	
	کینه از سینه ظهوی رفت شد بین محبت از احباب		
	ببارای ویده باران دل شب ز آهنگ دسته ریحان دل شب کجی لعل از بدخشان دل شب جگر خوار است برخوان دل شب خوشا سیر گلستان دل شب باده و ناله سامان دل شب بدست افتاده دامان دل شب بدانع دل سپردگان دل شب نگه میدار میزان دل شب نگردی لعل بیابان دل شب دل و جان من جان دل شب	شدم غواص نیان دل شب باشکم تو ده نسرين و م صبح بان عالم فروزی مهر نشان سر هر لذت و ناز و تنم بگل اختر شو و پیر و در صبح بین گریه صبح گرفتسم کشیدم در گریبان سینم صبح نه نیمم روی تاریکی که کردم بجلی سنج خود را میتوان کرد کجا صحت بود در کعبه فیض تباریکی دل خضر آب نوشد	
	ظهوی بادشاه نیم روزی ز بهشت زهی شان دل شب		
	مایه راحت ز تعب مطلب چاشنیش شد طرب مطلب نیست وفار است پرب مطلب	بهر غم دور و سبب مطلب کام ز بهر غم اگر غوطه خورد باورت از نیست که در روزگار	

<p>هست بدشنام تبان احتیاج شاد بیک غم نتوان زیستن تا نفس صبح کشد شام تو پسیت که آن نیست میربے</p>	<p>همت از شرم و ادب میطلب نالہ صد در دوزخ میطلب پر توبہ دل در دل شب میطلب هر چه نداری طلب میطلب</p>
<p>مرهم لطف مست ظهوری ضرور زخم زخم شیر غضب میطلب</p>	
<p>آتش عشق کرد و دوا شب شام من از شگفتگی فرمود گر شد ابر چراغ مایه شد ویدۀ تر بگریه شادوی نافه از چین طسره گشت لم نگه داشت پانی هوشم ناخن نمناکے مطرب ما</p>	<p>سوخت از غم دل سودا شب صبح را پیش خود سجودا شب قدر خورشید میفرودا شب جوهر خویش را نمودا شب بومی دولت ز خود شنودا شب تجای زمین بودا شب چه بلا دل خراش بودا شب</p>
<p>بخت بهم دوستی ظهوری کرد گره کار خود گشودا شب</p>	
<p>جان مرده درو که پذیرای و نیست از ذره اگر گستره گرم روانم باد نفس بلبلش افروخته دارو ای کرده ادا سجده ابرو محراب</p>	<p>زخمی که بمرهم شود آلوده زمانیت خورشید درین راه چمن سوخته نیست دامن زنی آتش گل کار صبا نیست بیقدر نازیکه بیا در تو فضا نیست</p>

باشد به تشنه لاله و آتش و جسدانی
سدر جان مقدس بجای تشنه لاله
و شست که دست بر دهنه تباران
گر وید که حسرت نور و دل سبیل
در یوزخه خوار می توانست عزیزان

هر کس که میروای تو از خویش جداست
تا به اگر رو چه عجب روی نمانست
چون واقع تو داغ و گران سینه بایست
روزی که ز روی تو صبا عقد و کثافت
و شامه شمع در لبست حد و عافیت

ای مرغ جفا با گوشه صفت کز سر
چون که غلط کردی از این غایت

و ششم بر بخت و همه جا انجمن است
بصنعتی نه نیستی سحر گوی تو و زید
لاله و غنچه چهره اشعله و انگار نه شوند
در لایق نیست کس با برود و دوش مبار
ز و دول سر و ز پر ویز کنز شیرین را
تو نظر باز نه در نه تفافیل نکست
شوق هر جا که بروی و توت سرخچه بکار
منکه اویم همه ناسازی و بیگانه گیم

همزبان نش تو بی آنکس که بخود در سخن است
سمن لاله لبست خار و خشک همی است
و روی از گلشن با باز بروی چمن است
ای خوش آنزده که گرد سر را بش کنش است
داغ تلخه عجب بر جگر کو کهن است
تو زبان فتم نه در نه غموشی سخن است
چاک بر جیب رو و سینه اگر سپهرن است
چون نباشد یکی مهر و وفا او که من است

هان ظویری گل مهر بهاری ندید
که از خار و خسته کار گلستان شدن است

ریش در از دل جان نیش اگر مرهم نیست
شبنمی نیست گل عارضه خوابان روز

پروچ آن خوشدلی و عیش که مغزش غم نیست
همه شب که رنگه تو حکان را غم نیست

کام و تلمی مشکرتند ز بهر شناس نفس سحر و بانس و گیش کرد مسلم جهد آورد اگر بازی در میان نخورد سی برگشته بی بعد و سر اسر قریب است ست حرف است بلم بهر خرابات کجاست بیج جاتیغ غمت صرغ نه دوست بکار	ای دل این غم که ترا ساخته غمگین غم نیست علم آه ترا شد چرا پر چشم نیست ای خوشا ز غم آرد ست خوش غم نیست آرزو مرده چه شورت که در ماتم نیست راز زندان ترا شیخ حرم محرم نیست و ده چه شکسته که شهیدان ترا بر غم نیست
--	---

سیر چشمانه ظهوری بشین شور مکن
جز فحاشی نهنگ مانه عالم نیست

خوشمست گرا سپ میانی نیست نماند بیج حجابی غم جدائی نیست ببین در تو گشتم علم بازادی بیای تیغ تو بر سر نیست توان ز باد تو نشد دل پارسا گل گل ولم ز موی تو شبگیر تیره روز نکرد ز خمر کاری هر غم تو انم آه زو ز تیغ هجر تو مرهم چه زخمها که نه خورد ز کا و کا و صبا غمچه غمچه تر کرد	بنفرد و در آرم اگر دانی نیست سیان ما تو محال خراشانی نیست ز قید ناله نفس راومی بانی نیست شهید این موسم خون من سیانی نیست که ام و انغ که بر جان پارسانی نیست باین نشانه که در صبح روشنانی نیست ولی مرا نفس ناله جدائی نیست شکسته دل تری اینجا چه میانی نیست رسنبل تو اگر در گره کشانی نیست
---	---

غرض زانده در آب دعا ظهوری را
خوان ز مدعیانش که مدعائی نیست

خلوتی که جسم زجانانه پر شدست
 لاجرم در کشیم لب لب ز زندگیت
 از کف اجل فکنده کلید و فراق
 زین اینم که تیغ جدایی مسلم کنی
 صیاد آهوت سرباز و جان ز بس
 و دوست عشق تا سینه بخیز زلف تست
 گاهی که دواز گس شوخت سری بخواب
 شور گس بلاست ز شیرینی بوس
 آید چراگران ستم عشق بر کس

جان کو چو گشته بے خانه پر شدست
 جای هر اس نیست که پیانه پر شدست
 این قفل بے کشا و زودخانه پر شدست
 هر قطره خونم از تو جدا گانه پر شدست
 بر هم فکنده و ام تو از دانه پر شدست
 سربا پیام از دل دیوانه پر شدست
 از ناز و عشوه لب تر افسانه پر شدست
 کو جلوه های شمع که پروانه پر شدست
 این زخم که آشنا که زیگانه پر شدست

صد گنج در بهای طهوری سزوتی
 درج دلش ز گوهر کیت این پر شدست

لاله از داغ دل من ز دوست
 ناله های بیخود است ز خست است
 سادگی های گدای کوی عشق
 گزینای دمی و شمع و با خشم
 بود تعمیر خرابی صندل دور
 و دلش ناسور با خوش کرده است

آتش در سینه عالم ز دوست
 گریه بر دیده پر ز دوست
 نقش و اثر و ننگین هم ز دوست
 کس چنین نقش دمی کم ز دوست
 آب و خاک من هم ز دوست
 زخم این زخمی که بر هم ز دوست

آید از راز طهوری بوی خون
 مهر و هشت بر لب محرم ز دوست

از نگاه تیز بهر جا ترک چشمت تیر ریخت را ندو رجوی سحر آبی که رخت روز برد چون من از تو در جنون مجنون نشد زیر طرحه مرغوله داری دارم در پیج و تاب باد عنفوت گزفت از چهره ام گرد گنه میتوانم تا رگ افلاک بشکافم هنوز هان نیفتی بزبان بگذر ز سودا خرد و ده چه بودی کافیت در مان نمودی روا	از دل جان بسم کیمیا نخی ریخت چشم ترا شکسته که از شوق تو بر شبگیر ریخت اشک آهیم بر زمین آسمان بخیر ریخت عقده کارم چه پرسی من تدبیر ریخت بر زمین خمی مرا از محبت تقصیر ریخت گرچه شمشیر عای من دم تاثیر ریخت عشق نیگار کرمس با سود را کسیر ریخت بر بنای صبر دیرانی تمیر ریخت
--	--

گر ظهوری کرد و پیری جوانی عیب نیست چشم مستش یاده در جام جوان پر ریخت	
---	--

دلها اسیر آهوی صیاد گیر گشت در دو تونگ اردو دوران میگذشت بخت سفید ساخته شام و سحر مرا افتنان جمله از دل مشت گراتو خود را آب گریه و هم یابیا د آه باز آدم ز عوده مجنون عدیل من	از ادبیت آنکه بعد جان سیرت مرهم گشت زخم که از تیغ و تیرت روزم سیاه کرده زلف چو تیرت فریاد من ز خاطر آفت پذیرت گر هستم غمبار غمخیزت دارم اگر قبول تو یلی نظیرت
--	--

گشتی شکار و ظهوری بخود نباز شادم که دام من نفس ناله گیر گشت	
--	--

مغز همه از نوال عشق است برگ همه از نوال عشق است	
--	--

<p> در پیرہن زمان نہ گنجد بگنجد تو پرودہ بہ سیمرغ در حبیب گل این شمارہ یونی بر دفتر ارتباط افلاک نم خیز ترست چشمہ چشم عیش ابدی کہ دار واصل گشت اطلس مرغ رشکے سود کس نیست بخیرہ چشمے عقل با آن ہمہ بے نیازی حسن </p>	<p> از نالہ تنے کمال عشق ست پروا از اگر ببال عشق ست از نعلیہ شمال عشق ست شیرازہ اقبال عشق ست در ہجر کہ خشک سال عشق ست فرغ غم بہر و ال عشق ست از زندہ ما کہ سال عشق ست در عجز ز گوشال عشق ست محتاج بظہر و حال عشق ست </p>
---	--

کوثر نکند تلمت ظہور کے

تفتیدہ لب زلال عشق ست

<p> ہر جا خرابی ست و آبادی من ست خضر از برای راہروان نشستی در ہر گے نشانہ و دم رشتہ رشتہ جان بر وقتا و بخیہ کن ذکر خسہ تمام تینے سادہ و رکفت من عشق عمر بخش در ہم شکستہ غنچہ دل از بہار غم بال و پر ملایکہ در گرد حیرت ست گردید بیتون ہوس سہ نگون من </p>	<p> رشک اسیر ہمہ آزادی من ست از خود بدرد و دیدن من با دی من ست آن نیش غمزہ را منہ فضا و من ست و رہای اشک سہ شادی من ست در خون نشستہ مرگ جلا دی من ست صد غلہ برگی از چمن شادی من ست آدین برام تو صیاد منی من ست سگند اہل عشق بہ فرہادی من ست </p>
--	---

نامی با نقاب در و دشت کی برد	مجنون اگر چه سوخت باز آدمی من است
	شاگرد می ظهوری دیوانه کرده ام در گوش عقل حلقه عفت آدمی من است
دل تنای طعین کردن کرده شاگرد می سیاه شکیب دیدم بر زانو می دیدن شبست تا رسیدت درین راه که گریه بر قطره را هوش زده بود تیر حشیش کف یوسف را خورده بیج صفت نظیره سخن پوشش جامه بغیر ارزانی ریشک پرورد تو ممانی خوش	صبر از آرام رسیدن کردن اینک انداز پریدن کردن عمر با مشق پریدن کردن که بر آواز رسیدن کردن این زمان میل دیدن کردن زیر سا طور پریدن کردن حلقه در گوش شنیدن کردن منش از جیب دریدن کردن بهر انگشت گزیدن کردن
	خوش غمی گشته ظهور می، میان سودا ز ناز خریدن کردن
بروزگار تو آرام خلق متبایب است اگر نقاب کشتی پشت بر نماز کنم کشید یوسف و یعقوب دل بپناه دهن بیج عشق تو از پس هوس بریدم سر خریدن از نمکینان بروزگار تو تاز	شب از فسانه عشق تو روز بخواب است که رومی قبله دران ابروان محراب است چنین که پیش زلف تو درین تاب است ورون کوشش دکان پیش قصاب است همان معامله آب شور و اعصاب است

شدست از سر زلف تو راست کاریک
عجب که نوبت دل سینه بند بر زخم
ز سر و قامت بادام چشم پسته دهان
بموج گریه نگیرد کس از نو میبدم
بار چشم زرم چون رخت نواز عشق

پای کشیدن و لعلهای خلق قلم نیست
نگاه دور تر از تیر پر تا نیست
شرک لاله رخاں فزونی و غنا نیست
ز مرد یک که بدریای دیده گردا نیست
که دام باغ باین تا زگی و شاد نیست

ثبوت عشق ظهوری بنفشه آدابست
در سگاه خرد بخت گاه آدابست

صید حرم باینه سهل تو نیست
میباش منفعل که باین دستگاه حسن
مجنون برود دیده رخ من خوشیتن
محتاج خضر نیستی لعل راهرو اگر
بسم انداین سبب که گردش جان نثر
از صاف دل که ناز بهر خاص و شمر
چشم امید اگر نیکه سرخ کرده
گشتیم از مردوت لطف خراب تر

سرگشته آنکه گم شده محل تو نیست
کس را برات مژده بر دل تو نیست
سر کردن آنچنان و نش عاقل تو نیست
حرف سراغ سنگ نه منزل تو نیست
فیض و شکر اگر زده ام سهل تو نیست
رحمی که در دل بجا ما مل تو نیست
رنگی تر از مرمت قابل تو نیست
تعمیر ما کن که در آب گل تو نیست

تخمی باشک شور ظهوری چه کاشته
زان لب شبمی نمکین حاصل تو نیست

سری گلچنیاں کش بین که باغ کجاست
انصیب و ولتیاں این سیاه بختی من

هزار رخت جگر و ناست داغ کجاست
کرم ز سایه خویشش بهار داغ کجاست

<p>هزار بار قدا دست خضر و مینالم زهرم شوخی ساقیت گر خطائی رفت هنوز آتش را یمن نگاه میدارند بخشک سال عمر آلا زار و دشت جگر ز بیم آنکه نیفتد در آن دیار زهرسم نسکته خار بجان لب لبلم گلستان کو</p>	<p>مجال بهر هی فرصت سحرانگ کجاست کشود توبه نذر لب ایان کجاست جنون خام بلا شد لفت و مانع کجاست نشان نمائده نم چشمه سار و ان کجاست کم سحرانگ که آسایش فراغ کجاست تازه سوخته پروانه ام چراغ کجاست</p>
	<p>فزون بجوش طهوری طعن دم سحران کسی که نیست ز خون گرمی تو دماغ کجاست</p>
<p>هر گل که بوی خون بد از گلشن نیست در تیغ کین خشم خراش ز یاد نیست بخت سیاه صقعه از موج گریه ساخت خوننا تمام جوش زدا ز شور لبان قری زبان کشیده بکام از خنای شک در شیوه پاک عشق نسیم کتر از کس هر لحظه مدعی کند اظهار دوستی لب سروده بطعنه زندان پارسا مشاطه غمش چه خوش آراست شهر و کوی</p>	<p>صد پشته برق خورشید از خرمین نیست آن زحمتا که زهره در و جوشن نیست خورشید عکس آینه روشن نیست گلگهای آتشین مشر گلشن نیست زین طوق پیچ خورده که در گردن نیست لاف و فائز نم این خود فن نیست غافل که دوستی همه از دشمن نیست در زهد خشک از تری دامن نیست از دود آه سر مه کش و زن نیست</p>
	<p>از خنده های خام طهوری رانشم در گریه و مت جوش بر آوره ان نیست</p>

منزبان خلق شده این چنین گویت
خمنی زایست هرین بوستیم پیرس
آورده اشک طلب آبی بروی کار
در توتیا زهرین موخت ویده
در یوزة زربیش گرنه کرده گل
طاقت که خام گشته از و کار و بار
در خلق خضر گشته گره آب حری

در روز غوطه خورد شب این صبح گویت
این باوده در پیاله من از سبوی گویت
سرتا قدم قدم شده در جستجوی گویت
ای باوجان قد آتو این خاک کوی گویت
سرگشته باد گرد چمنها بوی گویت
در سوختن زمر حمت شعله خوی گویت
دانسته است مردنم از آرزوی گویت

همیشه هم کشوده طوری زبان حال
خود را خموش ساخته و گفتگوی گویت

نال را اوج دای دانی هست
میکنند انتخاب گوهر اشک
پر تو صبح داغ خطا هر شد
گشته تینت علم بخیز می
غلط است این اگر کسی گوید
خضر من گشته عشق دور راه
ابتدا که بر اے عشق بگو
سیر چشم میان خوان و
بیل از غنچه گرچه و لعلت
می برود در گریه ام به کنار

گریه را موج بای دانی هست
ویده در فکر و دنیای هست
مشرق سینه را صفای هست
خاک را جوش مر جانی هست
غیر بگاید آشنای هست
که بهر گام که بلای هست
تا نگویم کس انتهای هست
سینه را در و ناله خالی هست
چون نیش گر کثای هست
موج را بازوی شنای هست

	از ظهوری ست کحل خاک رهش دیده دیده را جلای هست	
خاطرم بر جوانی و لم از پیر گرفت صبر پیوده در آب این گل تعبیر گرفت که سر راه سحر گریه مشکبیر گرفت عقل هر چند که آینه تعبیر گرفت اشک دیوانه مار را سر زنجیر گرفت همه شیر آهوی صیاد تو نجیب گرفت شعله در دفتر تعبیر ز سحر بر گرفت خوبش شهرت خورشید زمین گیر گرفت		شیخ پنداشت که در سن نه تدویر گرفت کرده شوقم بحر ابله زخرا بل مست از روز یارب به فتد در دم سیلاب بلا عشق بازم که نشد عکس فن صورت کار تا برو کوی بگو شور مشکر خنده تو غیر اگر دن ز بنیر گاه تو کجاست ویره هر گاه جگر داغ فراق تو بخواه صیت حسن تو میان تا بجای نگیر هست
	نشته ناله ظهوری همه در سینه شکست سر انگشت نفس بال تا شیر گرفت	
بالا دوش انیمه از بخت پست است شادیم کار عشق در ست انگشت است ویران بجا آرزو از پا پست است چند از ماین کنا به بدشمن پست است دستی که دامن نمی نگرفته ست پست است در نه خم سپهر یک کشت پست است		گر مدعی رود به فلک زبردست است کردیم ما خدای عالم مرسته در پی غلط ز پیش رود کار آسمان یارب که هیچ جان شود دوستی صریح دندان چرا گرفت سر انگشت ماند است بر خواست غیر حرف حریف چه حد او
	انگشت در شکار ظهوری مست موج	

این صید صید کن که پذیرای شست

شیخ کرد از توبه استغفار استغفار داشت
 نیست دور از کار زاهد زندی آورده است
 سخت میترسم ز جیل محبت انگذنگ
 خلعت عشق نوی دل بر قد خود میزند
 بوده از یوسف فروشها زین را خبر
 در خور لیلی و مجنون بستر و بالین بنند
 بر لب چاه ذوق دل مانده از بخت بلند
 وعده های خویش را میخواست سنجید وفا
 مبلغ عشق تیدستان نزار هیچ وزن
 چون ورق برگشت گلشن یک تبلیل

آری آری شیشه نامستی سرشار داشت
 لفظ انکارش مستندم معنی اقرار داشت
 بر سبوی میکشان شیشه خود در بار داشت
 عید با کرم کز آه و ناله بود و تار داشت
 و انم اسباب شکست صبر در بازار داشت
 تو دهای گل ازین رد تو دها خار داشت
 صدمه بود آن دوستی و لغزش و رکاز داشت
 بخود بیامی میش در پله انکار داشت
 مدعی حرمید بر من مبلغ مقدار داشت
 حکم کرد از صفی و دل کز لک منتار داشت

از ره سرگشتگی هرگز ظهوری پیدا
 سالک از پادشاهان بلا پرکار داشت

ذوق نازش بر تماشای گل رخسار داشت
 روی گرمی آفتاب از تیره روزانش ندید
 جمله مردند و گاه راه پرش و انکرو
 این طراوت هیچ یک از لاله رویا نرود
 صحت از روی افتد و دیر می آراستند
 احتیاج دیدن دیگر نشد بر هر که دید

کز نیر دند زود آهسته با خود کار داشت
 سوختش حسرت هوا سپای دیوار داشت
 چون میخان ز گس هر گوشه صد بیمار داشت
 پیش رویش گل ز شبنم گرد بر رخسار داشت
 بت بخدمت چون برهن میان زن داشت
 دلربایان انباید درنگه تکرار داشت

از دلم در گلستان یادی نگریس کرده است چون نماید بر تو مرهم زخمی اوستی سسل باشد ریش جان کردن نشین زخم چاک جیبی کار ریش صد گل پیراست ساز شد برگوشال زهد کوتا به نگر و	غیمه پر مرده برگوشه و ستار و اشت بر نخورد و اندر دو غم هر کس جز او نخواهد نازم آن دل را که آه و ناله افکار و اشت شوق داتم از برایش یک گیان و اشت غالباً از کاکل بالابندان تار و اشت
--	---

میزند لاف مروت چون ظهور می صد وفا
بود بیمار تو عمری پرستی کیا رو داشت

خوش زمرگان خوشنودم رگ از شتر پرست نه بین سنگ تو خوابد بر همی سینه خورد خرج کردم صبر و آرامی که شد توی دل غم شیرین است لبر زیست کام از زهر غم پر توی از خاطرم پرده ز میا زوش دیگر آن بهیار از مستی چو حال غم و خراب گشته ام از خودستی بهنگام و جدت سماع خواه گر میداشت جان عشق حال شک و می نمود از رحم فانوس ازین آگه فند با وجود آنکه نف خندید بیرون از شتر نوک کلک گشته از شاه و کن معنی نگا	شکر نه هرت چون انم کام از شکر پرست بهر زخم پایت هم نشسته بکر پرست باقی نگذاشتم از فاضلم و فخر پرست عیش رنگین است از خون جگر ساغر پرست با وجود آنکه از خورشید نیلوفر پرست ساغرستان بهیار از می دیگر پرست خوش بر قصم از هوایش چون جابه سر پرست جمع کردم دل دلش از آرزوی ز پرست کازمان پروانه را از شعله بال پرست گر شتر از آتش هجرت از انگر پرست طویان لفظ را از قمار از شکر پرست
---	---

در شتر وصل اگر باید ظهوری درج شک

شک لب نشین که او دانه چشم تر است

بے علامه حرف ناز و دیند و خواهم نوشت
 این شکایت نامه نامه مهربانهای است
 از زبان خامه نازت بهشت نامی چشم
 نه مکمل گشت چشم به موعظ شد و مانع
 از لطف صحرای هجران و جگر خسته ماند
 خامه بے مهر بے پروا زبان و شد کنون
 جایی خود را کرد آخر غیر در پهلوی او
 مدعای مدعی فمیده شد و دفع او
 التفات افتاده خوش سرشار با بیگانگان

نیستم تا خود میدانم چاهم خواهم نوشت
 آنچه دیدم از جدا اینها جدا خواهم نوشت
 غایتی دار و جنانا کی و ما خواهم نوشت
 شکوه بیرحمی با و صبا خواهم نوشت
 ده برات گریه دیگر بر کی خواهم نوشت
 بار دیگر بے مروت بی وفا خواهم نوشت
 گرنه هم حرف بیجانی بجا خواهم نوشت
 شمه در فضل عرض مدعا خواهم نوشت
 ظرف این نیست حرف آشنا خواهم نوشت

اینمه قدرت ظهوری شاه عجز من است

ماجران خوش نیست و چه باز خواهم نوشت

آزار دوست راحت دشمن بر است
 مشور مهربانی خود مهر کرده است
 ارزنده سلطنت بگدایان کوی فقر
 بر خویش کرده بسته خازنکی از نعمت
 شکست از حدیث شرابیت لب خمار
 در زیر کنگر تو شمشیر پانسم
 سپهر خجسته سنگ ستم کرده دراز

خوش بخت ما که کار در رستان شکست است
 پاس و فایده عهد است است
 کوس قنار دیم بے نیست است
 خون رز دلش از شک خنک است
 خنایه گوشه از سخنانی است است
 حیرت باین سالی انداز نیست است
 فرصت که مومسانی دلنا شکست است

آئینه خیز گشت ز داغ تو آستین	اقبال من که چشم سکنه ر بدست است
کردون زره ز بیم ظهوری بر کشید بر زه دهان تیر تحسین شست است	
گرم در کشتن از شعله آتیر شد دست خونچکان زخم من این لاله دمانیده ز دست نیست بار و زو شب بجزم ای پو ندک عشق هر جا که ز داغ غمت آراسته است خرد از شاه مجنون تو دور قاصی شنو افسانه بیداریم آشفته شو فرخورشید بهر ذره تو انم بخشید در دلم حسرت پیکان تو گردیده گره از فراق تو ببردیم بامید وصال	خون بچون آمده پنداشت که تقدیر شد دست بخت صیاد که فتر الی نخیر شد دست آرمی از دود و دلم صبح نفس گیر شد دست سینه ملک ملک سحره تنخیر شد دست گرم دنیا گرمی پیش زنجیر شد دست خواب شیرازه کن دفتر تعبیر شد دست دیده را آنچه ز رخسار تو تو قیر شد دست شست بکثای که در سینه نفس گیر شد با همه سعی غم نیست که تقصیر شد است
لذت مهر و محبت ز ظهوری رسید با همه تلخی و شوری شکر و شیر شد دست	
دیده تر در چمن هر جا گریست دشت نو و در موج تار اغوطه کرد عشق نیلی بر دجستون آبسر بهر خود دامن بگنج در دو غم بیکمان را نامتی در کار نیست	سر و بالا از ان قدر بالا گریست کو بکن از بسکه بر خار اگر گریست داغ دل از لاله بر صحر اگر گریست عذر با از جانب عذر اگر گریست ابر خواهد بر مزار ما اگر گریست

<p>دوش ساقی خنده در کار برد بیمای خرقه هر سواشکهاست گریه آمد به تیغ چشم تر</p>	<p>زهر بر محرومی تقوی گریست شال بر بقدری دیبا گریست در بها شکرانه سودا گریست</p>
<p>درین مرغان ظهوری نم داشت قطره را بنگر که چون دریا گریست</p>	<p>سر تو دیر ز دور و گری خواهم بست قره انداخته بار سفری خواهم بست آه برخاست لوامی ظفری خواهم بست بر رخ هر که بجز دور و دوری خواهم بست شکر این را بجهت کرمی خواهم بست بر شب بے سحر خود سحری خواهم بست رگ خونی بدم ز شکر خواهم بست بره دماغ تو ستر جگر می خواهم بست</p>
<p>غیر کشتا و گاهی نظری خواهم بست دیده اشک نشان بر یکبار می شک آرزو بر سر حسرت حشری گریه کشید نال را محرمی پرده دل می زید خلق در روشنایی مابکشا و ندیمان روشن نقت و داغ تو پراغ همه را دل ز قنادی مرغان تو بختی دارو سینه غیر صفا باخته سر منزل نیست</p>	<p>مژده وصل ضرورت تو هم باور کن من زبان ان ظهوری خبری خواهم بست</p>
<p>یا چون صبر من من برگشت در جهان نیست محرم رازی سر ز تشاکه داشتیم در عشق آخری هست پاکبازان را</p>	<p>زیستن رفت جان تن برگشت مهر کردم ز من سخن برگشت بکافات من بمن برگشت بر دل از ماست باختن برگشت</p>

<p>من شوخی دوست پیانی کرده خوش جالسم در کوش در لیم بوسه گشت حسرت بیز</p>	<p>که خم زلفش از شکن برگشت از هوا دارم چمن برگشت که به نیرنگ آن من برگشت</p>
<p>معدت خجالت ظهور می بس خوش غریبانه از وطن برگشت</p>	
<p>اجل گذاشت مرا بجهت دوست ز بهت است که بهم بوی او از دشنه گاه نیره تر از من کسی نداشته است فرو نشسته تفت داغ شعله انگیز است بنظا هر از سمنان گرچه بوی خون آید بر ام چله نشین صید بوده ام چند که سبزه از تو شناسد سیر می بینی اگر چه کارگاه است تا توان پری نژاده اند بدشمن بر وجه می بندی</p>	<p>امید نیست صنان عشق بدعت دوست خوشست لطف صبا لیک نیت دوست به پیشگاه تاشا چه دشت دوست نمانده آرزوی آه حسرت دوست نگاههای ستانی مردت دوست مباش شیفه خلوت که صحت دوست که بیقرار می اغیار طاق دوست تغافل تو درین مشیوه تمت دوست چو حرف دوست شود طرح خجالت دوست</p>
<p>تعلق تو ظهوری در آب داشت گل سرای دل بجزابی مرست دوست</p>	
<p>ز غیرت نمکش سینه شکر انگست شود چو زخم را کند از دم تغیش ز شوق باوه دیدار خرم بنا از خوش</p>	<p>برای پر تو مهرش دل سحر انگست بگرد آوریش دامن سحر انگست برای مستی من شیشه نظر انگست</p>

<p>منز و که پروده دیدن اسبل گریه خورد ز ابرگریه بشور آوریم و بیا را ز کمالیت بنیال خضر افتاد عجب که شوق بخور و سینه زرد بالیت قاشق است و اندو و نامه کردم مهر</p>	<p>چرا که نازده دید بای تنگست ز اشکبار می با جای بر تنگست تو خود فراغ روی گام را تنگست برای ناله من پوده از تنگست چه حرف در لب قاصد نم تنگست</p>
<p>برای تنگ نوری علاج دیگر کن عیث چه ناز کنم در دول تنگست</p>	
<p>ورودول را جان متاع سینه ساخت روی میشود ز اشکم آفتاب صوت بلبل نماند در سینه زد باش فراغ از خیال انتقام یک سخن نشاندر کرکس کرد شوخه پر نیان پوشش مرید لطف ساقی جرعه بر هفته ریخت</p>	<p>واعظ عمر را در در کجینه ساخت وید را عکس رخش آینه ساخت تا قفس از چاکهای سینه ساخت کار اهل کینه را هم کینه ساخت گرچه واعظ منبر صد زینه ساخت شیخ کار از خرقه پشمینه ساخت روز شبینه از شب آدینه ساخت</p>
<p>تلکامی را ظهوری لذت نیست منوچهر بطل میتوان بوزینه ساخت</p>	
<p>از غمش شهرو کوی پر شور است گشته بودم به چشم او شیرین چکند زروصال سنگین است</p>	<p>میکنند منع زاریم زور است چشم من از برای او شور است مرد زاری که بر سوز و رست</p>

<p>لکن شمع نراغ باد بگر عشق مقاب دست بالایت پایه دیگرست و عطر مرا چقدر لب بناله نزدیکست بر لب طعن مهر انصافست دیده از گریه گریه شد ویران</p>	<p>سخت فانوس سینه بی نورست تارک چرخ زیر سالورست منبر از چوب دار منصورست دل طاقت حدانقدر دوست هر که رسوائی دوست معذرت بجاش نگاه معذورست</p>
<p>بایدش آخر از ظهور می شد عجز زار می نمیده معذرت</p>	
<p>خدا از رخ تو شکفته تر نیست از روی تو نیست در همه سال تارک زجه در نخست کادو بر خود سه ره چرا گرفته دارد با جان اجل نظر ما با کوکنم سنج در عشق بر قلعه دل و دوشه ابله آسودگی ز سایه واریم منصور بدار گشت راضی در گنج دهن همه فرو چید آراسته خوان غمش بعد رنگ</p>	<p>باقد تو سدره انقدر نیست روزی که شبنم همه سحر نیست مژگان ترا که نبشته نیست گرد و دل با ترا گذر نیست روزی که رخ تو در نظر نیست گر پیشترست بیشتر نیست سوار که عشق رخنه گریست گر بید امید را اثر نیست پنداشت که پایه و گریست یک لقمه به لذت جگر نیست حد مصر بگرد یک شکر نیست</p>

اینست که ناله را اگر نیست

از کوه گران ترست و در دم

بر خیز بسیر خود ظهور
گم کرده تو تو بدر نیست

در سیه چنان نگه رنگین نگشت
رخ خاک و قدر شک چین نگشت
در تمام شهر و کوچه گین نگشت
صاحب بیتابے سنگین نگشت
راحت و آزار و مهر و کین نگشت
راست رخ با کج و فرزین نگشت
بجه و زنا رو کفر وین نگشت

از سخن تلخان وین شیرین نگشت
چین مویش نمیتے هر موی تست
هر که جز من دارد امیدے بر او
کو کین تاب و توانی داشت داشت
یک طرف نه امتیاز خویش را
بر بساط پیش منی پس نشین
باید آوردن بکت سر رشته

از ظهوری گریه اوج داشت

اشکبار چهره بر پرورین نگشت

پے تمیسم صبا مغزنا خطا برداشت
چه ننخاکه از دور و ماد و ابرداشت
بسواتب ز سر چشمه بقا برداشت
که عید از گل قربان گشت حنا برداشت
زیاد ازین چه کند تنگ عشق ما برداشت
برای بازوی خود میل و ما برداشت
نزد روزگار خود آن تهمت و قاتل برداشت

ز چین طسره اونا فدا صبا برداشت
در انتہاست ره با یوی ظاہر بود
عجب که خضر ز شرم فتانگر و آب
بنجاک ریخته خونم کشته رنگینے
متم بشکر که انصاف نیست شکوه ما
بهر که خامه نازش نوشت و شنای
صیح کرد چو خوبان دیگر است او هم

ششم بخیر که بیگانگان بیدور مید	چه ز گش زنگه های آشنای برداشت
موز فرب غموری من تو هم عشقم دل تو اینمه امید از کجا برداشت	
<p>دیده زو بر گریه طغیان نیل و چون بیتافت کشتی زاریم بالادست غم گریه است بیتافت تا رک عاشق بحر و انجمن جایه گلگون بدوش خویش خوش شیرین گرچه دل شان سپاه عقل و صبر هوش رفته در خواب آرزوی سرفرازی فارغ باز ده گولب حساب نامی ظاهری بر در کج غم دیگر پس از او نشاند</p>	<p>لاله شد داغ دل جان که دما خون بیتافت جرعه پیمایه ماطاس گردون بیتافت بار مرغ و آشنانش فرق مجنون بیتافت نیست بارمی را که از بس بار گلگون بیتافت از سپاه زلفت محال خط شبنم بیتافت گوش با افتاده فر فریدون بیتافت ورد و تحویل درون کردیم و بیرون بیتافت دولت پهلوشینی طالع و درون بیتافت</p>
نیست غموری ظهوری خوش عشق خوشنما گرمی افسردگان را گرمی خون برتافت	
<p>حسن از غمزه چون شان برداشت آه حسرت نشانند خسل هوس غمزه از کج کاوسه ترکان عشوه بر لوصهای ساده دوان بکنند نگاه آه پر چشم وصل هر جا چراغ روشن کرد</p>	<p>جگر عشق را بنیادک اپناشت اشک غم تخم شادمانی کاشت نیش بر پیدنای ریش گاشت نقشهای هوس پسند نکاشت بند بر پای دل نهاد و گذاشت در دل شب نهاد و شعل گاشت</p>

بهرین کردش کز آرائی اگر نیک روز و رگه یه شو	تا تو ای علم ز آه افراشت کی شکر خنده این ملک پیدا شد
چون ظهوری ز عشق یافت بود هر چه جز عاشقی عدم پیدا شد	
یا داور خاطر آن ماه سیما محرم است عشق اگر گوید بزور آرنده ز اهر را زویر گریه رسد کن که اهل شهر کونا محرم اند حیرت آرد و استان نامرادیها عشق بیش از نیمه بایزاید کرد جای درویش امی از جای دیگر ایجاب پیش ما کرد	داغ آن بزم در حریم سینه ما محرم است در به فرماید بیاد رکبه ترسا محرم است از برای با بیاییش کنج صحر محرم است امی عجب یعقوب محروم و زینما محرم است غیر گردید آشنا امروز فردا محرم است در حریم مدعای با دعا تا محرم است
راز پنهان ظهوری چون نیست بر ملا شوق در خلوت سحر می طاعت محرم است	
داغ است داغ هر سه روز بانه است خو کرده بقتله خنده های خشک از جان گردنبردنت در سبک روی در کوچه معان در عشرت سحر می کوب گرچه کند کله چه عجب راست آمده است در آرزوی خدمت آشفته کاکلی دانسته بلب گله انگشت می نسیم	منای سینه سوخکا ز انشانه است با پایهای گریه تر خوش ترانه است هر رگ برای کالیت تا زیاده است بگذار خانقاه که اندوه خانه است نازم بجهت تکیه گش آستانه است مرثگان بدست مردک دیده است بیدارش از برای ترحم بهانه است

	<p>از زهر چشم کیست ظهوری حکایت خواهم شدست تلخ چه شیرین فسانه است</p>	
	<p>در دل صد جای جا گرفته است از دیدن آشنا گرفته است او میداند که اگر گرفته است کز خاطر ما فرا گرفته است یا دوش ما را ز ما گرفته است با ز دل ما هوا گرفته است زین بوی که در صبا گرفته است نموده در و نوا گرفته است</p>	<p>با آنکه دلش ز ما گرفته است بیکای نگی که دیده در ما ما را بشمار صید لاغر از ناز شکست طره خویش از تربیت خودیم فارغ و است تمام چشم حیرت هم باغ دیده است هم گل این طره که روی عالم آرا</p>
	<p>جام جم خویش شو طهوری آینه دل جدا گرفته است</p>	
	<p>اشک سسین آه ریحان منت منت این مرگ بر جان منت این درنا یا بابا رزان منت در تخمیل آن که همان منت و عده گاهش کوی جان منت غیر یادش نقش نیا منت منت داغی در گریبان منت</p>	<p>کنج زندان طرف بستان منت کس چه داند قدر مردنهای عشق یک جهان اشک و تبسم گوشت کرده سیرم از تماشای به حسن را با عشق هر جا و عده است ساده شلوح زبان از حرف غیر اگر چه خاکی داشت از جسم دروغ</p>

جمله شور مشکرتان نیست

هر طرف شیرینی دل میرود

خاطر از حال طهور می گشت جمع

سبیل زلف پریشان نیست

بیشق قابل دیوانگی خردمندست

بشکر دیده ترتر زبانه وارم

مگر که رخصت بی طاعتی شود مریهم

بگو حدیث وفا از تو با و رست مگو

چه غم که عهد گل و اردت کشتایش یار

ز اهل مهر و محبت نشان ندارد کس

ز بهر روان تو منزل شمار را که شمرد

شود گسته بایام گرچه زنجیرست

سرخ جلد کن آزاد مرد این بندست

که زهر گریه طراوت و ده سکر خندست

که گوش داشتد گان ریش گشته بندست

شوم فدایم و دومی که راست مانندست

که هر گسینختگی او هزار پیوندست

بمهر خویش و به بهیری تو سوگندست

غم از کسی که نمیداند اندیش چندست

اسیر آنکه بتازگاه در بندست

اسیر عشق ظهوری نشانه دارد

نشانه اینکه به بیداد و دوست خرسند

دل بتیاب آفتاب گرفت

روز عشاق گشت روشن تر

تا رقانون ناله گشت نفس

حاصل گریه گشت بیتابی

زود خورد و شکیب بحباب بود

تشنه وادی محبت او

فوره خود را در آفتاب گرفت

از خطش گرچه آفتاب گرفت

نفس نمیه رباب گرفت

از جگر چشم تر حساب گرفت

جای آرام اضطراب گرفت

چشمه خضر را سراب گرفت

<p>بجز آنکه نقش خارده شود بایدم زد و هزار غم بر غم گشته هر گوشه حسرتی بیدار</p>	<p>وصل را صورت بر آب گرفت دل چه خواهد با انتخاب گرفت بخت را دل مگر خواب گرفت</p>
	<p>دل ظهور می بر آتش که فتاد که جهان بوی آن کباب گرفت</p>
<p>هنوز زخم هموس خورده تور سوخت تصرفات تو ایام را در کرده است کدام گفت که ندارد نشان کز لک عشق کدام دزد که خورشید نیستش در بر بهار گشت بر احوال شهر میترسم کجا بدین دژ دیده سیر گرد چشم کس بنا ز کی خوی این چنین چه کند زنگ صبر خدا جمله را ننگ دارد</p>	<p>بر آرتیج که فردا گناه ازمانست ز و عده تو یک امروز که فردا نیست در آن ترنج بر می مخترج زینبا نیست کدام قطره که در پوست مغز ریاست که سیل گریه ما را سیری به صحرانست بخیرگی نفقه تا ننگه متاشانست هزار وعده پذیرای یک تقاضانست هزار شکر که ما را دل شکبانست</p>
	<p>شده است سینه ظهور می از محبت یار برای کینه اغیار و در دلم جانست</p>
<p>در رهش دل ز پافتاد بست سینه میاز که بجزست داغ رب لب نغمه خیزد می نیست عیر میاب کوفتیل داغ</p>	<p>بسته دوست این کشاد بست بر جگر کرده اعتماد بست نالامیر وید از نهاد بست که مراد داغ سینه زاد بست</p>

کردم از زرخ بآستین که برفت شیخ بر خویش بند کو تو نیز کرد دل گرچه بیکسان سفر دیگران نامها از دوا رند مشکوه بیرون تنه کنسیم	دام من التفات باد بپس است راند را حرز اعتقاد بپس است طماقت آمد بخیر باد بپس است اینکه مارا نکرد یاد بپس است دل مارا بماند او بپس است
---	--

دل و یادش ترا ظهور می نیست حرف خود و رست نهاد بپس است
--

دل و حش گزین آفت نپا است ترا خورشید گفتن آینه ان است بعضیان عشق بازی می مایست نگردد شب سفید از شر ساری براه گریه آب میزند چشم توانی رفت تا آنجا که بسنه	بجوذنا زد محبت و تگاه است که کس خورشید را گوید که ماه است چرا عفت چنین عاشق گناه است ز شکنج طسره روزم سیاه است نفس فراش جولانگاه آه است قدم از دیده کن راه است
--	---

ظهوری بر سر کوشش گدائی هوس دارد بے دل با پشاه است
--

قربانگی یار عید گاه است بر ناله من مباد گوشه واژ و نه بود بخت منصور ژولیدگی که راه دارد	حیرت زده معیتل نگاه است فریاد هزار دوا خواه است دردا من خون گرفته جابه است این است که گریه سر بر راه است
--	---

<p>شکل که شود سفید امید با کم خنیش میتوان ساخت در و عده او کثاکشی هست و دشمن بغلط اسیر گردید</p>	<p>از بخت پیرس خوش ساه است اینست بلا که کم نگاه است هر روز هزار سال ماه است بندش بکشا که بیگناه است</p>
<p>دعای محبت ظهور می ثابت شده مدعی گواه است</p>	
<p>در عشق تو بستگی کثاکش دست از حسن تو نیست عشق من کم شوق تو نبرد بکار ما دست سودا با تو کراست مقدور بت گفت که تا رسیده برکش در فضل شکست تو چه زاهد آبم شده آتش از تن و انغ</p>	<p>نمکین تو هر که گشت شاد دست ناز تو ز صبر من زیاد دست یا زار ز فوگران کساد دست بیجان جنس تو مراد دست ز تار میان اعتقاد دست پر نشود ناز و جاد دست حاکم برده شرانغ باد دست</p>
<p>سر حلقه غازیان ظهور می با خویش همیشه در جاد دست</p>	
<p>سند خودی از میان برخاست خود گشت گل آشیانه او از بے رنگی سمند سیم افسوده و لیس و زبان داشت</p>	<p>صد وصل ز هر کزانه برخاست بلبل که ز آشیانه برخاست رگ در تن تا زبانه برخاست هر آه بعد زبانه برخاست</p>

<p>هر جا که بلند شست بستی زان چشم بجز نگا به کردیم چه عجز با که آمد تا دیده بدیده آشنا شد بر ساد و لیس نقش بستند</p>	<p>پرواز کنان نشانه بر خاست نوعای شکر بجانه بر خاست نشسته ز پا بهانه بر خاست تا دیده بدیده آشنا شد تا صبح بنشین ترانه بر خاست</p>
<p>بر آرزوی تو ز دلخور است از حسرت ما و دانه بر خاست</p>	
<p>خونگ آه گذشت از فلک تنگست برای پنی بادش فضای خاطرنگ بیش هنوز نگردید تر بد شناسم ز دور دست با تش مدار پاورده بچشم قیامت گریه گوهری دارد عجب نباشد اگر از شب نشینانش شب وصال که پروانه خواست پر بال عجب معامله دیده در میان دارد مگر که ساخته است قاصد این پیغام</p>	<p>تشد نقاب جالش نظر نظر تنگست پی و فینه و اغش تل جگر تنگست و مانه از ده دل میکر از تنگست بغیر شعله فروز و تش جگر تنگست صفای اشک نگر جوهر گهر تنگست بروی روز قد پرده سحر تنگست بسوخت حسرت اینش که بال و پر تنگست جمال قیامت و مایه تش تنگست نکرد ذوق شنیدن برم خبر تنگست</p>
<p>بزم ختم طهور می رست که دمی صفت شکست اگر غنیت نمی طفر تنگست</p>	
<p>بے آفت دل جسم جان افروز نیست</p>	<p>خام عشقم سینه داغ اندوز نیست</p>

<p>میتوان پروانه را دل سوز کرد شامها با مزه شب گردیده اند شرمی امی پسرخ از مدار خود بار ریشک دستی از گلویم برگرفت در جوانی فکر این بایست کرد با وجود آنکه صفا کرده راست کی توان در سینه داغ انبار کرد</p>	<p>چند سوز و سرکش سوز نیست بیج صبح و ستیاب روز نیست اینکه عاشق و یک روز نیست مدعی راجب چاک اندوز نیست بیوفای بکار پیر آموز نیست آه در جنگ اثر فیروز نیست کز مشهرا به آه تخم سوز نیست</p>
<p>بروتا و امن ظهور می چاک بید از اسیران گریبان در نیست</p>	
<p>برداشت پروانه شمع ز رخ خانه در گرفت دار و توجی بکشد عشق خام نیز ای دل اثر پذیر شد افشون و شتی شادم که رخنه رخنه شد از داغهای هم زاهد خلاص گشت نه طبع حسردگی ساقی بده که هر سهر مو شتر قی کم دل دانه است تا بجگر آتش آه سرد ای شعله خور با آتش خود ظلم میکنی</p>	<p>با شعله صحبت پروانه در گرفت کو عاقل فسرده که دیوانه در گرفت دیگر برو بخواب که افسانه در گرفت خورشید شعله ور شد و پروانه در گرفت رخت و ریح با آتش میانه در گرفت ز اثر وی بر فروخته پایانه در گرفت احوال ما به بین که چنان دانه در گرفت این سوز آشناست که بیکانه در گرفت</p>
<p>غوش صحبتی میان ظهور می تا صحت دیوانه در حکایت فرزند در گرفت</p>	

باشم هم آن خوشی پروانه وصال است
گویند که روز و شب وصلی بجان است
هر روز تسلی و بهر دم دل که محال است
زمیندگی خاطر جمع از دیگران است
کردست کباب آب و شیر و لادن را
بالیدنی از خامه او روزی تمام

آرزو چو فانوس و صالی بخیال است
اگر هست هانا که برون از من سال است
با آنکه یقین کرده که وصل تو محال است
بگذار که آشتی کنم ز یو بحال است
و دو دیگر این سر مرده که در چشم غزال است
احباب بگویند چرا جسم تو مال است

بار و همه زخم از نفس تیز جوابان
می نازد ظهور می که زبان کند سوت

از آتش و عده دل کباب است
از داغ تو هست سینه سیراب
در عشق مزاج من در گردش
تحویل دل است صبر و طاقت
خواهد شد هر جواب دیدن
آبی که رود بی باغ آن روز
بر عکس کینه تو به سائے
پیش تو اگر نشاندن نگریم
غلطیده خنای خون ازین شک
بر خاست گرفت از رنگ و بوی
دوشینه بخواب من تو بودی

چون تشنه که عکس او در آب است
افتاد چو تشنگی سدراب است
تسکین دلم با صطراب است
خریش بحباب بحباب است
نافل که تقافلش جواب است
از چشمه ماه و افتاب است
تا عکس زخ تو در شراب است
از غیرت دیده بحباب است
کز خون که پنبات خضاب است
موی تو پناهی و تاب است
باز می گردفت کار خواب است

<p>آباد شدست خوش طهور ترستی خوش آنکه برای او خراب است</p>	
<p>دیدم مرا چشم بر دیدار تست خواهد از خلقی پرستش آفتاب تخم گردیدست داغست رجهان خود فروشی بیش ازینت میر جانب خود را فرو باید گذاشت شکوه و اثر و نه بختان غیبست عاشق آزاران همه خط و ادونه ظلم بر با میکنی بر خویشن هم</p>	<p>گفت مارا گوش بر گفتار تست زیدش نیلوفر گلزار تست سینامی بیدلان انبار تست اینمه سودا که در بازار تست هر که را دیدیم جانب دار تست خوب و بی موفائی کار تست بیشتر آزار کس کار تست چشم ما مشاطه رخسار تست</p>
<p>گشته گر گشتی طهور می دیده را بیج جز نمی نیست دل خندار تست</p>	
<p>عشق و آباد و عقل و یران است ویده از گریه سینه از ناله است عشق تقسیم هست و بودم کرد شوق از بس در و گهر بخشید بر و اج رفوگران نازم آتش از شعله چون بر آرد موج سر منصور دوش دار خوش است</p>	<p>این بهستان آن نبرد است نفس از آه لب ز افغان است دل ز دلدار جان جانان است ویده تر و دیده دامان است چه دکانها پر از گریه است بهر پروانه آب حیوان است سر باز کنار می دان است</p>

دل فرادان غم بجان مشتاق آن رخ نوروز عارض عید است	مایه دار مستماع ارزان است که چو عیدش هزار قربان است
	گشته از جان خود ظهور می سیر بر سر خوان رشک مهان است
هوس گذشته ز بوس و کنا رفت نیست ز پانگروی بخت انجمن شدم پامال به مزدا اهل بهر عیب و عار در کار است اگر چه کام من از زهر دهر بوست فگند بنخل عیش چهار از خزان تو به رسید ز فرق تا قدمم و آغ شعله دار رسید بوقت شکر عتابش نفس نشد و بروم زیاد من شود آلوده خاطرش ترسم نداشت وای منصور یایه چندان بعید گاه غمش گشته چنین گشت نفس	نشسته ام ز میان بر کنا رفت نیست فلک اگر نشود دستیار رفت نیست نمیر و دول و دستم بکار رفت نیست ز شکرش تشدم کامگار رفت نیست رسید موسم باغ و بهار رفت نیست برای خود شده ام لاله از رفت نیست بلطف اگر نشوم شرمسار رفت نیست بخطارش بکنم گر گذار رفت نیست تغیبه برگذر و گردار رفت نیست گهی اگر شود آب نه کار رفت نیست
	ز بار رشک ظهوری که باز دگوه بجای نهد هر کاش بار رفت نیست
عارضش از ماه و خورشیدان ترست قدرت فرمان زروانی بیشتر عید باز نگین تر از یک دیگر اند	وز بهارستان بهارستان ترست صبر چندان که تا فرمان ترست هر یک از قربانیان قربان ترست

<p>مردن دآوار گے در مان بحبه پای شمشاد از گل پست تر از زبان سبزه گویان نال ارام دعوت دریا بحشم من غلط</p>	<p>مردن اتارده پاره آسان ترست لبس از قمری بلند افغان ترست در خراش جان من سو مان ترست دامنای اشک من غلطان ترست</p>
<p>نازش دیگر ظهوری را بجان کز همه جانان و جانان ترست</p>	
<p>گریه را سیلاب کردم موج طغیان کجاست خاطر زخمیده را زخمیده تر سازد بهار دانه دل را چو گاه تن عیش باد و آ داع گوی آورده و چو گان علم گریست آرزوی خویش حاصل کرده از هر هم شک غیرت طاقت فروشان گشته بودم پیش با خیال این دآن بیدار بختان اچکار در جهان شوق فصلی به فصل گریست ای خوش آن دولت که میر از برای کس</p>	<p>آه آمد در دیرین جلوه طوفان کجاست سیر صحن مانع کردم گوشه زندان کجاست تا به بیند کشت زار خویشتن و بهتان کجاست از فتنای سینه من خوبرو سیدان کجاست نخه از در دهن میایدش رمان کجاست جز درین نازین زمان سرمای دکان کجاست خاطرم در خواب افسانه نیان کجاست داسنی تا پر گهر گردد و در نیان کجاست مرگهای هر زمان عمر جاویدان کجاست</p>
<p>از ظهوری شد بلند آوازه افتادگی در گدائی حشر من شوکت سلطان کجاست</p>	
<p>عشق مایه گشت چند انیکه رفتم پیش رفت تزیینت خواهی ای دل سان خود تزیینت</p>	<p>لیک سنگین بودم با پی شکست پیش رفت مرحمت نیک که گریگانه آمد خویش رفت</p>

سجده خاک و دوسیدن با رخصت
ذوق دارم خوش تماشا نیست بر خنک و دل
حیرت دارم ازین طاقت که صفت عدو
خیره چشمان دیده ام این سیر مرگان کجاست
گویند از دلفکار می انداخته چندان نیا
بر همان از ترک تازی طرفه تاراجی دید

عاجت تارک داشت لب بکار خویش رفت
هر کجا باشد سلامت عقل صالح اندیش رفت
کتر از کم بود صبر و بیشتر از بیش رفت
نیش در گریه و دایک کم در نیش رفت
در زمان دیگران ظلم نمک بریش رفت
سسل باشد تاج شه دلن سنج رویش رفت

پیش ازین سکین ظهور می از فراموشان میا
می توانش باید کرد آری زیاد خویش رفت

در دیار عشق تازی پیش نغم عاشقت
گریه و رنجه آرد ناله و رنجه ریز
تا بهشتاقان شود پر کعبه گشت از خودی
جان لب آورده در مان انتظار در او
خاک راهش سر مر را از چشم بنیایان بگذرد
چشم گفت از غزالان با زمی خود دست
در دلم نگذاشت رازی بر لیم حرفی نماند
زخم دل گشت خواب گشت آهن سرد
در گشت و مانقه بالا نشینان دیده ام

چون بملک فقر آتی پیش بکم عاشقت
آری آری سینه بر تفت دیده بر خیم عاشقت
صد بیابان تشنگی بر دار زمریم عاشقت
زخم در تیغ غمش بگذار مرهم عاشقت
کو سغال کوی او بر جام خود جم عاشقت
چون شود رام کسی آه که بر رم عاشقت
ز نیمه تحقیق بذارم که محرم عاشقت
سست می عبید نمیدانند که محکم عاشقت
هر کجا بر هر که میسگونی مقدم عاشقت

گر ظهور می بوالهوس بوده غش سسل بود
کار بر من کرد خوش دشوار او هم عاشقت

<p>عشق معزول مونس صاحب شده است وقت آن بود که هر کس بکار می برد کار بر تو به ز ساقی شده خوش تنگ و گر گفتگو از لب من نکه مخور آن فتنه بر زبان عنقر میت که دل بویست چاه بخت در زمان تو میسما خجل از عکس خویش اختر گریه ز موج مژه او بے دارد نسب آه و فغان نیست باین نخست طالب آنت که اول قدم از خود برد</p>	<p>غیر دوری چه توان غیر مقرب شده است روزم از رشک در ایام خلش ششبه است دل گرفتار باین دست شرب شاه است بسکه از آرزو بوسه لبالب شده است مرد بخت بهین طوفی غنیمت شده است تاب ندوده تو بالین خهرت شده است گرچه بے دماغ تو دل سوخته کوکب شده است نفس و لشکران آلت یارب شده است در طلب نیز که سدره مطلب شده است</p>
--	--

<p>همه شپست ظوری تو بسینا کرد و تو گو یاست ز سرتا بقدم لب شده است</p>	
---	--

<p>گلت پر بار و دست چید نم نیست روم گرد و در و دیوار گرد م چه محرومی چه بقدری چه خوار چوتار خام آهسم پاشد از هم بساط خورده میش از بزرگان و گر گردیده ام اما همسانم ز خوار بیاد و آتش او قیام نزارم دستگاه کام بختان</p>	<p>نقابت در دو چشم و یز نم نیست که حد گرد و سر گرد و یز نم نیست که حاصل از وفا و زید نم نیست سر و برگ نفس تا بید نم نیست و مانع چیدن بر چید نم نیست بخود تا زرم بخود تا زید نم نیست خوشا من عفت رنجید نم نیست چه شادم خجالت بختید نم نیست</p>
---	---

هنر کردی سخنسار بر تو آمد
نگو عیب سخن شنید نم نیست

اگر چیزی نمی فهم ظهور نمی
رها کن صرفه در فهمید نم نیست

بلب شکلی اسیر بادشانیست بخلوت بر سر بازار بشین بگریز جسم خون بر ناتوانی زور دای دانی وای بر دوار رسید بنا چه مفت از دست رفت تو از دغالباً دور دم علامه بماه روز گره ساقی تو باشی شکستنا که شکست چیده در مغز زخوان وصل دل سیرانه بر خاست برای بستجوتی منزل شوق	زور یا آب اگر خواهی گدایت که در خود گم شد بنا خود نمایت که ز خمش مرهم دور دشت وایت بشوران گریه را اگر با سیاحت سیر گانگیها آشنا نیست علامه شخصه در بیوفایت شب آدینه روز پارسایت برای استخوانها موسیاقیت پشیمانم در سپهر نجواییت ز گم گرویدن من نهانیت
--	--

فراق از وصل شک او دبستر

ظهور می صرفه تو در حدایت

من درین خجالت که در تن جان چرا ناله را باید که عنانی باز زر آشنار اسیر زانو آشناست در چراغ سم و عن غور شنیدیت	غیر این حسرت که بی سامان است لب چنین آما و افغان است چاره گرانگشت در دندان است اینهمه طوفان و طوفان چراست
--	--

<p>تنگتر کن چاک حبیب آنکه بپرس صیت یوسف خود بکنی رفته بود گر نکردی خون نشان گلگشت باغ تا توانی بی می و شاه بدباش</p>	<p>از گریبانم که تا دامن چپ است بیگنا ہے باز در زندان چپ است این طراوت در بهارستان چپ است زندگی بر زاهدان تاوان چپ است</p>
<p>گر زنده راه ظهور می در لباس رازهای پردگی عریان چپ است</p>	
<p>آنچه در عشق تو با من مهربانی کرده است عالمی جان گو که در عشقت تن می و دکنم خاطری دارم بهاری تر ز گلزار بهشت گریه گو بر حال خود کن خصم بی بر جان من صد زبان میایم از بهر شکر التفات تا فبالین چیده در همین اثر ای خواب بوی استخوانها گشته اند از مغزاحت ذله بند در رکابش میتواند اشک راه قطره زد زهر شد آنجا که پاشیدست تلخی بر شکر طرزیر همان دیگر گشته بود الحاح کس خود برای خود قرین گردید ابراهیم شاه</p>	<p>کی بچشم خویش هرگز خصم جانی کرده است خضر سزار و بهالم زندگانی کرده است بشگفت گل گل رخم را غم خزان کرده است ایچنین رسوا مرا لطف نهانی کرده است عجز من با نخواست او همزبانی کرده است باد از مویش مگر افسانه خوانی کرده است سینه تا داغ غمش را میمانی کرده است آه خود با گرد و جولان همعانی کرده است گاه کوه آنجا که هجرانش گزانی کرده است اختر اعی چند در نامهربانی کرده است قرنها در ملک دل صاحب قرانی کرده است</p>
<p>گوش دامن شنیدن هر طرف کردست در شنای شنه ظهور می در نشانی کرده است</p>	

دایم بنامم نیرودی نام من انصاف نیست
ست خوابی ناله های صبح خود نشنیده
آتش حسرت چنین زنی سر و سامان زو
دهر خالی کرده روز هفت افروز و شتی
نامها دارم غبار وینسگر و سفید
تا نکست تو بر ان نسبت بهیم شد و رست
سازه ام در خدمت بت اعتمادی نیستم

کردم از خودم نشستی نام من انصاف نیست
گوش نهی بر قحان شام من انصاف نیست
عوضی امیدهای غام من انصاف نیست
تیرگی آگنده در ایام من انصاف نیست
ورزبان خامه او نام من انصاف نیست
سی ساقی و شکست جام من انصاف نیست
صندل و پشانی اسلام من انصاف نیست

از دعایت چون ظهوری بنیدارم زبان
بج لب نشی تو برو شتام من انصاف نیست

می زیدم تازش بجان نگر که جانان است
در زمگاه عشق او از هر در خون کشکان
شادم که شد از دواعی در سینه ام سوراخا
من خود ز خود بگذشته ام او از من بگذرد
در دیش کش چون کاروان رسیده ام من
از مصر می آمد صبا انگند برستان گذر
سامان بسامانی گیرند صاحب ایگان
زهرت بشکر میخورم در دوت بد زمان میسر
ماه کنار بام شو یک صبح روشن گو برا

مید ز بونی نیستم آموی و شیر افکن است
زخم حدنگ و خنجرش این یک روان است
چشم دل جان و زو شب روی دیش بر دور
بازوی او در گردنم خون نشن بر گریست
هر جا بعد برق غمش جان دل من نیست
پیراهن گل شد قبا این نکست پیراهن است
هم نخل بے برگان گر گلشن است گلشن است
گر دوست داری کشتنم هر قطره خون صد
میسرس از شبهای من چون در شب است

بنفش ظهوری میوه ام خوش لطیفان نیست

کاویدن رگهای جان بجز و نشتر زنت		
آهها نخل دلت دل شمرست نال گلزار دور در ابلبلست بے کمال جنون ثرو ناقص خون بقدر را بهائی هست ماشقا نند عیب بے صبرست روز من گشته کحل و ید شام پشتم با چشمه گر کند و عوس گرچه و انغش ز جانمی حسد نشود فرست نیا از مرا هست قاصدا گرچه محرم نیست همه جا پرده بردار ز رخ خدمت طسره تو دار و آه	و انعام دادند و زمین بگرست اشک دریایم گریه را اگرست پخته ترکیست آنکه خامترست لیک چون قیتی شود بدرست ای خوش آنکه عیب شان مهرست شب من صبح روزن بحرست چشم نیست گریه بایه و رست سینه عالمیش بپس پرست بسکه تازش بر روی یکدگرست محرم آن خبر که در خبرست هست جاها که در نظر نظرست و انش صبح و شام برکست	
گر ظهوری رسد بر او کس از بر اسیسم شاه و ادگرست		
کنسم حکایت پر دیز ششم نبیست بر رس عشق و جنون بود افاده از جنون ز عشق تازه منالان جامه زیبست این بمشق رو که مباد آرزو بر دحضت	روم بقصه فرهاد سبتم نبیست کنون حواله بمن گشته فارسی عربیست که گفته نژده ما و از ازش قصیست برای مرد هوشناک نستین طلیست	

عجز و هر دو سانه گشته حجاب نشین
قفا و در نفس از گفتگوی خود طوطی
کند مکاره با کبر شاه عجب گدا
خوش آن حریت که شکیر بارده گرد چنان
باده و هفتستان پیراننا زد کس
نشست غیر چو در بزم بر نمی خیزد
شکر گو که بتا و یب لب کشاید لب

بال چشم که مشاطه مستی عذابی است
کشود کجا رخسار رهن بسته لبی است
بزد و غوغات بسیار عمده کم طبعی است
که مست در دل روز از صبح نیم شبی است
که مشنبه صغری تشنگ جمعه ریحی است
قفا و کار به تحت حدود بولی است
حکایتش نفس آلوده گشته بی ادبی است

مرا چه زهره که عناب لب گزک سازم
ظهور می این هوس انگیزی می معنی

تیرش بقصد صید پذیرای نه شدست
جان در بهای بوسه نگیرد زهره که
آدینه هم نگشته زمستان ست فوت
خوش دید کرد عشق تو پر دایم بکیان
سیب ذوقن سپوش بطوفان خط زما
باد از کرشمه گوشه ابرو گر گشا و
مه بود مه اگر چه در ایام دیگران
اکلیل من با فسر من گشته باج ده

ناز و زخمها که برایم زهره شدست
شاد و دم که طرح حرف تکرر شده شدست
گویا بحیره شبانه شان مشته شدست
دیگر ز کس مباحث که برافره شدست
فردا است که ز غبار ترنج تو به شدست
در دیده ام ز شرم تماشاگره شدست
در روزگار حسن تو خورشید که شدست
داغ و دلم تبارک من تاج نه شدست

عشق تو شد طیب ظهور می مسیح کیت
در تب دلم تبارک هوس بود به شدست

<p>سینه شمع بجا بد که در اوت خیرست خاک و زباله با کحل بصیرت سازد رم نخوردست از خود و غیر چارم کند شکر شیرینی تلخ که بشو را در دست آن زبان کو که نه در دور حقی و گنج طره مختار بخورست مده خست آه شکوه از لب پر حمت خصمانم نیست نغمه گر تخم کرم نوحه با بنابر بر رم</p>	<p>دل عیال بیالده که نبست خیرست هرگز آرزو و دیده پیرت خیرست وشت از غیر تو کار دل الفت خیرست کامم از پاشنی زهر تولدت خیرست مزد لبهای خموشان که حکایت خیرست منم از گریه مکن چهره طراوت خیرست دوستا ز آنچه زبانه های نصبت خیرست خاطر اهل تناسل همه صحت خیرست</p>
<p>شده مشهوری بسلامت طلبی خانه در کوچه ناجو که ملاست خیرست</p>	
<p>کامم از لذت نامت شکرستان گشت وامی جال هوس بسته امید گریز خویش را خواهم از ارباب نظر سیرم پیش ازین تیغ نفس ادم تا نیر بود فکرت عشرت زربوده بجز غم خویش یک فصل آورم از زهر چو آیم به قمار میش بر سینه آلوده مینا نکند روزی نگرده خود نگر منم شب بجر نک شد سخن وصف بر اینم نه است</p>	<p>در گفتم ز تو شامم سحرستان گشت عشق برخاسته میدان ظفرستان گشت ویده اند شوق تماشا نظرستان گشت آه برخاست رو دم اثرستان گشت ایمم ساز که خاطر خطرستان گشت عصه دل بخیالت ترستان گشت سالها داغ غمت در جگرستان گشت چرخ از شوق آیم شهر ترستان گشت وکن از شور طبرزد و طبرستان گشت</p>

مفضل بنیان محمود و دیو تر بهر کجا
مالم از شک محمودی گشتان گشت

بر که میرود هم بنان تن مروت نیست
جگر ز گریه به شکلی بنام و من و گشت
بمنشای که پس پشت غیب به بنشینم
غور را بنشینم خواه بیدار لان کردن
کشاده جیب به خوشی بدن می مانع
زخمی همین که شود ساوه نقش ظاهر با
بر و به عطف و اعطای تونز می آید
تمام عمر بسر برده ام بهر یاسی
ولم غیب و وطن کرده شهر یار و کن

غیب نیست هم در وطن مروت نیست
تراستین تو از چشم من مروت نیست
بمن نکردن و می سخن مروت نیست
نیاز به زنگ رفتن به تن مروت نیست
بیاد و دادن عرض من مروت نیست
مجا و خال بر آراستن مروت نیست
حسرت تو به و مفضل همین مروت نیست
کشیدم خم به بار کفن مروت نیست
بسویاد و وطن رو کن مروت نیست

نشان بابت داغ و گریه محمودی را
و گریه است داغ کفن مروت نیست

از جفا های تو خود را بهر جا کردیم و رفت
بهر کویت تنگ بر آرزویم مدد
و ام از تارنگه در عید ما و گریه است
این زمان بیکانه را از خود جدا کردن
بهر خوش و شام دادن بر تو دشوار نمود
اول و آخر بهم بایر که داخواند به عشق

از وفا دیگر گوی خود جفا کردیم و رفت
پای سخن خود بخود از فرق پا کردیم و رفت
ناشده آزاد خود را مبتلا کردیم و رفت
خویش را با جدائی آشنا کردیم و رفت
لب سیال بعد ازین ترک ما کردیم و رفت
ابتدای آرزوی انتها کردیم و رفت

دیده نخواهد زد و بشیر و بدیدار از نقاب	عصیر طاقوت بجاری دگر و نه اگر و نیم رفت
این ستم بزدستان خود را هرگز ندارد	بوشمنان خویش حاجت و اگر و نیم رفت

اگر چه جان از تن طهوری آید و می ماند و بود	هر چه خواهد گوشت و منع صبا کردیم و رفت
--	--

در زیر که در دهم گاه گشته است	نم زرد و ل و جگر تفت آگشته است
آورده است بر دل صاف و نازیده	نکشتن بر آب آینه سحر آه گشته است
باید به قطره راه زد از چشم خویش پیش	شام و ص که سیل گریه ام از راه گشته است
نامح زبان بنید که مدعی کرده ایم	تا قصه برگزیده افواه گشته است
غرلت بغور غزل و حواری کشان رسد	تا زخم خویش بختم از آه گشته است
و ستم که داشت عیب راز می آید	چون پایم از ور همه کوتاه گشته است
منصور وقت خویش بواژه و نه بختیم	بالای دار بین که ته چاه گشته است
در شکر از حسن مسر اید چنین که دید	مسور خوش بشارت بگاہ گشته است
در پاس تنگ نام نفیست نینزد	آرمی همیشه زرد و ل آگاه گشته است

از مهر شاه گشته طهور می بلند قدر	
در خواجگیست بنده در گاه گشته است	

گر چه بیزاری از و بیزاری است	نیست غم زاری من بیزاری است
عاطش اشک همه تسبیحی است	بیش آب همه ز تار میست
عکس هر جا کند جلوه گر است	بیشتر آینه باز نگار میست
سست بند جان در دست	در فن خویش چه محکم کار میست

<p>چشم ترا سر نیان باریست دید بار احسب همکار است در میان من دول نیز است حیف صد حیف عشق باز است بر دیاران ترا سر باریست توبه بر جور تو بر خور دار است</p>	<p>فصل گریست گهر چین ریاست توانند که هم را بسینند زار می اکنون بشتر اکت کنیم کرد دکان و لم هر کس دید گوگران ترز ملاست باری نخل امید بدل ریشه دو اند</p>	
	<p>پاسبانی به طووسی نازان خواب بیدار تر از بیداریست</p>	
<p>ز ریزش مژه هر سو حباب گردیدست بدولت غمت احوال خواب گردیدست که بر کتاب مر و آفتاب گردیدست که در رگ و پی من چون شراب گردیدست چه خانها که بیاز می خراب گردیدست ز باد و بادیه فاضل حساب گردیدست نصفه و شت غمت در سراب گردیدست نگاه از طرف ما نقاب گردیدست ز تابه جگر اشکم گلاب گردیدست تغافلت نگم را جواب گردیدست</p>	<p>خوشم که دیده بی نغم در آب گردیدست زمان زمان جدا از جانشان تیدار است صحیح نسخه روی ترا نهاد کس بچشم مست بنام که نشاز نکست ز گوچه گردی او در قفص طفلان بدقت عمل از زمین عشق باقی من شود کباب در آب بشاطماهی دل نقاب ناز و گریه طرف بنه کز شرم پراست از گل روی تو پرده های نظر در معالیه بازست سو و من این بس</p>	
	<p>تو نگریم بجنون گر چه مفلسم بخرد</p>	

	همه خطای ظهوری تو اب گردیدت	
<p>احتمال مهر دشمن هست بیم کینه نیست من بیکس جلد گویم عکس در آینه نیست جز کشایش هیچ فکلی بر در گنجینه نیست ز دیوان بینه را اگر زینه آدینه نیست تا بروی سال نو نوشم می پازینه نیست داغ باید سوخت غیر ذره را آن سینه نیست</p>		<p>رفتم از خاطر نقار کین عبار سینه نیست هست فرعی در جهان علیست هر جا جلوه منمان در جود دیگر ما گدایان دیگریم بام هستی پست مانده در بنای آن هوا گاه گاه شکوه بیری نذران بجات قطره دارد سوز و دریا اگر بشت آفتاب</p>
	<p>مهر نرم در چاشنی بایده شد عیش را آفت کام ظهوری لذت لوزینه نیست</p>	
<p>براه جرمه ریزان کام مستست ز جام آرزوی جام مستست بے بشیاز کن پیام مستست دعا آهسته تر و شام مستست سی سهر و کنار بام مستست زهی فیض صبور می شام مستست حکایت در زبان عام مستست</p>		<p>بحر فیا ده نشان جام مستست عجب گردن ز جوش خویش افتد بگو قاصد باقی آنچه گویم شراب امروز خوش تر کانه خورده است خوش آن بتان سحر کاش شربت دوامی در نشانه نمکشان است بخا صان از لب گفتند حرفی</p>
	<p>ظهوری گشته در خمانه عشق هم ایام خود بے جام مستست</p>	
<p>مگو شکر که شکر را نمک نیست</p>		<p>نمک در باغ گلرویان خشک نیست</p>

سبا و آن باد و لب کز باغ
بیشق این شورم از شیرینی مست
سپاہت را نگاہت نیست سالار
جہانی در سجودش جہہ فرساہ
نزار و از اجل با پی کمی کس
جد اہر یک بدائع خویش سوزند
گے از تروہیایش بنام
ز خود میرنج و با خود صلح میکن
ہمہ مدح شہتہ مے نگارم

کہ مستش را لب ساقی گزک نیست
اگرچہ شور کردم بے نمک نیست
کہ از بگاہ روانش زک نیست
نشانی بر جبین بچ یک نیست
اگر از شمنہ ہجران کمک نیست
گداز سینہ دول مشترک نیست
سمند گریہ چندان تیز تک نیست
بشکر و سکوہ کاری با فلک نیست
خوشم من و فتر من و ملک نیست

شراب و ساقی خود ناگزیر است
مرا کشتی ظہوری خود ملک نیست

ملک عشقت اگر کوہ اگر ہامون است
زخم خویش اگر سحرہ مرہم نہ شود
واع از دوائہ قالت چہ بلا و کجاست
ترا و ذر قلم جز رستم حسرت آب
و جلد گریہ زمین سید رود و میس گزد
از تفت و واع جگر حال درون ہیچ میر
لالہ رویان ہمہ رنگین نگہان میخوابند
از ہمہ سادہ تر و از ہمہ پرکار تر ہم

کوہن حاکم این دالی آن مجنون است
ز ہر خوش نیست اگر دستخوش افیون است
آہ از جلوہ قدرت چہ بلا موزون است
نامہ تشنہ لبان جلد بیک شہون است
گرد راہ است اگر نیل و اگر جہون است
شعلہ پرہشتم شمع صفت بیرون است
بی سبب نیست اگر ہشتم ترہم پر خون است
ہر کہ بازیچہ اطفال شد افلاطون است

ریشه د دوست فرد در رگ پیکر است	گر چه منت نه نرسیده بگر منون است
	دل بدخواه تو خون باد سپرس احوال چون گویم که جدا از تو ظهور می نیست
از خلق چه کین چه مهر نگو است تا صلح نه کرده به دشمن در آرزوی لال تنی رازمی که دوست خوشی است بر باغ کثاد و گریبان و انمی که ز مغز گشته دافع است ز لالایش خنده لب کسی شست باعشق تپاست پنجه گیر	نیکو است که مهر و کینه دوست باز است در نزاع با دوست دل گلبن ز خنای خود دوست باز پیچ و برگس سخت گو است از حرف چمن نفس من دوست خوش آنکه ترا ده رحمت دوست کز گریه خویش بلب دوست بیچاره خروش کشته باز دوست
	در آخره ظهور می افتاد دین طرفه که اول تپکا دوست
جان بختی نیکت سبیل حواله است از جلوهای سرد و قیابوش در چمن بیم صداع گل نهدش دست برد بان تا صبح میا بعبده بر من سخن مساز خوبان عجب که خیل مدار او بندشان در ناز و عشوه چشم تو بیخود خود نه بود	گو یا باد و کالت کامل حواله است خوش چاکما به پیرین گل حواله است افتان انین زیاده به پیرین حواله است بیطاقتی بصیر و تحمل حواله است تسخیر ملک دل بتلاول حواله است خرج نکه چسرا بتغافل حواله است

ستان علاج تو نه عا مان بکنند لبر نه انچنین بکے نه نو وادو سازو درست معصن خاطر بیا دادو	دران این بچش گل گل حوال است آری به شیخ خرقه گل گل حوال است ما شق کر تیش به عا دل حوال است
--	---

در کار با خوش است طهور می تاشد
دیوانه چو عقل عقل حوال است

بر زبانه داستان کا گل است راست بنشین ساقی و در چرخم آرد گر چه میو زیم اندر شک زغن ور دکن این چشم پیدا می شود گشته ام از شک باران داغ داغ در پی عشق سر آمد میسدوم خار خوش در چنگ لب لب گشته تیز	کز نفسا وسته بندم سبیل است سینه پر کن ساز ساز قفل است لیک میا زیم لب لب سبیل است باج خواه شاعران بابل است ای خوشا باش خون آتش گل است زلت از فرها دامن کا گل است ایمنه ناخن ز نهاس گل است
--	--

جرعه افشاندو بر ابل ز هر
دلق تقوای طهور می گل گل است

هر خشم بوی ترا صد بکنند سینه از آه خیابان با ساخت دامن هر که کشم دامن است مرگ در بهر حیا نیست و گر هست از عهد درستان خواه هم	در خشم هر شکنه صد خشت جگر از داغ غمت و در نیست جیب هر کس که درم جیب نیست مردن آنست که در زینت کار باو لبر پیا ن بکنند
--	---

<p>چه قدر مرگ تشنه و پر م بیتون بین که ز سگینی عشق خلق در خانه غزلخوان است</p>	<p>از نگاہی همه را جان نیست سنگی از قفسم که بگفت به ستمای خوشان نیست</p>
<p>ز دهنوری ممشا گردی من فیض استادی شاد دوست</p>	
<p>خطاست حرف خطا و ستان میو هست برای صبح و بالست عالم آرائی همین رنگ و نزاکت چه امتیاز کنی ز رشک قمری طوقش چو سر آرازم اگر چه از خطر مرگ گشته اطمینان خبر ز شایطاعت ندارم ای اعظم</p>	<p>گل نیست چه کارست غافل کو میو هست ز شرم ساخته خورشید روی و میو هست گلی درین چستان مگر میو هست برای گردن دل حلقهای میو هست بصد کشندگی حسرت آرزو میو هست بیابیکده می حبه و میو هست</p>
<p>چه احتیاج ظهوری نهادارد و یس را هر دوان تو جستجو هست</p>	
<p>برده می ز با و مارا چه نسبت شط باد و است و جوانان بند نه در شهر کاری خورشید یار نداریم کاره بشکر و شکایت چو میم لکین بعد و به بیان نفس را نماندست سامان</p>	<p>سرودی با و مارا چه نسبت به پیران بغداد مارا چه نسبت بویران و آباد مارا چه نسبت براد و به پیرا و مارا چه نسبت ز صلیح فولاد مارا چه نسبت با فغان فریاد مارا چه نسبت</p>

کدامند پیشیت چه شیرین چلیلی	بجزون و فرهاد مارا چه نسبت
برام تو سوزیم بر خود پسندے	بمزان آزاد مارا چه نسبت

ظهور می آئے اپنی نانی نداری
بمزان مضاد مارا چه نسبت

کمن دست شب بی روی تو هست	بکش شمع متاب روی تو هست
خزان اجل نیست در گشت	که جان در تن گل روی تو هست
عجب و اہم از کشتہ بوالہوس	بجز من سد برق خوی تو هست
درین صفت نماز حرم کاملست	که رویش زہر سوسو تو هست
کسین کردہ از خاشی ہر زمان	نفس زخم گفتگوی تو هست
در آرایش خاطر م کوشے	ز مشاطہ آرزوی تو هست
ز خود در طلب خود بدر میردی	کز ہرہ خجوتے تو هست
بتہ جرہ مستند دریا کشان	چہ خمننا ہنا در سبب تو هست
نیار و کم جرم مستی بروی	برہ می کہ غزوی چو روی تو هست
خندنگ تو ہم رشتہ ہم سوزست	دل چاک رہن فو تو هست

ظہوری برویت نغزیدہ اند
گرہ گریہ در گلوی تو هست

ستم و سخت جانی ہم هست	کو ہم دنا توانی ہم هست
سجدہ انداز آستان دارد	جہنہ آسمانی ہم هست
گوش گوشی ہنسا دہ بر آواز	ویدہ را دید بانی ہم هست

بچه نامهربانی چو تو گئی دل و دامن آشنای قدیم غیر را میتوان ز خوابش برود عیب پیری نصیب تو به مبار جله دانی مسلمت و دل مرگ بی من نمیتواند زیست کسرم کرد پیشتر ر فتن	تمت مهربانی بهم هست از سویر افتانی بهم هست راود افتان و خانی بهم هست روزگار جوانی بهم هست فوق آن هیچ دانی بهم هست روش زندگانی بهم هست سبکی را اگرانی بهم هست
---	--

شد ظهوری علم باه کشته

دعوی اشک رانی بهم هست

هر که جز بیاصلی انداخت و تحصیل نیست مصلحت گاهی بکار عشق میدارد و سر عشق او خوش اعتمادی دل من کرده است رفته خواهد بود ایمانی و رنگی از دصال سرمه کردم هر طرف صد میل و رشت طرا بهر و در مردم از بس و دکن بگریتم سبیل و کامل سری بر کرده از هر گوشه سینه کرد از آتش روشن چراغ و افغان هر کجا دامت پی را ایش تارکشست بر سر کار زندستان لطف ساقی به فرید	پیش من جز خموشی علم قال قیل نیست عقل اگر بحث شکستن کردی تاویل نیست بگذر و در سبک که صد گنج غمش تحویل نیست بهر را در کشتن من بقدر تعجب نیست سرمه دید از برای دیده ام کمیل نیست میتوان گفتن کنون رمز و ذیل نیست و ده چه منتها کرد پیچیدن منبیل نیست پیشیاق صبح را آن وقت قندیل نیست جز خجل بر خاستن چاره اکیل نیست هفته ما را خار جمود نقیض نیست
--	---

منمے خواہی ظہور می فقر دست او گزین
حیث اسباب مسلمانان کہ در زینت

در شکنج دام او لیل به گلشن دشمنست
بے رخس ز گیسو خواہد بر آرد چشم خود
بود اختر بگذر بر خوشنیتن کردم ستم
نازش دلبر شناسی گشته تا دوان بہمد
تارک دل در کشید سینہ جان را سپرد
کی شود دشمن چمن من بسی دوستان
آرزو میکارم و انبار حسرت می نم
بسکہ دامن زو عیش بر آتش خاکم سوخت
داغ حسرت سینہ را سوراخ کرد و دل فکند
نوک مرغان آرد و لیلی کہ خار آرد بر دانا
تا بکی گزید بر بیداری من دوستان
با وجود مطلع خان این غزل گفتن بدست

طوق رنگین خاص من نمی بگردان شمنست
بی حدش باز زبان خویش سوختن شمنست
از برای مصلحت گفتیم کہ با من دشمنست
از بت خود گفته ام بابت بہمن دشمنست
بر کشد چون تیغ و خنجر خود و دشمن شمنست
آتش می باید و با سنگ آہن دشمنست
منتش بر من اگر برقم خرم دشمنست
این زمان خاکسرم با باد و دامن دشمنست
از جگر دعوی بر آتش جان بزدان دشمنست
پای محبوب نازکست آرمی بسوزن دشمنست
دشمنان خندند اگر گویم کہ با من دشمنست
گر طور می گفته است اما بخوان دشمنست

ہر سری کو دشمن من گشتہ باتن دشمنست
دشمن جان خودست آنکس کہ با من دشمنست

بخت را ہنگام بیداریست بخوابیم ہست
برق دنبال گیاہ خشک میگردد و بدست
شیر تواند کہ از پنچیر فر بہ بگذرد

در جگر تفسیدگی در گریہ شاد و اہیم ہست
میرسد چاکہ بہم کسان متاہیم ہست
عشق با زمی میکند در قصد قہاریم ہست

از روی

<p>آرزوی گر مخوی زود حاصل میکنم نیستم دگشور عشق از رعیت رزگران می ستانند از جگر خون و بدامان میدهند گر چه خرجی میکنم با خود حسانه کرده ام رفته خوبان خراسان و اعراق از یادین</p>	<p>حسرت بر شعله داغ جگر تا بیم هست داخل ارباب عشقم شان اربابیم هست سر خروئی را بهین چشم دولایم هست و ده چه دارم طاقت و آرام و بخوابیم هست در دکن از هندوان ترکان بقتلایم هست</p>
	<p>چست تر کردم ظهوری را بغواهی مگر در حیط مدح شه نجت گریا بیم هست</p>
<p>در خرمن تن بشته برق از رگ و پی هست ساقی زنگه های تو در شعله نشستم مطرب مکن از ناله بیم سینه قانون زاهد بخوری نقل فریبی بتو گفتم در جلوه گرمی بی سپرش تارک نورشید هر چند که نرگس و مد از تربت مجنون با مملکت صد ساله بیک لحظه صبور می از سمجست اکرام شه عادل باذل</p>	<p>بر تیزی آتش دمی از خشکی نی هست گر آب بر آتش ز نیم روغن می هست در پرده به آن راز که در پرده نی هست کارت زود پیش اگر لوتی ز پی هست بر چهره مه هم گذر انداخته پی هست چشم همه در سرمه کرده چی هست تن در ندیم صبر و شکیب انیمه کی هست در هند سخن بر کرم خاتم ملی هست</p>
	<p>بر خوار می من گر چه کند رحم ظهوری انیست گمانم که مرا غت می هست</p>
<p>نمال عشوه رسوائی رساند هست پشیمانی دلم صبر و سکون را</p>	<p>جنون خود را بصحرای رساند هست بهر راه سیاهی رساند هست</p>

<p>محبت کارفرمائی رساندست جهان سپهر برائی رساندست برایم حق مسیحائی رساندست تغافل را بخوش جایی رساندست نجاک من سراپائی رساندست بامروزی و فردائی رساندست در آریا به پنهائی رساندست</p>	<p>که میگردد نگاه کو بکن را جوانی می تراود از در و بام لیم و حیات خود شاید برون نمی بیند بختش کرد و رایم نیشستن غبارم داد دستی وفای وعده بار انتظارم ز شوق سیل اشکم در دروشت</p>
--	--

متلع زهد و تقوی را ظهوری
ز داغ من تبغائی رساندست

<p>بی جمال تو نگه بینا نیست هر کرا با تو سر سودا نیست بر بساطی که فلک مینا نیست ز گشت مثل تو بی پروا نیست هر گش می طلبم پیدا نیست بهر دیوانگیم محراب نیست مهر تنگ شکرش بر جان نیست مهر بانیش اگر آزما نیست عبر اگر دست خوش نغمه نیست اشک عاشق که جهان پیا نیست</p>	<p>بی حدیث تو سخن گویا نیست چه زیانها که نه بر سر من جرعه خواران تو ساغر نکشد میشود رنج بر سرش نگه ذوق دارم بدلی خدمت دل شور خود چون برم از شهر برون بوسه و اگر در خواب برو کینه و زلش خود از ماست بخت نتوان قارت رسوائی کرد کی تواند خند گریه گرفت</p>
--	---

بی نیازی

بی نیازیم بخوابش واداشت	لابه ام کتر از استغنا نیست
	گل ز سرق تو ظهوری نده که ترا خار ریش دریا نیست
لذت از کام نبردت شکرم لبریز است آتشم است پروبال سمندر خس و خار گرب خشک من از ناله تنی گشت چه غم بخت بیدار بخواب تو رهم خواهد داد از دورنگی نشود روز و شبم کلفت زاس عند لیچم بنواختی سرت موسیقارم گنج والا ستخم مدح شکر بحر عطا	راحت از سینه بداعت جگرم لبریز است گر بداخ تو ز اخگر شرم لبریز است شکر کنز گریه همان چشمم لبریز است خوش با فسانه لب لابه گرم لبریز است بصفا سینه شام و سحرم لبریز است مین بفریاد و فغان بال و پریم لبریز است آری از آب نجابت گهرم لبریز است
بتر از فقر ظهوری مطلب اکسیری با چنین دست تنی گنج زرم لبریز است	
امید گرمی از ان شوخ شعله خو خاست ز روی دمی کسی گرم گفتگو شده ام پراه سالک اگر خاک نیست خاکستر ضرورت تنی از برای مغربگر شکاف جیب مراد و خند اگر لبم خطاست شکوه به ناصح چو بخت گوافتد ولم نه بخت ز تاب بلا بد اسفتا	دل من از لطف غم بخت و آرزو خاست و گر زلاله و گل حوت رنگ و بو خاست ز خیل گرم روان نیست جستجو خاست بجوش ما نشود گریه رو برو خاست چرا بتاب روم رشته رفو خاست کباب کردم را سخت تندگو خاست میر امید زلال بقا سبو خاست

<p>امام شهر بسیر جوش می نکرده وضو عجبت بروی هم این خرقه چه پوشد شیخ</p>	<p>چراست گرم نماز این چنین وضو خاست اگر هزار ازین کرده تو بتو خاست</p>
<p>تو هم ز خانی خود سوختی مرا صد بار برو بپوش ظهوری همین ندا و خاست</p>	
<p>صبار و پیر بوی وصال است بی آبرو عالمی در تلاشند ز عکسی مگر کار بر عکس گردد ز آسودگی گوشش بر خود بیابد غش هر زمانه که امروز دارم بری خضر از زندگانی نخوردست</p>	<p>جهان چشم جان آرزوی وصال است مگر آبر و خاک کوئی وصال است دل آئینه شد رو بروی وصال است ز بانم پر از گفتگوی وصال است نه از ضعف هجران بوی وصال است نم تخیل و صلح ز جوئی وصال است</p>
<p>ز دست ارچه فست پای ظهوری همان بر سر جستجوی وصال است</p>	
<p>غیرت بچه مقدار چه مقدار گران است بر جای فتنه کوه ز سنگینی در دم سند و زمین نقش چه قاصد چه کبوتر بر ساغر شرار غم قطره سبونیست تا دیدن اغیار علا جست و لیکن رشکست چه سنگین و ضعیفست چه عزت حرف خس کوئی تو بسیر لبسم امید</p>	<p>رشکست بلا اندک و بسیار گران است طاقت کمری چون نشود مار گران است از شرح غم نامه و طومار گران است مشقال گرانبار بخوار گران است پیر پیر بران نرگس بیار گران است در کویتو خوش سایه دیوار گران است بر کام و زبان قصه گلزار گران است</p>

سرمایہ بازار بتان شیخ ندارد	بر سیمہ از زبان دہ زمار گران ست
در عرض تمنا بخوری بازی ابرام	با حرف سبک خلطہ تکرار گران ست

اقرار محبت ز چہ میکرد ظہوری	
گو باش سبک خجالت انکار گران ست	

ز شور نوش لبی گریہ ام دگر تلخ ست	ز زہر اوست سخن قصہ شکر تلخ ست
مگر کہ بر سخن افتاد زہر گوشہ چشم	کہ در زبان پیام آوران خبر تلخ ست
ز عیش بلبل شوریدہ شام گاہ میرس	چو زندگانی پروانہ در سحر تلخ ست
بشور عشق تو نازم کہ برخلف لپران	حضرت شکرین نیز از پدر تلخ ست
ز عمر بردہ و صالت گرو بشیرینے	فراق عمر گزابت ہما قدر تلخ ست
دوای جملہ زہر و دوای صبر زما	گیاہ داروی مارا کہ برگ و برہ تلخ ست
بزہر نوشیم افتادہ کارومی ترسم	کہ بہر طعمہ باز غش جگر تلخ ست
بشوق سیمبران لذت از تہیدستان	رسیدہ اند بشیرین کہ کام زہر تلخ ست

بچش ظہوری و شرمندہ ساز شکر ترا	
بکام مدعیان زہر ادا اگر تلخ ست	

ہر کہ عشق تو بہر خطا زدہ باطل ماند ست	کسیست آگاہ تو ان کز عہہ عاقل ماند ست
کوہ پانگ غورش نتواند بودن	عالم شہر کہ در بلہ جاہل ماند ست
کی تواند کہ سر بحث کشاید با عشق	علم را پا بگل ولای دلائل ماند ست
شوق از چاہکی و چستی خود ساختہ کار	طعنہ بر صبر و شکیبائی کامل ماند ست
بہ بیایانی ے قبلگی اہل حیا	بہواداری ناموس قبائل ماند ست

<p>بیقراری چقدر بوده که فاضل ماندست کرده حیران خودم بسکه مقابل ماندست خون ناکشته دور گردن قاتل ماندست دیده اهل کرم برب سائل ماندست</p>	<p>خرج من میکنم اکنون بنسگر بر بخون داده از دل غ جلا عشق سراپای مرا تیغ از تنگ نراندست و همان خونی است میکشایم زبانی که ولی شاد کنسیم</p>
	<p>چشمها که ظهور می نکشیدست ز دهر چشم بر محبت داور عادل ماندست</p>
<p>باشکسرخ خجل کردن ارغوان نذرست به بر فروختنش مغز استخوان نذرست بروی ساقی گلگشت بوستان نذرست باستان برسم قدر آسمان نذرست به بر کشادن آن لبه تن زبان نذرست وکیل خضر منم عمر جاودان نذرست بمصر لوی که شکر بکاروان نذرست برای شیخ و مریدانش ارغوان نذرست بایستاب رفوکاری کتان نذرست</p>	<p>بر روی زرد گرو پروان از خزان نذرست چراغ مهر و محبت نشاند شعله فرو گزند لوبه مگر بگذرد بجای از من بلاست وقت بالین بر سر از سر من ز عرض حال بکارم چه عقد با افتاد سعادت است عشق تو هر زمان مردن ز عیش تلخ زلیخا به سپهر قافله گوی ز خانقاه به خمخانه مغان ست سفر اگر بدولت تشریف حفظ عشق رسم</p>
	<p>بجز اگر چه نماندست جان ظهوری را بی نثار وصالش نه از جان نذرست</p>
<p>در محبت یگانه بودست آتش را زبانه بودست</p>	<p>عالم از جان فسانه بودست بر زبان نیست طعن حالی من</p>

گریشادانه درفشانی کرد	چشم تر را خزانة بود دست
تازبان بود میچکس نشیند	که بلائی زمانه بود دست
زودتر دام طره بر شده است	اگر از خال دانه بود دست
در بدر بانیا از خانه من	حسن را ناز خانه بود دست
کشدار دستگاه وعده او	صرف هر جا بهانه بود دست
باز دادند آشنائی را	داغ دل را نشانه بود دست
خواب بیدار تر ز بیدار لیست	عشق را خوش فسانه بود دست

از ظهوری سحنت بازوئی

کو کهن نرم نشانه بود دست

تکاش فخر ندارم بهار سوگند است	ز گل شکفته نگردم بهار سوگند است
چراغ عاریتی تیرگی زیاده کند	بروشنای شبای تار سوگند است
گناه تو به شکستن چنین باین زود	زمن نبود بفصل بهار سوگند است
قضا نمیکم احیای خنده صبحی	مرا بگریه شب زنده دار سوگند است
قرار خویش درین راه خود مکن دیگر	به بیقراری صبر و قرار سوگند است
رسید عشق بآن دستگاه در عمدت	که گاه عهد حدیثی هزار سوگند است
بجای مرهم کا فور مرهم ناسور	و بهر خدای بجان فگار سوگند است
که دام یار که نتوان گرفت اغیارش	به بیوفائی اغیار و یار سوگند است

نماده است ظهوری هوای بوس و کنار

بیک کنار بوس و کنار سوگند است

نرگسشن در جلالتها یک فن هست	هر کسی گوید نگارش از من هست
داشتم صد آرزوی مرده پیش	از نگاهی جبار جان در تن هست
خونبهای من بلی خون مرا	خون خرمین تیغ او برگردن هست
دروقالیش عالمی با من شریک	میه فاشیاش تنها از من هست
در خلاصم رستمها کرده عشق	هفتخوان قصه من بیزن هست
نامرضیان را غم عمری لبس هست	خوشه درنگاه موران خرمین هست
دل که قندیل شبستان غم هست	دایم از داغ چرخش روشن هست
خسته ام بسیار با کان کمتر اند	هست بحر و بحریم تر دانست
نسبت فراد و شیرین ظاهر هست	اینست خارا پوش او خار است
برگی آید بحیای روشنی	صرفه من خانه بی روز نیست

نیست عاری اگر ظهوری صید شد
آهوشیت همه شیر افکن ست

گاه میگویم لبالم یار نیست	باز میگویم که بے اغیار نیست
از دکانداری نه بینی هیچ چیز	کنج خلوت گرسر بازار نیست
خواری خود را غنیزی نام کن	بیچکس خرابل عزت خواری نیست
غم بسی را کرده صاحب دستگاه	بشت کس بر عیش ملودان نیست
تا برافروزد چراغ ذوق من	روغنی بهتر ز ستغفار نیست
و شمنم در دشمنی خوش کامل است	من هنر بنیم به علیم کار نیست
کرده طرف قطره عرق حیرتم	بحر نوش و ساغش شاز نیست

<p>پای تارک گشته از شوق حرم در غم تو پرو گیسای دلم گو پرو بلیل که مشت مت و فاش بایدش از سحر کردن سنگسار</p>	<p>رو تویم گر میدان زار نیست غچه را آن گوشه دستار نیست صرفه او در نبرد خار نیست هر نفس که حرف بت زار نیست</p>
<p>در قلموری خود بخود آتش گرفت میج از خوی تو مست دار نیست</p>	
<p>زبان تیشه فراد و میچان تیز است ز گو بکن بشنو حرم از رش گلگون بتان هند ندانند گر چه خونریزی فتاده است چه بی بهره گو شم از رحمت امید نیست که گرد درمید نی رامم سرم بسجده هر در فرسوده آید هنوز رخصت رفتن نمید بد گویت چه پرو توئی که نگرد از رخ تو زلف تو کسب فتان دریده دهان ست لب چنان بندم نشد که ذوق شهادت فرورود بگو</p>	<p>هنوز طعنه تراش از برای پرو نیست بهای یک سرویش هزار شید نیست نگار من ز سر عاشقان تب نیست دبر که هر چه شنیدم نصیحت آتیز است خوشم که الفت احباب حشت انگیز است باستان تو نازم که آسمان خیز است خدای خار خوش جان چه دامن انگیز است بجلوه هر شب اهل نظر بحر نیست بهم نمیرسد چشم گر یلبز نیست برای تیغ تو عیب ست کاغذین تیر</p>
<p>بخزمی تو ز هر چیز کرده ام پر سینه غرض بدان که ظهوری ز اهل پرست</p>	
<p>خوشم که تا افتادم ز پای پادشاه</p>	<p>نرفت تا قدم دل ز جابجا نشست</p>

چه خواجگی که دل از دستگاه ناله کرد
 بعکس آئینه دل آنچنان نیم محرم
 چنان بگرمی خون حفظشان خود گویم
 عبت نبود دل آن تنگی که می انداخت
 هنوز شکر که بیگانه آشنای کس
 بخون قیمتی خویش کشته نازد
 غبار بگذرت تو تیا نکر داینست
 کدام صبح سمن زار جیب بکشادی
 ز گوش باخته گوئیار رسید خبر

من و غلامی دردی که باد وانه نشست
 که رو بروی نشستیم بر قفای نشست
 که هیچ شعاع مقدم بر آه مانده نشست
 چنین فراغ غمش هیچ جای وانه نشست
 نشست گرچه که بیگانه آشنای نشست
 که زیر تیغ با مید خونبمانه نشست
 که خوب دیده خورشید در جلای نشست
 که گل بیوی تو از خود جدا جدا نشست
 که نکست تو ز همراهی صبان نشست

مسلمست خلوری ترا بهایونی
 که فرق بخت تو در سایه بهانه نشست

خلاق تر سندر ناکامی و آن کام نیست
 آن دل سخت که نرمی نشناسد از نیست
 ای خوش آفتوم که در عشق سر آمد گشتند
 کیست در بخودی امروز من سنگین تر
 در بغل حور چرا دیو در آغوش کشم
 بر شب تیره قنادست ز روزم عکس
 ساغری نیست که نهاده پری لب لبش
 قصد خود میکنم از خجالت قاصد هر دم

جمله نازند باز آوی و آن دامن نیست
 پختگی آنچه نداند هوس خام نیست
 مایه کفر زوینداری اسلام نیست
 اضطراب همه راتکیه بر آرام نیست
 بایدم کردم از عیش غمش آرام نیست
 صیقل صبح با اینگی شام نیست
 آنکه دایم چو کفم مانده تی و ام نیست
 اینچنین از نظر افتاده پیغام نیست

بشکار منت آخر گزری باید کرد	ای بسا چشم که بر راه تو از دام هست
کعبه رانشه تری نیست تلوری ازین	
شاهد من قدم بادیه آشام من است	
منت بنی مرهمی بر سینه افکار هست در دبر می چنبد از سرناله سر داده ام مدعی رحمی ندارد راحت مرهم ازو نکست یکبار مو بر خلق عالم بخش کن عشوه ساقیست می ساغر لبالب مباح داغها بر غنچه دل سخت بر هم چیده ام باغ باغ از خرمی گل در گلستان بشکند هر و کین را در ازل با یکدگر سنجیده اند با وجود آنکه غارت تاخت بر بود و نبود خلوتی از بستن لب خوش دکانی کرد باز آتشی زروا عظم افتد گر نمایم تو یه	دایما داغ تو در باغ دلم پر بار هست گر و باغ خنده داری گریه در کار هست سینه ز ریش مرا آسایش آزار هست تا نگوید کس که در تار سبیل زار هست با وجود جرعه نوشی مستی سرشار هست بر چکر گرین سازم یک گلستان دار هست گر بداند لائق آن گوشه دستار هست مکین تو چند است مرمین بانمقدار هست مایه داران را همان کم صبری بسیار هست غافل خاموشیش بر هر سر بازار هست عمر گذشت و گذار شرم استغفار هست
نیست جامع چون تلوری برین در کفر و دین	
زاهدان را بجمای هم تخ ز تار هست	
بهرد یا بجم از برو دو شست دل ته بار رشک سائید زلف شده لایخ تر ز هر چنبد	بشوم آب اگر در آغوش تکیه کرد دست غیر بر دوش شور بختان چشمه تو شست

سجن عشق غیر کے گفتی	کہ خجالت نہ ساخت خاموشی
صبر را چہ گو شالی داد	پیش سنبل بنا گوشت
چاک بر جیب خرقہ پوشان رخت	جلوہ سرو پر نیان پوشت
عمر شد صرف انتظار و نشد	یاد نا کرد غم فسر اموشت
ساقی از سر مرا بدر بردست	لطف سرشار و جام سر خوشت

ہوش آگاہی و گردارد
تا ظہوری شدت بیشت

دل فراغی کہ از وفا میداشت	قدریگانہ آشنا میداشت
راند غم چند خواندنی ہم هست	صد برود کاش یک بہا میداشت
در زمان گذشتہ میگویند	چنگا صلح و رفق میداشت
گوہرین تیغ اگر سیا لودی	خون من جو بہر بہا میداشت
میشد از نالہ ریش کام و زبان	در داگر کشید و و امیداشت
توبہ فرماندہ مستی من	ورنہ این ظلم کی روا میداشت
غم آوار گیشس میخوردم	صبر اگر نسبتی روا میداشت
کویت از تن بکعبگی میداد	خار را ہش حرم بہا میداشت
از گہر یافتہ حباب افسر	از تو گرد سر این ہوا میداشت

خوار میکرد چون تلمویری را
اینہم غزلش چرا میداشت

چو در خریدم رواج نایابی است
نسانہ کہ فرو ششم بشرط بخوابد است

هنوز گریه رگ خامی مگر دارد میرس قوت سر بجه شوق گردود بجوش آمده مرگم ز شوق مرگ حلال نمانده در حکم غم ازین غم در رفت نبرد یاد مرا باد گشته خاکم خاک غمم سبک شده مردست بخت فخته من بتاب کوره دل در عباد گیری غم بحال خویش بدان نقص ز بردادن رسیل حاوشه تیان و مان چه غم دارد	کسی چشک کند داغ در جگر تا نیست که کمنه پیرنم از کتان صفا نیست ستاده دشنه بکف عشق گرم نقاب نیست که آبروی من از دیده های دولاب نیست و گر گوی کدم آتشی کدام آب نیست از ان گذشته که گویند در گران خواب نیست بیار چهره زرین که در دهنرا نیست اگر نه خسج کنی ز ریسیم قلاب نیست برای خواه در اندیشه ام چه اسباب نیست
---	---

ز باغ سینه ظهیری بکن نمل فریب

که برگ و بار همه بخودی و بیتا نیست

بر کشیدم ریشمهای جان بتاری بزنداشت اینهمه دامن فشانهای آن زرکش قبا حرف مرهم گفته باشد بی رضای من لبم پیش چشم تر نشد هرگز خیالش جلوه گر از نگاهش بنید آسیب خزان گلزار خلد هیچکه بر چین زلف و کاکلش نگذشت باد گشت زاپست تقوی در خار عجب ماند مرحبان ترک هوس رفت شلائینی نکرد	گل رساندم از غم مرگان بخاری بزنداشت از رخ افتاده هرگز غباری بزنداشت بمیر و ست ابتقدرازد و فکاری بزنداشت کز زلال اشک مرگانم نشاری بزنداشت و دیده کز باغ رخسارش بهاری بزنداشت کز برای بو شناسان ناخه زاری بزنداشت ساغزی بر یاد چشم پر خاری بزنداشت چشم ترا شک خیالی از نگاری بزنداشت
---	---

حیف مرگان سببه در پنجه مرجان نکرد	گر چه ابر دیده ام نم گریه واری برفت
-----------------------------------	-------------------------------------

هر کسی در مانده آورده ارز و تخت	بختاری از ظهوری اختیاری برفت
---------------------------------	------------------------------

خونگ عشق تو به سینه را که کیش گرفت ز زهر چشم تو مرگان چه تلخ گردیدست سرای من که زیگانگان خویش شدم چو سیل شوق بر آورده موج طوفان دل که داد بهم صلح طره کاکل ز خون گیسو و مسلمان خد نمایند نماز در عقب میفروشد خواب کرد بکا و کا و جا گشت نشتری هر گ	عقاب در دوغش آشیان خویش گرفت چه نوشا بکیدن رگم ز منیش گرفت بین که غیر تو بیگانه را که خویش گرفت منیوانش بخاشاک صبر پیش گرفت شدش چو تفرق جامع در خویش گرفت که راست زهره که برسد کدام کیش گرفت امام شهر ازین رندی که پیش گرفت چو مرهمش خبر سنیای ریش گرفت
---	--

نیک شد چو ظهوری کز پیشی کس	بجاه فقر کسی را کسی که پیش گرفت
----------------------------	---------------------------------

بجای عشق شیرین حسن خدمت این کردست لقش خواهر شد آخر هم زبان ناله میدانم کنندی کرده چو صید بهوشم سنبلی کاکل بخواری تن چراور داده خاشاک سرکوش بیال آسمان چون سرفرازی که خورشیدش همان غم ازین افسرده جانان گر چه پیدانم	که گلگون از برای پیش فرازین کردست بنافم سینه را با داغ خود را بهمنش کردست که صحرای دکن با غیرت صحرای چین کردست بطرف باغ و بستان رفته خود را با سمن کردست چوین سجده خاک در شلقش زمین کردست که دغش سنیای گر مخوانان را گریه کردست
--	--

بیزت کر نیاید پیش باد دشمن عجب باشد	کند تقطیم استادش پیش مشق کین کردست
<p>ظهوری شهره شهرت در حسن او اگر</p> <p>اگر دشمن از بختسین شنیدست آفرین کردست</p>	
<p>غشم او گنج دل ویران است</p> <p>گریه برخاست بهمانی چشم</p> <p>ناله آسوده در آغوش نفس</p> <p>همه دردی بدست میبارد</p> <p>سعی در عقده کشائی انگشتم</p> <p>کرد اجل زود خلاصم ز فراق</p> <p>عبد آن کرد که قربان تو شد</p> <p>زخم کنز ناوک و تیغیت آید</p> <p>چشم لطفی بفراموشی هست</p> <p>سخت رسواست تغافل اما</p> <p>تا در میبکده آید زاهد</p> <p>می گران نیست بهرنخ که هست</p>	<p>بسر من قسم سامان است</p> <p>ختمای حبس گرم برخوان است</p> <p>نغمه بر کام و زبان تاوان است</p> <p>درد عاشق بدل در مان است</p> <p>کار من قفل در زندان است</p> <p>منت عمر ابد بر جان است</p> <p>عید را بین چقدر قربان است</p> <p>از برایم زره و خنجران است</p> <p>ضبط بیداد تو بر لسیان است</p> <p>چه نگما که دران پنهان است</p> <p>بدرون میبرش آیان است</p> <p>جان گرو جامه گرو از زبان است</p>
<p>اینکه گویند ظهوری پس رفت</p> <p>اندکی پیشتر از بتان هست</p>	
<p>جسم را در عشق با جان غشیت</p> <p>بر متاع قیمتی زن خویش را</p>	<p>درد عاشق را بدرمان غشیت</p> <p>سود را با جنس از زبان غشیت</p>

<p>گرفتد و درست نزدیکیست سود جنگ گل با خویش کاری شکلست مخضر گنایم گردیده مهر دست من در دامن دربانست در زره بافیست زخم ناوکت مردم نامردم در دست تست متوان خاطر نشان کردن سخن</p>	<p>چون بر آید کار آسان کاریست صلح گل با خلق چندان کاریست نام را دیگر بعنوان کاریست فرق را با پای رضوان کاریست تیغ اگر بار و بختان کاریست مرد را خبر پاس فرمان کاریست گر بیاران زبان دان کاریست</p>
---	--

کفر دین آمد ظهوری سنگ راه
عشق را با شیخ و رهبان کاریست

<p>بشوق یار دلم انیقه رنیا لیست ز گریخت جگر گاه شد دیدارست نگشته ام کم و گشته کرده ام خود را بتلخی که ز لیا ز شور عشق چشید بسودیده کشادم قمار به تو نظر چه رنگ باخته از راه مدعی گشت در آفتاب خشانی شراب کجاست بجز قرابه فروشان بدو من سیر</p>	<p>نمال مهر و وفار اثر رنیا لیست به نظر گیاره احکام رنیا لیست ز خضر شکوه کفر را به رنیا لیست بصبر نسبت شد و شکر رنیا لیست گناه دیدن من در نظر رنیا لیست ره است اسرار بی خطر رنیا لیست شب شراب کشانرا سحر رنیا لیست مرا معامله با شیشه گر رنیا لیست</p>
--	--

بجج کردن مهر و وفا ظهوری کرد
تلاش خویش ازین بیشتر رنیا لیست

<p>فصل می دلق شیخ در گروست غیر گو خوش مشور را ندن من اثر از کشته دمتنسا کو سینه زین خوتبر شیار کنیم کرده محبون چه خاکها بر سر بود تشریف عشق را نازم پر بچو لان مباحش تیز عنان همه آرام من بوام گرفت</p>	<p>کننگی خصم توبه سال نوست که بیاور زبان او بروست داس غیرت چه آرزو دروست که صد انبار دل به نیم جوست پشته بودست هر کجا که گوست می شود کنه و نمود نوست توسن روزگار بدجلوست نگه قیمتی دے گروست</p>
<p>سبخن سازی ظهوری کیست آن سخن ناشن سخن شنوست</p>	
<p>از نگه چشم تنی گشت تماشا ماندست دل غارت زده را نایه سودا این پس داغها تازه کند دست شقائق هلال در دل خود ندهند اهل دلم جایارب بینوایان درت محتشان دگرند بایدیم سیم وزری مهر و قاراج نیست نرم اغیار نگر وید چنان تنگ هنوز</p>	<p>در زبان حرف نماندست سخنما ماندست که ز خال تو سولوی لبویدا ماندست در تیره کوه غمت دامن صحرا ماندست که برای دگری در دل من جا ماندست شال مانیت گراز اطلس و دیبا ماندست غیر افتاد چنین پیش ازین و اماندست غالباً بهر برون کردن من جا ماندست</p>
<p>چون ظهوری همه در صید غزالان کوشند یادگاری غزلے چند که از ما ماندست</p>	

نوبت خورشیدی آکنوشست	نعل مهر و ماه از دور آتشست
بپشت نمودند صفای لشکب	هنگامش تیر روی ترکشست
برکانش بوسه زد بر جاگداشت	با وجود آنکه دل ز وزیرشست
بوته اکسیر غم گردیده دل	نال خالص گشته در دم آهست
چند در چران ز رتد آیم بروی	در وصالم آرزوی یکشست
بجز اگر صد سال اگر یکدم بکاست	مغربان میسوزد آتششست
در جدائی ناخوشی هست و خوشی	ز بستانا ناخوش و دران خوشست

پای لغزی شد ظهوری بهوشدار

طره از چاه دقن دل کپشست

هر گریه که از لعل تو در رنگ نبودست	خندند بران کز اثرش رنگ نبودست
هرگز بفل آشتی باز نکرد	کی بوده که با صلح ترا جنگ نبودست
پاسنگ غورت نشود عجز جمانه	در عهده شاه و گران سنگ نبودست
بودست رواج علی بابلیان را	جادوی ترا تا سر نرنگ نبودست
خوش روی کشادی بیدونیک نمودم	گفتی که مگر خاطر ماتنگ نبودست
از صقیل هر روزه دل فائده من	آن بود که بیکان تو در رنگ نبودست
شد بدعت این است بیان گام شمار	زین بیش درین مرحله فرسنگ نبودست
شب ناله بی بیده من گوش زدوش شد	دانست که مرغ سحر آهنگ نبودست

در جذب غم عیش ضرورت ظهوری

ناموس شده چرخ اگر رنگ نبودست

ز درون عالم و بالم و دوا فراموش هست	نیم زنده عیان مدعا فراموش هست
کدام بیم و چه امید عالمی دارم	که خوف رفته زیاده جافراموش هست
بعرض حال خموشی مگر زنده حرفی	لقاب فی و نگاه از حیا فراموش هست
قدم رسیده بجائی که میروند بفرق	سجودش از نغم حق پافراموش هست
چنان ز دوست روم در تخیل آغوش	که باز کردن بند قبا فراموش هست
به بین مصیبت بقدر بیم چه سنگین هست	که کوه را بجوایم صدا فراموش هست
برای خاطر بیگانه ام فکند ز چشم	چه چشم از نگه آشنا فراموش هست
بحیب کون و مکان فیمم نمی گنجد	اگر خرنده تو باشی بها فراموش هست
ز شکر و شکوه گذشت ست کار من عشق	بیا بیا که جفا و وفا فراموش هست
جناق مهر و محبت که لبته با من	مرا همیشه یاد و ترا فراموش هست

ز خاطرات زود یاد دیگران هرگز
چه واقعت ظهوری چرا فراموش

کرده بدخویم به بیداد و ره بیداد است	داشت بر فریادم و انگه ره فریاد است
روزهای تیره نجات از شب برهم نهاد	صنجر روی آنکه بر خورشید مادر زاد است
گرچه جلا و اجل خوش ماند بر درگاه عشق	بار بار دیدم که بحیران دیده جلا و است
وصل می آید مگر غم میکشد از سینه خست	یا و شاد خویش را بر خاطر ناشاد است
تا شکار او نمیکردم نمیکردم قرار	مسیر را نامزم که صد جاده بر صیاد است
بند گوپرداخت فصلی و سخن می آیدش	کرده خوش میبوده گونیا گره بر باد است
با چنان تاب توان گلگون فرو ماندن شد	خویش را شیرین با من تقریب بر فریاد است

	<p>تا زنده راه نجف را آبی از مزگان تو شوق در چشم ظهوری و جلد بغداد است</p>	
	<p>گر اخگر است ریگ بیابان آتش است چشم میخا خون و دلم کان آتش است گلزار باغ تشنه باران آتش است کو آه گرم کار بطوفان آتش است از خس چو بنیاد که بدمان آتش است پروانه عید کرد که فرمان آتش است رخسار شعله خیز تو میدان آتش است واغ تو در گرفتن سامان آتش است پروانه را که گوی گریان آتش است</p>	<p>گر شعله است لاله بستان آتش است جاری است بر تر و خشک حکم آتش است انگیز بجای قطره فرو بار و بر چشم خاکستری بیادند اویم و سوختیم گردیده زیب مجلس شسته میرود نور و زلیل است که گرد و خاک گل پیچیده چو موی نه چید اگر عنان یک استخوان نماند که چون نکر خشک سر کردن حکایت آغوش میرسد</p>
	<p>ترسم در آب خضر ظهوری شوی کباب تفتان دل تو ماهی عمان آتش است</p>	
	<p>ز کینه دست زمین و زمان تبر برداشت فسانه گوی که بخت ز خواب سر برداشت پلنگ خوی فلک از که اینقدر برداشت بجلود گاه تو جاروب بال و پر برداشت که آفتاب ز رخ پرده سحر برداشت لبشور خنده بر دهن ریختی شکر برداشت</p>	<p>بفرض تخیل امیدم اگر عمر برداشت شکلیب فتنه بیدارش کجاست کجاست عز و کبر من از حد گذشت انصاف است زهی خرام که طاؤس بهر فرشته رخ تو در دل شب دوش مجلسی آراست حلاوتی که ز شدت زیادت بود</p>

گرفت ماتم فوت نظاره تا دم مرگ بروز قسست مهر تو دل تلاشی کرد بلشده آب حکمت و همد از ان قاصد	اگر ز روی تو یکدم کس نظر برداشت از آنچه حصه او بود بیشتر برداشت زمان زمان لب فرخنده از خبر برداشت
چه خنده با که ظهوری باب خواهد داد بگریه که ز شوق تو چشم تر برداشت	
گریه سردادیم دریا بر نداشت گو که بار آرزوئی بست دل راه میسوزد چون گوشت مرو دعوی دل بستگی ثابت نکرد بر سردارای اسکندر چه دید شوخ خارا پوش ما خارشکن سود از دامق که هنگام سفر آن جلاگز عارضشانند وخت چشم بی نصیب اند از تغافل دیگران	داغ دل کشیم صحرای برداشت کاسمان زدنور از جای برداشت دشت و دلقش کف پای برداشت هر که دل از دین و دنیا برداشت عمری از حال دارا برداشت کرد آن خواری که خارا برداشت توشه خسودای عذرا برداشت آفتاب عالم آرا برداشت دید که ناودین از ما برداشت
بر ظهوری نبض گیران راحه دست در دمانگ بداد و ابر برداشت	
بر سینه بجز راحت آزار گزینست چون پشت کنم بر زهر شیشه سنگین منصورم و در سر چه بزرگی که ندارم	مرهم بود و بدول افکار گزینست کو هست زمین و فوز لبس با گرینست آمی سرمن بر بدن دار گزینست

<p>واعظا چقدر گفت بو عظم من و ستا سجیده ترازو نهند بر کی کس کالا بچه بالائی قیمت بچ پستی روزی نشود منت اغیار کشیدن و دشمن همین حال بسی شاد و باناد</p>	<p>اقرار نگردیم که انکار گران ست در پناه خردل و خروار گرانست صبرت سبک ناز خریدار گرانست منت کشی از بار چه مقدار گرانست بسیار سبک گشته و بسیار گرانست</p>
<p>هم صحبت عامه بزرگانست ظهوری منز نش نه سبک باد که دستار گرانست</p>	
<p>خشک چون نی استخوان و اجرا با آتش هر بلبل داغها از برگ بر هم چیده گل غیر کور دفع گرمای هوس صندل ببال از هوای تفته دشت بجز خاک آن میس گرم خونی بین که پیکان خدنگش هر کجا و دیده بیابست پوشیدن چو برقع برنگند تا دهم پیشش غم بر باد نشیند می عشق در یوسف فروشی چون بر آید دکان کو بکن بپوست از لبس گرم کار خود هنوز</p>	<p>کس نشوزانید از من پاک تر با آتش شمع در پروانه سوزی خود سرا با آتش آتش آرایش منیسوز ددل با آتش تاثری خاکسترست و تاثر با آتش خزده بر سنگ از شرارش نیزه بالا آتش دود از خود خود بر آوردم تا شای آتش با دما در پیشش من در ته با آتش از بیای گرم بازاری ز لیلیا آتش از شرارتشیه اسل در مغر خارا آتش</p>
<p>شست و شوی دلق پر نیرت ظهوری حکمت پاک میگردد بدربالیک اولی آتش</p>	
<p>نیسی قادر مگو ترک و فاد شوار نیست</p>	<p>در جهان دشوار تر از یونانی کار نیست</p>

<p>گوین را در محبت پادشاه من از کجا هست خار را هست کرد گل در پایمیز و نفس صیقل تیغ تو از دل میبرد امروزرنگ عارضت نازک نگاهم نیز حیران مانده ام باور او دست بازی چینه ریز و زخم گشته ام کاهی وحی آیم گران بر خاطرش کاکل از هر جاسری به کرد خلق گشته حج وقت پیری عشق بت برگردم افتاد حیف چشم زخم تو به هرگز طر فی از زندان نیست</p>	<p>گر بسنجم عمر خود را کویش آنقدر نیست گر ز لب روید که خارستان به از گلزار نیست در صفت عاشق کشتان یک تیغ بی رنگ نیست چشم سبتم این نگاه آن گل رخسار نیست حلقهای طره که انگشته ز نهار نیست بر دلم صد کوه اندوه هست از و بار نیست پیچ واقف از پریشان سبتن و ستار نیست خرقه فرسودست و تارش لائق ز نهار نیست شکر بند کمالان را نقص از استغفار نیست</p>
---	---

راست کن خود را ظهیری گر خیر بجی گمی
نیست کاری با کسم یا من کسی را کار نیست

<p>رخش آه و ناله را انداز جولان کم شدت داشتم ذوقی ز کام تلخ این شدم که داو و سنگیم باورین خوان بهمت بر خاستند از تو چشم عیدی دارند خلق روزگار روی و موی دیگر از باغ و بهارم کرد سر یکجا بست این فزون گشته ست آه و ناله ام میتوانم داد و چون بلکه عمان را باب باد افزون مرحتمای گدایان درت</p>	<p>در دو غم خواهند مرد و مریدان کم شدت در دو ریاست میدانم که دربان کم شدت سیر چشمها کجا شد قدر همان کم شدت آستین بر بال جوش خون قربان کم شدت باز رنگ رخوان و بوی ریحان کم شدت از کمال منحن اگر فراید و افتان کم شدت تندیل گریه را با آنکه طغیان کم شدت ارزوی اتفاقات خان سلطان کم شدت</p>
--	--

خیل کین کو کین در بستیون یاد او شان	هم لوزن بستیون پرویز را شان کم شست
-------------------------------------	------------------------------------

آبروی پاس هر چیزی نعلوری شست گریه شیرین شد بچشم و شور عمان کم شست
--

گر مرا بے تو بستی بود دست سره دالسته شوق چاکی را گشته فربه بعشق فزاکت مثل محبون بنود سوخته بیشتر از زمانه گریه من باغ را در حساب داغ و دم گوهری درج دیده کرده غمت داد از دست بیوفائی صبر خزقه شعله و لغت داغ گشته فرقم بر آستان تو فرش غالباً بود چشم منتظری گشت امروز بر من این ظاهر	هر سر نعلوری نشتری بود دست گر بجیب عشق سری بود دست هر کجا صید لاغری بود دست کو کین سایه پروری بود دست ابر را دیده ترس بود دست از گل و لاله و فتری بود دست گریه را که جوهری بود دست از تو هم بیوفاتری بود دست ماهی دل سمندری بود دست فرش از عرش برتری بود دست هر کجا حلقه دوری بود دست که دل من زدگیری بود دست
--	--

نشد مهر و وفا نعلوری شست در محبت سکندری بود دست
--

صبح در گشت وفا تو غیر نیست احتمال نبد از اولش نیست	ربع اگر باشد که تسعیر نیست از رنگ و پی هر که در زنجیر نیست
---	---

<p>در خرابی حسد از حد میبرد بر کشیدیم از تلون خویش را باغزالان پاس نیست بوابت کی شود بخت ده سو فارز خم از کجا آورده است این چاشنی میروند از صفی صورتها برون اما باید برین آن خود محال نیست بیم آنکه ناگه بگسلد گاه هجرانش پشیمان میشود</p>	<p>وصل را خود انقدر تغییر نیست در ملال و عشرتم تغییر نیست وای اگر صبر کسی نخیر نیست گردل افکار پیکان گیر نیست شود اگر باز به راه همشیر نیست صورتش گرز نور تصویر نیست آن پرمی را سدل شخیر نیست در کفم سر رشته تدریس نیست هیچ در قتل کشش تاخیر نیست</p>
<p>در مریدی اگر طهوزی را سخی بهتر از رعنا جوانان پیر نیست</p>	
<p>اگر تماشائی شود پیداتما شاخته است نیرگان چشمی گشایند و نمی بینند هیچ سیر در خود میکنند بهر تماشای جهان میتوان تریاق خوردن ز سر خوان گسوده است بلب چاه و قن دل را گداز افتاده است برگ و بارش را نباید در نظر هر مختصر از دحامی خویش را باید که بگذاری برون بر دل از زنده بی داغ غمش و کان مجین</p>	<p>حسرتی سازی اگر خود را تنها خست است دیدنیهای تو مرا اهل حیا را خست است ره سر آمد میرو و گر رفتن پا خست است در دگر بخت از دو افکر مداوا خست است لغزش پای شکیب پای بر جا خست است چون شود عقل و دل و دین و دین و دنیا خست است اگر درون آئی نیزم وصل تنها خست است جنس خود را نقد کردن بعد بغیر خست است</p>

نسبتی مرغی است از لعلش پشیمان گشته حال پیشتر هرگز نمی آید زبان و عددش هیچکس مهر و محبت اینقدر در دل نجید	دوغ خالش گر کشد در دل سوید آخرت تا قدم هر روز و الیس بر تقاضا خست طاقت و آرام را از تنگی جابر خست
--	---

خاکپایش هر کسی بر سر نیاید در بختن
گر ظهوری گشته فرقت فرقدان خست

لبس است مایه فخر اینکه از منت ننگ است در و ن بروزنی زخم میشود و روشن امید هست که بعلت زرحم بر رخ من ز سحر بالیان مانده شهنشای سقیم زهی ستم که باین رنگ روچین پاشی شود نگین که کنم صلیحانه مهربان همان در اول پیران دلم چو موم گدخت نداشت پادشاه من کو کهن مکن سبکم ز دل محبت خود میری ببر از لست بر و میرس ز و دیوان حساب نزدیکان بمطربان ز براسیم شه نوازش بین	فراغ عیش کسی که زغم تو دلتنگ است ولی که صیقل تقیت نخورده در رنگ است دری بجنده کند باز گریه در رنگ است ز زنگس تو مصحح کتاب نیرنگ است به بین که موی نوبار و ز من چه بکیرنگ است به کونه گریه من با عقیق در جنگ است مگر دل همه کس چون دل تو از سنگ است بسنج عشق مرا ببست و نش پاشنگ است ولیک فکر مکان کن که لامکان ننگ است ز حرف تا زبان صد هزار فرسنگ است که زلف زهره شرادان بر بشیم خنک است
---	---

ظهیری از تو بخوار آفرین خواهم
نیاز غنچه و ناز عتاب فرسنگ است

ز عکس او نظر اهل دید در رنگ است	گناه کیست که آئینه تو در رنگ است
---------------------------------	----------------------------------

عنان خودنده از دست باز داشت غلیب نگار خانه چینی در آبیگ رنگی رخم کشاده ترست از کف محیط کفان نقش قدم شده در راه داستان غمش نماهده آتش از شعله بر فلک نرمن ز خاک آن سر کو بخت بستی گسترده ز خواب سرمه کشم چشم صبح خیزان را مگر ببطون در آید در عتاب کشاد زیبا ز هیچ نیارند در نظر ترکان کنند خوش بعدی شان جهانگیری	مپوی راه گنه پای معذرت ننگ است که لوح ساده بعد نقش لوح از رنگ است دلم چو دیده نادیدگان اگر تنگ است شمرده روی ازین راه آه فرسنگ است هنوز تخم شرر گرچه در دل سنگ است ملوی عزت مسند که رنگ او رنگ است فسا ناکه از ان طره های شبرنگ است امید کرده بغسل باز صلح و جنگ است نه عیب بل نه ترست آنکه چشم شان تنگ است خوشاشی که جهانگیرش بفرسنگ است
---	--

بنود صدف ظهوری ترا اند آهنگ

کنون ببال درین باغ راغ تنگ است

نسبت عاشق بطلاقت تهمت است مدعی از رشک مینا لد دروغ کینه وزری خاصه این ملک هست هر چه میگویند از حسب قبول سعیها کردم که شد جانم خراب بارخت گلهای تر خاشاک خشک گنج خلوت با خیالت خلد من	صبر را با ما چه نسبت تهمت است حاش شد غیر و غیرت تهمت است در جهان مهر و محبت تهمت است کام بخشهای هست تهمت است مینستم مرد مروت تهمت است تازگی بهتان طراوت تهمت است با پری و حور صحبت تهمت است
--	---

چند تکرار افشای غیبر را	تمت است ای بیروت تمت است
این صفای از نلموری گردوب	خاطر او را که درت تمت است
<p>لب کنم هر عرض حال بلاست سفلیان را علو هست نیست پاس چشم جواب گو بر راه در تجرد مسج مرتبه باش می توان شد زین رشک تیان بعد آ از خرد عشق در آیه بخیال اندزنده حسرتیان از غم هجر اگر شوم امین کم بسر رفته ماه و هفته حیر گوش تاس که به پنبه بر سازم</p>	<p>آب گشتن از انفعال بلاست هست اگر زرب از سفال بلاست صرفه خود به بین سوال بلاست هست گر عالمیت عیال بلاست روی کاهی و اشک ال بلاست ناقص و دعوی کمال بلاست منع اندیشه محال بلاست خطر شادی وصال بلاست روز بیش از هزار سال بلاست ناصح من نگشت لال بلاست</p>
رو نلموری بفقر منعم شو	جاه و حشمت ملک و مال بلاست
<p>در خطر ایمنی بدولت دوست همه تن جان شوم که لب پارم گرچه در داده تن بحسب از لطفت نفیست آن مایه روشنی مه را</p>	<p>سیر تیغ کین محبت دوست جان سپردن اگر ز حسرت دوست روح را از کجا لطافت دوست که بگویم شر یکب شهرت دوست</p>

<p>جان بجز آنقدر که میخورد است خون من جوش این امید شد است تا نخواهد سمنی تواند خاست دو جهانم یک بد به پس نیست نکنم حرف کس نیست او گشته ناسور زخم از مرهم به خصمان نه دوستان ز گشت قتل اهل و فسا که بر خوبان زلف ساقی رعایتی لبکست</p>	<p>باو از تا جرآن نکست اوست میخس آلوده مروت اوست رغبت جلد فرع رغبت اوست هست من گدای هست اوست نه بخیلیست این امانت اوست این خرابی هم از مرمت اوست نتوان هیچ گفت عادت اوست فرص گردیده هست سنت اوست گر کند توبه را رعیت اوست</p>
<p>جان ظهوری یک کرشمه داد همه جاد او نم زخست اوست</p>	
<p>چرخ را بازوی کمان تو نیست عشق خوبان نوا ده پایر کاب رحم می آیدم باین عزت رسیدی بقیت اول خور پیوده ته کند زانو صد بلامرهم آردش بر سر نشوم بشوم اگر صد بار شده تغیر صفت سوگند</p>	<p>سر خور در خور سنان تو نیست ماه در حسن بهمنان تو نیست برسیجا که نا توان تو نیست مفت یوسف که در زمان تو نیست پیچ بالین جو آستان تو نیست زخم تیری که از کمان تو نیست هر حدیثی که از زبان تو نیست نیست سوگند گر بجان تو نیست</p>

شهر اگر صد قوام و اقام کند	که بشیر نی دمان تو نیست
نتوانی خلافت و عده وصل	کریم تو مگر صمدان تو نیست
از گونی برون نیارد بخت	هر که در چه بر یسمان تو نیست
نیست ریگ روان دران واد	که گذرگاه بر روان تو نیست

شب ظهوری چرا بخوابت وید

پاسبان تو پاسبان تو نیست

کتابت از غزالان پر غزل نیست	چه خواهی خواند سحبت در غزل نیست
ز دم بر تیغ تا او تیغ بر کند	بنازم دست پیشین را بدل نیست
نغم از زبان شنیدار و نقاست	ب عالم قیمتی تر زین مثل نیست
چه میدان کسی آغوش گیری	ز داغش لغت تا در غزل نیست
نگشتی مشغول در گریه افسوس	به از چشم در افشان مشغول نیست
مشوران خانه زنبور حسرت	متنار را خبر انگشت عسل نیست
ندارد گفت زاهد به سره کرد	خوشا رندی که علمش به عمل نیست
منخواهم چنان قاصد که داند	برای عرس پیغام محل نیست
مکن واعظ سرت خالی بهارست	بنای توبه خالی از خلل نیست
چه بستر سی ز مردن بار بر بند	در افسلیم و فاما جل نیست
بر در چند گردی لنگ پیاش	با تما کریمه را که شل نیست

سبیل دیدنش گردیده دیدن

بل چشم ظهوری را بدل نیست

<p>هر جا حدیث سنبلیل آید برآمد دست داغ دل عبا شده گلهای باغها ز آتش فراق تفتی سربینه زد افتادگان چو راه تو مانند کردی از آب و رنگ تربیت باغبان مگو دیگر چه گفته اند دور و یان بدشمنی دل ناز گشت ناز طبیبان نیک شدم عاشق کتمان خویش به بتاب برده است اینجا زیر اگر شمه او کرده زیر دست فی زمره نگاه نه اندازد سخن</p>	<p>مذکور گشته تا سخنش بود برآمد دست گاهی اگر بسوزانان کو برآمد دست صد شعله پیش از بن هر سو برآمد دست در جستجو عبا زنگار بود برآمد دست از مغر خلد این گل خود رو برآمد دست باد و ستان خویش چه بگوید برآمد دست نازم بدو و خویش بدار و برآمد دست از لبس در بد حیب زیار و برآمد دست در عشوه گاه ز گیس جاد و برآمد دست بر خویش فرو داده که بد خو برآمد دست</p>
---	---

خود را حد از بار ظهوری چرا سوخت
 مردی نگردد کم از زن هند و برآمد دست

<p>غرقه داغ غم مرا بیابان چکار است عاشق و فکر کسان که گفته چه امکان ساقی نازت چه برامضائقه دارد منع مفر بالشور خنده بیمارم بیتو کنم اجل را بلا به تل از شب هجران پرس حالت چشم ترم را لسنه جامع ندیده کس نیر با غم</p>	<p>عکس تو گل کرده سینه آینه زار است بر دل بیتاب من خیال تو بار است ز گیس شوخت همیشه مست خار است چون ندود بر فلک که گشته شکار است میگیرد را غم بچیلد امید کار است سیمه اشکی بکف سده شمار است آنچه در زبان نیست حرف بوس و کنار است</p>
---	--

گفته غلط آنکه گفته صبر بکار است بر سر مرگان من سرشک گل خار است ماه رکابش گرفته اینچه سوار است حلقه فتراک چشمهای شکار است	هر چه بجز خودی هست و بال شام گریه نیم رنگ از غم نازک یار سروپایش فتاده اینچه نهال است آه نفس رفتگان و وال عنان است
---	---

عقل ندارد و جگر ملز ز ظهوری

بشت بدیوار نه که حصار است

لاله زار نیست جگر داغ تو تنگانشگفت شکر مدد که بالقاس سیمانشگفت چه عجب گر بگستان متانشگفت جز گل گریه با کس رخ مانگفت گل خارش به غم آبله پانشگفت تا نشد غنچه به فی لبست زینانشگفت از دورنگان نشدیم آن گل رعنا نشگفت چه تا شاست که خاطر تاباشانشگفت اینمه فصل بهار آمد و صحرانشگفت قطره تا غوطه نرود در دل دریانشگفت	سجکس در چمن عشق تو چون نشگفت شد عبت سعی طیبیان دل بهار است دل پیر مردگی گلخن حسرت خو کرد آفتد ر قدرند اریم که بر ما خندند در ره کعبه نه فتم بازالیش فرق خاطرش شاد نگردد و یز خاتونی مصر خاطر مدعیان خوش گل نسبت چیدند خود نمایش برای دیگران بود مگر چقدر غم دل دیوانه برون بر در شهر خاطر تنگ کشاید بغیل گیری تنگ
--	--

بجیه قطره می دلق ظهوری میخواست

ماند پیر مرده در غایت که تقوانشگفت

چه بی جسم روح و چه تیر سواست

بهایی تر از ابرو و خاک پاست

<p>بقربانیت سزوفدی دادن نه آئی که حرف بدل با تو گنجد برایت نمیدانم از حق چه خواهم چه چاهانم در پی پرده پریم که کرد اینک کردی تو با آشنایان بخون غمزه را عشوه ات کرده شیرین شور است مو بر تن از آفتابم شد از خون قربانیان عید نگین جهان خراب آن فروغی ندارد گذارست مغول هر گم به بنیم</p>	<p>چه محتاج جانم که سازم فدایت بجای همه تو که باشد بجایت ترا بایدم خواستن از برایت اگر جان تو اندر شدن رونمایت مبادا که خوانند نا آشنایت لوتاب شنید تو چشمک نمایت اگر سایه کاهی فتد در هوایت بنازم ترا دوست و پائی حنایت که گنجد در آن گنج گنج گدایت چه دانم ز داغ سویدار بایت</p>
<p>بجستی ز تو نشنیده هرگز ظهوری اگر دردت افزون نکردی دوایت</p>	
<p>دل از طرف صیادی بدام است ز رویش صبح من صحبت تا شام لقط حسرت نمید از در جوشم چرا خاصان نمی میرند از رشک کی آن آغوش را آغوش گویند ندانم تو بر این سر چه آمد نگاهی مست کش از روی ساقی</p>	<p>بپ نظر چشم از دام دام است ز مولیش شام من تا صبح شام است تنها بختم بر سپهر خام است که مغشش خاص من در بار غام است که داند این کدام وان کدام است که ساقی در مقام انتقام است و گرنه هر چه بی بینی حرام است</p>

<p>نمیباشند مستان بے پناهی گرفتم کام دل گردیده حاصل چو منصور آورم صد پایدار</p>	<p>کنون پیر مغان تشبیه جام است چو حاصل نشیت دست التزام بسروریم اگر این اهتمام است</p>
<p>ظهوری را نغم در عشق وحشی اگر دایم که با آرام رام است</p>	
<p>بر بومی تو غنچها و باغ مست باروی تو دعوی شکفتن پیشیت کشدش بیاد سیل مستانه نشسته عقل در مغز نازم بجگر که شاه بخت مست با خضر کس چه حوت دارد زخم از تو گرفت جای مرهم باروی تو برده گل سبازار</p>	<p>بوسیدن گل کرا دماغ مست در حوصله کدام باغ مست پروانه که کشته چراغ مست گوش از سخن بیت ایام مست داغ تو اگر چه شاه داغ مست سنگ ره جستجو سراغ مست بارنج ز راحتسم فراع مست این عقل کدام باغ راع مست</p>
<p>بخت سیه است اگر ظهوری در هندیهای رشک رخت</p>	
<p>رخت را انجمن زیبا که آرست ز حرف سدره میگردد سخن بسپست ز کشت راحتم پروردگی رست بزور غم طنا سید آرم سئون هم</p>	<p>سپیدش آفتاب عالم آراست تبالایت حکایت دست بالاست ز شستی تیر بارانی تمناست ز آتم خیمه افلاک بر پاست</p>

در ورا ز نهان چون روز پیدا است	بنماید سینه را کرد و انجمن هفت
	چه غم یوسف ز غم گو سیر نیایش نمک بر خوشیش از سوز زلیخا است
<p>چرخ نتواند بر و مهتاب لبست گردی از راه تو بر رویم نشست دامن بهمت نخبودش بدست باید از درد تو بروی رنگ لبست زود میگشتند طفلان شیر مست زندگی را احتمال هرگز هست گر شکاری گاهی از دلم جو بست لشنت بر سینه صافان بسکه هست خاطرم بر چیده از عالم شکست</p>	<p>سایه ات افتد اگر بر من پرست آید و گردیست از خاک ر هم یکنفس از ماستستی گرنفس از تلون تا یرون آید کس دایه کردی گزنگاه بی بر میت چون نیرم من که در بجران تو غیر غیب لاغری باعث نبود صاف ببرد از زرم هانا و کت عهد خوبان باورستی بسته عهد</p>
	کرد آزادی طهوری براسیر بی گرفتاری کسی هرگز نیست
<p>منت هر لحظه مردن در غمت بر زندگیت آرزو در راه من و احسرتا شمرنگیت از هوای قناعت آزدایش و بنگیت جادوان عشوه سازت را بر پاینگیت وای بر جان من این بنیاد دل برکنگیت</p>	<p>خضر و قثم عجم از عشق تو در پائیندگیت عشق باید لائق حسن تو وان باشد حال سرو طوق قمریان خواهد که برگردن کند آرزو شوخ و هوس شنگ اینچنین هرگز نبود ریشک در واکر وانی پاست کلخ دوستیت</p>

درو صالت آنکه استقنار روی بر کائنات	صبر و حیران گدالی میکند در ماندگیت
با وجود ننگ خواهرش حال سائل شربت	اهل بیت راجه غلبه تا که در غنچه گیت
بال بر بال هماره سونگایم می برد	از تماشای جمالت دیده در فرخندگیت

نیت کس در خاکسار به آب روی من	
رنگ برین سایه را در پای افکند گیت	

تا حدیث تو زبان لب بست	شهر و شهر داستان لب بست
آه نخواست از سر آیه دل	ناله مرغی ز آشیان لب بست
عالمی سر من استخوان سخن	فرق او و وقت استخوان لب بست
گشت هر گشت بین سفره گوش	از حدیثی که میمان لب بست
لقسم برده بپس لب و سخن	هر چه خرف تو زبان لب بست
لاله زار نگاه عارض بست	ذکر زهرت شکرستان لب بست
سخت هر عضو را جدا جانے	هیچ شک نیست بوسه جان لب بست
سخن ربط هوشش با مغزم	تو ام حرف استخوان لب بست

در کساد سخن ظهوری را	
هم ز لب قفل برده ان لب بست	

گلزار باغ روی تو در یکدگر شکفت	حسن تو غنچه بود بباد نظر شکفت
کار اثر بناله غلب خشک ساخته است	سمرین شک در چمن چشم تر شکفت
دل را چه احتیاج بگلگشت باغ و باغ	از لاله های داغ سراپا جگر شکفت
پروانه خود سپید شد از هم چشم زخم	کاکش اگر بر دست شعله بر شکفت

<p>آندز کوی جملوه او باد و واسنه قاصد لبیت ز خنده لبریز تا بحشر مپسند غنچه خاطرستان خویش را از لطف بونیدوش و رانغوش خواب من</p>	<p>خس پوش بود آتش دل از شمر شگفت باو اینچنین شگفته که گوش از خبر شگفت ساقی گذشت وقت صبحی سر شگفت صد باغ لاله و گلم از دوش و بر شگفت</p>
<p>پشمرده دل به باش ظهیری ز جور دور عالم ز عدل بادشه دادگر شگفت</p>	
<p>برید مهر من از جمله مهربان نیست بخش می شده پر مرده نگاه بدل ز سادگی نه چشسته است نقش دانا یان چه ساز ما که کند در بهارستی گل چو پیش عشق بسنجید نم نند میران کسی که داغ سجودی ز رویش ز جبین بر آستان تو خوش بخت لبست اوج گرفت چه چاشنی که نه در کنج کرده لب است بخار چینی کویت ز نخل سپدارم</p>	<p>بخا شیم زبان داد هم زبان نیست به بین جوانی پیری به بین جوان نیست شود سپند کسی شوخ بیچان نیست ز چشم ساقی اگر عشوه نهان نیست سبک نگشت هوس حسرت گران نیست بداغ خویش نشانش مکن نشان نیست برای اختر پیشانی آسمان نیست بمهر و هندشکر کو شکرستان نیست بهار دسته کنم باغ و بوستان نیست</p>
<p>بمنع حرف تو تکلیف بر ظهوری نیست خزاین دگر چه توان گفت بر زبان نیست</p>	
<p>شوق از من اعتباری برگرفت از خیالش خاطر صورت نگار</p>	<p>چشم در پاشتم نثاری برگرفت لنجه باغ و بهاری برگرفت</p>

<p>مشک صد تانار ز پریم از نفس در تخمیل زیر دندان هوس هر دم از شادی رگ دل میبرد سند منعی پیش راه آه نیست دست اگر بر شاخ گل دستی نیافت تو تیا سرای چندان نداشت</p>	<p>زلفت آنهم را بتاری برگرفت شکرین لعلش فشاری برگرفت غمزه اش نشتر بکاری برگرفت از دلم و دشت عبا ری برگرفت یادگاری ز رسم خاری برگرفت گرد خاک ر بگذاری برگرفت</p>
<p>دل جفا های تو بر من می شمرد از وفای خود شماری برگرفت</p>	
<p>کو مدعی منال لطاول تر هست شامم نکر و سیر سمن زار صیدم پیدا نکرد غمزه چو من خون گرفته بیگانه داشتیم ز دوا در در اولی این گریه که شوق تو از چشمم کشید نخت جگر بر آتش و خوناب دل بجام بی شانه مانده طره شمشاد قاستان سرگوشی نسیم بگلشن فکنده طرح عالم خرابه است خرابات گنج او این قسم اشکم بحر لایان نکر و کس گیرم تران زدن سر و دم ما نفس را</p>	<p>مشکل مراست کار مدارا نمردست پالیش نگار در خاکستان نجسبت در هر رگ دلم چقدر ز بیشتر گمست اشک آشنای گوشه چشمم ترست گردابی محیط منش نیل و قلمست از اشک شور نقل کمال تنگست از بسکه چاک خرج گریبان مردمست گویا که غنچه خورده می در تبسمست سو کند چار و کن بخت خمست ناخورده باده مختبب شهرارمست از زهرش الحذر که سراپا سه دوست</p>

در شمع خطبه خواند ظهور می بنام خویش	
چون روشناس شهر ز مرا پیوست	
هر قطره شراب تر از روز قلمست رخساره بر فروخته باغ از گل قدح مست تر از بطارم تا گشت دیده باز عشقت نخست مسند داغ درون بگند جان بر سبزه چشم نگا سیم از تو هست ایرویت اختراع زبان کرشمه کرد در بوسه ز کاب عثمان چون دهم کفن کی مردم یکبشتی چشم از خطر رید باخته گریه داد قراری در اضمیم در دام دیده گوش گرو کرد عقل و شوش هجران برای سوختنم بر فروخته است از شمسوار خان نوازش رسید خلق	
نازم بظرف خویش که پیانده هست با عندلیب باش که مست نیست مستغنی از تفریح این سبزه طارمست بر سینه در گرد از جگر را تقدیمست هنگام ناز نیست زمان ترست صد داستان اشاره پیدا و روست رخش ترا که تارک خورشید برست گر قلم سرشک مرا این طلاست صدایای از من زو یک تبسمست طاقت بیاد داده حسن یکلمست جانسوز آتشی که درو شعله نیرمست حق کار سازاوست که در کار مرست	
تقویم کف ز کف چو ظهور می فلکده ایم	
این عقده های کار منجم را منجمست	
باد که ز حسرتش جم مرد و رجایم منست گشته و قدر دارم گل ز دیوان بهار چاشنیها و شرک از کام تلخ منست کرد	
کرد آن صیدی که از بهرام رم را نیمست گر سیر روزم برات صبح بر شام نیست بختکیای اثر از ناله شام منست	

چیده دل بر یکدگر درد و غم و سوز و گذار	چون تنالم عشق در فکر سرانجام نیست
نیستم کم فرصت نای گردون میرس از انتقام	هر چه بخواهی بخواه ایام ایام من است
قاصد از لب مهر گو بردار و بے دشت بگو	کوشش او را چشمها بر راه بپیام نیست
طالع در یوزه و شنای از و دار و دعا	میشوم گاهی اگر محروم ز ابرام نیست
ز سبزه فریاد قدم گر بعد عمری نیستش	لیکنفس آرام پنداری که آرام نیست
عاقبت آمد کارم علم و دین در عشق بست	گر شود بختی دلیل کفر اسلام نیست

چون ظهوری در گذار افعال نا کسی

چون نباشم نیکامی چون تو بدنام نیست

از عشق میرس صد کتاب است	هر فعلی از ان هزار باب است
در لذت شکر گشته ام محو	از زهر تو کام کامیاب است
دل خمیده در دکر ده برپا	آن ناله طناب در طناب است
کو گوشش بگیر عافیت جو	افسانه من بلای خواب است
لب بسته زبان همزبانی است	سرمایه الفت اجتناب است
هر جا گذر و حدیث ساقی	گوشم ساغر سخن شراب است
جای که دران قنار و عکسش	خالی چه شود پر آفتاب است
از مشق منی فتد زبانم	هر چند سوال بی جواب است

بگذشته ظهوری از مرگ است

احوال بدولت خراب است

بامس نه بمهر هم و ثاقب است

چون می نگارم همان فرات است

<p>هر چند که گفته اند گویند سوز جگر و لقت درون را شیرینیه مرگ را بنایم در سهند ز دغی فراقم افتاده عنان دل بدستم طوفی شده شوشه لگا هم</p>	<p>حرفی ز کتاب اشتیاقست در سوختن دل اتفاقست فریاد ز تلخی فراقست تریاق وصال در فراقست بیجان مراد زیر چاقست خلخال نگار سیم ساقست</p>
<p>در یاس و فاق شد طهوری غیرست که معدن نفاقست</p>	
<p>ز خشم از در پوزه مرهم لبی بر هم نداشت تمنیت گویان در آید هر زمان عبیدگر پله من بزمین وز منعمان بر آسمان داشت اسطلاب مینا در نظر پیرنغان شیخ را در نامرادی طور دیگر داکشتم لبیل او دیگرست و نغمه سنج او دگر زور شیرین تخت شاخ گل تمنا داشت سرو کی طراوت میتواند در گل رویش کشید مرهم جاک دل از من بود بیا شد تلعت عشقبازان طور دیگر زندگانی کرده اند</p>	<p>ای خوشنما ز خمی که خیز غم دگر مرهم نداشت کس بمرگ آرزو زین خوبتر ماتم نداشت در تر از وی قناعت بیش زن کم نداشت احتیاجی از صفای دل بجام جم نداشت هیچ غیر از نخوت و پندار سپدارم نداشت خودست گرددم کشم و در ارپایی دم نداشت در سجود قامت رعناش قدم نداشت دیده کز حیرتش عمری نگه در غم نداشت مدعی بر سینه از ناخن خراشی هم نداشت خضر عمری داشت اما مردن هر دم نداشت</p>
<p>شوخی آهوشتم خود را رام نتوانست کرد</p>	

چون ظهوری اگر کسی آرام را بر مردم نداشت

طالع از ابر کرم خرم گلبین خرم نداشت
 نقشه وصل حرم راهی سیرابی نبرد
 ابر و را چشمه گر هست غیر از چشم نیست
 رفت بی بهتار باد آیم از خاطر غبار
 لطفش از اغیار بود و معش انداز عتاب
 کی با فسون میتوان آورد در دوش را فرد
 باد مری برب و دعوی غمخواری من
 سینها سوراخ گردیدست از الماس نادر
 چاک بیم کرد تا و ان بر رفو کجیه را
 بدی سودائی آن طره آشفته نیست
 دل زکوة از ستمان صبر سخاوت کنون

بود در گلزار ما گل آتشین شبنم نداشت
 مرداک در چشم بردش غم اگر حرم نداشت
 چهره پر گرد زانکو دیده پر غم نداشت
 در زمین سینه نخل صبر یا محکم نداشت
 حور بانی پیشکش نامه بانی هم نداشت
 هیچ باز اهدا برایش خراجل مرهم نداشت
 خوبنایم بس همین کز مردن من غم نداشت
 گفت هر کس از خود را زخم بر حرم نداشت
 سوزن عیسی نبودش رشته مریم نداشت
 دیدمش دل جمع کردم خاطر در هم نداشت
 اینچنین مفلس چرا شد داشت صبر و کم نداشت

چون ظهوری در غریب مردکیان شد علم
 هر که چشم مردمی از مردم عالم نداشت

حکمتی از سبیل زلفت گلستان برگرفت
 در ازل قانون حکمت چون قصا میرد نم
 نیست در کوی نو هرگز رخ رویا نجات
 تر زبان گردیده خضر از العفش گویان
 دعوی لذت زیر پرت کرد نادانسته کرد

گونه از لعل رنگینیت بدخشان برگرفت
 نسنه از درد جانتخش تو در مان برگرفت
 عید اگر فال شکون از خون قربان برگرفت
 راد راه لفته جانی انجیوان برگرفت
 طغی تلخ جهانی شکرستان برگرفت

<p>چون گل سو فار و ز خوانش و باقم مانده باز شش سوار ی عرصه ایام طفلیها گذشت آرزو دارم که بر دار و دل از تیغ غمت خوان و صلی میزبان حسن شب گسترده بود خوش سبک گردیده ام در وصل حیران غایت</p>	<p>تا خدنگت غنچه دل را به پیکان برگرفت گوی بیرون بزر میدان طره چوگان برگرفت آنقدر چاک که از شوق گریبان برگرفت و لعلهای زخم پشت دست همان برگرفت میزم بر بجز زوری گرچه نتوان برگرفت</p>
	<p>از گرانخی بان ظهوری خوش سبک گردید بود از دلش این کوه غم را زور نسیان برگرفت</p>
<p>آبر و از خاک پایت آب حیوان برگرفت دیده تاب و طاقت خود را قیاسی کرده بود وصل بر رویم دری خواهد کشودن یا فتم کوه را سیلی زنان خواهد بدریا رود سیل گریه میگوشتد همان در شست و شویی دایم ما باین تاب و توان بر خوجه مشکل کرده ایم منتهی دارند بر بستایان زندانیان نیست در گمنامی از من نامور تر دیگر خلل ما تم کشت و از گل گریه برخاکم فشانند از نگاههای کرد چیزی می نیز کم دل قیمتت</p>	<p>رنگ و بودی کز تو بود افزون گلستان برگرفت در تماشا بیت چرا دمان ترکان برگرفت ز این چنین سالی که خاک پای دوریان برگرفت ایر تر گانم بجای قطره عمان برگرفت گرچه در بیا تهمت پاکی ز دمان برگرفت غیر با این ضعف بجز از اچه اسان برگرفت صحن بستان خرمی از کج زندان برگرفت بی نشان گردیده ام از نامه عنوان برگرفت خوش بجاک افتاده خود را ایسمان برگرفت باد از رانش بی انصاف از زان برگرفت</p>
	<p>با ظهوری در طلب شاید که همپای کند هر که در راهش بجای پایا بان برگرفت</p>

<p>وصالت سود و سودائی قیامت اگر فردا بقدر شوق گریم ز صبر و قناعت سرسایه دارم خلایق رستخیز آن لحظه بینند سرکوبیت ز خونتاب شهیدان در آن هنگامه هست از غم بغوغا نه زبان و هست آشوب غم او</p>	<p>از آن دارم تمنائی قیامت رود رودی به پنهانی قیامت چه غم دارم ز گرمائی قیامت که بر خیزی بیغمای قیامت شقایق زار صحرای قیامت که پامالست غوغائی قیامت که آید در میان پامی قیامت</p>
<p>ظهوری شد دخیل عشق امروز شد این از خطرهای قیامت</p>	
<p>در یاست جگر جزیره داغست شد هر نگم زبان دیگر فی سیه دارم نه لاله خلد هر خطه شمیم صمد ارم راز شبهای فراق بیدلانرا آنجا که ز اشک شعله بارم</p>	<p>بے دیدن و دیدن ایا غست چشم شب و روز در غست این سر و دل کد ام غست از حبیب تو وقت هر صغست شمع لکن در دونه داغست اخگر ز فسر و گیش داغست</p>
<p>هر چند که امتیاز غفاست شاهین شامین و زانغ غست</p>	
<p>لعبه زنجیر هر پنج نوبت دلش جمعیت از دل بند برداشت</p>	<p>اگر تازی ز مویش در کندست که زلفش از گرما کوه چو نبدست</p>

<p>سجل مه پرستان هر گردد دانش را بگفتم غنچه طغر نیست زکوة گوشه با بید برون کرد ز قم از بس شود زیبا بوضفش باز از فسراق افتاد را هم بلای دارد امشب چشم پر خم سپندش گر نگر ویدم غمی نیست عیار شعله را پروانه گیسو تو خود میدار پاس عزت تو نباید بافت تدیرات در هم</p>	<p>اگر گویم همش نعل سبندست ز طنم غنچه خود در نوشتندست زبان در داستانش بهره مندست ورق را نقطه با برکت سپندست دیم بیانه جان مرگه بچندست ز سیل گریه راه صبح نبدست سپند اوست غیر و نال پندست مگس از چاشنی گیران قندست زکوة دستیم بهت بلندست که اینجا سادگی نقش پرندست</p>
<p>به از میخانه بنام سر زینے ظهوری میشناسد جالوندست</p>	
<p>خرمن دلغ دل از پروانه است اینکه بر افسانه ندان بسته اند کس نمیفهمد بغیر از آشنایان بیدلان را در خسرید عشوه گر بسوزان دوزخا کم روزگار نیم خور و غیر شد خوان وصال نجات ایشم نیست میسوزم چو شمع</p>	<p>خوشهای شعله را خود دانه است کاورد افسانه خواب فسانه است در زبان من سخن بیگانه است عقل و هوش وین و دل بیانه است دست پیمان من و پیمانه است سیر چشم ز میستن شیرانه است گر دگر گردیدن از پروانه است</p>

بر خلافتی فصلها گرداند بخشش چون سیحار اسناز و رشک کش از سیه روزان خویشم خوانده	موسم نوروز از دیوانه است آنکه با همچون تویی بهمانه است آفتابم روزن کاشانه است
چون ظهوری میکنی تمییز دل گنجا در کج این ویرانه است	
در هوا زندان او بر بوستان خوش غالب است در تماشایش مجال چشم واکردن کجاست با بگاه غیر بند ارم نگامش آشناست ویده گویا ویده های ارخوان خیز مرا تار و پود خویش را پیوند میخوام بوصل گرم خونم شعله از داغم سپر انداخت است فقر از من منعی از دیگران محضر کنی فتح اقلیم سخن کردم و رافلیم دکن عادل ابراهیم شاه آفتاب برج ملک	وز خرام اوزمین بر آسمان خوش غالب است کرده حرفش سرخوشی بر زبان خوش غالب است میخورم از خوشیش بازی و کمان خوش غالب است گریهای خوچکان بر زعفران خوش غالب است ذوق یا مستان بون برکتان خوش غالب است سخت عذرم مغرمن بر استخوان خوش غالب است لو دشالم بر بنود پریان خوش غالب است برزبان حرف شگفتی ستان خوش غالب است از رخسار متدوستان بر خاوران خوش غالب است
باد روزی در دل شب سجدهای رستان بر ظهوری باغش با سبان خوش غالب است	
در خرافتش ناتوانی بر توان خوش غالب است کیمیای بفراری عشق در عهد تو ساخت در چمن تا غنچه بکیر از ته دل بشکفت	نای پامالست در لبها فغان خوش غالب است رعشه سیاب بر پیر جوان خوش غالب است جلوه کین آرزو بر گلستان خوش غالب است

می پر و چشم زینجا از براس تویتا گوش مجنون بر جرس لبهای لیلی بر حد میکنند زود آتش رشک مه و خورشید دود خون وصل افکنده داد لکلفت داده سان دهم با قطره های خون خود صفهای دل وحشتی دارم ضرورت و بهشتی در کار بود خان عالی منزلت کز شوکت دیوان او	پرزون برگرداده کاروان خوش غالب است ناقه در سرواژون بر کاروان خوش غالب است واغکاری بر چراغ دودمان خوش غالب است سیر حشمتی از جبار بر میان خوش غالب است شکر دل بر سپاه جسم و جان خوش غالب است هم زبان در همزبانی این زمان خوش غالب است ستوان گفتن زمین بر آسمان خوش غالب است
---	---

گو ظهوری خامه تراش و ورق در هم مکش

آرزوی محبت تو لارخان خوش غالب است

چو بجران دشمنی کم فرصتی نیست نیایی در جهان یک بی ثباتی قسم هر قسم میخواهی کنسم یاد پری هنگامه کو بیوده می بند بزهت دایه کامم برگرفتست لکن تالیف نمت از برایم لبها کرده حسرتی آشنائی تمنا با بخوشش خویش بختم تمنا ساخت این کار از برایم چه شد فراد کو میباشش سابق	دوروری و دوستان را محبت نیست که با عذر تو او را بیعت نیست که سچت از مروت قسمتی نیست تا شارا بحشم نسبت نیست بشهر دیگر انم رغبت نیست ز خود رم خوردگان از الفتن نیست درینا عا جران را قدرتی نیست ترا بر خامکاران عتی نیست که بر حسرت کشانم حسرتی نیست بجد الله بهر ش سبقتی نیست
---	---

ز دلبر خرد دل آزاری بد نیست شراب خالق است نام دارد	نه و خورشید را پر مهر نه نیست نوسانی نیستی کیفیت نیست
ظهوری این سخن باور ندارد که در ملک خطر است نیست	
مرا با آنکه پیش فرست نیست فشانی در کلمه کین مهر وید همه جنس وفا در بار دارم اگر مهر وفا باید ترا شید همان در یک نمازم زان دوا بد بیک بینی ز عیب شرک رستم بصلح دوست و اگر دست آغوش ببازم کحل از خون شهیدان مگر دردی بیای کار آید ز جیم چشم کو بر دار سوزن توان در بزم رندان صاف گردید فلم را عاقبت از رونق انداخت	هنوزم با غریزان نسبت نیست با این پاکی کسی را طینت نیست چه حاصل هیچ جا جنیت نیست به از فرهاد بودن صفت نیست چو زها دم و ما دم نیتی نیست بیدین دیدار را شرکتی نیست برای جنگ خصم فرست نیست که چشم را جلای حیرتی نیست برای ناله دل را آلت نیست ز چاکش خوشتر ز زینت نیست که در پیانه درد کفایت نیست بلارای هیچ نذر و نشتی نیست
بیک نوبت بدای دل ظهوری مگو بسیار این کم خسته نیست	
از بیغی احوال دلم گرچه خراب است	غم نیست غمش گل تعمیر در آب است

<p>نگیخته آیم نقشم گر چه گسسته است گفتن لب خود هر کند بند ز بانست شوریده کلامم نکین هست سوالم از طالع بیدار با فسانه مزگان لحنت جگر از مست غور است برالتش مرگ سفر آنست کز اهی نخورد هیچ در کوره پر سپهر نگر و بد منسم زر در میکرده ممتاز شدن کم طری نیست در شرح غم خویش کتابی که نوشتم</p>	<p>غم در جگر من نیست دل گریه خراب است دیدن بنمید باز سر وید حجاب است تنگ شکر است آن دهن و تلخ جواب است شب تا بسحر نشستم در رگ خواب است آیم که بر آورده سری و دو کباب است آری نخ خامیست که محتاج بهایست کوساقی خون گرم که اکسیر شراب است در دلیست اگر قسمت من در وی است فهرستش اگر عرض کنم چند کتاب است</p>
--	--

در عیش جهان دل توان بست ظهوری

بر خاره گرش نقش کنی نقش بر آب است

<p>حسن از تو حسابی شده مه در چه حساب است یتیمی خم دامن ترا یتیم شاهین سود از دکان تو بیک نرخ شناسند صبری که در جمع شود صبر و شکبی در روز حساب تو خراب نیست شکایت سر چرخ گلگون تو قربان کن صد عید از وصل تو بیداری من بخت ندارد در جرگه آلوده نگاهان منشا غم بد</p>	<p>خورشید ز رشک که چنین در تب و تاب است کنج شک لب بام ترا فر عقاب است گر شکر لطف است و گرز بهر عقاب است در غارت عارت زدگان اینچه شنایست کام روز جفا های تو با ما بحساب است این رنگ حنا نیست بخون که خضاب است محر و میم افزد و که موقوف بخواب است همیشه اگر میشد امروز حباب است</p>
--	--

در عیب دری پرو گیانند چه رسوا بالتفه درونی چه کند قطره چکانی خود میدیم انصاف ز حد رفت سوا لم	این مرحمت جلوه دامن نقاب است در وادی ماتشند لبان بحر سراسب است ارتیزر بانیم لبش کند جواب است
--	--

بیم است که بر باد رود خاک ظهوری
ساقی بمین آتش چه شوی عالم آب است

بشرح در خوشم کار مشکل افتاد است وگر تبلیغ نگاهان نگاه تا ننگی بتلخیص ز شیرینی دهانش اشک نم سپند بر آتش که در ستمگاری کسی نداشته است اینقدر فراموشی بسینه لفظ آتش رسیده از دغشش هنوز میکنم انبار یکجهان حیرت حصار داغ بدفع فردگی جگر بخوبنها بند ای از سر دعوی باوج اختر طالع چرا نتازد غیر برهن حال زو بنال ماند گالست وکیل بجاست رشک بخوار میر قافله را جگر بداغ بر آیمخت گرم خون گردید	خوشم مباد که همیشه در دل افتاد است بین بین که چه شیرین شامل افتاد است که شد ناب زیر لایل افتاد است ظفر نیستش افسوس کابل افتاد است بقدر آگهی خویش کابل افتاد است نخسته با جگرم فریاد دل افتاد است اگر چه کشت تنناز حاصل افتاد است ضرور داشت و لم نیز داخل افتاد است هران سری که ته پای قاتل افتاد است که با ستاره نجم مقابل افتاد است حدی طراز که و بنال محل افتاد است بران فتاده که بارش بمنزل افتاد است لغس در آه نیامخت باطل افتاد است
--	--

رسیده است ظهوری چه خوش بداد سخن

بفکر مدح شهنشاه عادل افتادوست		
لبس آفتاب که در سایه دل افتادوست بهر جان بکناری چه سان رود که امید شکیب بکدمه ام را که بار صد سالست قناده اندشیدان بفکر خشم بهار بخت نیز ز قربانگه توجوشد عید مقابل تو کند بحث ماه ماه پرست کتاب صبر که تفریح داده بودش عقل ز دیده بر سر من گر چه صد بلا آمد شنای عقل بدریای عشق نیست و رست نشانه ایست که محرم نه و در بستست از اختران همه آزادگان کشند آزار بنشأ پیرزبات خویش را گفتست از ان کشاد که پیشانی کرمانست	از نیکه سینه بد غش مقابل افتادوست نماوه پابمیان کار مشکل افتادوست مجوی بانی عاشق که فاضل افتادوست چه صحبتست که دعوی بقاتل افتادوست بروی بیکر گر از بسکه سهل افتادوست حیا کجا است چه نادر مقابل افتادوست بکنج مدرسه عشق باطل افتادوست گناهها همه در گردن دل افتادوست شکسته کشتی گردون بساحل افتادوست بلاست گرد و رود و یوار هائل افتادوست فلک برحمت تحصیل حاصل افتادوست بفکر عالم شهر چه جا بل افتادوست چه عقد با که نه در کار سائل افتادوست	
شکیب و صبر خجل بود از ظهوری دور خوشست عفو بقصیر قائل افتادوست		
ضعیفم لیک مورم اثر دبا نیست ز جام ساقی خمیانه نوشتم ز هر برگیت گوشی در چین بین	سیه نجم ولی ز انغم هایتست که رنداوست هر جا پارسایتست میان بلبل و گل ماجرایتست	

سر بیکانگی کو طره سبک پیچ	لقس ممدوش آه آشنا نیست
جگر را بهتر از خون نیست و خلی	که خراج گریه گلگون قبا نیست
چرا دل ذلّه را حت نه بندد	جگر همان داغ سینه خالیست
بهراشک سپرده گریه چشمه	ماگر در انتظان را بیا نیست
دم کشتن نیاید و دم زدن لیک	و دلیعت در زبا نم مر حبا نیست

زیتنی سایه بر فرق ظهوری است
که مرهم را بر خمش التجا نیست

مولی شدم ز غم چکنم کار ناز کست	توان بلند کرد صد اتار ناز کست
نگاه دور و وهم ضعیف و خطر قویست	ره سخت و ناله مست پنی و بار ناز کست
نشر شکسته در جگرش عزت صبا	از جلوه های گل کله خار ناز کست
نی قدرت تعافل دنی ز سره نگاه	در نیم حسن خدمت اظهار ناز کست
آزار ما چها که ز راحت نمیکشد	مرهم درشت و سینه افکار ناز کست
در بیج جان و دل بنگه گونه خوشیم	توان فروخت ناز خریدار ناز کست
ای آنکه پرده دل و جان کرده سپر	هشدار تیغ غمزه خو خوار ناز کست
از سخت جانی دل مادر تجبه	اگاه نیستی که چه مقدار ناز کست
در خرقة چون میان پتان گشته ام ز فکر	از لبکه راز سبجه و ز ناز ناز کست

واعظ طبیب گشته ظهوری ولی چه سود
زین توبه که چون دل بیار ناز کست

نگاه نیست که مست نگاه ساقی نیست	چه چشمها که چو ساغر براد ساقی نیست
---------------------------------	------------------------------------

بنقل شکوه لب میکشان نیالاید بیاغ و راغ گل ولاله سمنه سینم کدام شام که آب طراوت سحرش کدام دیده نرگس که برده نگهی زخون عجب وریا در شمار صد خطرست عجب که هیچکس از بند خود در پد زاهد چه کار باید و نیاک فقیه رندانرا چه یترگی که ز دیوار و در نه بارد	اگر چه کشت خماریم گناه ساقی نیست که مست جلوه طرف کلاه ساقی نیست ز خاک رهگذر سال و ماه ساقی نیست سفید کرده چشم سیاه ساقی نیست کسی که طاعت او در پناه ساقی نیست اسیر محبت گاه گاه ساقی نیست برای اوست بد از نیکخواه ساقی نیست مکوی مومعه کان جلوه گاه ساقی نیست
---	--

زور زنده ظهوری نظر چه می نبدی

تغافل تو حرفت نگاه ساقی نیست

کو دیده که دیدنی ضرورست غمای گران است در بیع تا چند زبون خود نشستن او بخت غم کمان دعوی تارام شود غمزال شهری ای زهر لب پیاله خویش ایرام دعا بجای خویشست ماهی بزلال سر ندادیم	کو دل که طپیدنی ضرورست سامان خریدنی ضرورست بر خویش دویدنی ضرورست باروی کشیدنی ضرورست صحرای رمیدنی ضرورست درده که مکیدنی ضرورست دشنام شنیدنی ضرورست برتابه طپیدنی ضرورست
--	--

تسبیح بت تو شد ظهوری

زنار بریدنی ضرورت

مجنون کوی عشق بعاقل برابرست	عالم که منکرست بجایل برابرست
بی امتیاز عشق سخن چون شود تمام	اثبات و نفی را که دلائل برابرست
گوهر مجوی بس شک آبست بحر عقل	گرداب این محیط بساحل برابرست
داد و ستاره دیده قربانیان دهد	تار و زهره حشر جلوه قاتل برابرست
صبح تجلی از افق دیده بردمید	با آفتاب آئینه دل برابرست
گل کرد خار و چین پای ساکنان	ریخ زره و فراغت منزل برابرست
مجنون بطق قبله نظر حفت چون کند	ابروی شوخ چشم قبائل برابرست
در کام ما بر آمده لذت بکام ما	باشند ناب زیر طایل برابرست

گر دیده ثبت نام ظهوری بکلیک عشق
در دقری که باقی و فاضل برابرست

دل میای اضطرابی هست	دیده بر گوشه نقاب هست
هوس اختلاط مختلط است	از خود و خلق اجتنابی هست
در کتان شکیب میجو شمش	ذوق گلگشت ماهتابی هست
عشق اگر جای گنج میخوابد	سینه خانان خسرابی هست
یکناری نگه نشست و هنوز	در میان پرده حجابی هست
تیز بین باد آفتاب پرست	تابه بیند که آفتابی هست
منع زاید کنیم از رند	میکشانرا هم اجتنابی هست
سینه بسیار لیک سینه کست	داغ را چشم انتخابی هست

صبر داریم تا بر وز شمار	دیده را بار خجی حسابی هست
بارگ جان کیست این پیوند	در سطره یچ و تابی هست
گشت معلوم از قفا فل او	که نگار مرا جوابی هست
بی شکایت عنایت از دیگران	
از ظهوری اگر عتابی هست	
پیش ازین جان تاب مجوری نداشت	بر در حمت گرچه دستوری نداشت
بشت بر دل کرد امید وصال	کشور ماروی معموری نداشت
هجر حجاب پای استادی فشرود	مرگ دست افراز مزدوری نداشت
شام هجران تو این بدعت نهاد	روز هازین پیش و مجوری نداشت
گرچه غم میراند قصا بانه تیغ	استخوان بازخم ساطوری نداشت
پند گو خوشش گرچه پسد دور دید	خانه در نزدیکی دوری نداشت
فرع پروانه بر آتش فتاد	تاب شرح بال مجوری نداشت
گریه ام را این نمک از شکر لست	هیچ اشک تلخ این شوری نداشت
مدعی سرخسبه در بازو کشید	عشق شیری خواست او موری نداشت
نام گنایان ظهوری پیش او	
ساختی مذکور مذکور می نداشت	
غم بجاست از دل شادم بهین احوال حبیت	وای برین بیتو افتادم بهین احوال حبیت
هیچ بکیس را نباید ز لست یارب بی کس	بر اجل خرفست امدادم بهین احوال حبیت
ویده بودی آنچنان آزادم از وصل وصال	ظلم هجران کند بنیادم بهین احوال حبیت

د شمنان خوانند از ام بین احوال چیست	تجسس و رهند چو دوستان این جان کند
داد و دیداد است او را دم بین احوال چیست	طرفه نظمی میکند بر صبح و شام روزگار
زیر دست ناله فریاد هم بین احوال چیست	بزم شرح ناله و اینها چه آرام لبست
شور طالع تر ز فریاد هم بین احوال چیست	هر که شیون تر قراق جانگزایش تلخ تر
بی خم فتراک عیاد هم بین احوال چیست	ز خم فربه دارم و بر بخت لا عزمی طسم
پار پائی دل بد ز داد هم بین احوال چیست	آرزو باد رکنا را از گریه حسرت مباد
شیشه اشک فرستاد هم بین احوال چیست	در جگر زخمی بخندیدان گریه کرده باز

حواستم مقطع رقم سازم قلم بر جامی ماند
رفته نام خویش از یاد هم بین احوال چیست

از گریبان شعله سر زود امن افشانی بست	آشکارا گشت رازم لطف پنهانی بست
چند این دزدیده وید نه انگیزیانی بست	هر نگاهی گشته زنجیری و بر پائی دل بست
زیر لب دیگر چه میگوئی فشوختنی بست	عقل را شور جنون زیر و زبر دارد و دگر
ز هر چشمی از تبسم شکر افشانی بست	طبع من گرم است و شیرینی زیان میداروم
پنجه گلگون ترا از عید قربانی بست	درحنای عید رنگین تر برای دیگران
خرقه آلوده سازم پاکدانی بست	در خمار و بد شکم ساقی تر دوست کو
راه دیری پیش گیرم این مسلمان بست	کعبه را در تیرگی دارد و صفای باطنم

سالکان آخر ظهور می ره بجای میزند
محل کوشش اگر گردی بیابانی بست

پرده بردار نظر محتاج است
عرضه ده داغ جگر محتاج است

<p>در ریت تا مدد هم باشند شور شیرینی بسا تازم مایه صبر شد آخر مدد ستاره گشته نزال موسم در جهان از نظر افتاده ما</p>	<p>سربلای پاتی بسر محتاجست دوسه تلخی که شکر محتاجست که با سباب سفر محتاجست بیخ حاصل به ثمر محتاجست نظر آتاپ نظر محتاجست</p>
<p>تیره روزیت ظهوری از کسیت که به شام تو سحر محتاجست</p>	
<p>دل بخرمن گوگو تخمه نگشت جبه لوح آرزو آورده پیش در پی خویش افکنده کعبه را چشم مارا دوخت بر خسار تو بسته حوری نقش در خاطر که هست منع میگردیم خوبی را بنابر</p>	<p>پیر بنا فد خویش را اینجا برشت ای سجودت مقبلانرا سر نوشت گر کنی یک جلوه در کار کنشت در نظر ما آنکه بینائی سرشت خاک کولیش بهتر از خون بهشت خوب ما میدشت گر خسار زشت</p>
<p>خرمن خجالت بگردون سر کشد گر ظهوری بدرد تخمی که گشت</p>	
<p>خال و خط بهر شه حسن همان لشکر هست نموش بود دست ز ما عقل فریب تو هنوز دود عود جگر از مجر دل می آید اینکه زخم گیر از بنیه نهند و بر خود</p>	<p>مره با هر برگ عشق همان نشتر هست ساده گانرا سخنان تو همان باور هست از لطف داغ تو در سینه همان اخگر هست در کف غمزه بیباک همان خنجر هست</p>

نگه تلخ اگر نیست همان ره چکان	در شکر فند و بخروار همان شکر هست
مردم از ارزوی سیمین پهلوی دل	خس و خار سرکوی تو همان نشتر هست
باخم بازوی حسرت بوس فریب ما	بتنامی میان تو همان لاغر هست
بافیت زهر ندارد که چراغ افرورد	بر سر کرسی بلای تو همان صرصر هست
نه می رنجیت درین بزم و نه جامی افتاد	بر کف دل بخیال تو همان ساغر هست

کرد کوتاه ظهوری اگر از کویتو پایی
دستش از دست جفای تو همان بر سر هست

عمره در مهر و محبت همت هست	دل چه باشد صرفه جان خست هست
مدعا حاصل نگردد مدعا هست	عشرت از دل روی تا بدعشت هست
باز خود بیرون نهادی جستجو هست	در بروی خویش بستی غفلت هست
پرده بر چهره مقصود نیست	و دیده دیدن نداری حسرت هست
یک نفس گریست سر و جیب یاد	تا بدامان قیامت غفلت هست
شد پریشان حال من چون طره	متیوان دل جمع کردن الفت هست
ریشک هم می بوده در کنج خیال	غیر میدانیم خود را غیبت هست
بر سر کوی اگر یاد و وطن	بر خور و گاهی بخاطر غیبت هست
گرچه از منت کشیدن فارغیم	ترک سعی چاره سازان منت هست

گریه باید ظهوری فکر خود
آبروی گریه باشد خجلت هست

بیهوش شوایدل اینچه بوش هست	بر خویش ملز ز نیش لوش هست
----------------------------	---------------------------

صد شعله ترا نیکند گرم	در هر شرری هزار جوشست
ریخ طلب است اصل راحت	سخنی کشد آنکه سست گشت
با هر بدونیک صاف بودن	انذاره ز ند درد نوشتست
خوش آنکه سیل کرد خود را	بیانه بکف سبب بدو شست
در صومعه پلاس پوشان	غوغای بت پرند پوشست
واند کس از حکایت او	گولب مکشای دیده گوشست
از طره صبا بنفشه ندست	وز لعل سخن شکر فرو شست
<p>با عافیت جنون ظهوری فارغ ز بلای عقل و هوشست</p>	
مردم ز غم و غم علا حبست	با خود چه کند که بد مزاجست
زمر سیت درین سیاه بختی	گردیده شیم چو روز و اجست
فعلین کشان و ادوی فقر	بر هر چه نهند پای تا حبست
شد کشور جان مسخر عشق	دین و دل و عقل و هوش باجست
ز نجیب تعلق ارچه بگسیخت	اما نگاه احتیاج است
ای آنکه بسنگ برده دست	خوش باش که بار از زجاست
تا بر سر ما چه سخته آرد	این ناز کئی که در مزاجست
<p>غم آمد و رفت غم ظهوری می ناز که وقت ابتهاجست</p>	
داغهای سینه بر روی بهمست	عیش در عیش است چون غم در غمست

<p>گویندی در گزندہ حتم گر بنا شد در دوزخ چقدر در بیان راز ہای پردہ گے نکتہ واضح ز خاموشان شنو آنکہ گوید غم فزون دارم صد نوبہاری سیر خاطر میکند بخت و طالع سستی تن عیبست</p>	<p>چشم زخم زخم عاشق مرہمست تشنگانرا نعتی بزمرمست گفتگوی بی زبانان محرمست داستان حرف سازان مبہمست از کجا آورد غم خود یک غمست بوستان آرزو خوش تر مست شکر لہ عہد و پیمان محکمست</p>
<p>صرفہ کی دارد بہ بخت از شکیب تا ظہوری دم زند خود ملزمست</p>	
<p>مکتہ داغ فنا بردل درویشانست عافیت جوی بہ امان نکند گوہر کام مشکلی نیست کہ عرضش نبرد آسانی دستگیریش پیامردی گردون نتوان دیدہ ماہنر عیب نہ بدن دارد دلکشائی کہ بستان شہان پانہند خانہ دُر کوچہ ماگیر اگر ویرا نے تبیست بر مخزن مقصود برات ہمہ کس چہ بزرگانہ رہ کعبہ جان پیونہند غم ہجی صلی تحت شہان باید خورد</p>	<p>ریشہ نخل بفاد رگل درویشانست دل دریای بلا ساحل درویشانست انچہ آسان نشود مشکل درویشانست ہر کہ افتادہ طاق دل درویشانست پردہ شرم و حیا حایل درویشانست دست پروردہ سر منزل درویشانست دست تعمیر در آب و گل درویشانست دفتر وصل خط واصل درویشانست گوی گردون جرس محل درویشانست از جہان حاصل اگر حاصل درویشانست</p>

	پاس میدار ظهوری معنی میگویم برکت حق مائل او مائل درویشانست	
آسمان کاشی کاشانه درویشانست کنج دگوشه ویرانه درویشانست جرعه ساغ و پیانه درویشانست گوش جان عاشق افسانه درویشانست بخت خورشید که پروانه درویشانست نسخه آن دل فزانه درویشانست عاقل آنست که دیوانه درویشانست		و هر غم که غمتان درویشانست بدو گاری شایان توان گشت آباد آب حیوان که سکندر سوش برد خاک بامیدیکه توان خواجگی دید خواب شمع فالوس دل از مشعل بهر افروزند هر چه بر لوح رسم کرد قلم روز ازل مست به جرعه این طائفه بشیارانند
	برخ خویش ظهوری در قبال کشاد روی برخاک در خانه درویشانست	
	شمشیر غمش سپر شناسست دردانه ما گهر شناسست میسوز که شعله پر شناسست شادیم نظر نظر شناسست رگ از مژه نیشتر شناسست گوش دل ما خبر شناسست	زخم شمشیر جگر شناسست خوش کرده سر شک بیدلانرا کوشت شمع فارغ از رشک بر دیده نگاه نیست تاوان بیاری دل برون تراودید فهرست لب فریب قاصد
	می ناز با بر و ظهوری رخسار تو خاک در شناسست	

زاهد ز می بدور تو دست از گلاش بست از لوح یاد خلوتیان عشرت صبوح در کوچه تجلی خورشید روی من این چشم خوانبناک که روزم سیاه ازوست آه انچنان دمید که پیچید بر عنان باران اشک دامن آلوده را خضر فریب کرد رخ انتظار را آلودگیش آفت دریای آتش است	واعظ شکست منبر مفتی کتاب شست اوراد را بر شمع رود شراب شست گردون بنجاک راه رخ آفتاب شست لبس چشمها با شک غم از لوح خواب شست اشک آنقدر دودید که گرد در کاش شست پاکیزه تر ز پرده چشم حجاب شست در بین دشت و عده آب سراب شست صوفی چپنیک خرقة خود را آب شست
--	---

رحم دگر دل تو ظهوری ضرور دشت بنشین بر گنجت که تیغ عتاب شست	
---	--

شادم که کار عقل طریق دگر نشست نازم که شمه مرده های دراز او بر خاست شمع جمع باند از سر کشته در نیم رو برو تو دوشم نشاند بخت دیگر مکر نه بست شکیب و تحمیش امید مرده زنده بدشنام میشود آوازه رسیدن روز وصال هست	هر چیز غیر عشق ز خاطر بدر نشست در هر رگی ز هر مرده صد نیشتر نشست پروانه راجه شعله که در بال و پر نشست نقشه ز دیدن تو برای نظر نشست هر کس که در خیل تاب کمر نشست آه از دعای من که برگ اثر نشست شام فراق بر سر راه سحر نشست
--	---

گردیده همچو آئینه پراز صفای او از خویش صوفیانه ظهوری نشست	
--	--

<p>گاهی که بر افتاده ز رخسار نقابت خوش گرم غوری ز جگر دو دو بر آمد شیرینی تلخی برگ و ریشه فرو رفت ره بر سختم بند که مستست سوا لم خواهم که خیالی کندم دولت بیدار اقبال قوی گشته بی سستی طالع در بادیه سر بود جگر سوختگان را در کشتن من اینهمه تعجیل مفرما</p>	<p>خون در جگر خیر گیم کرده مجا بت چشمه بکشا مست کسی سوخت کباب نازم بگوار ندگی زهر عتاب بت زین باده که در ساغ من بخت جوت شاید که در آیم بسرا پرده خواب دستی زده در محکم می بند نقابت سیرابی تفتیده لبی کرده سرب بر سنگ درنگی نخورد پای شتاب</p>
<p>گر ضعف ظهوری سبب رحم نگر دید در جور یغیرا که گنا هست ثوابت</p>	
<p>عشق اگر تحفه پذیرست دل و جانی هست آنکه هرگز دلش از دست ندادست عنان پیش ازین بچگران حرف جگر سر نکند گوی اقبال مگر در رسم چوگان ارم مرسم لطف نهان نیست علاج دل ما راز فردا است که غارت زده سوانی هست حیرتم ز هراجل داد ولی چشم امید شوخ چشم دکنی ده چه غریب از است</p>	<p>شوق اگر بر لطفست گریبانی هست گوینا بهره من بر سر جولانی هست هر که دارد سر مردی سر میدانی هست گوی سر کرده کمین در خم چوگانی هست در ته پرده جان زخم نمایانی هست در گین گاه نکه عشوه پنهانی هست همچنان بر ننگ کنج نکدانی هست مادم آورد و جفایش که خراسانی هست</p>
<p>نظر زور زهر سوی ظهوری دارد</p>	

قولش است که چون عشق نگهبانی است

دوستان پند بنجار و لم افکار است داغ جانست را اندازه تعداد برون جوی خون از رگ ایمان تراوش آمد مستی از حسرت ته جرعه او مخمور است توانند در تجسانه برو نم افکند ناوک ناز کما تخانه ابرو نازم نگه اهل نظر نیست معطل بجواب میتوان دعوی دل بر نگمش ثابت کرد شعله در ریشه جان ریشه فرو کرده نهان خال ساقی ز دل اهل درع سوخت سپند	اندکی صبر و شکیب از چو منی بسیار است بار دوا بیشتر از ضابطه مقدار است خاش غمزه هند و پسری در کار است صحت از ارز و نرگس او بیمار است بچه قوت دین در کمر زنا است بوسه زخم جگر بر دهن سوفا است نرگمش با همه مستی چه بلا مشیا است عشوه را اگر چه سر خیرگی انگار است که بطاهر ز جگر داغ غمش نیز ار است نیست آن حال که مهر لب استغفار است
--	--

چشم جان گشت ظهیری تخیل روشن
پس از نو نشین آئینه بی رنگار است

از تیغ غمی و لم فکار است هر لاله ز باغ عارض او هر گل که ز باغ کوی او نیست تا زیب خاشدست دستش بر باد و هم خاک خود را در گلشن کام دست عاشق	با مرهم بر احتش چکار است هنگامه فروز صد بهار است در هر برگش هزار خار است پس چهره بخون و لفقار است بر خاطرش از ز ما غبار است چون هست اهل رورگار است
---	---

گرویدہ دل آنچنان سبکروح وہ مقامے گشت خندہ ما داویم قرار و وصل باخوش موقوف اشارتیم ایدل	کاغذ لیشہ وصل نیز بارست در عمدہ چشم اشکبارست شادیم قرار ما قسراست بیلافتہ اگر بکارست
سودای تو می نزد ظہوری از خامی خویش شرمسارست	
بیمباری یاد میاید گرفت بہر دشنامی دعای خویش را نہیست غم ہر چند صید لاغیم بیستون کن پشت روز شویم مندر شکی بر ترشیدم عبث میشود نا آشنا ہما ضرور	پندناصح باد میاید گرفت ز تبت اوراد میاید گرفت راہ بر صیاد میاید گرفت ما تم فراد میاید گرفت غیر را آزاد میاید گرفت ز آشنایان یاد میاید گرفت
چون ظہوری از غمی گشتم خراب خویش را آباد میاید گرفت	
دل قائم عشق را نگین ست رازی کہ نہ شرح آن چکد خون در عشق ز چارہ بس فتد کار تلاکے شکری نمک نشانند خاک از نم خون کشتگانست	درج دُراسم اعظم این ست در سینیہ چاک ما دین ست بیچارہ کسی کہ پیش بین ست صد دیدہ زخم در کمین ست در جوش و خروش آفرین ست

در عجب تو یاسمین مغیلاں	با وصل تو زهر انگبین هست
نکست ز تن تو گل فروش هست	مستی ز رخ تو لاله چین هست
سر سطلبی بر آستان هست	جان بخوای در آستین هست

پیر سبز صبر کن ظهوری

بیمار دلی دوا همین هست

بخودی در اجاره دل هست	خاکساری سرشته گل هست
بفر برده طاقت مارا	غایب ماکه در مقابل هست
معنی اتحاد را دیدم	در تماشا نگاه حائل هست
روشن ارگشته سوز ما شمیم	برز بانست آنچه در دل هست
کشتی میکشیم بر خشک	دل دریا اگر چه ساحل هست
طرفی از ما اجل نمى بندد	جان ما دست مرد قاتل هست
کرده مار از چرخ مستغنی	کنج بی حاصلی که حاصل هست

رو ظهوری که کار آسان شد

عشق حلال کار مشکل هست

از تو بد مهر جز جفا غلط است	عرض خوبی مبر و فاجا غلط است
در شکنامی سنبل کاکل	شانه عجب صبا غلط است
عالمی را بجز چشم بکش	بشکر خنده خونبها غلط است
قدر بیگانگی بدان ز نهار	آشنائی با آشنا غلط است
مرغ جائے مباد بند شود	حلقه در طسره دوتا غلط است

از تو کتخین صبر میخوام بیوفایان فرا سخته دارند زان لطم نیست بخت دشنامی	شکوه از اضطراب مانع است گشت معلوم من و فاعل است مردم از بس دعا و غلط است
با ظهوری ستیزه خوی مباش یا گدا چشم پادشا غلط است	
هزاران ای ناصح این طعن تو با خوب نیست جان من دارند تنها ماندگان هم حصه در شکایت پر دلیم رست میگوئی بدست خاطر اغیار را میدار پنهانی نگاه نام عشق ایدل میر یا بخت دیگر فکر کن	اگر نمیدانی بدان عاشق شکیبا خوب نیست یکجانب لطف از برای غیر تنها خوب نیست بارقیبان التفات شکوه فرما خوب نیست لطف اگر البته باید کرد رسوا خوب نیست از برای عشق بازی طالع ما خوب نیست
میگشده حسرت ترا سولیش چه بینی هزاران رونظوری این نگاه حسرت افزا خوب نیست	
شب فراق تو باشدم هزار روز قیامت دیار عمر ز خیل فراق زیر و زبر شد ستیزه کردم و از رشک فکر چهره مردم عجب که سنگ ره جان شود امید ازین بس میرس حال جو پرسیده ملال ندارد	ز ذوق وصل مردم زهی زیان و غم است هنوز نیست پدیدار سپاه وصل عکاست نشد که پاک کنی از زخم رشک ندانست فتاد و عده دیدار غالیها بقیامت فکر و عجب میدارد با سر تو سلامت
بناز بر سر خاک شهید خویش خرامی هزار جان ظهوری فدای القدر و قات	

عشق برقم بجز من افکند ست	آرزو طرح شیون افکند ست
از جنونم ترانه زنجیر	رقص در کوی و برزن افکند ست
پنجه در پنجه دل فراد	حسرت بیستون کن افکند ست
دل آغوش دوست را در حشر	مرگ دستی بگردن افکند ست
در تب غیرت آرزو از ضعف	دست بر دوش رفتن افکند ست

شوق گوتیج بر ظهوری زن

در برابر صبر جوشن افکند ست

نم در جگر از لطف درون نیست	از گریه بر آیدیم خون نیست
ویران نشود ولایت عقل	بالشکر عشق اگر جنون نیست
زنهار ز فک صبر ز نهار	من بخریه کرده ام شگون نیست
دور غم و غصه اتنا نیست	صد شکر که بخت ماز بون نیست
در شعله زدیم جام و ساغر	با آنکه حرف گرم خون نیست
رخت خودی از گرو بر آورد	آنکس که رین چند و چون نیست

بکشای لب فسون ظهوری

این درد فناء فسون نیست

اقلیم دل خراب چنین از جفای کیست	بر فرق عافیت دم تیغ بلای کیست
با دیکه بر عبیر زندگردد دانش	بر حبیب بخت همتش از خاک پای کیست
اکسیر آبروی ز خاک رهم کشند	بر چهره گردد در که دولت سرامی کیست
صد گنج گوهر دل و جان دام کرده ام	اینها تیه هوس رونمای کیست

خشنودی و نگاه نهانی براس غیر بر غمزه باد کادش صد چشمه جگر	بیزاری و تغافل رسوا برای کیست رنگینی بخت است از گریه های کیست
حرف وصال داد ظهوری لبم برون فالت پی بر آمدن مدعای کیست	
رہبر قافله ناله نفسهای نیست غیر گوراد سلامت بغرا غمت میزد بچه امید کشایم در دوکان امید در دل ساغوسن آرزو باد شکست باد وزنگان شده بیک رنگ چنین بیاید حرف من کی کند از خضر دعای داد ناله آغشته بخون از جگر کوه کشد فکر وصل تو مرا اگر چه نباید کرد حسن خود تربیت خود نتواند کردن	بوسه گاه دهن آملها پایی نیست خار صحرای ملامت همه در پایی نیست رویابی رونق دهر بکالائی نیست سپر سنگ بلا سینه مینائی نیست نغمه شکوه بیجا گل رعنائی نیست صد چو من مرده دشنام مسیحائی نیست صبر بر درد فراق تو چه یارائی نیست لازم مهر و وفا و سوسه فرمائی نیست پرده بردار که این کار تماشائی نیست
سیر یا من نتواند ظهوری نشین بنشین بخت جگر لاله صحرائی نیست	
ارزو ما همه حق دل شیدائی نیست نقطه خامه من چشم تمنانه شود جرس محل مقصود چنین نغمه سرا صوفیا ترا کله از باد و فروشان بیست	عشوه تازی از شاہد رعنائی نیست عشق میر وید از ان نامه کلاشائی نیست به نشان قدم بادیه پیمائی نیست زین از زنده بمن خرقه تقوائی نیست

<p>بخیز سن مایه مغروری هلتار انست خاک گشتن بسیر کوی کسی از چونه</p>	<p>بیمجا بای خوبان زمدار انست دور بود این اثر بهت والای نست</p>
<p>از شب بجز خلهوری سحر و عمل و سید رخت بر دیده جلا زور تماشا می نست</p>	
<p>رضوان که رنگ گل ز گل روی او شکست آن عهد پاکه باد لم آرام بسته بود اعجاز عشق صد صفت طاعت و رست کرد محراب را که روی جهانی بسوی اوست شادم که گشت سلسله پای آرزو خواهد طر و تش در دو شنام باز کرد سوگنده اگر خورم بسیر خوشی بخت</p>	<p>عهد خار و رد دل چین از غمی او شکست در جلوه کا قامت دلجوی او شکست از یک کر شمره ز کس جادوی او شکست بشت شکیب از خم ابروی او شکست گر آه حسراتی بدل از حوی او شکست در یوزه و ز زبان و عاگوی او شکست آری سرم بسنگ سرگوی او شکست</p>
<p>ساقی بنور زور و زخموری بمیکند با آنکه تو به یافته چون موی او شکست</p>	
<p>آه از ان لب که محض افغان نیست راحت افشانه بر دلش و امن از گرفتار پر بس آزادوی حسن دل چاره آفت است آفت نافه در چین طره میاست وقت نرون بقبله روی چه سود</p>	<p>وامی از ان دل که مژ پیکان نیست هر که اول غم در گریبان نیست پوسته ترا هوای زندان نیست در و سرگز فکره سامان نیست خطر در شلخ و برگ ریحان نیست روی دل گر بسوی جهانان نیست</p>

بیوفایانه رنجت خون مرا منعم از گفتگوی طره چسرا	بجاش کردم از پشیمان نیست خاطر من مگر پریشان نیست
باش گو طالع ظهوری هست شکر مد که هست بیان نیست	
در چنین جز خوش بلیل نیست گرچه گردیده گل سراپا گوش عشق جایکه تخت قدر زند همه شکرست هر که میگوید حرف ریحان و سنبالش پرست خیره تر میشوند ناز و غرور این همه اضطراب ساخته نیست کشته رنگ و مرده بوم	شیشه کو که مست قفل نیست گوش برداستان بلیل نیست عقل را پای قفل نیست چه نگه ها که در تغافل نیست هر که در پیچ تاب کاکل نیست عجز را صرفه در تنزل نیست هر چه خواهی بکن تحمل نیست رنگ در لاله بوی در گل نیست
چون ظهوری ز حرص میکا بد هر که در پرده توکل نیست	
از خطش خوبی و گرتار جفا بر ساز بست نو بهار حسن دور خرمی از سر گرفت برو ماغ سرکشی ز سنبالش بوی غرور راز واریای دل چون صبر من پیوده بود کنکر ایوان و صلش خنده دارد بر کند	سرگرافی باز عهد تازه بر ناز بست شوق بر انجام عالم شورش آغاز بست نرگش تیغ قنار بر میان ناز بست افتنای شوق صد فریاد بر هر آزار بست آرزو عمری عبت انداز بر انداز بست

در قمار دوستی دشمن باین کم مایگی از بلا محضوش ایدل زانکه مرغ نغمه ساز	کی تواند طرفی از زندان هستی باز بست بال خود را در قفس از رشته اواز بست
	صد ظهوری را ز دل طوفان خون خواهد کشود این تغافلها که او بر نرگس غماز بست
خزان همیشه بگلگشت باغ و راع منست هزار سنگ شکست از کف ستم روید بهر زمین که وز دهر صر سیه روزی امید هست که هم ناکسی کند کار سے ز نخل غنم همه پر کاله جگر روید	نمک رین رواج از خراش داغ منست که نیم جرعه مقصود در ایاغ منست ریش ز مرحت بخت بر چراغ منست و گرنه مهر ادب بر لب سراغ منست که قد کشیدن او خونهای داغ منست
	دعا کنم که ظهوری بر وزن افقی بترک رشک بر آسایش و فراغ منست
کام و جهان حاصل تحصیل منست در جوی حیاتم اثر غم نتوان یافت در سایه آرام گراز ضعیف نشستم یکشب بکشیدیم بر شعله شمع در عشق کسان جامه بعد زنگ دیدند یک حرف و کرد و لب تقریر نماندست گو شهر بهم بر خور و گور و زسیه باش	پیوده شد این مرحله و میل منست بر چهره ولی و جله همان تیل منست ذوق طلب نسبت تحبیل منست پر وانه همان جلو که قندیل منست رخت غم ماور گرو نیل منست بد مری محتاج بتاویل منست آشفگی کاکل و مندیل منست
ز بخیر شب و روز زهم ریخت ظهوری	

امید مرا ربط بتعطیل جهان بست	
گذشت زندگیم جمله در گذر و گذشت همه حکایت زهر از زبان یاران بخت برای دفع گزندم سپید حاجت نیست مرا دوست در آغوش دیگران آورد	گذشتم از مد و بخت ارجمند و گذشت کسی نگفت حدیث گلاب و قند و گذشت که خود بر آتش حسرت شدم سپید و گذشت نکرد جان خرم مرا سپید و گذشت
ز در طبع ظهوری برون نهاد قدم ز طاق دل صنم آرزو فکند و گذشت	
در و نیست در و ما که هیچش علاج نیست گوهر ستاره نایب صد آفتاب باش دو و از نهاد آتش دیگر بر آورد گلماهی غرتش همه خار ندلت ست روز ازل سیاه گلیمی خریده بخت	از احتیاج جان بلب و احتیاج نیست خز برق آه مشعل شبهای داج نیست ورنه کدام دل که سمندر مزاج نیست گر خاک ره بفرق قبول تو تاج نیست کار مرا مع سالد و بار و اج نیست
بادل قرار ده که بدیوان شاه عشق خز پرده خراب ظهوری خراج نیست	
باغیکه بر بهشت زند طعنه مانع است هر نکته‌تی که هوش برون میکند ز مغز صبح وصال بر شب مانع جلوه گر کنجشکله لقمه ده بچنگ عقاب عشق زاهد ز در و هستی خود صاف اگر شود	داغی که گشته دوزخ از دواغ داغ است گرشته جهان بهوای دماغ است نور هزار روز نشا چراغ است گلبانگ بلبلان همه تحسین زاع است دانند که کیمیای دروغ در ایاع است

صد آفتاب و ماه سپید گزیند باد	این شعله را که سر بگریبان داغ هست
<p>معلوم گشت زخم ظهوری بمری است جان حسود ریش ز رشک فراع هست</p>	
<p>شبی که در پی صبحی فتنه شب نیست هزار ظلم ز بیراهی فلک فتنست بمشرع گران گرفتارونی باشد بیاد روز وصال از شرار شعله آه برای آنکه شود کار دشمن مارت نماهه است ادب مهر بر دهان سخن</p>	<p>بتی که دست به بختی دهد تب نیست دران و بال که در راه کوکب نیست میان صفای و دردی بمشرب نیست کدام داغ که بر سینه اشب نیست چه رستنیست که در طالع چپ نیست بلی حدیث تواند از دلب نیست</p>
<p>برای کار خود ایدل تو فکر یارب کن که احتیاج ظهوری بیار نیست</p>	
<p>شکیب دشت نوز دست اگر شکار نیست چه زهرها که کند گریه در گلو با حل گداز بویه طبع هم هلاک خواهد کرد قرار و صبر ندارند بعد مردن هم ز دست رشک بیای رقیب افتادوم که گفت شد که زهرش ز کام جوش نرزد بزرگ چهره ما بر دمید لاله ما ز حرف آب زبان گشته تائب آتش</p>	<p>خرد گسته عنایت اگر سوار نیست اگر تبسم آن شهید خوشگوار نیست اگر طلای شکیب مرا عیار نیست قرار داد اسیران بیقرار نیست فتاده کار با غیار رحم یار نیست ز غصه تلخ مشو طبع زور کار نیست توان قیاس خزان کرد نو بهار نیست مزاج تفته در دنان شعله خوار نیست</p>

بناگ عیب عیار نهر نمی شکم نهاد روی بباد دولت ره بود و گذشت	طریق سکه درستان مایه دار نیست ز کار و بار گذشتیم کار و بار نیست
چه خوشنماست ظهوری سرنگ گلگون شکفته باش که گلهای خارخار نیست	
خیل غم تو کشور جانرا فرو گرفت آراست چون رواج کسادی دکان پیش نگذشت کار از آنکه کنم راز خود بیان هر خط باد چون غم من قوتش فرو ن از صاف جام عیش میسر نمی شود معلوم میشود که بدر که متلاست بر نو بهار از گل رویت عرق چکد منم و گر عبت کن از گفتگوی خویش	چون خرمی که تمل جوازا فرو گرفت سودای عشق سود و زیانرا فرو گرفت بیتابی آشکار و نهان را فرو گرفت این ناتوانی که توانرا فرو گرفت کیفیتی که درد کشان را فرو گرفت زمین زردی که روی خزانرا فرو گرفت جوشید رنگ و لاله ستانرا فرو گرفت افسانه تو کام و زبانرا فرو گرفت
زهر تر از سانه ظهوری جو پیش لب لذت و دیده کام و زبانرا فرو گرفت	
اینهمه صوتا که بلبل بست در چنار و گرز فیض بهار به خواب فراغت مستان نرگس پر کرشمه ساقی خویش را دل بیک جهان زنجیر	در مقام شکایت گل بست جام بر خلق شیشه قلقل بست دور افسانه گل و بل بست شوخی شوق بر تمل بست در شکنمای زلف و کاکل بست

<p>عقل این عجبند با که میفرمود تا طبع را کار فشاره فقر در دکن بخت بر خراش و لم هر دم از آه حسرت کا کل جگر شره شره دارم</p>	<p>عشق آمد در تنزل لبست زور بر بازو س نوکل لبست نمک بولیان کابل لبست آرزو دسته بای سنبل لبست نگرش خنجر تغافل لبست</p>
<p>خویش را ساختم ظهوری ازو خار خود را بسعی بر گل لبست</p>	
<p>شکر خدا که صبر نصیرت روانه لبست بر صید جان کند نیکنند کا کاش بر هر جگر که نرس او تیغ غمزه راند کوژا هدی که بر سر کوی خرام او دلش سر حکایت بیگانگی کشاو گاهی بگفته نقشه راست میکنم روی مرا بخون جگر میکند نگار با آنکه خورد آب ز سر چشمه اثر خسرم نه که شاد شود خاطر شریف</p>	<p>طرفی رفوز چاک گریبان مانده لبست تا دست اختیار مرا بر قفانه لبست تا روز حشر زخم لب از مر حیا لبست از خاک راه عطر کفن بردوانه لبست چشم ولی درنگه آشنانه لبست اینهم غنیمت است که راه صبا لبست چشم ترم که پای کسی را حنانه لبست از بخت ما شکوفه نخل دغانه لبست در برد کام مهره بد نقش مانده لبست</p>
<p>در ناله حرام ظهوری حریف نیست در دوش حلال باد که دل در دوانه لبست</p>	
<p>غیر کجاست میل صید بازش نازکست</p>	<p>با سپهر افسردگی سور و گدازش نازکست</p>

از زبان نرم میترسم در شستی سرزند غمزه در اقلیم جان بیدلان کرد آنچه کرد ورد بردار و گرافتد سایه مریم برو زخمها سر از جگر برگزیده و من خیس برزبان ترجمان حرفهای آشناست خلد خلد از سدره و طوبی شود روز جزا	مدعی خوش بر سر نازت نازش ناز گشت این زمان از زخم ترک ترک نازش کسبت زخم پیکان خدنگ و نوازش ناز گشت آفت انداز نگاه تیغ نازش ناز گشت گشته جان گوش استماع حرف نازش ناز گشت عوض بر محمود بالای امایش ناز گشت
--	--

گشت خراب ظهوری طاق ابروی بنه
در صفت ز باد و سوا س نازش ناز گشت

راز برای اهل راز مبهم نیست پای بستی ز عقل باید کرد روی پر کرد در و راز نام میشود راحت آشتنا با مغر نیست در هیچ بقعه محرابی تا نگردی غلم معشوقی با هیچ چیز بغیر او مطلب	مهر برب زویم محرم نیست چار دیوار عقل محکم نیست عیش را تازه روی غم نیست زخم اگر روشناس مریم نیست که بتعلیم ابروی خم نیست دعوی عاشقی مسلم نیست هیچ چیز بغیر او هم نیست
--	--

گویند وصل طرح سورا فکند

که ظهوری حرف ماتم نیست

یک خدنگ جور کوکان غمزه را در کیش نیست شور کردی بسکه خندیدی بروی این آن	بر چه کیشی چون تو کس از دلیران بد کیش نیست شکرت را هیچ حقی برد بان در ریش نیست
---	---

خواجہ بنیاز و بیم وزر گدای طبعی بلاست
 هوش و صبر و دین و دل در گام اول اندوس
 عمر رفت و تکیه گاهش سببری در وی نشد
 شادی غم کز برایش عمر جاویدان کمست
 باورم افتد ز بس امید اگر گویم بطنه

خواجہ آن باشد که در مهر و وفا در ویش نیست
 میخکس در او بیتابی چو من در پیش نیست
 هیچ رحمی این دل آسوده را بر خویش نیست
 امتحان کردیم عشرت چند روزی بش نیست
 یازمن بی رحم و بد مهر و جفا اندیش نیست

در وطن درد غری در ظهوری کار کرد
 عاشقان را بچکس بگایه تر از خویش نیست

خوشاتنی که شود خاک بر سر کویت
 یلای دوش سری کز هوای تو خایست
 زهی گزیده شکارے که بر جگر دارد
 شامه در بغل یا سیمین که می افشانند
 جواب صد نگه از یک نگه سیروریزد
 تو گرم عشوه خود باش نیستم غافل
 ز من نصیحت اگر نیست خوشنما آتا

خوشادلی که زند جوش ز آتش خویت
 و بال چشم نگاہی که نیست بر رویت
 شکاری ز کمانخانه اسے ابرویت
 نمی دیر صبا بر بهار اگر بویت
 چو برگر شمه زند ز گس سخنگویت
 ز بیم غیبه نگه گر نیست کم سویت
 بزم غیبه تویس بدنامست بملویت

عجب که خاک ظهوری بباد برخیزد
 بشرط این نفرستاد بر سر کویت

بزم آلوده هر جا انگبین است
 دل بی کینه خود را بنام
 نکاهم کرده پنداری گناه

خسکه در بچیب ارباب سیمین است
 پی تخم محبت خوش زمین است
 که در دست تغافل تیغ کین است

۱۶۵

<p>ز رویم گریه حسرت رفتن ای باد برون اندر شمشیر که این خرم غمش بر جان خوشحالان حرامست صلاهی محنت ازادگان را جگریشیم تا با غمزه نشینست که باور میکند از شوخی او بنحاشان چرا باید عبت گفت</p>	<p>نه کارست کار استن است که در هر قطره خون آفرینست که وقف خاطر اندوگینست که ما را خاطر آزار چینست پریشانیم تا در طره چینست که دایم در دل خلوت نشینست که ما را دیده خورشید بینست</p>
<p>ظهوری گزیناری بت ضرورت بحیب اعتقاد و نقد وینست</p>	
<p>گرچه در بزم حجابم قوت گفتار نیست چشم زخم مرهم از خشم دل من دور باد میمان کیستی ای دل گوارا با دیش مر جبا از ناله اغشته در خون میچکد صد شبستان ماه و خورشیدت نمی آید بکار گر همه خضرست کاخ عمرش از هم ریختست از چنین دل برد گرد کینه طوفان عشق بر ندارد بار نخل بوستان آرزو بر همین را اگر نه بر حبت ملامت میکنی</p>	<p>قصه ناگفته هم در لب اظهار نیست وای بر جانی که از تیغ غمی انگار نیست خوان عشق میچکس این نمک در کار نیست میشتا سوز خرم زن کاین ناله آزار نیست چشم ماگرد فروغ لاله رخسار نیست مرگهای بر زمان آنرا اگر معمار نیست شستن این گرد کار ابر استغفار نیست آب اگر از جویا چشم حسرت بار نیست رشته ایمان ما هم کمتر از زنا نیست</p>
<p>ناز کو در پرده میدارش ظهوری قاریست</p>	

	عشق حقیق منیرند آینه در زنگار نیست	
<p>ای دروغ از یک جهان جان نیم نازی در بهشت زود بیرون کش ز دل حکم نگاه اشناست باز در کوئی بلاد دیوانه از نجیر خاست زنده شد عشق بهوس کش وقت عرض بدعاست رخنه در کار ایمان هم بکیش مار و است از کمال مهر بانی ز سر حشیه در قفاست زخم از مرهم سراسان درو سیر از دوست</p>		<p>صد زبان از تنگدستی حاصل باز است ای خرد بیگانه اسباب تدبیر و صلاح عشق کو تنگ ملاحت پیش طفلان زیر بار کو بهوس در فکر ماتم باش کز اعجاز حسن از برای من چه ایدل صرفه جان میکنی تا سازد کار جان را ذوق شکر خنده از بلای عافیت و زنج راحت فارغیم</p>
	<p>عشق از زیر بلا پر کرد در طلی لبس گران هان ظهوری زیره نازم ساغر مردار است</p>	
<p>نامی که تنگ دارد از و تنگ نام است در عالم این صدا همه از طوف بام است تا شیر اگر نه جوهر تیغ کلام است خورشید اگر چه گوی گریبان شام است صد خنکی فدای شنای خام است گرد شمیم طره که حق مشام است بر بخت خویش بای زدن التزام است</p>		<p>نامی که تلخ گشته از و زیر کام است هرگز نبوده گوش ملاحت باین خروش چون قطعه کرده ایم زبان بیان حال پر کرده ایم دامن صبح از شب سیاه کو عقل خام از لطف تدبیر بر مجوش ای باد از خدای بیندیش و بر گرد الحق که کارهای بد از بخت ویدام</p>
	<p>کوی فنا خوشست ظهوری کجای رویم شکر که گنجهای بقا زیر گام است</p>	

<p>باز غم خنجر خطر برداشت گشت بر سینه عرض مخزن داغ صرصر آه در دل شب غم بلبل گلبن فغان و خروش تخل بستان عیش بس بر بود وقف بر دست و تیغ خوابان کرد</p>	<p>دل دوید از جگر سپهر برداشت ز آنچه منخواست بیشتر برداشت پرده از چهره که سحر برداشت لقمه در پرده اثر برداشت چمن آرای غم تیر برداشت در ازل تن چو بار سر برداشت</p>
<p>خوش ظهوری از عیش مستغنی است قفل از گنج غم مگر برداشت</p>	
<p>باز در وی که روح بخش و است قصر غم بنام دل غلطید سرفراز انگلی لکد کوب است نام مرهم مبر که الماس است ای ملاست بیال در لب طعن دو جهان سود و منسا دارد فالبابا رخصت است رسوائی چشم گو بر مدار از دیگران</p>	<p>صدا اثر در کین ناله ماست فال چندان زدیم کامدر است باز دیوانه بر سر غوغا است زخم ما اینچنین نکه منخواست عشق بیتاب و حسن بی پرد است نیم جانی زیان این سود است از نکه کردن نشان پید است نه کنم گر غلط نکه با ما است</p>
<p>باش کومدعی وصال طالب که ظهوری تمام استغناست</p>	
<p>دوش خوش هنگام گرمی دل و دیوانه داشت</p>	<p>شغلای شمع انداز پر پرده داشت</p>

چاشنی سیکرد هر دم حاصل ساقی بادو چشم تر آینه دار نو عروس حسن بود خاطر از ضبط اساس عشق و عشرت جمع بود آخر عشق از نامسلما فی متاعی میخرد دیدہ بیگانه گی در تو تیاے خواب بود	پارسائی چشم حسرت بر لب پیا نه داشت سنبل در هم زد و دمج دل شانه داشت شعله غم التفاتے با متاع خانه داشت گوهر ایمان برت جان پی بیعانه داشت آشنائی گوش رغبت بر لب فسانه داشت
---	--

چشم شوخی با نلموری داشت رازی درین
صبر ایجاب طاق عقل را دیوانه داشت

چه باد ه بود که ساقی بجامستان رنجت بخسته بود خدنگ نگه رشت غرور نگاه گوشه نشین سیر بوستانے کرد بلای جنبش مرگان کسی چه میدانست شگاف میداد از شاخ و برگ گلبن ما می طرب بچه دشواری بسا غر رفت	که سنگ عربه بر شیشه خانه جان رنجت که بر جگر مژده های دراز پیکان رنجت گل هزار ارم پیشیم از گریبان رنجت بالتفات دل این تیغ و تیر بر جان رنجت که بر زمین جگر ابر تیغ باران رنجت نه پشت دست دل ریخ کش چه آسان رنجت
--	---

کسی حرف نلموری ست در صبح مراد
که در دبادو در وی بروی در مان رنجت

آنکه شب بر فور من از شام پیران تور رنجت دوش از جوش اسیران طره خوش بیتیاب بود نکست صد باغ نسیرین برد میداد مغر جان کی گذارد خاطر جمع از برای هیچ جمع	آفتاب و مه ز رویت در گریبان تور رنجت برد و لمار او در چاه ز نخلان تور رنجت بر دماغ دل هوای شلخ ریحان تور رنجت زین پریشانی که از زلف پریشان تور رنجت
--	--

کعبه کویت بحسرت کشتگان دارد و بس شور بختان را بجام زهر حسرت کام داد	صدحرم را آرزو خون در بیابان تو بخت آرزو بخشی که شکر در نکلان تو بخت
	شایدت روزی بکار آید ظهوری جمع کن آبروهای که چشم حسرت افشان تو بخت
دل از تو همچو من امی بوالهوس نواز گشت هر که خواه نشین داستان نمی بندیم ناز صبح بشام سرشک جائز نیست بر و حرف و دگرجوی در قمار هوس به بخت دیگر تمنا بشعله طالع ز روز عهد تو عهد کوتاهی بکام رسید بحسن خط مروارید نه وقت بیراهیت نگه یغارت دل گو سمن ناز متاز متاع قافله سالار عشوه را چه بها نماند دردم شمشیر عزمه برآسنه	ز شکر و شکوه گز سیم و سوز و سا گزشت سفینه سازی طبع سخن طراز گزشت بله بجهت ما وقت این ناز گزشت که بیقراری جان شکیب باز گزشت بحسرت از تو دل آرزو گزشت هزار حیف چه شبهای مادران گزشت براه دوش نیاز از تو بی نیاز گزشت بچشم گوی که هنگام ترک تار گزشت ز شاه راه نگه کاروان نار گزشت جگر شکافی مرگان دشنه ساز گزشت
	میان غیر و ظهوری تمیز حاجت نیست ترا چکار باین کارز امتیاز گزشت
ساقی ایام دیگر دور جام از سر گرفت دامن باد طرب از چهره گرد عقیقه رفت هر شراری پر تو عهد روز میریزد برون	حرف نقل وصل و را باز و شکر گرفت راحت مهم خراش سینه را در بر گرفت در شبستان تمنا شمع دولت در گرفت

شاید اقبال را پیرایه بخش روزگار	از سجود آستانی جبهه در زویر گرفت
لغزه عشرت سری بر کرد از لبها می خشک	گریه شادی سزاع دیدهای تر گرفت
و در جامی داد و گاهی چهره گل رنگ شد	بخت روزی کرد کوه غم ز جانها بر گرفت

دزخار خنده لبهای ظهوری غوطه خورد

خاک پای را شرک شوق در گوهر گرفت

جنبش قمرگان دلم را باز در نشتر گرفت	زخم آغوشی کشود و سینه را در بر گرفت
کام را تعریف شیرین اصل و رشک نشاند	منور اسودای شکین طره در عنبر گرفت
اشک در حبیب و کنارم طعنه بر اختر شمرد	زهر در کام و ز باغم نکته بر بشکر گرفت
آتش بال و پر پروانه اجازت لواحت	در سمندر شعلها از تاب خاکستر گرفت
چشم ساقی عشوه بر توبه تقوی گذاشت	دست مستی دامن زلف شکن برادر گرفت
بر کناری دل یک پیانه مست افتاده بود	در میان بخودی پیانه دیگر گرفت
شعله و خاشاک صبر و طاقت از گردون گذشت	دود میکرد آتشی در کوره دل در گرفت
ای خوشتر نمی که شد چندی آنکه کامش تلختر	زهر غم از ساغایم شیرین تر گرفت

گر ظهوری خود ز تاب درد کاهی شد چه شد

کوه را امیدش از این فرسی لاغر گرفت

آنجا که حکم شعله دیوان غیرت است	بس از روی کشته که بردش حیرت است
ای دمه منع گریه بجا بود پیش ازین	زنگین است شک و زوایا ز خست است
از جو یار خنجر کین آب میخورد	رگهای دل که ریشه نخل محبت است
ره گم نکرد نا قه و گالگون فرو نماید	وصلی نموده می شنوای بجا مقام است

<p>نرخیر بهر پای من پند کو مساز از لیس غرور غمزه بجز نبرد و ست مردیم و کیگاه بر پیش قدم نبرد</p>	<p>قلیبت از برای لب خود ضرورت است خود بر شکافت زو جگر ما چه نیست صد جان داد چشم تو خوش هر وقت</p>
<p>وقتی دیگر نماند ظهوری وصال کو تا کی خورم فریب که موقوف فرخت</p>	
<p>تلخ کام ز کم حرفی شیرین و نه نیست نغمه سنجی نکند بر گلستان جهان در دوسینه حراست بر ولادت غم پند گو باز کین گاه نصیحت برخیز هر پروانه رود و دود برون از شمع آنکه در زیر سر بادشمان خار هنده خدمت حجاب عیش است خوشایار نجیب چه بلاذوق که در عشق و غریب بود گر چه خوبان خراسان نمک مشهورند</p>	<p>خار و پیرین از حسرت گل پیر نیست دل شوریده ما بلبل طوط چمن نیست هر که در آرزوی غمزه خنجر فک نیست که زبان بر غارت زد و بسنج نیست نیک چون در نگری بر منی پیر نیست بفرارش غم هم سیر می خار ک نیست سینه زخم تو بر سینه خونین ک نیست خاک غربت اسیر غمت بر جاو نیست رفته بیرون رسم شور و طرب ک نیست</p>
<p>عهد و پیمان ظهوری بدستی مثل است چه دهم شرح که کارش بچه پیمان نیست</p>	
<p>دوش آن بنامیر خود در بخید و رنجیدن شد است در فم تیغ تغافل ز غم میر حمانه رنجیت اگر از یزیت و کاکل گفته باشم خویش را</p>	<p>بی زبانی غدا با میگفت و شنیدن شد است عجز سیزد دست و پای چند نادیدن شد است گفته باشم اینقدر بر خویش پیمیدن شد است</p>

در محل سلف پنهان گشت سوا اندک	اندکی از دغی ترسید و پرسیدند نشست
خوش بساط ناز در بازار عجزم چیده بود	باز خواهد چید بی تقرب بر چیدن نشست
پیش مرگ رشک مرگ در دهران لبست	دل فریم داد کرد وصل گردیدن نشست
دشت سر و زردی از پیش شمشیر حفا	وقت دامن برزدن از غیر پیشیدند نشست
با وجود لاغر بیا من از و خرب نرم	ذوق بجا بود صید تازه تازیدن نشست

از برای رشک غیرت در نگه چیده بود
غیرت نازم ظهوری غیر نادیدن نشست

با آنکه دل از خنجر مباد و دونیم است	بانیک بدم ساخته یک روی غنیم است
خوش ناز زاری ز تو سر نیزند ایدل	بهشیار دل سنگدلان سخت رحیم است
تا نکست چینی سمن از من سر دماند	سر بنچه عجز من و دامان نسیم است
راحت طلبی طور قلند رصفان نیست	در تکیه دل داغ جفائی تو مصیم است
امید که نزدیک بدوری نشود کس	در بهر تو امید گیرگاه جویم است
امروز نزد عشق سنان بر جگر من	این زخم که شد از نمک تازه قدیم است
بر شیر و جان رخت شیرینی تلخی	آن زهر که در گوشه ابروی غنیم است
ای بخت زهی رشد چه پیوله نشینی	بر خیز که در نرم طرب غیر ندیم است
مشکل که کند گاوری کسوت روم	بختی که شبش سقه از تیره گلیم است
از مرمت مادر ایام چه گویم	گویا که ز بی همیشه امید تنیم است

بی عشق ظهوری نتوانم نفسی زرد
صد شکر کنم هر نفسی طبع لیم است

<p>لطفت و بیداد بر و مطلوب است کو جفا و ستم ز حد سستی بر ذوق خود کرده گوش از قاصد ذره صبر در جسدائی با کس به بنیاد سحر یوسف خویش ترک تازی نکرد غمخیزه هنوز میکند ذوق خاک رویه صبر سخن بوسه طسرح خواهند</p>	<p>خوب هر چیز میکند خوب است چاره جز صبر چیست محبوب است دیده بر آشک شوق مکنوب است کوله بار هزار ایوب است نیل شبنم ز آشک یعقوب است خیل صبر و شکایب مغلوب است آه در سخن سینه جاروب است هوکس ما هنوز محبوب است</p>
<p>دل ظهور ز عافیت برکن که جهان از غمش بر آشوب است</p>	
<p>در تاب قدیست صنوبر درین چه بخت غوغای واعطان شده از سدره خوش بلند آنجا که غمزه تو کند کاو کاو جان هر روز میدهد ز تو اعجاز عشق تو زهرت که حشر نیست از و کام عالی از چشمه سراب بیابان حسن تو در حشر گاه کویتو خواهد بیاد رفت از تیشه ملامت عشق تو گشته ریش</p>	<p>بی آب خالیست گل ترورین چه بخت با قامت تو نیست برابر درین چه بخت کند ست تیزی دم خنجر درین چه بخت از بهر داغ سینه دیگر درین چه بخت لذت کرم نموده بشکر درین چه بخت شوند روی ز فرم و کوفه درین چه بخت هنگامهای عرصه محشر درین چه بخت پای سلامت بت و بتگر درین چه بخت</p>
<p>از سر قدم نهاده ظهوری بدست عشق</p>	

مجنون نکرده بود چنین سرورین چه بحث

چه جفا پاکه ز اغیار کشیدیم عبت
بار رشک ست گران کوه کرمی بازو
تا آخر افتاد قبول آنچه ادیبان گفتند
از دل ریش که از برگ گل آرزو شود
چنگ در داز نفس دلشدگان بازداشت
بر شکر خند کسی گریه نکردیم نثار
کس نپرسید ز ما عشق چه و عاشق که
عاشقانرا نه بکفرست تعلق نه به دین

زان ننا لیم چه از یار کشیدیم عبت
دوش طاقت نه این بار کشیدیم عبت
روز اول دم آنجا کشیدیم عبت
نوک خار از گل بنجار کشیدیم عبت
نغمه ناله درین تار کشیدیم عبت
مشت چشم گریه بار کشیدیم عبت
سالمات رحمت این کار کشیدیم عبت
مشت سحره و ز تار کشیدیم عبت

مرهم رحمت او به ظهور می آید
زخمها در دل افکار کشیدیم عبت

و گرنه خوش بدگمانی چیست باعث
چه میخوانی دگر از بی زبانان
نمیخواهند دگر بارادست ما هیچ
بران کوکزد و عالم دست افشانند
و روزی انجمن گزیده بود
در انشای محبت نامه بودی

سراسر امتحانی چیست باعث
بید گوهر بانی چیست باعث
همه از دیگرانی چیست باعث
و گردا من فشانای چیست باعث
چرا باز انجمنانی چیست باعث
تیاوردی بعنوان چیست باعث

ترا هم نیست تقصیری ظهیری
لفک ترا جمالی چیست باعث

<p>زندانیم طرف گلستان چه احتیاج در راه حاتم زخم بمرهم که میدهد بیرون نهاده دل قدم از دیر ماوس افتاده خون بچوش لبست این نگاه گرم خوناب کشکان تو اکسیر زنگیت سرازشکاف سینه بر آورده چاک دل دامان طره تو ختن بر همان فتانند دل حیدار صید تو در خلد صید شست</p>	<p>پروای سر نماده بسامان چه احتیاج منزود است در ویدامان چه احتیاج در کعبه ایم طلی بیابان چه احتیاج رسوا شدیم غشوه پنهان چه احتیاج تیغ تو هست چشمه حیوان چه احتیاج خجگر گزاری صفت ترکان چه احتیاج بکشای تکه عطر گریبان چه احتیاج این جلوه های زلف پریشان چه احتیاج</p>
<p>آه تو دسته گشته ظهوری ز کاکلی دیگر تراب سنبلی و ریحان چه احتیاج</p>	
<p>شود شیرین تر از شهد و شکر خرج هجوم رگ به بین بر غمزه هر سوسه عجب گر نقش دامت باز گیرد چه حیرتا که بر دل حبس ندیم حکمراتیغ غیرت نیمه سازد بقربان آورم هر روز عید سے برالیش از خدا صد بال خواهم بر آرم گرد از جیون اگر آب نیاز عیب جو یا نیست در کار</p>	<p>سخن چند آنکه سازد تلخ تر خرج شود هر روز چندین نیشتر خرج کند طاووس اگر صد بال و پر خرج کنم چون در تماشا بیت نظر خرج از ان زخمی که سازد در سپر خرج که دارد از شهیدان این قدر خرج کند هر چه که مرغ نامه پر خرج کنم در شستن دامان تر خرج اگر گاهی کنم ناز هنر خرج</p>

نرگسو تنگانه فقرست قشر لعلیت	کنم ابره بجای آستر خراج
تودانی داد کارگریه رارنگ	تودانی کرد اگر بخت جگر خراج
مکن تعلین را بهش را برابر	که شایان را شود تاج و کمر خراج
<p>قرار خاک لیسیده ظهوری</p> <p>نخواهم کرد آب رودگر خراج</p>	
نم نماندست در جگر چه علاج	خشک گردید چشم تر چه علاج
پرتو زور وصل پیدا نیست	شب مانده بی سحر چه علاج
شهر پر نغمه طامت ماست	غیر آسنگ وشت و در چه علاج
با چنین عشق و حسن ما و ترا	جز مراعات یکدگر چه علاج
وردا ظهار در دایک شدم	گشته بیچاره چاره گر چه علاج
چند در کوره هوس جو شدم	میشود خام خام تر چه علاج
عرض حال از سخن نمی آید	لبته بر ماره نظر چه علاج
بر رخ غیر باز شد در وصل	آستان بوسی دیگر چه علاج
<p>مایه صبر خوش تنگ گردید</p> <p>ای ظهوری بجز سفر چه علاج</p>	
ای بروی تو هر نفس محتاج	وی بموی تو مشک تر محتاج
گشت مستغنی از فراغ و کون	تا بباغ تو شد جگر محتاج
استخوانهای سنا لکان نگذاشت	رهروان را بر ابرم محتاج
شب روشندان نمیباشد	بغیاکاری می سحر محتاج

در تمنای حلقه دامت	بشایبازان بیال و پر محتاج
رسیده از التفات و شناسمت	بدعا بای من اثر محتاج
صندل چاره گشته لایمیست	گشته تقوی بدر و سر محتاج
آن همه عشق و این همه خوبی	کرده مار را بسکد گر محتاج
نیست آنای عشق را این بار که ظهوری شود در محتاج	
گر گویم آهنی دلی ای ستین مرغ	تلخست حرفهای تو شب درین مرغ
گر دیده چو سرو قبا پوش دیگران	گر عاشقان در نذریم پیرین مرغ
بیدل ز رشک گشته اگر سینه شکیب	در دم زینش غمزه خنجر فگن مرغ
شده نصیحتا چو نیتاد سودمند	زهری برون تراود اگر از سخن مرغ
خود خوانده چو بوالهوسان زایان وصل	دستی اگر بربده بسیب و قن مرغ
از حرف امتیاز تو خود میشوم خجل	پیشیت برابرست همای و زغن مرغ
دشمن فریب خورده عهد درست است خوبست از ظهوری بیان شکن مرغ	
روی تو از ماه ستاند خراج	موی تو بر مشک نهاد دست باج
گرمی بازار غمت داده است	آه جگر سوختگان را رواج
عشق که در کون و مکان کجاست	از ده معمور نه گیر و خراج
عاشق و تسلیم و قبول و رضا	نهاد و انکار و عناد و لجاج
ذوق نیابند ز گردن کشته	نازکی نیست اگر در مزاج

دل زده شد باز سودای درد	بر ت خورد گر نریان علاج
<p>شام ظهوری ز رخت صبح شد نیست ششم را بسحر احتیاج</p>	
<p>ای غافل از شگفتگی نو بهار صبح با نجات خویش خواب بدعوی می کنی شرمنده فسرده دلیمای خویش باش سینای عیث بنمید از مرغزار شب یک شب نگرده بین نگاه تو دامن از نشسته دشوی عشق صفا کاری نشد</p>	<p>پر گل نشد ز اشک توجیب کنار صبح روئی نشست خواب تو از جویا ز صبح رشکست رشک از جگر داغدار صبح آه از رسیدن تو نگشتی شکار صبح نورسته از برگ و بر شاخسار صبح این سینه چو شام نیاید بکار صبح</p>
<p>خامی هنوز خام ظهوری نفس مزن لخته بجوش بر نفس شعله بار صبح</p>	
<p>جان بر لبم از زبان ناصح خون کرد و دلم بهر باسن یک نکته و نشین ندارد کودار بلاسنی توان رفت خوش آنکه چو کار بی کشاد هم بازار جنون من گرا این هست این خاک که سبب جیب من کرد</p>	<p>پیش که برم فغان ناصح داد از دل مریان ناصح سر تا سر داستان ناصح در چاه بر لیمان ناصح در بند فتد زبان ناصح بر چیده شود و کان ناصح در بخیه کشد دبان ناصح</p>
<p>بان غامضیه دارمی ظهوری</p>	

	تا باز ز غنایان ناصح	
	<p>چون دجله گریه سر دهم شرح تفسیدگی جگر دهم شرح افساده بال و پر دهم شرح فرسودگی کمر دهم شرح حال دل ریش اگر دهم شرح خاموش شوم مگر دهم شرح</p>	<p>خواهم غم چشم تر دهم شرح از تشنه لبان دشت بزم پروانه شمع اشتیاقم بر دوش دلست کوه دور دلها همه شره شره گردد بیش از مخنست و استاغم</p>
	<p>از مهر و وفا مگو ظهوری عیب است که این هنر دهم شرح</p>	
	<p>بی اصولی که نرقصد لب بر آواز صبح گریه آل ضرور است بی غازه صبح آه من میشد اگر رشته شیراز صبح کنم از جرعه خود چاره تمیازه صبح کف مستی ز دهن ریخته بازه صبح گریه و سیر خیابان تر و تازه صبح دعوی رفتگی سینه چه اندازه صبح سر خورشید بیا و نیرور و تازه صبح</p>	<p>تنگ ظرفی که نه مست است با اندازه صبح طهره شام ندادی به لقت آه بخور در هم اوراق شبی روز میر بخت بجز ششهای فلک از باد هتای گردیدست میکشد محل ناز تو همانا گر شوق اشک را طرز سراسر روی آموخته ام خاکساران ترا آه ز دل رفته غبار غمزه و فتنه گر انداز شب خون دارد</p>
	<p>مست تر باش ظهوری چوری تاساتی از صبح تو بلند است خوش آواز صبح</p>	

دیگر آمد نگاه بر سر صلح	میر انگشت ناز زد در صلح
جنگ برخاست از مقابل جنگ	صلح نبشت دست در برابر صلح
بر لب جنگ ریخت غصه فرو	اشک شادی زد دیده تر صلح
رفت بیرون غبار غشم از مغز	عیش سرشار داد ساغر صلح
زننگ رنجش غبار آینه نیست	چشم امید دیده جوهر صلح
زهر قمر نگاه بر طرف ست	آرزو بخش کرد شکر صلح
<p>پا چرا واکشید از ره جنگ</p> <p>با ظهوری ندبار داز سر صلح</p>	
شد عیان از رخش نشانه صلح	زد عتال بش در بهانه صلح
پرس پرسان ز کوچ رنجش	یار آورد ده پی بجان صلح
گشت موقوف جنگ دیده و جوا	خواند آسودگی فسانه صلح
قدر انداز بخت و طالع زد	تیسر تدبیر بر نشانه صلح
حیب طاقت تنی شد اما هست	عشوه را دست در خزانه صلح
شاهباز نگاه را نازم	بال واکرد ز آشیانه صلح
جنگ او را بهانه چون نیست	برساند خدا بهانه صلح
<p>زد ظهوری بجنگ اهل زبان</p> <p>نیست چون این زمان زمانه صلح</p>	
سر مست تا لب چو رساند شراب تلخ	از سینهای سوخته خواهد کتاب تلخ
تنگ شکر اگر نکشایند بر سوال	کی بشنوند از ان لب شیرین خواب تلخ

آوردہ آنکہ دولت بیدار را نخست ہر شور محبت را بشکر خند او چکار واعظ فسانہای تو شیرین نمیشود با آفتاب جام لعل گشت شب خرام	رفتست از فسانہ زہرش بخواب تلخ باز ہر چشم ساختہ ایم و عتاب تلخ تا تر نمیشود لب خشکت ز آب تلخ بی ساقیان چہ ذوق ازین ماہتاب تلخ
--	---

زادہ چہ شود کرد ظہوری بخود نیاز شیرین تر از تو کس نکشیدہ شراب تلخ	
--	--

شد بر ہش قدم ما گستخ سرو قد ان توانند کشید گو سیا بادب بنفش بگیر عشق کو تالب تہ بد گزد چشمک عشوہ پستانی گرد آرزو بر سر شوخیت دگر حسن یوسف سربیا کی داشت دامق و عذر کہ آہش افکند	بیم سر بہت کہ شد پا گستاخ اے ازان قامت رعنا گستاخ گشتہ در دم مبداء و اگستاخ شدہ اند اہل تمنا گستاخ چشم مارا بتماشا گستاخ گشتہ با وعدہ بقاضا گستاخ شد چنان عشق ز لہجا گستاخ بجہ در طرہ عذرا گستاخ
--	---

ندہی داد ظہوری امروز ترند داد تو فردا گستاخ	
--	--

عشق میخواد رنگ بی شور رسوائی مباد با فرصت شوق را در بی محابا بست کار مدعی را انتشار بی حاصل شد	چشم زخم این ہنر عیب شکیبائی مباد کا ضائع کردہ صبر مدارائی مباد بادہ پیائی از و در بادہ پیائی مباد
--	---

شک غم آن به که دل ز الماس لیش غم شود در شطمی هست ساقی را نازی کشت خست سینه استقبال داغی کرده کو خامی برد کشته حرفی ز لعاش هر طرف صد زنده دل باد طالع پرده گو بردار از رخسار او آرزو خوش گرم آئین ندی دل گشته است چرخ در گرداب ساحل است شویدا از جیب	بخت بر روی افتد در چسره اندالی مباد شست و شوی لونه ام در دمی الالی مباد شعله را بادود آیم دوش همائی مباد از برای مرده جانان در سبالی مباد چشم ندی چون حیا خصم تماشائی مباد خزید باغ حسرتم در سینه آرائی مباد بیج بیدل در فراق از گریه دریائی مباد
---	---

مقننم داغ اجل گر نه نشین من شود
چون منظوم دیگری در گنج تنائی مباد

بیم و نبال حرف این و آن میوه چندان افتد اگر بر روزگار خود لبوزانم سپند او س زهی حسرت اگر کاری سازد عمر ازین تلخی نگاهی در کین دارم ز آه چشم صیاد س منیسورم ز رشک مدعی افسرده میجو شد ادب ندید بدست من عنان چه د مالیدن چه حاصل از تماشای نظر هنگام ندیدیا	نشد روزی که روزی از خموشی بهره مند افتد که مبرسم سپند از طالع من در گزند افتد مگر از ز سر خند من لبی در نوشند افتد که بر پنجهش از هر گ گرفت صد کند افتد دل خون گرم میباید که دغش را پسند افتد ز شمشیرش سرم روزیکه در پای سمند افتد مسازد خیرگی کاری حیا چون چشم ندید افتد
---	---

منظوم خورش را از پای بستی بدون آور
منی نالد کس از گردون اگر مهت بلند افتد

قسم بوجمل که حرفش چو در بیان آید	بقال شوق غم حیران آید
----------------------------------	-----------------------

قسم بسوز دل نقشه که همچون شمع	بشرح داغ جگر جلد تن زبان آمد
قسم بصید فلک غمزه کمان شسته	که آه از روش تیر بر نشان آمد
قسم بقصد رنگین زرد رخساری	که کونه دار تر اشکش ز ارغوان آمد
قسم بسوخته جانی که برود قاصد	تمام دیده شد از داغ دیدبان آمد
قسم بسبیل موی که گشت پریکت	شمیم زو چو شمیمش سیستان آمد
قسم بسروین آرزوی حسرتیان	که در بهار تیر خورده خزان آمد
قسم بآتش دوری که کرد هر جادود	بیر فروختش بنیرم استخوان آمد
قسم بجان تو و جان هر که زنده است	
که بی رخ تو ظهوری ز جان بجان آمد	
بیدلان در تن از تو جان چیدند	بی غمت در نقش فغان چیدند
نافه از بوی موسیت اگنند	رنگ رویت در ارغوان چیدند
مژه های دراز دشنه گذار	چه خلشها که در سنان چیدند
اسی خوشا گفتگوی خاموشان	همه حرف تو در زبان چیدند
لبه را در کتار کی گنجد	قطره را آنچه در میان چیدند
بطواف در تو یسار ان	خواب در چشم پاسبان چیدند
کوه را از امانت غم تو	بعدا در دل الامان چیدند
شعله خواران اخگر و آغشت	منغز راحت در استخوان چیدند
شسواران تفتنه دشت طلب	گر می برق در عنان چیدند
بدکانداری متاع غمت	یک جهان سود و درد کان چیدند

	<p>از ظهیری فغان نیم شب در دم مرغ صبح خوان چیدند</p>	
<p>در وفا سحیش چه پرسی در جفا تفسیر کرد خواستم بگانه با ششم آشنا تفسیر کرد سست تر جنبید از پنجم صبا تفسیر کرد بلبل از بی برگئی خود در نوا تفسیر کرد و ده چه دید آنکس که در کسب جلا تفسیر کرد ابر رحمت گر چه در کار گیا تفسیر کرد دل نکر داز بهر داغش فکر جا تفسیر کرد هر که باد روشش نفس زد از دو تفسیر کرد در زبان ماندست عذرش پیوفا تفسیر کرد</p>		<p>در حق ولدا دکان آن دل را تفسیر کرد از شکست طاقت و دین و دل و صبر و قرار از روی تو تیار دید که گریان شکست شوکت در دوش فرو بست از فغان چون کحل حیرت کرده خوش فریاد ز تیر بین تشنه را تر زبان دارد همان و شر خود دام میا نیست کرد از گرم خوان سینا در زبان زخیالش حرف مرهم کشته شد جان مر داز از روی وصل در بحر کون</p>
	<p>اینکه زان لبها بدشنامی نکر و بدیم غریز نیست جرم او ظهیری در دماغ تفسیر کرد</p>	
<p>بودش تپدر چین همه خویل چین شد آن مهر و محبت همه بهیری و کین شد تا خانه چشم ز غمت گریه نشین شد آن صبر دل غم زده را نقش نگین شد سنبل ز شمیم نفسش غایب چین شد از لب که چین بر سر آنگوی زمین شد</p>		<p>ظلمت بران طره که محتاج بچین شد مشکل که هم از عسده نصیب بد را بد بر کوچه لب خنده و گر راه نیداخت از رشک چرا محض خوبی نکنم هر سیکنت صبا حرفی از ان طره چین چون سبزه اگر سجد برود یعنی نیست</p>

<p>آفتاب شد اگر مغر اگر پوست هر قطره خونم شده گنجینه راحت</p>	<p>تا گریه از آن خنده شیرین نکین شد در سینه صد چاک ز بس داغ و فین شد</p>
<p>مین بر بل جمع ظهور می در نسبت از زلف پریشان که حال تو چنین شد</p>	
<p>اگر ز ناله ما گرمی اثر نبرد خراق سخت کما نرا چه پوست بالایت قلم بشر محبت دروغ پرواز است ز مویهای خبر گوش نشنیده کرد بزر اگر چه همه کار بر کند رنگ دریده چشم بهاش و نگاه بر یاد دور عجب که غمزد سخن تو خنجر الاید کجا چراغ نهد داغ سینه افروزت چه تلخی نگوشت ای ز غمزه شیرین تر</p>	<p>سند است اگر مرغ نامه بر نبرد کدام تیر کشاید که از سپر نبرد بیال شوق رقم گز نامه بر نبرد اگر برای تملیش چشم تر نبرد ز کار خویش نگویم که رنگ زر نبرد ز خیر گیت بشیر رشک سر نبرد ترا که رگ تنهای نیشتر نبرد که گردان همه پروانه جگر نبرد بزر چشم گس هرگز از شکر نبرد</p>
<p>توجه تو ظهور می بلند میانید بهای ذره نسبت بیال و پر نبرد</p>	
<p>گو یا گدا شاه مشکل نشیند صفا کاری چون نگر دی گشت بر انگیز از راه شبگیر گروی طرب کن سراپای باغ و بهار</p>	<p>ز جان بگذر آسان که در دل نشیند در آینه تیغ قاتل نشیند که بر پهنه هیچ منزل نشیند عیش را اگر در دولت دل نشیند</p>

تغافل نگاه است از خویش میرم	که صیاد آگاه غافل نشیند
یتاب از همه روی درخیز از خود	چو خواهی خیالش مقابل نشیند
سببنا د کس شور و ریای بجران	که کشتی بگرداب ساحل نشیند
لقب شعایر مهر در آب و خاکم	نشسته است چون نم که در گل نشیند

منبع نظر بازی او خود ظهوری

بخلوتی و وصل حائل نشیند

ز پا افتاده او بر سر افتد	اگر صد بار خیزد و بگرافتد
بدر ریزی بدامان بجه و حبیب	اگر حبیب تو با چاکش در افتد
چشمیرین ست تلخش با درویش	که کام از زهر او در شکر افتد
نیم گر لائق فتراک شادم	که زخم صید فریه لاغر افتد
بدانی راحت سختی کشیدن	اگر خاطر ز گل نازک ترافتد
امید خنده بر چین از لب خشک	که مهر گریه بر چشم ترافتد
بباد و امن هر خس نمیرد	چراغ ماکه با هر صرد ترافتد
بتر از حجر هم حجر است آری	بر افتد یارب از عالم ترافتد
بدانی راحت سختی کشیدن	اگر خاطر ز گل نازک ترافتد

ظهوری جنبش مرغان ندیدی

که رگ در سج و تاب نشتر افتد

هوسناکانه بزمی کاهی از پروانه بسیار	برایش عشق از فالوس حسرتخانه بسیار
بروای عیش زور مستی غم بر بنیابی	حریف باده این بزم غم بپایه بسیار

<p>سز و لیده مویان کی بغجو اران نرود آید نیازم زلف و کاکل از جنونی رست شد کام کند تا خواب شیرین تر چشم افسانه پردازش تذرو غنم بدام آه هر بنغم نمی افتد</p>	<p>که عشق از خارین و کوه و صحرا شانه میسازد که تاثیرش خم زنجیر را دیوانه میسازد حدیث تلخکامیهای ما افسانه میسازد شود و صید کسی که ز اشک نلکین دانه میسازد</p>
<p>مکر گشته طرز دیگران در عشقبا ز بها ظهور می ذوق دارد آشتایگان میسازد</p>	
<p>شوریده صبر و زار نشان بر ملافتاد زیرین کیند سوزن خود را روگران در صید وصل ناوک تدبیر غمگسان یک آرزو نمائده که حسرت نگر و دش دل در ره امید جهان پیش میدوید دیگر شد ست طبع جوان در زمان ما کاهی شدیم شکر که تقصیر ما نبود چوئی اگر دهند سخن روی میدید</p>	<p>خاطر درین خیال وصال از کجا افتاد از شوق شاه چاک بچیب گدا افتاد با آئینه ملا خطبه آخر خطافتاد صد عاقبت ز پلوی من در بلا افتاد برگشت روزگار و چنین در قفا افتاد فصل بهار و بلبل زار از لوزا افتاد باکاه چون مقابله کرد کمر بافتاد ملزم شدیم کار بچون و چرا افتاد</p>
<p>مردم ز شوق نامه و پیغام ای صبا هان دستگیری که ظهور می زیبا افتاد</p>	
<p>نخواهد شمع در فالوس زینب انجمن باشد زود و دل چشم خلق باشد تلخ پنداری نگه که چشم من روید ز تاریکی بستر غلطه</p>	<p>دل خواهد که با پروانه در یک پیرهن باشد اگر شیرین نه در آغوش خواب کوکب باشد ز تلخی پوست انداز و سخن کز کام من باشد</p>

بجد اندک که گشتم از غریبان و یارو	هنجوا هم که دشمن از غریبان وطن باشد
نمی افتد کلبه بر سخن برگنج بازاری	خسرا بان ترا باید که قفل بر دهن باشد
کسی در شکوه بخت نگون من نمی افتد	که دل را پای لغزی بر لب چاه وطن باشد
مقرر و از بر سرگی عیدی و لو ورے	بهر چندی ترا باید گذاری بر چین باشد
زبان وز وند از حرف لطافت ناک انرا	حدیثی در قفا گفتست پیش نشترن باشد

شنیدن عاشق گفتن نشد حاصل ظهوری را
بیایم اگر پیش تو یار اسی سخن باشد

دل زیاد بهشت بو دارد	که نگار بهشت رو دارد
عافیت را چنان بگوشه کند	هر که این چشم فتنه خود دارد
بدل سخت جان خود نازم	نار کیاسی خود او دارد
تا کس و کوی بیگسان گردد	چقدر یکسی غلو دارد
نامح آن چاک جیب دیده مگر	که لب بند در رفو دارد
غیر را سیر باغ و راغ حرم	چشم رنگ و دماغ بو دارد
بکنار شطاب شراب زویم	خرقه ز بدبختیست و شود دارد
دل بر آورد داغ حسرت کرد	یک جهان داغ آرزو دارد
چشم بر پشت پای و در خسته ام	نگم گرم در گلو دارد
توان کرد مدعا باقی	تا نفس تار گفتگو دارد

عشق نیشی نزد ظهوری را

که عشق در او فروزون دارد

<p>کار نفس از دعا بر آید بر سنج دوا می راحت افی دشمن ننهد دوستان را یک داغ تو تخم گشت در دل پای یخنا فشرده شوق بر بوی تو خویش را صبا دخت گلگونی پنجبا نسازم بی فاخته ماند سرو در باغ سه روی ازین فزون گشت دستی ته یار غم کشیدیم</p>	<p>خوشش آه به دعا بر آید بر درد زردم دوا بر آید بیگانه که آتشنا بر آید از سینه هزار جا بر آید صبر همه یوسفها بر آید پیر این گل قضا بر آید خون رول ما حنا بر آید زین سرو که از سدا بر آید خورشید کم از شهاب بر آید بشکست کمر صد ابرامه</p>
<p>با عشق صلاح بین ظهوری تدبیر خرد خطا بر آید</p>	
<p>آنکه بهرت نظیر می آرد همه شیر افکنان آهورم قدر اندازفت را نامزم در دل گل زندگ بلبل سینه گیرائی دمه دارد خواهم اندوز عافیت تارود شاه واسه گزید سینه ما</p>	<p>هم ترا در ضیاع می آرد ترک چشمیت اسیر می آرد از نگاه تو بنده می آرد ناخن از صغیر می آرد نفس ناله گیر می آرد همه شب آه قیر می آرد کز جگر با سر بر می آرد</p>

	مقرر و دیده با سینه مایه در آن	هر چه جز حق حقیر می آرد	
	مغز می پرورم ظهور می آرد	باو کوئی غیر می آرد	
<p>روندگان نظری از نشستگان دارند درنگ گرم روان تاز بانه بر قست قرار و عهد قرار می زیقرا را نیست روندگان رست تا در منزل کدام کار که بی برگشت سامانش ز آفتاب جالت نظار و دیده شود که حال شیفته حالان بطرای تو گفت</p>		<p>کلید هر در نکشاده بستگان دارند دو ال سخت روی پی گشتگان دارند دل درست همان دشگشتگان دارند که فرق بر قدم پی نخبستگان دارند چه شعلهاست که از خویش بستگان دارند نگاه تیز بچشم بستگان دارند کیح و تاب بر آتش نشستگان دارند</p>	
<p>لعیش هر ظهور می چه خوش گرقاری به دانه دشمنی از دام بستگان دارند</p>			
<p>عجب کز غمکشان با هم در افتند دمی با نیست خورد از همدانش فلک خواهد که با او در ستیزم چه راحت که ریزد سینه بر هم لبسیرانی رسد لب تشنگان را بر فرستی جام غم او چه غم شرمزدگان زار سم نیست</p>		<p>مگر با هم برای غم در افتند چه محرومان که با محرم در افتند ولی با کم فروزان کم در افتند جراحتا که با مرهم در افتند اگر با کوثر و زعفران در افتند گدا عیثان لعیش هم در افتند که غمها بادل خرم در افتند</p>	

<p>دست دارم که خوابان بر سر او</p>	<p>که تقسیم دل با هم در افتند</p>
<p>ظهوری عاشقان را عالمی هست کجا با مردم عالم در افتند</p>	
<p>بهو حیش چمن شیرین ندارد ز چشم تر کشم صد گریه تلخ برای دوست لطف و مهربانی چنین مشاطگی هرگز که کردست چرا پرویز را آورده در شور نخواهد بود ذوق صلح در خلد بخش چینی اگر فتم جادیرین کوی همان بی طاقتها از مودم که بستر گسترده بهر اسیر</p>	<p>بین اشکم فلک پر دین ندارد لبش یک خنده شیرین ندارد برای خصم شمشیر و کین ندارد نگاه هم طالع تحسین ندارد اگر با کوکب شیرین ندارد ز جنگ ابروی حوران چین ندارد گلستان ارم گلچین ندارد دل من طاقت تسکین ندارد که خریاز و می خود بالین ندارد</p>
<p>ظهوری در غیبتی مرد شاد است که مرگش خاطر غمگین ندارد</p>	
<p>چه خوش باشد که از تار یک جانی سینه کرده بزیورهای فقر باطنی طاهر و سیرایم تعریف بلند بیای بستان خطبه خوانم نگردم که شرح ناز کیهامی خوش پوشان ز سودای محبت سودا را با محبت را</p>	<p>بتابد صورت معشوقیم آینه برگردد آبادی کشد ویرانیم گنجینه برگردد اگر از منبر گردون گردان زینت برگردد رود و دیار بگردار خرقه پشه برگردد زبان کینه هم آخر با اهل کینه برگردد</p>

کند پر صبح شنبه سال و ماه می پرستان را	به شکیبای ساقی گرشب آوینه برگرد
چهارگید شکر بر کام تلخ چاشنی گیران	مشاؤ الله اگر ز هر تو از لوزینه برگرد

ظهوری در طریق کاهرا می نعل و آژون زن	
بعیش تازه افنی گر غم دیرینه برگرد	

لاله از شرم چهره رنگ نهاد	شکر از شوخنده تنگ نهاد
هر کجا و هه و و دستی داد	وایه در جیب صد درنگ نهاد
روزگار ست پیر و خویت	صلح را پیشکار جنگ نهاد
در فراخی ننگ جدا پنجه فراق	بی تو در سینهای تنگ نهاد
پروژه در درایسم نبرد	در جگر زور تاله جنگ نهاد
عشق هر جا که شد تجلی سنج	تیراز و رطور سنگ نهاد
بار در و خمیده پشتی ما	نالها و رنهای چنگ نهاد
صیقل گیریه را بکار برد	هر که آینه بزنگ نهاد

از ظهوری زیاده زمین مطلب	
شرم ناموس و نام تنگ نهاد	

آن گنج نجویم که بوی پیرا در آید	وان خواب بخواهم که با فسانه در آید
انگشت اگر باده که در شیشه ساقیست	بس تو به که چون باده به پیانه در آید
این چاک که انداخته پیر این فانوس	از جانب شمعست که پروانه در آید
زمار شمار همه کرده خنج تسبیح	همراه تو گر کعبه به بتخانه در آید
از ننگ باب و م تیغش نتواند	مرغی که بدام تو پئی دانه در آید

از منصب مر حلقه خویش نفیتم	هر چند بزنجیر تو دیوانه در آید
در آرزو داشتلم تو به خراب است	بزرگس ساقیست که ترکانه در آید

بر خیز که جان رخت برون بر و ظهوری	
چندانش نگه دار که جانانه در آید	

دلهم ز ناتمام سووگی بشور در آمد	تر داغ طور جگر طلبتی بنور در آمد
نشانه ایست که اقلیم قمر نیست نکران	اگر شکوه سلیمان بچشم مور در آمد
برای بی امکانت خوان شهید منشا	چه لذت نیست که کام تبلیغ شور در آمد
در هر گوشه چشم آه عاشق تلخ	ز خنده نکین گریه ام بشور در آمد
دی چون نیست وز گشت بعد تفرع و زار	چرا بنحاطر یحارگان بزور در آمد
لب از حدیث بهشت وصال در نیاید	اگر بکام وز بان گفتگوی حور در آمد
ز ناز اوست نیازم چنین دل نیازم	به بین چه غنچه نماند باغ و در آمد

وگر میباش حقایق بکوی عشق ظهوری	
که راز با بسراپرده ظهور در آمد	

از غمت در دیده هر کس نم کشید	شد جگر با لفته هر جا دم کشید
آنکه این دم داد تیغ غمزه را	راحت از زخم تو در فرم کشید
هر که بزرالتوی مشق غم نشست	خط برفت خاطر خرم کشید
جمله را از خویش دانه نیم پیش	بار خاطر مانده کی دل کم کشید
جان فدای آهوس صیاد گیر	رام گشت و صبر زادر رم کشید
عشق یاران جمله غم در دل کنند	شاد و مانان آنکس که دل در غم کشید

آب خوابد بر دهر از وصل یار	چشم تر خوش گریه را در کشید
دید با در گریه محشم سحاب	خوی شان عشقت بر رو کشید
مستی شاهانه می بخشید عشق	نقش جاست بر نگین جم کشید

بچ تنبلی ظهوری رانشد

اینهمه کز دست این مردم کشید

امام شهر لیسر چشمه می تو و صنو کرد	نهاد قبله بیک سو با پروان تو رو کرد
ز چهره پرده بر انداختی بدیدن مارا	نماند جای تماشا ز لبس نگاه غلو کرد
بنو بهار می روی تو لاله رنگ بر آورد	بچین فشانی سویی توانه دعوی یو کرد
حریف سینه دریدن کجاست جیب پرست	که تارهای نفس صرف گفتگوی رفو کرد
نم تراوش خون لاله از گلم بدماند	بیشود در رگم این نشتری که غمزه فرو کرد
دل خراب چه آباد می ذخیره نهاد دست	نکرد گنج یویرانه آنچه عشوه باو کرد
برای طره گره خردم نگشت پسندش	بنازم اینهمه دلا که او بدست فرو کرد

بود اینهمه بازندگی گمان ظهوری را

ز حزن بازی شهاب حریف را بچه رو کرد

غم آستان بهم چون جام بخشند	دو عالم را برشته کام بخشند
هم از تار نگاه خود بخوبان	برای لبستن خود دام بخشند
جگر جوشی نزد نا بخت ماندم	مگر مارا باه خام بخشند
در ملک لقاات از رهروان نیست	اگر صد کعبه در هر گام بخشند
بر آساید فلک از بقیداری	اگر بیلا قتان آرام بخشند

<p>چه کارم جز دعای خود سری چند بنی از من سجودی چشم دارد زهی همت که بی تابان بقا صد</p>	<p>که صد نوت بیک دشنام بخشند مگر پیشانی اسلام بخشند جواب نامه و پیغام بخشند</p>
<p>ظهیری ساق کن خود را عجب نیست نخم در روی کشان گر جام بخشند</p>	
<p>بتان قتل اسیران کام دارند همه دارند تنگ از مهر بانی منیدارند چون پاس دل کس منخواهند اگر خود را دل آرام چه شکر بافتا دهند از نظر ما کدین گاه هست از انو نگاهان پریشان طره کان از دانه خال روز و هفته بیرون رو گاهانت ز قبض و سبط شاقان چه بچرخ بیازار اثر ار باب عزت سپه روزان خورشید سرائی</p>	<p>چون غلطیده هر کام دارند همه در یوفائی نام دارند چرا در بردن این ابراهم دارند چنین دلهام چه بی آرام دارند بآن زهری که در با دام دارند برم کردن چه شیران رام دارند جهانی مردک در دام دارند فراخ از شکوه ایام دارند غم خاص و نشاط عام دارند و عا بیسانه دشنام دارند نظر یا بر کنایام دارند</p>
<p>جواب قاصد ان مهرزبان نیست ظهیری را همه پیغام دارند</p>	
<p>بدامانی که با چاک ز شوق در نمی افتد</p>	<p>گذارد رشته مرهم ز نوگر در نمی افتد</p>

چرا بر مدگر از رخت بماند فویش خواند
چسبست از خیال حور همان جمال تو
نه خون گرمی ز غیر آید نه از من جاشنی گری
منگویییم که صید فریبم لیک بقدر دامن
چه نزدیکیم بیان دادن بی اندوه و تروکان
ازین سوزی که در مغز جگر دارم عجب دارم

عجب دارم که تیغ نازت از جگر بر نمی افتد
نگاه داشتند و مدار بر کوثر من افتد
کس در آتش و پروانه در شکر منی افتد
که نخچیر شکارستان او را غری منی افتد
منیب دارم چرا دوری ز عالم بر نمی افتد
که گاه گریه از مژگان چرا اخگر منی افتد

خجوری جان باید طلب در آئین دارد
چه مانع امتحانی را گرت باور منی افتد

ز سر تا پای دل گشتم دلداری بخین باید
سایه هر دو عالم رنجت در بازار و کویرم
زهی طلعت تجلی خیز شد چشم تماشائی
شیدن در نمک پاشیست زخم سینه میاید
بیرون آورده عوفا خراش گوشه گیرانرا
هوای در سرم افتاد از شمشاد بالا
بان خنانه پردازی چه سود از سر برافتم

نخچو اسیم ز غم هیچ غمخوار اینچنین باید
نیز ز غم نازش را خریدار اینچنین باید
نظر با جلد خشان گشته رخسار اینچنین باید
شکر گردیده آب از شرم گفتار اینچنین باید
لشت جلد با پاست رفتار اینچنین باید
یک خس صد ارم طوبی هوادار اینچنین باید
چگونه شکر ساقی لطف شرار اینچنین باید

زیاداد و نگارستان بسیر خاطر آوردم
خجوری ساده آینه پر کار اینچنین باید

لشت شست پیا شد لکالو اینچنین باید
دو دستی داد محنت در فراغ و راحت دارم

خموشی مست عوفا شد سیاه اینچنین باید
طلبکار بلا کم عافیت جوا اینچنین باید

بیت کسب خواری کن ترا اگر احتیاج نهد	لبه الیه بر شامم و خاکه انجبین باید
ز کام مغزی چنیدم بهامی سنبستانی	و باغم عطف تا آرزو بخواجبین باید
بیت آرم دل جمعی کنم وقت پریشانی	پریشانی بنار و بلو و خواجبین باید
بدعوی گاه غنایان چه رو عشوه زانرا	نگه گردست پشتی بر می رو انجبین باید
بنگام عتابش کی توان گرم تماشا شد	نگه چون موی بر آتش فتد خواجبین باید

بشقتش صد زبان کرده ولی آخر دو عالم را	
ظهوری از نظر افکند بکرو انجبین باید	

گذاری برگستان تاکت پایت چمن بود	بخزیک صبا پیشت زمین شاخ سمن بود
بجائیدن ندا دم پیشت دست از سرو بالا	که نتواند کسی خر غنمش سبب ذقن بود
باغوشم باغوش از قبا نزدیک تر آمد	برودوشی که نتواند دورش پیرهن بود
کند انگشت چرخ شک تار عمر ما کوته	خم زلفت در آزش را اگر گاهی شکن بود
تراکت بین که خاشاک که در کوبش صبا چنید	بدوش آرد به بستان و دیگر نشترن بود
شاگم از نسیم عشق بر گلشن دیدم دم	عجب گر باد دیگر غنچه را کنج دهن بود
خوشا افتادگی کردم بدو حاصل سرفرازی	که خاک بگذارش سایه از بالای من بود
نهی لذت هوس بر تلخی از شیرین دمازد	که نتواند لبش را در سخن گفتن سخن بود

ز دیدار تو پر خود دست بازاری به بیانی	
ظهوری ساعتی صد بار چشم خوشیتن بود	

تا بطرف چمن خسته ارم نکرد	جلوه بر نارون حرام نکرد
یک تمنا نه بخت سینه گرم	که دل از آه سرد خام نکرد

<p>بے بریدن نمیتوان پیوست نالہ و شکایت دل را تا که دکان اشک در کف بود وود آه تم کجا شرار افشانند بایچ تلخی ندید طالع شور طالع من پدر چو دید مرا چمن داشت عیش رنگین چیست در حرم بر داشت تیغ ازارتا قاصد امید با کهن گردید</p>	<p>تا که رم نکرد رام نکرد نفس سست رگ تمام نکرد وید و خوابی ز بخت دام نکرد که سحر بانشار شام نکرد که ذخیره بر اسے کام نکرد از بر اسے چه عشق نام نکرد خون دل به چکه پیام نکرد غمزه بر صید خود حرام نکرد گوش و لب نو بر پیام نکرد</p>
<p>چون ظهوری کدام شکر کنم از جفا و ستم کدام نکرد</p>	
<p>کار عاشق خام از صبر و تحمل میشود خار صد و شست ریاد ز خرقه پشمینه بود جانب من گرنه بیند غیر خوشدل میشود داشت مجنون از جنون در عاشقی نالایی و یا چنین دیوانگی عقل معاشم را به بین</p>	<p>بیل آری از فغان و ناله یلین میشود بخت او که ساغر شرار گلگل میشود صد نگه چون جمع گردد یک تغافل میشود مایه دانگی سودای کا کل میشود نقد تقوی صرف ایام گل و گل میشود</p>
<p>یازکش پایی ظهوری وصل شک او دشود چند روزی گریه ساز می باحتیل میشود</p>	
<p>خوشا روزی که عطری در شام جان باخیزد</p>	<p>بخور محمد دل پدران زلف و و تا پیچید</p>

نماند چون گریز و از لبت ای ناصح این غوغا کجا تدبیر را ماند مجال چشم و اگر دن زده مهر خموشی بر لبم چشم سنگو غزالی کز نگه دامن دل و ارستگان باقد گر ایناری نشاند ساعی صدار قاصدا چه تنگم میکشد هر لحظه در آغوش در داو	ترا بگذاشت اگر در نگاه آشتی بچید چو فرق عافیت را غمزه در تیغ بچید که وقت گفتگو صد داستان در کای بچید مگر برگرو نش روزی کند آه ما بچید ز بس امید در غمت آمد ما بچید نیارم طوط برقی را که بر شاخ گیا بچید
--	--

به بین در نا توانیهای من ای درد طغیان
ظهوری تا بکی برخویش از درد و آید

غیر از تو بی وفا کسی این جفا که کرد بید روی تو میکنم در داندکی برگز کسی هزار دل و دین شد است تتمت زبان عیب حسودان بریده باد ای گر مخوی غوغا به بیگانگی مباش گر عططره تو نیشاند و امنی گفته اند ز گردش چشم تو خیره ساخت یارب که بیند از دل بیرحم خویش خیر	اینکه میکنی تو باهل وفا که کرد ورنه برای درد تلاش و واکه کرد بیرحم من نگاه ترا این بها که کرد در زخم عاشقان سخن بدعا که کرد با سینه داغهای ترا اشتاک کرد این نافه بحسب شمال و صبا که کرد دل را چنین بعبودیت و یا که کرد این داغ نذر سینه افکار ما که کرد
---	---

صحبت خیر باد ظهوری مشکفته
و شام مفت نیست هر شب دعا که کرد

زور بازوی غم به نجبه دوید	در گریبان در بزم سینه درید
---------------------------	----------------------------

کرده در خنده گریب اسرافنی	گریه از دیده انتقام کشید
میزند چرخ خنده بر روزم	گرنه دیگر حسد نمیخندد
میخوای گریه برده ام بسفر	جان ز تن چون وداع میگوید
گریه بودی امید ویدن تو	که در روی زندگی میسید
صبر نخبید شد درین آشوب	دشت دشت از قنای سینه سید
گشته افسانه حرف روز سیاه	این فسون بر سپیده دم که مید
گریه کرد و لبینه داد فرو	صبح هر خنده که در لب چید
سود آنکس درین معامله کرد	که معانی بعد حیات خرید

گریه حسرت ای ظهوری چند
آرزو با همه زدیده چسکید

از ان عارض لطافت میتراد	وزان قامت قیامت میتراد
به نیش غمزه دل در خرید است	ز ریش سینه راحت میتراد
سخن از حرف زهرش پشت افکند	ز گلبرگش طراوت میتراد
ندادم آب چشمه از حباله	باشک از دیده حسرت میتراد
سجودش بر جبینم مهر نهاد	بجوی از جبهه خلبت میتراد
گیاه خشک سال دشت فترم	زابر جود منت میتراد

ظهوری صاف خواهد شد که از خود
بگاه عسکری حاجت میتراد

بیار آن مهر خود بر من که گریه کنی بنشیند	بیشان داغ غم بر دل که نقش سینه بنشیند
--	---------------------------------------

<p>ز بیم خود و لعیب زنده پوشی بر مخیر انم چه شکر لذت تلخی بخت شور بر گردد یکه بر خیر از بهر تماشای جمال خود دل اسال از برای صافی خود پوشی و ده ازین مخزن کشیده کرد کسب از صحبت زندان</p>	<p>نمایان تر شود اطللس که با شمشینه بنشیند شیرینی اگر زهر تو با لوزینه بنشیند که هر سو بر تو صد طور در آئینه بنشیند خوش آن کز توشینه چون می بارینه بنشیند عجب کز تنگ دیگر سلوی آونیه بنشیند</p>
<p>ظهیری بر در دها برای گنج سیگردد مگر چون مهر روزی بر در گنجینه بنشیند</p>	
<p>تا هواسے تو برد ماغ نزد برایا غنت چنین که تقوی زد طالبت در طلب بجز رسید پذیرفت گونه مستیش آه تا عنبرین طناب تافت سینه خامست در رفوکاری</p>	<p>لب در داستان باغ نزد سج پروانه بر چراغ نزد پایسنگ ره سراغ نزد هر که در خون دل ایام نزد نکتهش خمیه بهر دماغ نزد بر حکر بخیرها سے دماغ نزد</p>
<p>همه از در در غم ظهیری گفت حرف آسایش و فراغ نزد</p>	
<p>ز آشفته خواب دیوانه گردد زمین جگر از خراشش فغانم ازین خوشتر شعله سیری ندارد نشان سرافراز می افتادگان را</p>	<p>اگر حرف زلفت تو افسانه گردد شیار است داغی مگردانه گردد که تا صبح دنبال پروانه گردد گدای در عشق شایانه گردد</p>

<p>زیگانهگان شو که هجانه گردد که خوابت به بیداری افشاد گردد</p>	<p>چه جوی درین کوچه مندی تعلق با فسانه من مکن گوش ترسم</p>
	<p>ظهوری شود آشنادیده وقتی که از دیدن غیر بیگانه گردد</p>
<p>سرانند از نذر خنجر بر ندارند چراغ از راه صحرای بر ندارند که در غوغای محشر بر ندارند بجود سرو و صنوبر بر ندارند چو از جوی خنجر بر ندارند که از راه سکندر بر ندارند که کام اینجا بشکر بر ندارند که مرگان تو نشتر بر ندارند که خونها هر طوط سر بر ندارند</p>	<p>سران در رزم مغفر بر ندارند شررسان شعله گر خورشید بارد شود بالین سری را آستانش سخن بر سدره و طوی است زان قد از ان آبی که حسرت کش شود خضر بلک خود سران بیداد پید است بشهر شور بختان شیر خوردم رگ جان چون نمیکامی بفرما گذشتم از دلت این راه بکشا</p>
	<p>ظهوری شکوه خوش باشا و گرفت ز خنجر این چنین بر بر ندارند</p>
<p>خون کف جوشی برون آورد مارا گرم کرد جلوه طوبی خنک سروی گیارا گرم کرد عذیم جرس شیشه عشق گدارا گرم کرد حسرت دشنام جوشی زد و عارا گرم کرد</p>	<p>داغ جا و مغرول میخواست جارا گرم کرد کام در زهرم فروشد لذت شکر گرفت مرحمت بین ذره می پرو بیال آفتاب دوق غنیمت بیح پاس خشت آن لب نداشت</p>

و اینها

خوبنهای اخویش بر یگانہ ریونم روز و حشر چند میدانی که خواب تاخت خواهد نرم شد تا بسوسن بهر و نشید از دلها و خیسری نالہ را از جہان خویش کرد آخر اثر در گلستان بر گل صحبت نشینم از غبار خواستم آیام را کرد دست زخمی این چنین تا دمان کشور و اعطاد صفستان بهبو	کز برای کشتن من آتش را اگر م کرد مژده ارباب و فادش جبار اگر م کرد عشق و کانداز بازار حیا را اگر م کرد دود میکرو آتش در روی دوار اگر م کرد لفس اخگر شدت آتم صبار اگر م کرد جوش من در عافیت جوی بلار اگر م کرد قلقل می از گلو ساقی ادا را اگر م کرد
---	---

میتوان زد جوش مالیدن ظهیری گوشه
آگاه را بین چون بکاهش کمر بار اگر م کرد

لائی خواران عقیق رویانند پیر میخانه بین و بیکر گانش تفت جانان کنند شعله بجام واعنی واوه اند و کم هم نیست راه گوشم همه خراشید است در گدازم رستم مدعیان	خاک خسیان عبیر بو مانند سرخ رویان سفید موانند گرچه با خضر هم سبب موانند این حرفیان ز باوه جویانند چند گویان درشت گویانند نرم چشمان چه سخت رویانند
--	--

مان ظهیری بگریه کار افتاد
پاک بینان نگاه شویانند

می عشقم از چشم ترمی تراود بزهرش مگر برگرفتند کام	زمانیم حسن از نظر می تراود همه از زبا نم شکر می تراود
---	--

چه کاری نکرد دست فدا و مرگان	زرگ سونش نیست مینراود
چه خوش ناخنی بند کرد دست درش	زاله خراش اثر سے تراود
چه پروانه از شعله بر میفرود	لقن جانش از بال و پر میراود
دران خط خطا مان از اسیری	که خوش به تیغ خطه میراود
بگو قاصد اردانی این طرز باقی	زالال اثر از خبر میراود

تاشای آنروی کردم ظهور می
طراوت نگار لطفه میراود

ببخش کس از خاک سر بر ندارد	اگر تیغ تو سر و گر بر ندارد
همین عیب دارد که خود نمائی	که انداره هر لطفه بر ندارد
سیاست زهرش برای چه شکر	طاوت ازین بیشتر بر ندارد
چه مقدار شرمند میخورانم	عجب گزین اینقدر بر ندارد
مرا هر وقت نیست در گنج کاوی	شیندن بی هر خبر بر ندارد
آن سعی در صیقل سینه دارم	که شام صفای آسم بر ندارد
با فتاده میرسد سود کوشش	که جز یوید زاد غنم بر ندارد
بر و باد عرض فروش فغان را	لقن تا خراشش اثر بر ندارد
اگر نه نظر اسپندی بسوزم	که داغ تو چشم از حکم بر ندارد

در کام سستی بروی ظهور می

یقین که جز زور زبر بر ندارد

مانده باقی اگر جفا می چند

دام خواهم نه خود و فانی چند

<p>گشته مارا قنات صد بار مدعی یک نگاه غافل گشت کرده یگانه ز آشنا یا نم ساتی ما بخالفاه نرفت مطرب ماهه حجاز نزد سیر و گرچه میر قافله پیش مرحمتای در را اگر انیست</p>	<p>چشم و ابریم خونهای چند عرض گردید مدعای چند عشق یگانه آشنای چند لامی بالا نشد و امی چند مانده در کعبه پارسای چند هست همراه ر و تقائی چند پیشود رشک کش دوائی چند</p>
<p>از دل تیره ظهور می کرد صبح در یوزده صفائی چند</p>	
<p>جان را جانے بتن در آید در سخنم بوصف رویت از فکر قد تو سرو و شمشاد در باغ همه بهار روید ره باشد اگر بدید عشقت عیب ست مباد آفت جیب</p>	<p>یادت چو بیاد من در آید پیرایه صد سخن در آید در سینه چمن چمن در آید کنز خارتو یا سمن در آید بس شیخ که بر همین در آید چاکه که بدو خشن در آید</p>
<p>از عیش بر آندم ظهور می باشد که غمش بمن در آید</p>	
<p>عشق پرور هو سس نمیداند لبیسل و قفقه گل و گلزار</p>	<p>لا به ملتس نمیداند سخن خار و خس نمیداند</p>

بال طوطیست در شکلیه ورد	زاد رخ رنج قفس نمیداند
سید پنجبیر شیرینخواهد	شاهبازی گیس نمیداند
تکاست آرزوی غواصیش	هر که پاس نفس نمیداند
آخرین گام اولین قدمست	راهرو پیش و پس نمیداند
ناله از سینه خسریده روی	که زبان جر سس نمیداند
دل ماهر خویش ساخته صفت	مهربانی بکس نمیداند

شد سراپا هوس ظهوری لیک

گر بپرسی هوس نمیداند

در لبیت حرف من نمیگنجد	کلام در سخن نمیگنجد
بامید اینقدر نزیست کسی	بیش ازین زیستن نمیگنجد
هجرت آنجا که عرض جا به دهد	مرگ در جان و تن نمیگنجد
در غمت آنکه میرد از شادی	لاشه اش در کفن نمیگنجد
لب بر افشای راز قاذوسیت	سخنت در دهن نمیگنجد
یک سخن از توطیح گردیدست	در هزاران سخن نمیگنجد
در نگاه فتادگان قدرت	جلوه نار و ن نمیگنجد
گل خارت بهار بر سر زد	خسری در چمن نمیگنجد

خوش قوی پنجه است بازوی عشق

چاک در سپهر من نمیگنجد

عاشقان چون نظر بر اندازند	پافتارند و سر بر اندازند
---------------------------	--------------------------

<p>بماشای چشم اشک فشان پیوه شب بیاد دامن آه حسرت غمزه چون خورند فرو کوه را چون بلاله بپرازند آوج پروازشان اگر یکمال از سرفوق سر بجای کلاه</p>	<p>لحنت لحنت جگر براندازند از جمال محسوس براندازند بنفس نیشتر براندازند خون دل تا کمر براندازند نرسد بال و پر براندازند در لثا طخیر براندازند</p>
<p>چون ظهوری در آرزوی تبار اشک رشک گسر براندازند</p>	
<p>ز داز شرر آه شیم مشغله چند از بوی شراب تو چنین مست و خرابیم در بیج گهر خاطر سودا زدو گانت در بجز تو بسیر و ن جان بدعت مابود ویران شده دل کلبه دوری نکند طرح در دشت طلب گرم و دانست که از برق از خشک لبانت فشار بند و رین راه فصلی بسرایم ازین قرب که ماست</p>	<p>باشغل غمت فارغم از مشغله چند کولقیب در بر من موحو صله چند آورده خیال تو فرو قافله چند داریم زد بستانگه خود گله چند تا صرف بنایش بکنی سلسله چند در هر قدمی پیش قدم مرحله چند در آب نشان بر کف پا آبله چند دانیم میان گل و بو فاصله چند</p>
<p>بر بخت خرد چندنی گوش ظهوری از علم محبت بیشتر مسئله چند</p>	
<p>در دگرش صاف جام ما نخورد</p>	<p>ننگ ساعه بنام ما نخورد</p>

برتن از قهر چرخ مو شده است	دشمنه انتقام ما نخورد
میفرسند اثر بناله پیام	گوشمال پیغام ما نخورد
بر نیاید دل از هوس بختن	جوش از آه خسام ما نخورد
داد پیس این نسیم ز نیم	نارینه گر مشام ما نخورد
دانه پاشی نه آتچنان و نیم	که ملک بیچ دام ما نخورد
فوج اندوه مانند دینک	تکیه از دحام ما نخورد
مهر مایه هوس دارد	حسرت پاسبان ما نخورد

چون ظهوری گدای میکده ایم

کیست حمی بجای ما نخورد

فرقم از تیغ چرخ و نخورد	نترند روزگار تا نخورد
بحر لیغان نقش باز یگو	ساده باز از کس دعا نخورد
گرنه بیگانه گو می گردد لب	حرف بر گوش آشنا نخورد
منغان فکر دست مزد کنند	جز گداز خم خونها نخورد
نقش لبتیج بر نقش نه مند	گر شراب تو پارسان نخورد
زود پیش کار رسوائی	از ملامت اگر قفا نخورد
خولیش رامست اگر نخواهد باز	می بیاد نیاز ما نخورد
نبد گردید ناخن خن و خار	نیش ریشی رگ صبا نخورد
عجی نیست زین نفس کم مرست	گرا جابت دم دعا نخورد
میشود تیره بخت ترا از زانغ	استخوان مرا باها نخورد

<p>ریخ آلودگی کشیده و لم گشت طایر خضر میل بقا قدم راد روز ده سپرست</p>	<p>غنم آلودگان چرا نخورد وای او باطن فنا نخورد ارتا گزرا بنده نخورد</p>
<p>بیم خوش افکنده غم ظهوری را اگر از دستگیر پا نخورد</p>	
<p>در ابرو کسی اینقدر چین نخیند قیاسی ندارد ز مهرم چه پرسی تو پروا نداری که بر من بخندی بکسیست مهرم درین رستبازی تذرو دل من نیارده بخت اگر زاری بیل نیست ترسم نپراستی اگر شیشه نیارد بهیستر چو افتد کس از برایم نذار دمی آنکه صد زخم بیرون چنین خال کان شوخ بدکیش دارد</p>	<p>چرا چین در آن زلف بشکین نخیند کسی مهر در دل به تخمین نخیند چرا بر زخم گریه پر دین نخیند حریفی که در صحرای فرزند نخیند که پروا از دیو بال شایین نخیند گلایه برگز از عمر گلین نخیند صبا عطر در برگ شرب نخیند بخیر خسته آن کوی بالین نخیند ز تندی با فسون تحسین نخیند چرا داغ بر سینه دین نخیند</p>
<p>ندارد ظهوری بهر اضطرابی که در خاطرش وصل بشکین نخیند</p>	
<p>ولی دارم که روان تیغ دلیر برگرداند سپاه خنده را غیر از بریت نیست در پناه</p>	<p>چو به مرگان در افتد رگ ز شکر برنگرداند براه افتاد اسلیم گریه شکر برنگرداند</p>

که دیدست اینچنین مصیبت قدرت آنزوت این
 ثبات دیگر از بهر قرار و عهد خود بردم
 ز گل زیباست درس بازی بلیل ز بر کردن
 نباشد حشمتی در حسرت که تعلیم پوشانش
 خلک بیوده گاهی در پی افتادگان افتد
 بفانوس احتیاج نیست داغ سینه نشان
 نبودم آگه از لبهای خشک و جلد و چون
 کجاست در من های و هوای شهر و کوگرد

که زخم فریب از تخیل سر لاغر برنگرداند
 مگر عهد و قرار خویش دیگر برنگرداند
 بخریک صبا آخر ورق گر برنگرداند
 گدای کوی عشق از سرگرافسر برنگرداند
 ز شیر خویش مار اسیر اختر برنگرداند
 چسراغ تنفر و زم که هر صر برنگرداند
 و گر سیلاب حسرت دیده تر برنگرداند
 ز غوغای خودم غوغای محشر برنگرداند

ظهور می شاد ازین شادابی امید خود میری
 که ساقی خشک لب مار از کوثر برنگرداند

ز شمساد بلندش جلوه های سدره نیست آمد
 کهن شرط نیاز و ناز نوز شد در زمان تا
 خمار از مغز من طر فی نه بست و هم نمی نبود
 بدون کردم ز خلوت خویش اینکام محبت شد
 بخت خویش نازم نسبتی کردم دست آخر
 حقیقت فرخ و اوج جوش را یکپایه شب
 سیراه تند سیل مایه صافی چه میباید

سخن میرفت از رویش سخن برمه پست آمد
 چو دادم دست پیمان یا دم از عهد است آمد
 از اینجا مست خواهد رفت از اینجا هر که مست آمد
 ز خود در حبست و جو برخاستم وقت نشست آمد
 جز لطف پر گنجش دل بکار صد شکست آمد
 اگر یابی تفاوت فکر هست کن که پست آمد
 بنای توبه بر ندان که لاش پاشی پست آمد

ظهور می پای خور دی توبه شکستی غلط باشد
 نهالستی غنیمت کاینچنین ساقی بدست آمد

بداغ سینه دادی منی بر سینه میباید	لجبیط را از مهری بر در گنجینه میباید
تماشای نزا کتای عکسش وقتی دارد	جلای چشم دید و صافی آئینه میباید
بکار مدام تو کس مژدی میخواهم	دستم نعلیم آسایش دل بی کینه میباید
ز اخگر عشق در معانی پروانه نقل افشان	مکس را بر سر خوان هوس لوزینه میباید
بنقوبی که مستان روز خود دانند شنیده را	بمی شکایت زاهد در شب اودینه میباید
بشیخ نو در آمد اتفاقات کینه رندان زمین	پر برآمد برایش با و ده پازینه میباید
گزید چشم بدور پی میاد اطللس بزازانرا	دعای صاحبان خرقه پشمینه میباید
باین کام وزبان نتوان فغان نامه پروردن	ز شوق داغ خوش داغی ظهوری سینه میباید

خطیبم در شامی شاه لوزی خطبه میخواهم

بنای منبر از افلاک این نه زینه میباید

بزم عشق تو فاعظایه میگردد	چه دیر کرده می دیر ساله میگردد
بگلشنی که گذار تو نو بهار افتد	نگاه بوی گل و رنگ لاله میگردد
رسانده جبهه بداغ تو ماه میرسدش	زیب ندگی از طوق باله میگردد
چرا بخوان گدا این چنین بنالد دل	برای داغ تو خود را الواله میگردد
بشیخ غم لب خاوش دفری دارد	که متن بر تنش صدر ساله میگردد
ببوی سنبلیلهش جهان خشن گردد	کسی که دل بر مشکین کلاه میگردد
بخواجهی نهیم سندی که منید گیم	قبول کرده و بختم قباله میگردد
به پد که نظر جیت عارضش تورک	که پر توم و خور را به باله میگردد
شکست طره ساقی بنوبه ام بر خورد	عشق عهد درستان بیاله میگردد

	<p>ز کار عشق و بیخون جمع میشود خاطر اگر خویش تلوری حواله بگیرد</p>	
<p>حدیث دلخ چه گونی نشانه میخواهند امید هست که راحت نشین شود خاطر کرشمای خم ابروت کمانداران خوشا تغافل سودای عشق و پردازان شنیده همکس با و شاه وقت خروست ز با نیای تری ذوق دارم امو مطرب بسادگی که از ان قوم نقش خورده پیش در معامه بر چین سپاه و خواجہ کے</p>	<p>ز آه گرم چه لاسه زبانه میخواهند که داغهای تو در سینه خانه میخواهند ز جان نشانه و از دل نشانه میخواهند برای دیدن پنهان بهانه میخواهند ز بند و طوق اسیران ترانه میخواهند برای خشک نشاطان ترانه میخواهند که خویش را بد و رونی یگانه میخواهند بآن متاع که اهل زمانه میخواهند</p>	
	<p>معاشران تلوری از بخت بیداران برای خواب تلوری فسانه میخواهند</p>	
<p>خوش آن مرغ گزاشیان برنبرد نفس را پرواز افکند حرفت بیستان بروم رخ زرد خود را کند شعلای درونی کبابش نگویم خطر با سس دیوانگان را رمیده و لم لیل گلبنه شد کجا شمع کوید و ریای کوبی</p>	<p>ر بربت اگر خولفتان برنبرد چرا قصه از داستان برنبرد که از ترس رنگ خراب برنبرد ببال نفس گرفتن برنبرد که روح از سر عاقلان برنبرد که از راندن باغبان برنبرد که پروانه دشتک نان برنبرد</p>	

عجب باشد از جذب عشق زلیبا بجلدی کبوتر کنم قاصدا را کمن ژنده خویش را می پرانم	که چون گرد خود کاروان برنیزد پیامم اگر بر زبان برنیزد نوی ز اطلس و پریشان برنیزد
سبک و حی عاریت کن ظهوری زهی تنگ اگر تن چو جان برنیزد	
دلم را یمن مهر از کین برآورد بزرگیهای عشقم تربیت کرد ز حشمت آسمان بستر خواهم شمیم نشتن زار گریبان صبا در سبیل آن طره عیب ز رویت داد گل تربیت دفتر خوشا کنج شکله نخت هادشت شب هجران ز لب اختر شمر دم چه غوری چشم تر در گریه کرده است	جهنم را بلطف از چین برآورد هم از خردی مرا انگین برآورد بر آیم آستان بالین برآورد ز مغزم خرمن نسرین برآورد ز هر چین تافه صد چین برآورد که فال بلبان رنگین برآورد شکارت شد پر شایین برآورد سیر شک از چشم تر پر دین برآورد ز خواصان که در چندین برآورد
ظهوری دماشی کردش یائین اگر دشمن دم نقیرین برآورد	
رفوراسبتی هرگز بجنب من نمیشد مل خاکستم در سایه دارد توده سبیل سرازا میرود در زنگاه عشق یا از جا	چه کار آید گریبان که تا دامن نمیشد اگر نیست گلشن در جهان گلشن نمیشد بجز زخمس خبر بر مشغور و جوش نمیشد

<p>نخ اهی بدست آورم بخورم و در دست بجای و بلفش حرف تنها از زبان مرغم ز رشک غیر دل ابار داغ غم نمیانم جگر مومست تاب آتش دوری کجا دارد زور تا در نیایی روشنی بر شب نمی افتد حنای از گل قریب که من آن کف بار</p>	<p>چرا هر نوی بر تن زین هوس سوزن نمیشد حدیث کام در کام و زبان من نمیشد که هرگز خوشه چین را برق در خرمن نمیشد مستایان کوره حرمان دل از آهن نمیشد بدره صبح کس را چشم بر روزن نمیشد که خون هر که شد پا مال در گردن نمیشد</p>
---	---

چه پروا اگر جهان را سرسبز خوف و خطر گیرد
نهور می در نهانی دوست را دشمن نمیشد

<p>تا چند تنانم پریم و خام برآید از سحر دلی رم نکند مهر خالان از کام اگر ناله برآید چه تفاوت در غریبه عشقت عجب آب و هوا این حوصله بر قطره گنایم که پیود حاصل شد از و از رویم لیک بخت در شکر خلاصی چه پروایال فتانند در خانه خرابان فکند آتش دیگر از دامن خواری نکند و ستونری گر فدا بجز حسن ترا در نظر آرد میخوبست آفت آشی از شعله خوبست</p>	<p>تا چند سحر پرورم و شام برآید ایوای اگر رام تو آرد ام برآید مشکل شود از ناله اگر کام برآید گر رنگ بکارند همه نام برآید نوا هم که بدریا کشیم نام برآید چون کام گدایان که یایرام برآید مرغی که برای قفس از دام برآید خورشید قیامت اگر از بام برآید تا کام دعا از تو بدشنام برآید نور من و خورشید همه دام برآید هر سیم که خاکستر ما خام برآید</p>
--	--

	<p>گید خبر از تیرگی روز ظهوری هر حال که از دفته ایام بر آید</p>	
<p>سره آن سر که ز فکر سرو سامان افتد درد آن نیست اگر در پی درمان افتد ایر خوشالتنه که در چشمه حیوان افتد میشود مشعل اگر بروم طوفان افتد کز نفس بال کشاید بگلستان افتد در گریبان چکنم چاک بدمان افتد عیدی آنرا که ز شمشیر تو قربان افتد که گره در نفس نکست ریگان افتد</p>		<p>جمع آن دل که ز آغاز پریشان افتد رخسم او نیست اگر راه بپرسم و اند لشنه تریشونم آیم نچا نیدر باب بر ره باد چیرا غم شود افزوخته تر عنجه دل شکفتن برد آن بیل را دست در جیب دری بسکه روان گردید ذوق از عیدی طبلانه نباشد و عشق در پی نکست تو تیو دود چند آنی</p>
	<p>بارد و شست ظهوری سرت از غولیش که سر بر چکران بر سر میدان افتد</p>	
	<p>دل غم از خود خورسند دارد بیشتری سخن بر فشد دارد جهانی را سعادتمند دارد که هر آیم دو صد پیوند دارد چه راهی گریه ام در بند دارد که صد پابست از سوگند دارد که گو شم امثالی پند دارد</p>	<p>حنو غم عقل را در بند دارد زبان از حرف زهرش تلخ گردید بخیر مرش نیبانشدهائی لغس را زور غم در هم چنان کرد سیان پر کرده در یار ایک تک کند ساقی بنا سله لوتیه را بر و صبح مجین خوان نصیحت</p>

زره پوشست جان از زخم بیکان	که این چشمان ترکش نند دارد
بزه هر شیم چندان حاجتش نیست	جهان پر شورشگر خند دارد
بجان بازان خود چندین نتازد	کند فکری که چون من چند دارد
<p>ظهیری کرده روز خود چو پوشش همه شام سحر مانند دارد</p>	
مژه ها است کبار باید کرد	دشتها چشمه سار باید کرد
نکته را مگر بشور آنی	دل و جان فگار باید کرد
هر چن موی را بوعده گم	دید که انتظار باید کرد
در جهان آنچنان هوای نیست	سهر کو اختیار باید کرد
پاس عهد و قرار باید داشت	ترک صبر و قرار باید کرد
تا جگر پاره کشته بکنار	لخت دل در کنار باید کرد
همه کاران چه بختار اند	خویش را هیچکار باید کرد
بر پرانیده ام کیو تر دل	شاه بازی شکار باید کرد
میکنم سینه با جبین جگر	که بد اغشش قمار باید کرد
جانب عشق خوش قناده غریز	عین ز نیم خوار باید کرد
د اغشش افکند بر درون گداز	حکری برگذار باید کرد
<p>شد ظهیری علم بربری یاد او را بسار باید کرد</p>	
خوشا رندی که کاش از شرابت کام برد	ندرون جم از لب بر زمین و جام بردارد

در چشم

در عشق دل آرامان تواند کوفت بیتابی	که هم آرام از دل هم دل از آرام بردارد
تغافل های صیاد است آفت حق نگهدارد	نگردد صید تجریر یک چشم از دایم بردارد
گدایان نگه را سیر حشمتی عیب می باشد	ز حاجتمند می باید کریم ابرام بردارد
اثر کلام دعا را شکرستان میکند آسرد	چنین گر چاشنی از تلخی و شتام بردارد
زبان خالی کف از حرف چشم افتد چو بر جامد	منگویی کم لبش چون اینهمه پیغام بردارد
کنم از داغداران بختگی در یوزه می خواهم	کف خونی که جوش آرزوی خام بردارد
چو در طاعتی ز نار زیبان ز بهره یابد	سجودی تحفه پیشانی اسلام بردارد
در آزی نیست چندان که پای بسته کشاکش	رمیدنهای بی پناشکار رام بردارد
تجرد از گزایناران این نیست در ماند	بجرمان حرم سالک اگر احرام بردارد

چو میوید طریق وادی ناموس می باید

ظهوری نوشته نیکی برای نام بردارد

قامتش بر سرو ببلو میزند	پیش رولیش لاله زانو میزند
شاه زخمی سیندر اور لعل است	خولیش را بر خنجر او میزند
میتوان سر بخت خورشید یافت	دوره حرف روزه بازو میزند
گاه را گویم که بر کن کود را	تا توانی لاف میرو میزند
با جمالش میزند خورشید دم	وردش شمشیر بر رو میزند
کاروان دعوی اعجاز را	راه آن چشمان جادو میزند
عشوه برنگس از چشم تو دست	شیر مردان را با تو میزند
لاله از رو تو کار رنگ ساخت	سنبل از موی تو بر لب میزند

	حسن می سپید یا بر روی تو نماز	بین ترازو در کفش می میزند	
	شکر کز بهر ظهور می هست خوب هر چه بر گوشش تو بد گو میزند		
	چید و ام بر هوکس و کانی چند خاطرش غنچه ماند آنکه نچید بر مر انگشت پشت دستم ماند لعل و یاقوت ترا اگر خواهی کشتی ساحل خطره وارد بجدیت تو قصه می بالد تندر آتش که غمت دارم پای در جستجو ز کار افتاد خضر در آتش است از آلبش سینه بازار میزند کز دل غ	سود خود کرده ام زیانی چند از گلست باغ و بوستانی چند خواستم بر لبش نشانی چند میزم از دیده بحر و کانی چند بکنار آورم میانی چند گشته بر حرف دانانی چند حشک ترا زنی استخوانی چند در سراغ افکند زبانی چند در محبت نکند جانی چند هر طرف واکند دکانی چند	
	نشود قصه ظهوری را نکند گرد و فتانی چند		
	بهار آمدند دل غما در و کرد فتان و ناله رسوا زمانیت بنارک بسکه مخون خاک افتاند کشاد ابرو در بان کج رفت	بمی زاهد روی خود گرو کرد دلیم باد در دشا این گفت و شو کرد بها مون پشتت را جمله گو کرد بیار او در لبش پنجم بر و کرد	

بیای شوق در دل صبر کشتم بهار گلشن رخ فصل خط است شراب از خوی برویش تخم افشانند	بزم من گشتیم خود را که جو کرد کهن گردیده عشقم حسین او کرد توان خورشید از رویش درو کرد
نعلوری محلی انداخت در پیش که دیر و کعبه را دنبال دو کرد	
دلغ درون جو شعاع بیرون بر آورد تا فصل حشر از سن و لاله نو بهار شیرین کجا ز رسم بگلگون دیده عنان سنجیدگی به پله عشقم هوس شد است غم در کجاست خواهش عشقم حکم مکید غم جان گز است لب بکیدن سپرده اند اورده حسن دعوی روشن سواد می در دست عاشقست فراق و وصال او غمهای جان من همه تنوشته میرود در زرم عشق عقل و سپاهش چه عاخذند هر کس که سجده پیش بر ایسم شه کند	در چاره گریه موج چون بر آورد لایله همه ز تربت مجنون بر آورد فرهاد اگر سرشاک نه گلگون بر آورد آری سبک گران و کم افزون بر آورد کونشتری که از رنگ سن خون بر آورد زهر می نخورده ام که کس افیون بر آورد تا سر خط عارض او چون بر آورد تا خولش را بشتی کسی چون بر آورد میبایدش شمع است که معنوی بر آورد در روز گیر و دار شب خون بر آورد از سجده سحر بفر فریدون بر آورد
سودا نکرده هر که نعلوری بهر شاه دهرش بهر معاطل مجنون بر آورد	
خیره چشم نیست جیا اگر نیل بر پردازد	مدعائیت دعا چون با فر پردازد

<p>جمع گردید دل و سینه براحت افتاد زخمی تو ز دل اندیشه مرهم راند چیت سامان که بیل رخت کشد از یوش عطر است که در سنبلیل بوچید است دیده داسر نه دیدار کشیدیم چشم ای خوشا حال خیال تو بخاطر برداشت لب خود از بوسه تنی بر قدم قاصد شد چرخ از تیرگی انجم خود داغ شود</p>	<p>وقت آنست که داغنت بجگر پردازد هر که زهر تو خورد کی لیشکر پردازد پاینه بر سر آنکس که بسر پردازد تازگی در گل رو دیده تر پردازد شامم از پر تو روی تو سحر پردازد زین چه خوشتر که جمالت بنظر پردازد حق دهد هوشش که گوشم بخیر پردازد نیره رو تو چو از آه شر پردازد</p>
---	--

رفته میر و نفی کار ناموری از حد

عیب شاید که باحوال هنر پردازد

<p>دلی که کرد بدرد تو خود و آنچه کند کسی که فرق هوس دارد از خسته بیان چمن بوی تو هر روز تازه میگردد لبت بوسه بخیل و گدالی اول بروی رحم در مشورت میند چنین سبک مباد اثر مدعا چه سنگین است خراب حالی من گشته عرض و آمدش جدانم هم توان کرد گرم خواند را بهری که قند پیش رو برو ایم</p>	<p>کسی که گشت شهید تو خونبا چه کند اگر نه فرق کند در دتو پا چه کند اگر تو شیخ کشی رایت صبا چه کند چه و عدا که نشد کینه نو گدا چه کند خوشت قناد به بیگاندا شتا چه کند بیش ازین که بتازد و مکر و عا چه کند مقرری شده تا نماز اقتضا چه کند عیش ز سینه من داغ خود جدا چه کند زمان زمان نکند روی بر قفا چه کند</p>
---	---

<p>شکایت صبر و دل و دین بباد رفت همه اگر چه خیر گیم میدید زبان دل هم بگری شده کاری حواله روز نخست</p>	<p>چنان کرد هوایش هنوز تاجه کند بروز وصل ندانم بمن حیا کنند خطاست شکوه جفا که بجز جفا کند</p>
<p>نبود جای دران دل بجز ظهوری را نمانده است بر آتش بنیم جا چه کند</p>	
<p>هوشیاران را سیت میوش کرد بتلایان قدسیه را نبو تار و دیرون بچوش از خون خویش دل حریف زخم بیرحمان نبود چشم ساقی با وجود آن شراب تلخی دیدن چه شیرینم بکشت باید امروزش سراپا شد نگاه دوره را نازم کز امید فراخ سیکنم بازی به پند ناصحان</p>	<p>حرف سازانرا غمت خاموش کرد بیش موحلقه در گوش کرد عشق در جام خم سر جوش کرد حسرت خود را امتنا پوش کرد داروی در کار عقل و هوش کرد خضر جام زهر رشک نوش کرد انچه با من از تغافل دوش کرد سعیها در تنگی آغوش کرد عشق طفلانم چه بازی کوش کرد</p>
<p>شد ظهوری عمر با هدست غم تا نفس با آه او مبدوش کرد</p>	
<p>چمن چو با گل رولیش قمار میبازد چنین که دل شده مفتون وعده پیهم باین فسوغ زرافتاب اگر نخورد</p>	<p>چه با غنا بجهیز بهار میبازد که خویش را بره انتظار میبازد گداز کوزه داغش عیار میبازد</p>

گر و میسند صبا گو تیار ملتسره او	که عطر قافله های تیار سے بازو
لبا ط خوش لب صحر اگر کشف در عشق	هزار سینه فزون لاله زار سے بازو
اگر چه پیچ غزالی نداشتست این چشم	ولی ز هر زده نگاہی شکار سے بازو
چنین که نغمه قنادست در پر نقشم	ز ناله گر زود در حصار سے بازو
کسی بناخته بهتر قمار عشق از من	و گر بکیند روم روزگار سے بازو

ز درد عشق ظهوری ز پاکباز نیست
بهست و بود شکست و قرار میبازو

کسی از عشق آب رو و پوس کرد	که خاک ره بفرق ملتس کرد
ز هر کس ستمی در یوزه میکن	مگر خود را توانی هیچکس کرد
چمن چون نشگفته و سیر کوشش	گل و ریحان خود را خار خوش کرد
بچشم دعوی ابرست بجا	که دیدم چشمه پیش گریه بس کرد
ازین افغان که بلبل کرد و در دام	نه تنها خود چمن را در قفس کرد
شد ایمین از گسستن رشته عمر	خوشا آنکس که از آهت نفس کرد
زهی بیگانگی کا مد چنان پیش	که هر جا آشنائی بود پس کرد
نشیند لطف جامی جبه دانست	از ان همسایگی با او هوس کرد

ز بیدارش ظهوری مانده محروم
سین بیچاره داد از دادرس کرد

صبا ز گویتو کل غبار بخش کند	ز چین مویو مشک تبار بخش کند
ز طره تو پریشانی که گردد جمع	بحال شفیتگان روزگار بخش کند

باشک سرخ و رخ زرد کی توان پوشید	که عشق در دهنان آشکار بخش کند
کنز چهره خوی کبر ده تو در یوزه	طراوتی که بگلها بهار بخش کند
کسی که گشت بطوفان گریه دریا	بر دهنار میان در کنار بخش کند
ز شعله خوی خود این شکر بر زبان ارم	که داغ بر جگر داغدار بخش کند
هزار صید شود کشته بر سر یک زخم	اگر شکاری خود بر شکار بخش کند
چشم و ناز که ناکرده ماند و وقت گذشت	نکردستی که بزار و یار بخش کند
بر و نکند مژده بچه در گهر نخبه	که در اشک بچیب و کنار بخش کند
کسی عشق تبان خیر بیند از زنار	که دلق نقوی خود تار تار بخش کند
ز شور خنده او روزگار میگذرد	که بر نکل و جان فگار بخش کند

در اعتبار ظهوری ست ضد یک انبار
ازین چه سود که موی هزار بخش کند

خوش آن که بر آسایش زربخند برون آید	هنر سنی کند و ز عیب ناویدن برون آید
توان چندی برویش در تماشا آشنا کردن	برویش گر نگاه از طاعت دیدن برون آید
زمانی از زبان لاف گفتن آیدم باور	که گوش از عهده پیواره نشیندن برون آید
از آن بشیم که بیش را با پانگ کمی ارم	کسی این پدگر خواهد ز سنجیدن برون آید
بمنع ناله فغلی بر دبان از هر نفس ندیم	اگر دامنم که در داز دل بنالیدن برون آید
سباده خار راه حیرد با هیچ دشمن را	بکاوم تا بتارک گر بکاودیدن برون آید
بهار آمد ز نرگس باغ دارد چشم بر سر است	که گل از غنچه میخوابد بگلچیدن برون آید
با امید جوانی گوشش بر خود تا بکلی بچید	شود روزی که روزی لب بر پسیدن برون آید

ظهوری لبسته لغویدی بیازوی خود از موئے		
که در شب گردی کوئی ز ترسیدن برون آید		
سود عشق آن قدر نمیشد	صبر اگر در سفر نمیشد	
لب بی ناله را که لب خواند	سربے در دس نمیشد	
در دل بیدلان غمزه پرست	رگ بے نشین نمیشد	
کو دکاهست در ترازوی عشق	کمر و بیشتر نمیشد	
ای خوشا گریهای خشک لبان	ابر را چشم تر نمیشد	
تلوگامی بشورم آوردست	چاشنی در شکر نمیشد	
بخت فیروز دوستان دارند	دشمن از اطف نمیشد	
کوه رازیر بارعب رانت	مهر با کمر نمیشد	
لب بدشنام بایدش آلود	که دعا بے اثر نمیشد	
عالم بامرده بخت خفته من	ورنه خواب اینقدر نمیشد	
با ظهوری دگر مشو ز تنار		
که ظهوری دگر نمیشد		
کمان داری که خر مهر وفا از من نمی آید	چو تقلیدم بشوراند چپا از من نمی آید	
اگر غیرت کند لازم که راه بیرهی بوجیم	روم تا انتها لیک ابتدا از من نمی آید	
عزیزان بر نمیدارند لب از شکوه بیا	شکایت هم اگر باشد بجا از من نمی آید	
بطاقت نسبت دل دور تر از من بیتابی	بگفت مصلحت بین افترا از من نمی آید	
ز طفلی کرده عشقم تربیت خود را بر آدم	تسلیم و رضا چون و چرا از من نمی آید	

<p>تراشم انیکه در گام نخست از خوشیش پیش افتم نمی افته خطایرم ولی دشمن تیرسد اثر گورادی بین و احبابه گویم بجدا و مدبر هم نیتم شرمند و خورش بجلیدی چون نگاد تیر میان قاصدی توام</p>	<p>فتادون در قفای رهها از من نمی آید بلی در شست بکشدون خطا از من نمی آید برای مدعای خود دعا از من نمی آید از و گر در دمی آید دوا از من نمی آید نشستن بر سر راه صبا از من نمی آید</p>
<p>بهر من مدعا پیوده در آیم چه میرانی ظهوری در خوی خجالت شنا از من نیاید</p>	
<p>فصل مینا و جام میگذرد روز ساقیست خون تو چه طلال حلقه در گوش خچگان دیدم خارج بچشم کسب مدد رفته در جام زهر ناکامی سخت تیزست آتش هجران در فراقت ز سائده آهسم بود قارون دلم بصیر و سکون حد من نیست سجده و رنجم دل سرا انتخاب غم دارد کارت از عمر نیکاره هنوز</p>	<p>زاید از تنگ و نام میگذرد زندگانی حسد ام میگذرد چه بختی پای خام میگذرد مجت نفاص و عام میگذرد کامم از شد کام میگذرد شد عمر از قوام میگذرد چه سحر با بشام میگذرد روزگار شش بوام میگذرد که سپرا بی سلام میگذرد مشکست از کدام میگذرد غافل و تمام میگذرد</p>
<p>شد ظهوری از دشمنان پامال</p>	

وز سر انتقام میگردد

آنچنان شو بهانرا سوگند بر جفا می تو عاشق ست وفا از جدائی نه دل نه جانے ماند بر دوا می کس ندارم چشم حرف بیگانه در زبانم نیست جان پیوست تو میرد جانی ثانیم نیست در پریشانی در غلامی گریز پاسه نیم زاغ خود بهتر از تذوکن باد و بادشایدان حرام محو کوششی در قضا بی صبری گاه شود رکشاکش غم و درد آبرو در طلب بیادده	که خوری هم بجان ما سوگند بجفا کار پیوفا سوگند بدل و جان جدا جدا سوگند بهین در دبه دوا سوگند بسفینا ای آشنا سوگند بهواداری صبا سوگند بسر طرد دوتا سوگند بشکلیب گریز پاسه سوگند به پایوست هما سوگند بجرفیان پارسا سوگند باسیران خوش اوا سوگند به کششهای کبر با سوگند ببرق ریزی جیبا سوگند
--	---

سو منظوری ذیل ترص میباش

نگه ایان پارسا سوگند

شیدای تو بادیر و حرم کار ندارد گه دیده چیدراغ نگه از روی تو روشن رضوان میر راه صبا برده مشای	افکنده ترکفت سجه و زنا ندارد خویشید درختانی رخسار ندارد جیبی بکشا خسلد سمن زار ندارد
--	--

<p>جان گر چه در هر طرز خرام تو زمین را در کویتو پر و لاذکنان بلبل و قمری آرایش گلزار بحسب رحم نبود دست از ناکسیم تربیت عشق بر آورد تا چند فروچیدن و برچیدن دکان</p>	<p>بنشین که زمان تو تر رقتار ندارد گل باد بران سرو هوا دار ندارد گل چشم بران گوشه دستار ندارد نازشش ز نیاز چو منی عامه ندارد کالاس و فار و نق بازار ندارد</p>
<p>مشکل که شود مانع رفتن تو گفتم بر بند ظهوری برو اظهار ندارد</p>	
<p>آرزو رفتنم از سینه بحسرت سوگند انتظارم چه جلوه ها که ندا دست بخورد صرف گردیده همه عمر بپاییدن وقت بر لب خویش تو خود رحم نداری ناصح آن بلا با همه دل بر سر من می آرد اگر از تیغ و سنان تو برون آمد زخم بر تنم از رگ و پی ارقم واقعی سده خواری از کیست چرا حله غریبی جویند خصم کو عین مرا حبه تصور میکن تنگستان چه دل و دست فراخی دارند بر سر کوی شاه احوال غریبان و بیم</p>	<p>دل فراغت زده گردید بخت سوگند سیر گردیده ام از وعده بخت سوگند عرض احوال فراموش بفرصت سوگند رحم بر گوش اسیران بصبحت سوگند بدرخش میکنم از سینه بجزوت سوگند مر همی بهتر از این نیست جنت سوگند مچشان زهر فراقم بمروت سوگند هم بعزت قسم و هم بذلت سوگند نیستم مرد عداوت بحسرت سوگند نشود صد هم یک هیچ بهمت سوگند ظلم بر اهل وطن رفته بغرب سوگند</p>
<p>خوی از جبهه ترا دید ظهوری حدیاب</p>	

هر گردید لب خواست بخت سوگند	
<p>از پرتو این داغ که از سینه برآمد شرطت صفای دل خود جوید باز چون می بجایت دگری نیست درایم بی ذکر تو از سبزه اگر تخم فتاندم اسباب گدایان همه در عشق بشنوم هر چند که گریست دل صبح بخوشید</p>	<p>ز بکار بدل کشتن و آئینه برآمد درج و درجه هست که از کینه برآمد یکشنبه ساقی بصد آئینه برآمد ز تار شد از خرقه پشمینه برآمد سهلست اگر شاه ز گنجینه برآمد در آرزوی داغ تو از سینه برآمد</p>

<p>شست از شکر شد لبان ست ظهوری در کام و زبان زهر ز لوزینه برآمد</p>	
---	--

<p>گونه از لاله روی تو به لبه این بخشند خاطری را که زیاده تو به نشیان بخشند پای از دیده کنند و بخیلان بخشند ملکت عشق نگر عید بقریان بخشند دارم امید که چاک بگریبان بخشند تاری از طره باین جمع پریشان بخشند بر دلم شست کشایند که بیکان بخشند که فروزند چراغی و بطوفان بخشند تازه رویان جو گل گریه بران بخشند</p>	<p>نکست از سنبل موی تو بر بجان بخشند سازدش سادگی نقش نگارستانی تیز شوقان برده کعبه بی راحت خود دیت ندرت عقلست گفت سیم وزری چند بادی نخورد و بدل تفتیده من دل عشاق بموئیت ز خوبان در بند چکنم شکر کرمای کمان ابرویان روش و قاعده نیست سیه روزان را خنده غنچه سر از جیب نیار و بیرون</p>
---	--

فکر اسباب ظهوری نه دل انداز بیرون	
-----------------------------------	--

	دای آن سرکه باندازه سامان بخشند	
	<p>چنین دلمایجو درامی نسازند چه سازم گر با سلامی نسازند که از دور حبش شامی نسازند رسدشان گریه شامی نسازند اگر اکبر آرامی نسازند جم اند اما بهر جامی نسازند ز خود یکبار پیغامی نسازند اگر کار لیت از خامی نسازند کریمان هم ابرامی نسازند دو عالم طر بهر گامی نسازند</p>	<p>غزالان کز تکه دامی نسازند سلامت از زبان برخولش لرزد خوش انخامان که صبحی برخیزند لبه و صد دعا دارند اسیران بخرج صبر و طاقت چون مس آیند گدایانش سفال خولش خواهند فقان از قاصدان بے تصرف هواداران بر آوردند جوشه بنقص آرام راس سازند بیدام نه آن رهست کا بخاره نوردان</p>
	<p>خوشی بر ظهوری گشت لازم برایش هر دم الزامی نسازند</p>	
	<p>که ز شوخی بران قلم نزنند بر گل و لاله ارم نزنند صد چین سینه تا بهم نزنند سنگ چون بر سر صتم نزنند داد این آهوی حرم نزنند آه بر چرخ اگر علم نزنند</p>	<p>هیچکدام من رفسم نزنند خار کولش بیاس عزت خولش بر جگر تشگد گل داغش زده بر سنگ او برهن پاک گشته زخمش هرام جز بر من لفز وانی مباد آه علم</p>

هر که دم در میان ناله زند	برود برکنار و دم نزنند
همه جا غم برای دل سیرت	دل برای چه تیغ غم نزنند
گریه بر بایسته اگر ندود	اشک گلبانگ بر قدم نزنند
جام عادل شمی ظهور می خورد و هر حرف سقاال جم نزنند	
بتان خود را چنان زیبا بسازند	که در هر لحظه صد شهید بسازند
فسون عشق بر خوبان دمیدست	که پنهانی بهر سو بسازند
از ایشان زور و ز عشاق زاری	علاجی نیست شان با ما بسازند
بلذت های عالم حرف تلخی	شکر در خان درین سودا بسازند
نه پروازم بیاس صبر و طاقت	اگر در دالان باین کالا بسازند
نگردند آشنای عشوه سازان	که از عجز من استغنا بسازند
برای بیدلان سازند صد خیر	برای خویش یک پروا بسازند
بستگام و فای وعده خوبان	نه یک امروز صد فردا بسازند
چه حرمی در عمارت دلبر آرست	بهر دل صد هزاران جالب سازند
خوشاژ و لیده مویانی که در مغز	بی سیر جنون صحرا بسازند
ز رند اتم ظهور می اگر چه دانه سزد گز رندیم نقوی بسازند	
سر خود را بنامم فکر سامانم بنیازند	ندارم شکوه از درد در مانم بنیازند
نمایان تر شود از پرده پوشی رازهای من	ز رسوایان و برم عشق پنهانم بنیازند

اگر در باغ می بینم گلیم در چشم می افتد مقتضی را ناله های قیته در مع میباید که با شتم من که چاکی در غمش جیب خجسته دوزم چرا از شور بختیهای خود در زهر شینم نشاط من مگر گردیده برانده من عاشق کنند قادران را ندانند چین گیرائی بخشکهای زرد از دجله غم با آنکه می چنیم	غلام باشد اگر گویم که زندانم منته سازد لبو دای محبتت دره از زانم منته سازد گر فتم دست خود صده گریه غم منته سازد لبش بکیر و تلخی شکرستانم منته سازد لب خندان من بی چشم گریه غم منته سازد شود گر جمع صد کاکل پریشا غم منته سازد پر کاهی سپهر آجیوان ز دامن غم منته سازد
--	---

ظهوری سددردم خوش بلند افتاد کار من

گذشت از ناله خرفیاد و افتاد غم منته سازد

ز آه سوختگان تو آه می سوزد سپهر محجبه گردان برای دفع گزند فسرده جلوه خورشید روی گرم نیست کشیده آتش غم شعله در گرفته شیم ز شک شور دران دشت تخم میکارم بر آتشی زدم از مغز استخوان رغن ز میفته زور آتش فتاده خود را چنان بجانب من گرم گرم می بیند	براه گرم روان تو راه می سوزد سپند پر تو خورشید و ماه می سوزد که تا نگاه کند کس نگاه می سوزد یقین شد دست که روز سیاه می سوزد که آب برق بجوی گیاه می سوزد که کوه چرب تر از برگ کاه می سوزد اگر برون نکنم سال و ماه می سوزد که بر جسد و لکم گاه گاه می سوزد
---	---

بجمله عفو ظهوری اگر چه افتاد دست

همان بد فتنه شرم گناه می سوزد

کام بخشان که کام مانند بند
حرف بیگانگان بر سر هزار
می خندانند محبت خود
عاشقان را بخلوت دل خود
نیز تر باد چشم بینایان
میتوان داد دین عشق بتان
دل بدل میشود بدل در عشق
غازی آنانکه در بساط گداز
از نفس زهره شکسته دلان
خفه گردند هر محراب فداک
دلبندان دلبری دهند بیاد
نشوم آشنای خون ریزان

بیچ جا کام کس بجا ندهند
لب بیک حرف آشنا ندهند
جسند برندان پارساند بند
جاد دهند و نیزم جاند دهند
خاک ره شان بتوتیاند بند
داده اند اهل دل چراند بند
توانند بر دوتا ندهند
سینه مفت در خواند بند
نال واری بصد دواند بند
سینه گر بچاک واند بند
خولش را اگر بیادماند بند
خز بشه طیکه خون بهاند بند

از جفا راحت ظهوری بین

دیگران زحمت وفا ندهند

آنانکه خونبخت کامل گرفته اند
و قوت نمی شنند قدرار و شکیب را
بر بسته اند صدف اوقات خوشتن
در کوی فقر مشیت بدیوار احتیاج
از بسکه کرده اند مدارا بدشمنان

در بوستان دماغ ز سنبل گرفته اند
با سنگ کاه کوه تحمل گرفته اند
ایام گل و رع گر و بل گرفته اند
خود را بر همان توکل گرفته اند
اقلیم دوستی به تظاول گرفته اند

<p>بزم خیال شان بعد از ایش بهشت سازند کاشکی قفس از چوب سرو و گل در عشق گفتگو بخوشی حواله است</p>	<p>اصل وصال فسرع تخیل گرفته اند آهین دلمان که قمری و یلبیل گرفته اند اهل نظر نگه ز قفسا فل گرفته اند</p>
	<p>از روی و روی دوست ظهوری چمن چین در بدل رنگ و بو گل و سنبل گرفته اند</p>
<p>مستان که چاک چیب بدمان سپرده اند گردل نهاده نیست بد لب نهاده اند بچیند در مسایل بهنگام انتقام در زره آفتاب و دلایت توان نهاده از عاشقان بگو که بناتند دست عهد عاشق تلاش در دبدرد مان چه میکند زندانیان بجلد نشیند تشنگدل انگشت مجربان ست کلید در بهشت در راه کعبه فکاری پای ضرورتست</p>	<p>لبها بجای نقل بدندان سپرده اند در جان سپرد نیست بجای نان سپرده اند طو مار یاد داشت به نسیان سپرده اند آری بقطره قلم و عمان سپرده اند هر محکمی که بود به بیان سپرده اند دار و گمان که در دبدرد مان سپرده اند زمین باغ و بوستان که بر دندان سپرده اند با در عنیب کنم که بر ضوان سپرده اند خوش مرهمی نبوک مفیلان سپرده اند</p>
	<p>آتش بلند کرده ظهوری سباه آه روشن دلاں چراغ بطونان سپرده اند</p>
<p>به بیتابی خوشم کز تاب غم بیتابم اندازد حرامم باد و راحتای خاشاک نه بیلو بآه سرد خویش از رسیدن گرم این نشان دارم</p>	<p>که ترسم خویش را اسودگی در خوابم اندازد اگر در خار خار بستر سنجابم اندازد که گردد برق وره در خرمن سبابم اندازد</p>

بر سوانی نگاشتم طاق و پند دوستان تا که
 بتکین گاه عرض حال که آهنی بودم
 بقربان پرور بها عشق دارد انجانستی
 بگلگشت شبی بر خود بنالیدم مگر روزی
 بطاق ابرویش چون کشم جام و بسیر غلظم
 چون خواب با سبال شیرین شوم در دیده مردم
 باجم برده عشقم کشتی و در خشک میرانم
 رشوق این ابرو خواهم کزین بر چیده بنیم
 گرفتن غمی دارد ندارد دستم دادن

خوشا عشقه که از طاق دل احبایم اندازد
 چه دالستم حیا در رخشه سیاهم اندازد
 که عید آید بیایم خنجر قصایم اندازد
 کتان پوشی خراب و عده مهتابم اندازد
 بدوش خود امام شهر و محمداجم اندازد
 اگر افسانه زهرش شبی در خواجم اندازد
 سزدگر گرد باداه در گردایم اندازد
 بروغم آورد در گریه شادایم اندازد
 چه کوشد چرخ و ولایی که در ولایم اندازد

ظهوری در رسوم از اختلاط عقل افتادم

جنونی در غیسوز که از آدابم اندازد

برایت هر که بنشیند بجاک از خاک برخیزد
 ضرورت شهادت کوی عشق خونریزی باینست
 ندیدستان کجاستان چنین صیاد معرور
 در بهار باغ گلی بایل که خاری از صبا گیرد
 می عشق و جنون چون از بر اول نیندازم
 کجا بزمینه آوده و اغش شود نرسن
 بعد بی باکی اول بخون خود کند باز می
 چه دالار سینه مداح ابراهیم شده دارد

ز با افتاده ام دستی دهم کافلاک برخیزد
 که در غلیم غیش از جگر با چاک برخیزد
 که سرای نهر برانش نه از فزاک برخیزد
 چو در کوشش بی برچیدن خاشاک برخیزد
 بهستان تن من کز رنگ و پی تاک برخیزد
 که تخم گر مخونی از زمین پاک برخیزد
 چو فردا گشته و انغمزه بی باک برخیزد
 که بر خاک و ریش بنشیند از افلاک برخیزد

کجاست

<p>ظهوری در بروی دوستان از دوستی بتم چو با غمناک بنشیند کسی غمناک برخیزد</p>	
<p>دیده حیرت زده شد چغت دیدن دارد گریه را راه بروم طلب پیش است دو جهان بزل و در قیامت یک زبان سالک آن به که گرانبار ساز و خور گرچه آئینه بتجسس نفس می آرم گل اگر دوخته بر لوی تو خور ارشد چون کشتی باده کند زید لب جام نشاء مه که باشد که تواند برد افتد از پوست شده گل مست بویت زده باشد لاف</p>	<p>وقت سوزناختمو شست شیندن دارد قطره برداشته اندازد ویدن دارد گرچه پیشان نفروشد خردن دارد نرسد هر که تمنای رسیدن دارد زور طوفان بگه آه کشیدن دارد حیال شوق تو در دست ویدن دارد بسکه اندیشه آن لعل یکیدن دارد مه از شرم تو در ذره خردن دارد رنگش از برگ پر عبال بریدن دارد</p>
<p>عرض احوال ظهوری بجایوان گذشت از خیالت بخوی از حبه یکیدن دارد</p>	
<p>عشق آمد و ناموس مرا شک بر آورد با مال کند عشوه رنگین نگا مرا کز سر و در گل دل من قمری دلیل نشو و عقیل گری از عشق گرفته است در تو چنین صلیب شو فصل بهار است بر خویش زینس تنگی جانچ نجیب</p>	<p>بر روی تو گل دوخت نظر رنگ آورد آن سر که نگاه تو به نیز رنگ بر آورد در روز دم مرغ شب آهنگ بر آورد چشم که به غم آئینه از رنگ بر آورد نگه که شقایق قدح از رنگ بر آورد و حل تو زینس غم زوال شک آورد</p>

<p>صدم حار دور از قدم راه نوردان</p>	<p>راهی که توان کرد بفرسنگ بر آورد</p>
<p>در پله محنت کشتی عشق ظهور می</p>	<p>جان سختی غمنا و پیاسنگ بر آورد</p>
<p>طاس فلک از دیده ترزنگ بر آورد افتاد بر قصص آه سر پای اصوت روی همه کاپی و شرک همه گلگون گردید بمهر غمت تیز عنان آه سالمک نشود تا سبک از بار گرانش تا سینه دل در بهوس ناله بخارم در ددل از امید فرست که خود را چون عود ز طنبور شده انداخت آتش</p>	<p>کان بین از خون جگر رنگ بر آورد در دت زو لم ناله باهنگ بر آورد عشق تو جهان را همه بیک رنگ بر آورد عذر چه نفسها بشکی لنگ بر آورد از لب خبر منزل و فرسنگ بر آورد رگها همه در سینه من خنک بر آورد از حسرت آغوش چنین تنگ بر آورد تا هید اگر نغمه از چنگ بر آورد</p>
<p>شاهان همه خواهند گدائی چو ظهوری</p>	<p>از خاک ره شاه خود او رنگ بر آورد</p>
<p>رنگی که لاله رست ز رویتو میرسد آتش پست گشته چو در کار خویش گرم تارنگه بسوزن ثمرگان کشیده در سرمه روشنی نتواند سفید شد هر جا که حرف فتنه و آشوب میرسد این گلستان لاله بذران که شست</p>	<p>بویکه نافه رست ز بویتو میرسد گویا اثراد شعله بخویتو میرسد نازم که چاک دل بر فویتو میرسد چون توتیای گرد بکویتو میرسد نقلش بچشم عریده جویتو میرسد میراث تو بهار بر ویتو میرسد</p>

نقد

<p>هم خود میان بختن خود پیست کرده ای خضر خورده بغلط آب زندگی ساقی شکستان تو در میان نیند</p>	<p>ساکت بمقصد از تاک دایم میسر کی آب شیشه او بگو تو میسر کی سنگ بختسب بدست تو میسر</p>
	<p>رو به نماز خویش ظهور می دگر مخند اگر جوی گریه آب و غم تو میسر</p>
<p>وقتست که فرقم زمین بوس در آید در شید بازندگی شیخ نداریم ناپذیر چه در پیروی زند نکوشد در زمزمه وسعت عشقت زبانها در پرده دبیدار تسلی نتوان شد برگشته ز بس خاطر از آرزو تو از شرم گدایان تو بالا نتوان کرد</p>	<p>لب از سخن غیر با فوس در آید بازی خور داز خود چو لب الفوس در آید کاید بدباز تنگ بناموس در آید شاید که از ان تنگ بناموس در آید بگذار که پروانه بغالوس در آید جانیست که از یاد تو جاسوس در آید گر سر ته افسر کاوس در آید</p>
	<p>از سادگی سینه پرداغ ظهور میست نقشی که بیال و پرطاوس در آید</p>
<p>تا از نظرت نظر نیفتد شبها بره نسیم بنشین بر راحت زخیم دل غلط از خنجر تو امانت دل حاصل نکند صفای گوهر</p>	<p>زان چهره نقاب بر نیفتد تا مهر تو بر سر نیفتد گر بر سر یکدگر نیفتد هر چاک که در جگر نیفتد اشک که ز چشم تر نیفتد</p>

بیتابی تیغ او بمباند	تا از تن زار سر نرفتد
ببر از تو میطلبد چنین دل	از سینه اگر بدر نرفتد
زهر تو بر اسب کام بر لبست	در چاشنی شکر نرفتد
شنبه مست است و جبهه بهیار	بهشیار بهبست در نرفتد
آلوده خاک مال در هریم	کشتی بقضا قدر نرفتد

از پرده بدر رفتد تلوری

گر پرده راز بر نرفتد

بجید و بهام با گر خنجر اندازان کنند	راحت و گما چون ترکان نشتر اندازان کنند
ننتی بر تیغ خود گایست باند از سینه بند	تا به تارک پرستان مغفر اندازان کنند
اشک تران تو افکند ز آتش در جگر	کو سندر تا برایش آنگه اندازان کنند
بیزگامانی که اندوزند غلین بر بخت	تارک آرایان بر ایشان افسر اندازان کنند
ماند از آن سنگ گویت بهر یالین پیده اند	خارعی چنین بتاید بستر اندازان کنند
سهل باشد شکال ایشان از اودان باغ	بخت مرغانی که در و امیت پر اندازان کنند
تلخ تران براموت و او که آن چاشنی	کز برای تلخامان شکر اندازان کنند

ساز و نقششان خواند میا جمله از بر کرده اند

وقت شد که چون تلوری و قر اندازان کنند

غمخیم از برای دل که شاد از غم نمیکرد	فتاد از چشم من چشمم که گروم نمیکرد
نگه خشک است تا با گر به محبت نمیدارد	نفس باد است تا با ناله هدم نمیکرد
ولی را کعبه در محسرای خود بر تاپه اندازد	که در تاسبت تنها باهی ز غم نمیکرد

<p>ترقی نیست در عشق دلارای سیرانرا چه سود از گریه شبها شگفت نیست در صبحم خوشی فقها دارد سخن پروا میداند ز داغش نکته ریزی میکنم بر پینه شادم کشد شرمندگی در خشکسال گر چشم تر</p>	<p>که آرمش پس از مردن و مادرم نمیکرد گل پژمرده برگز تازه از شبنم نمیکرد خستین اینکه ساکت هیچکس بلزیم نمیکرد که فال زخمیا نافرعه بر سرم نمیکرد چرا صد گریه در هر گوشه بر سرم نمیکرد</p>
	<p>دل را بست بر بودر کشاوش کوشش دارم ظهوری بی کشش برگز گره محکم نمیکرد</p>
<p>وای از آن دل کز غم عشقت ز بستن بگذرد شغل فکرت فارغم کرد از شکایت های غیر قادرم در عجز نگذارم که بردارد قدم کلبه ام از شعله آیم چنان گردیده ام از خس و خاشاک کوی گلشن آئین بسته ام صبح را بر رسم پا انداز اندازد سپهر در نبرد بی سلاحان هیچکس را صفر نیست امتیاز سچو ام خواهد بز تارم رسید خوشمن نتوان بر دوزخ دریا صفت دوزخ</p>	<p>در دایم کین بلا از دست و گردن بگذرد دو ستم چون در صمیم یاد دشمن بگذرد گر فلک خواهد که بی وصل تو بر من بگذرد کافقاپ فتنه چو از بالای روزن بگذرد باغبان از عشق باز نیای گلشن بگذرد تاشب تاریک من بر روز روشن بگذرد تیر آیم چرخ را ترسم ز جوشن بگذرد نیست مرد در شک من از بت برهن بگذرد جسم میاید بکاهیدن ز سوزن بگذرد</p>
	<p>برتری از مدحت شای ظهوری جسته است کاشمان از در که قدرش فروتن بگذرد</p>
<p>بباغ رود که چین از بیمار برگردد</p>	<p>ز بسکه خوار شود گل بخار برگردد</p>

<p>همیشه جلو گلست بگلست منفعل گل تفرج کوی تو حور اگر چید چنین که حسن تو دارد ترقی هر روز ز خنجر تو چنان زخم در خوری خوام اگر تو خوب ز صبر و قرار برگردی از زور کار تو برگرد و از غزبان شو غده بمباشی چشم در پیش آمو بدور و دور عادل چرا بنیاشم</p>	<p>چگونه گریه بی اختیار برگردد چو پا بخاند نند شر مسار برگردد محال نیست که هر سال بار برگردد که مرهم نه و خور زخم دار برگردد عجب که یاز عهد و قرار برگردد ذلیل آنکه از زور کار برگردد چو صید پیشه من از شکار برگردد شدت حکم که از می خوار برگردد</p>
<p>امید و از ظهوری بازی خوشیست قبول کرده گرا غیار و یار برگردد</p>	
<p>گوگرداغ غمش بر سینه چسبید ز تلخینای رشک غیر ترسم ز بردستی توان برد لبران فیت سرشیم اختلاطیهای حرصست ز شوق صحبت بر ذوق قسایت بیادش صیقلی گردید خاطر</p>	<p>چه شادام مهر بر گنجینه چسبید مگس طبعانه بر لوزینه چسبید به بین بر ساعدش سمینه چسبید به بین بر ساعدش سمینه چسبید که بر شنبه چنین آوینه چسبید ز حیرت عکس بر آئینه چسبید</p>
<p>مکن نسبت ظهوری را بدشمن که این بر مهر و آن بر کینه چسبید</p>	
<p>دلجم بچوش سوسهای خام می افتد</p>	<p>فتشاده دانه که عتقا بدام می افتد</p>

<p>نموده بر سر هم پاره حلقهای کند مریدین شود خود را مبر خلبوت خود شکوفه گر نکند در بهار بخت او نشان تیر تو مهر سحر ناموسم فتد بگویتو بر تابه ماهی خورشید ز شعلهای غمت میشود چنان گاه</p>	<p>خوشا رنده شکاری که رام می افتد بیدین که شیخ چه دراز و خام می افتد بر تنال تنها که خام می افتد که در شکار تو صیدی بنام می افتد ز رشک سایه که در پای بام می افتد که در گریه صبح بشارت می افتد</p>
	<p>ز طرز خرج شکیب و قرار مییابم که غنای ظهوری بوام می افتد</p>
<p>تغافل پیشه صید افکن این سرزمین باشد رود عالم بیا و گوشه دامان مفردی نخستین بر فروزم و جهم آتش بنجاشاکی ازین تخمی که من از شعاع روی کشته ام در دل ز ندی پلورین خاکستری در توده اشگر بستگ مصلحت پابر نیاید تیز گامان را برای داغ خود جا خوش کن خرسینه پاکان ز بس خبیدگی تحقیق وزن عشق من گروی ولی بنمای کنز اغت نذر در احوالی و خود</p>	<p>که دایم بر تقریبی نگاهی در کمین باشد که کار سبیش رفتن گرد چین باشد بهوس دارم که دل نخیر شیر شملکین باشد نهد از مهر و مهر حسن صبا گر خوشه چین باشد اگر بیرون و هم داغی که اندر دل و چین باشد پس افتادن بلامی سالکان پیشین بین باشد که داغ غمت نیز سیاید چون حالت دلشیرین باشد دو عالم بر زبان آمد همانا میش این باشد درین سودا میباید که دل خندان امین باشد</p>
	<p>ظهوری میتوان با عکس و عکس گشتن بر آینه ات گر پاک از رنگا کین باشد</p>

بیشی مرد جز غم نشود	و آنکه گردید بیش کم نشود
غیر را داغ محرمیت نیست	بگ در آهوج سرم نشود
سج رنگی نباشدش ز اثر	نامه گز خون دل رقم نشود
سر و در بند گیش بسته کم	چون باز ادگی علم نشود
در ریش بای گشته بسنازگ	نسترن خار بر قدم نشود
تخل بے برگ و بار قد کسی	که بیابوس بار خرم نشود
بر نگیرد نفس قدم ز قدم	گر عصا آه و مبدوم نشود
چه بلا تنگ و عار بود و فا	بوفان خصم شتم نشود
سیکند منم از تما شالیش	اگر تماشای غیبه کم نشود

در و بحر نواز ظهیری دور

که علاجش بوصول هم نشود

بر دل غم کشم عبور افکند	ماتمی را بفکر سورا افکند
خاطر از یاد غیر وقت سخت	بپس کند بر دل غمور افکند
عجز باز و شکسته بین که چنان	بچه در چنجه غمور افکند
ایمنم از خار فشار حشر	در سیم رحمت عفور افکند
قال ویدار چون گرفت کلیم	قصره از لختهای طور افکند
وند را کرد عشق طلمت ثوی	خولش را در محیط نور افکند
رستماسنگ چاه شیرین را	حاجه عشق بنیره دور افکند
نیست چشم بهشت و دیدارش	گوش هر کس بحر حور افکند

	برجگرداغ او ظهوری چند	
	<p>غیر خسارت و جیب نگه کل نکند بر سر کو بنوگر عرض تحمل نکند پیچ در کشتن احباب تامل نکند کند انکار مدارا که تطاول نکند که مرا بیوده تکلیف تحمل نکند گر نه ضحیت چرا منع تحیل نکند گر نگه بای تان صرف تغافل نکند سره آن آه که بر خدمت کامل نکند بر گل خود چقدر ناز که لبیل نکند بجگرداغ فرو رفت اگر گل نکند موج سیلاب رشک من اگر بل نکند راه رو تو شه خود بار تو کل نکند</p>	<p>حرف هر طره نفس دسته سنبل نکند پیر و عیش گلستان ارم صرفه اوست از که آموخته پیران توان چلا و دے کشور دل بخزایی چه بلا آبادست با همه طفلی و نادانی خود میدانے گروه معلوم که داریم و صالی بخیال بگی عشوه رسوا کشد از پرده بدر آه مخنون همیشه صرف هوا داری زلف گر کند ز لور شکار حدیث گل من عجی نیست گر از گریه قند بخیه برو ابزار نیست میسر که ز دریا گذرد جز بخرید و رین راه بجای نرسی</p>
	<p>در قیست ظهوری بقناعت نازم حکم فقرست که از خرج منزل نکند</p>	
	<p>چنانکه غیر محبت زمین نمی آید نفس اگر نه بسپای سخن نمی آید زبان بحر گل و دسترن نمی آید</p>	<p>بخز عداوت از ان ستین نمی آید بوصف آن سرگردن سخن کهم رعنا حدیث خار و خس کوی او بهار نیست</p>

برای مایه نکست بچین گیسولیش	کدام روز که باد ختن نمی آید
ز ذوق گوشه ابرو هوس بان برآید	بشد لیس می کنج دهن نمی آید
برم مخدست بنجانه جبهه بنایم	که سحره صنم از برهمن نمی آید
غریب نو منون خامر خوشیست	که هیچ گونه بیاد وطن نمی آید
مگر که حق بگریبان در می دهند و ته	شکاف جیب بدمان من نمی آید
شید تیغ تو بر خود جهان جهان بآید	عجب نباشد اگر در کفن نمی آید
منید منند به پروانه بادشاهی شب	بشی که شمع بخت لکن نمی آید
زمانه چشمه از بیستون نکرده روان	که اکیش از مرده کو بکن نمی آید
مردین شو و خاموش شو بگویای	ز شنج خلوتی در انجن نمی آید

سیر باغ مخوان باغبان ظهیری را

که جلوه های قد از نارون نمی آید

غمره شب باز ترک تازی کرد	عجز را عشوه چاره سازی کرد
گشت کجشک دل شکار غمش	سپته داشت شاهبازی کرد
چشم بر راه بسمه ساقی	زهد دلق ورع نمازی کرد
گشت بخت رفوگران تازم	شوق با جیب دستبازی کرد
ز رخالتس شدم بپو ته عشق	لقب حسرت هوس گذاری کرد
ما به پنهانی غمرا فسرودیم	خضر اگر سعی در درازی کرد
چه اثر پایانی رقص آورد	نال هر جا نفس نوازی کرد
عشق در کشور حقیقتیان	ویرا کسب عیال کرد

<p>توان کرد در شنشاسته چون ظهوری شد آنکه صاحب</p>	<p>انچه محمودی و ایازی کرد از غزالان غزل طرازی کرد</p>
	<p>بطواف مقام ابراهیم در دکن خویش را حجازی کرد</p>
<p>حکایتش نتوان گفت گفتگو دارد اسید و اریم از نا امیدیم کم نیست کیست روی سخن اعتبار مجلس است در نگاه بر ویم نمیتواند نسبت گلشن تباب حیا شبنمی چه دوز و شب فرخج تری از خویش ندارم یاد رگی چنانکه کند غمزه قصد قصدش کو ز جیب غیر بکودست عیبتاه است گذار باد بگلزار او مناسب نیست ز همزبانی گل نیست رنگ بلبل را به پرده های ننگ خون دل بیاریم بجای جام سبک میدهند رطل گران</p>	<p>بجستش نتوان رفت جستجو دارد بقدر قدرت خود هر کس آرزو دارد اگر چه پشت بمن کرد غیر رود دارد چنین که ز گش خویش نیاز خود دارد حیا همیشه جینش با برود دارد چه لوح ساد و منقش عشق او دارد فروشانده ام این جوش خون غلو دارد کشای دیده بین گزنگه رفود دارد نگاه رنگ ندارد دماغ بود دارد که غنچه خند دوا و گریه در گلو دارد گدام شاخ گل انجبین بود دارد شرانجانهستان زخم سبود دارد</p>
	<p>بزم یار ظهوری مگر حدیث مرا کند دراز که پنهانی گفتگو دارد</p>
<p>اگر عرض محنت آیم عرض راحت میرود</p>	<p>خوش میاطمی چیده غم از رنگ عشرت میرود</p>

از شکیبائی کسی در دوستی کاری نشست
و رفت من گردیده لبهای ملامت پیشگان
در نماز عید و بدن پیش صفت قربانیان
سجده مجرب برود و در جوانها خوشست
خرمیهای جهان از گریه بتر مردگان
دره خود را بسته بر خورشید رقاصتی نگر
آه اگر آگاه میگشتم از تقصیر خویش
چشم بر هم نه زبان در کش ز آفت امینی
میر و من ناخوانده و بر خویش منت می نهم
بار بر هم بسته ام دستی به بکشادن به بر
داستان شاه عادل میدهد داد سخن

مژده دارم برای خویش طاقت میرود
گر نباشد اینچنین حیرت ملامت میرود
پس نمائی کار پیش اینجا بجز آنست میرود
چون خم پیری خورد قدرت ز طاعت میرود
گر نگیم از گل صبح این طراوت میرود
قطره ام موجی بر آرد خون نسبت میرود
صرفه ما اینک عمر بالبقاقت میرود
خلوتی از خویش متیرسد خلوت میرود
میفرستد از پی غیر و منت میرود
اینهمه نامهربان منشین محبت میرود
گر نگویم ظلم بر حرف و حکایت میرود

سخت رویا ظهوری کرد در ترک سفر

غالبان می شدست اکنون خضیت میرود

سودای تو گر بس در آید
گردیده ز غمزه تو شیرک
باید غم نیشل گریه گلگون
گو یا لظری نداده از عشق
بازوی زرے ضرور دارم
آمد خبیر نیا مد سنا

هر دم سودی ز در در آید
هر رگ که به نیشتر در آید
تا شاخ گل بر در آید
حسنه که به لظری در آید
شاید که بان کرد در آید
ذوق نیست که به بجز در آید

<p>دشنام ده است دروغا باش باشد قفسش هم استخوانش عید نیست برای کام طوطی در غاشیه داری تو خورشید چشم همه گوشش بلب من چون بزم دیت نند فردا</p>	<p>باشد نفیس اثر در آید مرغی که بدام پر در آید گرز هر تو باشک در آید از گرم روی لب در آید حرفت بربان مگر در آید خوغم از در بدر در آید</p>
<p>روز تو نگشت شب ظهوری باشام تو کے سحر در آید</p>	
<p>شهید بیدرز لبهای شکر خای تو ماند ماکه باشیم که امروز شنید تو شویم جنس خود یوسف اگر برو پس کوچه مصر سیمیا میشم و صبر و شکیبائی را چشم مشاطه چه خوش محو تماشاگر دید بار انداخته حاجی بحر م سوزن هم از جبین نه و خورشید یکتائی خواست جریح را این همه غوغا سرافرازی چیست صبر و آرام دل و دین همه یک یک رفتند ساقی ارباب دروغ مرد غور تو نیند گریبان غارت آرام و قهر ارم کردند</p>	<p>سرور کوتی از قامت رعنائی تو ماند تیغ راندی و باد عوی فردای تو ماند سبب آن بود که بی زیور تمنای تو ماند هر که در رخت سیاه ز سیمای تو ماند خال از مردکش بر رخ زیبای تو ماند خارها در قدم بادیه پیامی تو ماند اگر از عکس تو در آئینه همنای تو ماند بر تر آن فرق که روزی بته پای تو ماند آرزو بیکس و بی کوبسختنهای تو ماند خون بس لوتی که برگردن مینای تو ماند دل و دینی عجب تحفه یمنای تو ماند</p>

ستی در تقیه زین بیش ظهوری که نکرد
 ره بر کسب تو تحایل و معمای تو ماند

دور نقش نرد ما بسیار کم می آورد
 حرف من نقل شبستان طریزان مباد
 قباله دیگر برای عشقبازان کرده است
 بر رخ حاجی در تخته را خواهند بست
 حرف شاهان دیگر را کنگی در یاست
 ساقی دارم که شهاب از فروغ روی خود
 منتظر حسنش چنان عالی که عشق برهن
 بر گل و سبیل شکست طره خواهد نهاد
 کعبه رنعلین دور انداخت در گام
 از نگاه گرم خونت هیچکس جوشی نزد

لیک بر دیگران از روی بزم می آورد
 مشغول افسانه ام کس خواب غم می آورد
 آنکه در محراب ابرو نیوخم می آورد
 زین همه نامحرمان کز حرم می آورد
 شیخ جام این تازگی در نام جم می آورد
 بزم مستان را بباغ صبحدم می آورد
 در تماشا ز پیر پا فرق صنم می آورد
 عارضش خوش لشکری از خطبم می آورد
 از میلاان نشتر ز برفدم می آورد
 گر کند دود آتش چشمی بنم می آورد

با شکران لبس بریدن نه حد کسب است

با ظهوری بوده ام تابستم آورد

خوش آن کودل بد لب و اگذازد
 سرافرازی تواند سجده کردن
 نه اندازی صین بر و از گاه است
 مروت فریه از صیادی است
 ندارد آنچنان قهری گدایش

ز مژگان رگ به نشر و اگذازد
 که بر خاک ره می سرواگذازد
 که شاهین را کیو تر و اگذازد
 عجب که صید لاغر و اگذازد
 که در بانی بقصر و اگذازد

نظمنا نیست

نه طوفان نیست در دریا چشم سیه بخت تو گر گاه به چراغی صبا خاشاک کویت میکند صبح	که گشتی را بنگر و اگذار کند روشن بصر و اگذار که بیلوی به بستر و اگذار
کند خفا خالی ظهور می اگر ساقی بساغر و اگذار	
بنو جانم در تن گر چه هر صبح از صبا آید ز بس خور کرده ام در گوشه محنت به تنهایی چنان نگرفته رنگ تیرگی آئینه صبح بجز شوق بیتابی تواند دست و پا زد بنا شد دل چرا در بوتکی از قاور اندازی بنا گفتن مگر در وصل حرفی بر زبان آید نکردم عزت دشنام حاصل داد ازین خجاری نداری پاکبازی در قمار دوستی چون من مگر دست آچنان سنگین و بیدر و مقدارم مروت عزل گردیدست در دیوان نازام	گشدر شکم که همراه صبا پوشش چرا آید بنالم گر به هم پیش در دم دوا آید که از خورشید صیقلگر پذیرای جلا آید که هر ساعت بموج گریه خود در شنا آید که بند شست اگر بردگیری تیرش خطا آید بنا دیدن مگر گاه به نگاهی از حیا آید نفس را کو اثر ترسم که حرفه بد غا آید نیامم داداگر بادشمنان از من دعا آید که حرفی برستم از کوه و جوامم از صدا آید عجب گرانقدر بهیری از صد بوفنا آید
ظهوری القدر کردست کوشش در نظر بازی که گریگاه آید به چشمش آشنا آید	
سینه دیگر ز آه میبرد سرم از خاکپای میگوید	دیده از گریه گاه میبرد فرق شاه از کلاه میبرد

زین سبکروح ترکیم خود را بایدم خستنی بر آوردن از گران تحفگان درگاهم پیش پیش سراغ می بوم	که با حال گاه میبرد برق قیامی از گیاه میبرد رحمتش از گناه میبرد در قفا آنکه راه میبرد
---	--

با ظهوری نمیتوانم گفت

که مرا هیچ گاه میبرد

از شراب عشق مستان هوشیاران خودند جسم لاغر تر ز گاه و قدر فریب تر رکود سینه باز و درددل غیرت اگر افتد ز غیر هم دمان حرأت و چشم توقع میخ دوز آفتاب از خرمن روز سیه شان خوشه وست بیداری بر بخت شان افشاند آ بیشتر از دین و دنیا که نمیدارد کسی طالبان عیش و عشرت نذر و نیت میبرند	از فلک پیانه برکت جرعه خواران خودند با همه نازک و لپها بر دباران خودند در مقام با پیمردی و ستیاریان خودند نا امیدان از همه امید داران خودند از صفای گریه شب صبح کاران خودند دید مرگ خواجگی شب شب نده داران خودند با دل و جان تحفه کرده شرمساران خودند ریخ و محنت شان کوار اسوگواران خودند
---	--

چون ظهوری در ازل با خود فراری داده اند

نیست شان امید شکمین بقیار ان خودند

عاریت کردم قدمها جستجو آخر نشد دید بردشت شقایق مغرب و باغ سمن در تری ز و غوطه حیون و او ازین مان تر	بر ترا شنیدم زبانه گفت گواختر نشد شد خزان و آرزوی رنگ و باو آختر نشد گردان و ریای برآمد شست و شو آختر نشد
---	---

<p>در محبت سچا بنشست نقش سادگان ترین چه حاصل محضر مهر و وفا کرد دم دست انتظار برق صدره خرمم را سوختست صفحه روز و شبانه اشک جگر گون نگار گو سرا آمد ترکسی از من زبیداران عشق</p>	<p>کینه وز زریای چرخ تو بقا آخر نشد در شکستم بیوفایان را غلوا آخر نشد ماجرای عشق و حسن شعله خوا آخر نشد شام حیران نگار صبح رو آخر نشد وامم کردم صد نیاز و نازا و آخر نشد</p>
<p>نیستی گر مرد و دل طهوری دل مدار حسرتم آخر نشد تا آرزو آخر نشد</p>	
<p>افکنده گل چرخ قدح فصل باو شد تخل ریای شمع بی برگ و شاخ ماند گشتی مرید حرص زیاد تو کم نگشت لب گوشه گرفته میان مرد مست چشم هر قفل بی کلید که زو بر در نگاه تا صبح مکن عذاب دل برگرفته است بروش عشق غاشیه صیت حسنت مستایب افت شکر خوش خوش رعایتی</p>	<p>از نقش لوت به صفه اندیشه ساده شد از بیخ و ریشه کنده بسیلاب باو شد نیزم قناعتست کم من زیاده شد دیدن کشاد و در سر گفتن نهاده شد پنهان او بجنبش مژگان کشاده شد یهوده است پند تو اکنون که داده شد کشتی سوار و شهرت یوسف پیاده شد وامی که ماهیت ز نورشید داده شد</p>
<p>نشیند بند عادت تو سچ برگشت هر چند مدعای طهوری اعاده شد</p>	
<p>در محبت حسن عشق تو گرم افاده شد میخواستم کتاب کنم شرح شوق را</p>	<p>بنشانند جوش عقل و تمام استفاده شد صد نسخه حرف زاده این یکا داده شد</p>

گشت استخوان سینه من نامه کوهها	از داغ مهر نیز بعنوان نهاده شد
لطیفان مهر میکنند آخر مرا خراب	هر چند خواستم که کنم کم زیاده شد
همبازی محبت طفلان شد دل	پرکاریش نگر که چه مقدار ساده شد
از قبله سازی خم ابروی ساقیان	مهرناز طاعتیان داغ باده شد
از تانگی نگاه چه شیرین شد دست زخم	برنده تیغ غمزه بر سر آب داود شد
بر بستیون گریستم از درد کوهن	صد چشمه ناله از دل خارا کشاد شد
آوازه کرشمه خویان فرو شست	از ابروی ابطان بلندی نهاده شد

از طوق زلف حور ظهوری کشید سر
در جرگه دستان تو صاحب قلاوه شد

خود را دل دیوانه ز تدبیر بر آورد	گردید خراب و در تعبیر بر آورد
شکست بران عهد که بر دست نشسته	رمم دادن رشکم ز سر بر آورد
بر صومعه انداخت بتقریب گذاری	بنای مریدیکه نه از پیر بر آورد
دل را که بیک موی از چاه رخ او خفت	ستوانش بیک پشت ز بخیر بر آورد
با آن همه خاموشی خود گوشت گریتم	خاموشی مارا چه زبان گیر بر آورد
شاید که کند ناله در ایوان تلافی	افغان مرا ضعف ز شبگیر بر آورد
فولاد مرا موم نه از سستی طالع	کافور مرا خفت سیه قیر بر آورد
وز وادی خود هر که تماست مدیم	نام عجی شیخ بتدویر بر آورد

در مزرع غم تخم فشان گشت ظهوری
از گشت زبان فرس تو فیر بر آورد

<p>از ترکش نازت چه نگه نیر بر آورد خوش آنکه بر شوت دو جهان داد و بر آ یادست که مهر تو شکر بخت بکام در خاک نکردیم بهر گام تلاشته باید که در حرف زنی از طرف ما آن به که خرابی تنهد پاسبان هر کس که به حی رفت بود گریه بیلی صورتیکه چین نظر از عکس پیریت دین دل عقل و خردم حمله غبار است</p>	<p>پیکانش مراد دل نخبیر بر آورد بر وصل تو از دفتر تقدیر بر آورد در کود کم دایه چو از شیر بر آورد سعی همه را عشق تو تفسیر بر آورد تقریر تو مارا که ز تقریر بر آورد گر رختن تو ان از گل تعمیر بر آورد بر تربیت محبون دم تکبیر بر آورد دل ساده شد آئینه تصویر بر آورد سپهای مرا عشق با کسیر بر آورد</p>
<p>بر سینه نگین و قمار است خلوری در شادی و غم قال ر تعمیر بر آورد</p>	
<p>ز خویش تا نسیکوم سخن افشوده می آید دگر این کسیت در میان بنارم گرمی جولان بگلشن رفته در شوخی ندیده پیش پای خود مگر میکردم پشتی من در عزیزی ما ندیده چهره خوی کرده بنشین بر در میان برایش ساعتی صد بار میمیرم اگر خواهد بگاه گریه کرد از جویبار رگ بر انگیزم ز پر دین بازی چشم تر خود و قمار دارم</p>	<p>بر ویش تا نمی بینم نگه چه مرده می آید بجولان گاه خود خورشید خوش افشوده می آید ساده پای بر برگ گل آرزو می آید چه خوار بیا بروی خویشتن آورده می آید تا شاییت آب روی گلها برده می آید کجا این زنده جانها ز سر دل مرده می آید خوش آن که گریه گاه خود جگر افشوده می آید بکار روز بازار ششم این خرده می آید</p>

ظهوری دل ز دستم برود و ز داغهای او
بسینه عرصه شطرنج غم گسترده می آید

فیضی عجب دیرین گل صبح از صبار رسید
خورشید و مه سپید شدم امین از گزند
صد دُرج در بخرد و بیجانگی بر ند
گشتند از تو قمری و بلبل رقیب هم
دندان بخیه گشت بخت بدیدن آشکار
آنجا که کرد گرمی خود طرح خوی او
با خنجر کشیده تغافل رسانده بود
پیرانش بخت بدست نزدیک گشته ام
آرایشست خار و خس از هر سر و گل

بیرون کشیم رخت که ورت صفار رسید
داغش بحال تیرگی سینه وار رسید
یکدانه در اشک لب لک بهار رسید
گویا بگوش سر و گل این ماجرا رسید
چون نوبت رفو بگریبان مار رسید
برق نهر ارگشت ایشاخ گیار رسید
خود را به پیش من که گاه از ققار رسید
دست کشاد بخت به بند قبار رسید
بخت بیاد شاه ز عجز گدار رسید

بیگانگان بداد ظهوری بگرزند

بیاد و انقدر بکدام آشنا رسید

گفتم برای دیده جان تو تیار رسید
خورشید را که در بغل ذره دیده است
اقتاد عشق پیش خرد پاکشید پس
وامان پرده بهر چه برداشت محال
این گرمی که خضر بآن جوش می زند
چون نوبت بهار قسمت میراث خویش کرد

تا گفتم این عبار رهی الا هو ارسید
این آرزو بخاطر من از کجا رسید
دارم امید گم شدنی ره نارسید
بیرون روم ز خویش صدای و رارسید
از شعشعه فنا بزلال بقار رسید
صد باغ رنگ و بوی بگرمی مار رسید

<p>انبار حسرت از غم خرمن نهاده ام کوتاه گشت پای و بلبلان و دویب بیماریم بوی رطه صحت رسیده بود خوابان میان مفلس و منع نهند فرق</p>	<p>خوش آفتی به فرغ مهر و وفار رسید دست دراز غیر به بند قبار رسید از دور و دور و نسخه منبع دوار رسید در عشق تیز کار بروی و ریار رسید</p>
<p>بالین بنه ز عشق ظهوری که پلویم از لاغری لبه بهی بوریار رسید</p>	
<p>گدای عشقم از من حسرت جمشید بیارد ز اشک ناامیدی گرچه دریا کرده ام محار بمحشر میرم از دولتش مفرگان پرغم را مگر از ناله خود مرا می بر ریشها بندم بگلخن می نشینم شعله خنجر میکشد بر من ز عکس خویش شافی کرده خوش لهریست بحرف صلح لب کرد آشنا از بهر خاطر چرا رنگین نباشد عیش و هراز تیغ ناز او لغافل از نگه نمر رشته در دست میدارد</p>	<p>چرا غم گشته روشن بر شیم خورشید بیارد از آن ابری که بر میدارد آب امید بیارد سیاه چشم مشتاقان او امید بیارد که زخم جان و دل از لغته ناپید بیارد بگلشن میر و م پیکان ز شاخ پید بیارد بجای قطره های می مه و خورشید بیارد ولیکن از نگاهش آینه چنان تهدید بیارد که بر سال و مه از قربانیا نش عید بیارد مروت بین که از ناله دیدنش و اوید بیارد</p>
<p>ظهوری خرقهای خرقه میگیرید بر حالت مخور بازی تعلقهها ازین تجربه بیارد</p>	
<p>کجا دست کسش در گردن افتد نجو بی بارش گر گل ز ندوم</p>	<p>مگر در گردش خون من افتد بزشتی ز زمانه سو من افتد</p>

ز خجالت باز گرد و پیر تو مهر
به تیغ و تیر اگر گاهی بر دست
بامیدی بیایش می افتد عید
جنون خانگی ز خیر بگینخت
چه چاکی دو ختم بر حیب شاید
از من برگشته از اغیار چشمش
چنان رفتست کار و دست از دست
بگلشن آنچنان کاسید بلبل
و عای بلبل بکسین همین بست
نهم انبار شکر از کشته خویش

از ویر لقا اگر میر و زن افتد
ز چشم زخم خود و در جوشن افتد
نگر بر دست قربان من افتد
عده باید بکو و بر زن افتد
که از دست رفوگر سوزن افتد
نمیخواهم که چشمش بر من افتد
که هر ساخت بیای و دشمن افتد
که میباید اگر در گلشن افتد
که شام مرگ خود و در گلشن افتد
گهی بر قیم اگر در خرمن افتد

رئیس صلب است در پیمان ظهوری

و موش رخسار در آهن افتد

عشق کوتا از کفر وین روید
ساعدا از داغها شود چمن
سنبستان طره را بکشای
تنت از غوطه آب و جان داد
طفل اگر بکدم از لقماند دور
تا نمرگان ترا کنم نامست
چه ازین خیر بیند و نه از ان

چون بکارم گمان یقین روید
گل خونتاب از آستین روید
تا ز هر چین هزار چین روید
دیگر از خاک یا سمین روید
چین پیریش از جبین روید
خون چو گریم همه نگین روید
دل کنان مهر آن و این روید

<p>تا نباشد تلخ گوی بتان بیره و باغ کس عشان ندید</p>	<p>مکار ز گنج لب انگبین روید شلاخ گل از میان زین روید</p>
	<p>هست بردشمنان ظهوری رقم کز دل شان همیشه کین روید</p>
<p>رند باید که دروناب خورد دل چو کنج شک دام عشق شود بساحت چو تخم کار و داغ صافها از میت به لای کشم باشومی آلوده جیب او مغرم خواهدش رشک کرد اشک لیل خوانده پیمان خویش را سندان از شهی کشور دل آبادست چند داغ تور و سرتابد در کتان ورع نماند شیخ گر فغولانه باد پیش رود</p>	<p>وز دل خوشی تن کباب خورد دانه از وید که عقیاب خورد سینه از آه غم طناب خورد گوزه گرد و رسفان آب خورد کی دم نکست کلاب خورد این گداز می که آفتاب خورد پهلوی ترسم ارجاب خورد که خراج ده خراب خورد تا یکی سینه چ و تاب خورد بالوگر می بامه تاب خورد سیله دامن نقاب خورد</p>
	<p>از ظهوری ست تشنگی سیراب که جو من آب و سراب خورد</p>
<p>بچاه حسرم افکنده بخت تر گردد سراغ خانگی ماره صبارده است</p>	<p>هنوز در پیم افتاده کاش بر گردد اگر نه کوی بکوی از چو در بدر گردد</p>

چه تیره کرد بناگشتن عزیزان تیغ
برای نیم نظر صد جگر بخوردم و او
شراب ساخته از عکس قیام عکس
هزار دانه الماس اگر خوری بهتر
لشوق نامه نویسی و می قدم بردار
کسی که ساخته کشید چرخ خویش ترا
کباب کرده و خاتم چنانکه گریه می
نگاه شعله کن از لب می زنند خود
نگه زلفش با کی که تواند بست

مگر که خوار می خون پذیر سپرد
اگر چه خود همه جادری نظر گردد
کسیست با خبر از خود که بخر گردد
که نیم قطره شکر بیدار گردد
که نامه شاه پر مرغ نامه بر گردد
همیشه شام شبستانش در سحر گردد
دل تو بر من کباب تر گردد
نبود رسم که پروانه در شکر گردد
چو موج جلوه تر از یورگر گردد

تلاش بوسه تلوری بزیر یاد مباد

که شرم مساز رلهای لایه گر گردد

ز تفته جانی ماسوز و ساز میباید
بکعبه پشت کخم و رصف عبا و تیان
کرا از راه روان بوده این سراز
کنند ضبط تغافل اگر چه کشته نزار
قلط بخواستش شاید بکاستم
شبیوه ز کنی زادگان تار کس
عزور میدهد از کف گهی عنان نگه
برای رشته تدبیر مصلحت با فان

که میگدازد و مغر گذار میباید
که رو بقبله ابر و نماز میباید
بدشت و در ز نشیم فرار میباید
که شمه از قره عشوه ساز میباید
برند نام نیادم نیار میباید
و کن بطر زبتان طراز میباید
چه غارنی که دران ترکناز میباید
چه کوتاهی که ز زلف دراز میباید

لبند همای برابر نمیکم دل را	لبوتر لیست که در چنگ باریبالد
بیوستان وفادر گل گل محمود	هنوز رنگ بوی ایاز میبالد
بخلوت دل با هر کسی ندارد راه	ز شوق محرمی خویش رازیبالد
باختلاف ظهوری نه گاه عزت خود که اعتبار کس از اخراج میبالد	
بجای اشک ریز چشم اختر تازگی دارد	ز هر اختر بسوزد صد سمنه ز تازگی دارد
حدیث زهر آلود افکنده طرح دوستی بالب	ز کامم دشمنی باشد و شکرت تازگی دارد
کجا در گشت زار راحت این نشود و نمابودن	رگ جان جویبار آب نشتر تازگی دارد
در هی خجلت نگاه آلوده گردیدت و کش	امید فریه و پتیر لاغری تازگی دارد
تیمیا بند چون من باغبانی باغ خساران	شدم پیر و ندانم چیست نو تازگی دارد
خروغ گریه شفاف شامم را سحر کرده است	در خشتانی بدر چیدم ز اختر تازگی دارد
چه طوفان میکند در نور پاشیها چراغ من	کشیدم روغنش از مغز صفت تازگی دارد
بهار و باغ مستان بس عذار گل گل سانی	ز عکسش بر کشیدن گل ز ساعه تازگی دارد
جنون از لاله داغ تو گرد می تارک ارای	خرد هم زد گل این باغ بر ستر تازگی دارد
بجان ریخته و دل میکند اثبات نفی این	منی آید مرا هم هیچ با ورت تازگی دارد
دم لبش لب ساقی شراب آلوده میباید	
ظهوری اختراع بوسه ترازگی دارد	
اگر حکایت مشتاقیم رساله شود	بهرار فصل سخن صرف اینمقاله شود
اگر لعشق توانیست مایه غم و درم	نفس بواهم ستانم که آه و تاشود

تکایت تو به نیزم مگر پروه گوش
چه گیر گشته ام از دیگران بدولت تو
ز روز بایح ستاند شب شراب کشان
ز شوق ساز و پیانہ آچنان زارم
ز لرزین چو بر آرد کمال باد و بوش

که حرف حورو پیری جللی نخاله شود
گر سته چشم نیم ماه اگر نواله شود
چو صبح باش بخورشیدی نواله شود
که چون و مد ز غم گیاره لاله شود
که لقص ذوق حریفانست گریه شود

بخور آه ظهوری بعود دل و غمت
که مشکبوی کسی غنیمت کلاه شود

رندان بحر حوصله مستی بو کنند
هم جستجوی سنگ ره جستجوی شان
که بوی را برایت چشم کرده رنگ
اورا بسعی گیتوان ساختن خویش
آلودگان که آب ندارند در جگر
در گرو غم کنند نکه خورده چپا
سودای خویش در گره زلف بسته ام
مستغنی از جناسست سرنگشت گلزاران
بردن ز پای هم بلب آب زندگی
روی نماز و در هم محراب تیغ لست
از گیر دوار شفته حسیقت هموار
تا بکم زتاب غم همه شب رفته نفس

چون پرده برقتند در دیدن فرو کنند
هم گفتگوی قفل و گفتگو کنند
که رنگ را بقویت مغربو کنند
فرض ست در تلاش که خود را از و کنند
در یایاب وید و ترشت و کنند
آزادی از اسیری من آرزو کنند
پرمایگان خریدند و چار سو کنند
ناحن ز ناز لب که بد لهما فرو کنند
مقد و نیست خاک مرا چون کنند
برجا بخون خویش شهیدان و کنند
خورشید را چو ذره رسن در گلو کنند
تا چاک جیب صبح با هم رغو کنند

<p>جنس نفیس نیست طهوری اگر دولت در معیش اهل حسن چرا این غلو کنند</p>	
<p>بر بگذار صبا آگهان چه بیوشند بهر حق حال شهیدان خودگی گوش چه حلقه‌ها که نهادست طره بر سرم ز دید حور و پری رانیده میراثم خریف جام حریفان خام عیش منم نهند زاهد و عابد ذخیره طاعت کدام عیب که عریان چو زار عاشق نیست گریسته ناله همه در دو و تخم نوا کنند در آشیانه خود غنچه لبت چون من</p>	<p>ز خود نمی شده پراز روی آغوشند که خوش کلامتر از ناصحان خاموشند اگر گداست اگر شاه حلقه در گوشند و گریباو در آیند هم فراموشند خراب لای کشاکش که مست بر جوشند از ان حریفان گدایان زله بروشند بپرده نگه اهل زمان هنر پوشند به تشنگان حرم من که دست و زوشند مباش غنچه که کلهاش گشته آغوشند</p>
<p>بجاست شور طهوری که تلخ کلمات بد و شداری ز هر تو دشمن نوشند</p>	
<p>دلست شاد که ز هر غمی بکام کشید یکمانه نخت ز چندین هوس که می بختم به نیم جرعه فلک این چنین لب بر غلطید زیاده بو گناه از عقوبت پاداش گل پیچید جم از باغ کامرانی خویش بزا بهوان تو گردیده ختم صیادی</p>	<p>فشرد پای و دستی ز شهد کام کشید در یخ کالتش این شعله‌های خام کشید خوش آن حریف که خمی‌ها تمام کشید لبش مساری عفو از من انتقام کشید نگشت ساقی بزم تو تا که جام کشید گر شمه خاطر رم خورده را بیدام کشید</p>

نیشمر کبک بدعوی جلوه آمده بود	خرید و رقص و پای از خرام کشید
ز تیره بختی خود آفتاب در کویت	لبس و خست سایه خود در لبای بام کشید
حلال مردن بیچاره که در دم مرگ	کشید پیش کسی که نفس حرام کشید
شده است توده چو قربانیان بگویند	نیاز عیش تو خوش تیغی از نیام کشید

چو از حجاب ظهوری نداشت تاب خواب

بجذب عجز چو ابر لبش سلام کشید

نفس کسینخت دلم آه تا تمام کشید	نبود پخته جگر دیده گریه خام کشید
دست کوره اکسیر بقیه اربها	بجای خوی همه سیما بجم از شام کشید
همای من شده کنج شکل سعادت بین	که حال دانه بر آگند و زلف دام کشید
مقیم هومعه میجو استم شوم افتاد	زخم بد پر مغان دل با نیم مقام کشید
لقن سخن شده تنجی له لب قاصد	چه خوب کرد که این گریه از پیام کشید
شدست کل همه جارا ه خنده تالها	که اشکباری صبح همه بشام کشید
به بند عشق چو مجو و میکشیدم حشم	علم بدوش دل از طره غلام کشید
ز شوق بوسه جمال لب تو زاهد شهر	به تیر مینی خطا بر کنار جام کشید

برون فشانند ظهوری از مغر و سخن

شامها از شمیم تو در مشام کشید

بیدلان سینه ز داغ چمنی ساخته اند	گریه نازک شده باغ سمنی ساخته اند
بر نخیزند اسیران تو عریان ز لحد	از غبار سر کویت کفنی ساخته اند
پرواغت که شبستان درون روشن است	از جگر سوخته جانان لگنی ساخته اند

<p>سجکاری ننگ ساخته امروز نشد منوان اگر چه با فلاس محبت شمرند بسی تو زانگر چون به نومندی عشق باغ رویان به بهار نغم محتاج اند چشم جان ساخته اند اهل نظر تا نظری شور صدر کان نمک بهر جگرهای نگار معنی صورتش افکنده به تجاذه نظر مست سوزنده تر از قرشبان قربان غنچه در جیب کار خود انداخته پیش</p>	<p>میتوان یافت بر اتم سخن ساخته اند کله خود را چو زر از ستمی ساخته اند هیکل بازو خارا شکنی ساخته اند سبب هست که با همچو منی ساخته اند لائق دیدن نازک بدنی ساخته اند وقت بر شکر کنی دهنی ساخته اند از صنم هر طرفی بر منی ساخته اند صرفه است که ناخستی ساخته اند بهش از چاک چه خوش سیرنی ساخته اند</p>
<p>مایه داران ظفر پیشه ظهور می آید نوده بر برگذری را هر نه ساخته اند</p>	
<p>زود خوش نیست که قاتل ز مقابل برود همه آسانیم از سعی خرد و شوار نیست جسم از سینه سر اخشن بگردادن شان کو درین بحر شنا بیده بازو کش ز پیرانش ز صفا خویش برانند اگر شمع را شعله شوخی نه ستانند فرو گر با گاهی خود غم کند می رسد شش نیم چشمه مهر تو سر شستد گم</p>	<p>بایدش بود که جان از تن بسیل برود عشق حسال نگر وید که شکل برود بی داغش بی نیست که تاول برود کشتی بجز چه دایم که بساحل برود خضر این بادیه را بر او خیر برود نگذرانند که پروانه ز محفل برود ناسریر تو بر صید که غافل برود گر شوم کرد عجب کین غم اندل برود</p>

نیست قربان شدگان راز تعلق رنگی | خون شستن اگر از دامن قاتل برود

افکنند قافله را اشک ظهوری در پیش

اگر چنین گریه کنان از پی محل برود

نزار شک بزرگج دیده پیش آمد

دوید لذت در دم پیشه دل و جان

بعشق نسبت عاشق درست میاید

ز دوری تو ستدیده که شد بخویش

کیاست ناله که در سینه ام زند ناخن

ز کعبه فلک کم نگشت نقش مراد

بسعی شوق نیازم چه خوب پیش آمد

و گرنوش رود کام رگ بنش آمد

حسب مهر لب لب گریه قوم خویش آمد

نزار مرگ فرون دیده چون بخویش آمد

خوشادلی که ز نور تخت ریش آمد

اگر بفرسش خواستم به پیش آمد

خوشست ندیب عاشق با اتفاق همه

بجاست مخ ظهور می ستوده کیش آمد

از زان بختوان کسی جنس جان خرید

باز از دشته و مرگان درازیش

گر مست در معامله معلوم کرده ام

ناخته شقائق رخسار او کند

این یوسفی که من بدو عالم خریده ام

فرسودگی ز حبیب حیاتم کشید دست

آراسته است رشته شمشاد و سرو را

دیدم دلا که هیچ دلش را خبر نبود

مشکل الصد طرب غمی از من توان خرید

از نیشتر دلم همه زخم سنان خرید

داغی بچند سینه از و میتوان خرید

امسال هر چه شد بیمار از عوان خرید

از زانیم که سخت ز لیلی گران خرید

از مهابت عشق برایم کتان خرید

موزونی از قدش حیدر باغبان خرید

بیچاره که همچو تو عمر زبان خرید

تاجیپاک در غم نازک تنان زند	بفرخت شیخ خرقه خود پرنیان خرید
سراینداشت طهوری چنان بخت	
صد بخودی به نیم نگاه بنان خرید	
کوکن در غم شیرین بگی دعوی بود دعوی عشق در ایام من بصورت یافت ذوق تریاق و صالم بد آورد زرب از سوا لم چقدر بود جواش ممنون شهرها شهر زمین گشته و صفت همان دوش شیخ از لبانی گزگ بوسه گرفت دست چهره برشته من از بازو دور روح بجا بزم گرم در اول کردم	شور محنون نه بقدر نمک لیلی بود تا بعدت سخن عشق چه بی معنی بود از خراش رگ پی در بدنم انعی بود در زبانش همه پنهانی و دارونی بود عرفت من کرد هر انصاف که نوزانی بود این فرونش من ریح و تقوی بود گرچه باشم بر خبیر مراد دعوی بود قبله کردن خم ابروی ترا اول بود
میگشتی کار طهوری ست که منفست بهار	
چشم بر راه چمن منتظر فتوی بود	
شب بگلگشت آواز من تاب برد قبله اهل حرم تصحیح یافت عشق هر دل را که سوی خود کشید گشته ام بیچاره در تسکین دل تا خراش سینه کا و در منزل پیش بندی گرچه کردم کریمه را	صبح از هر جلوه اش متاب برد منحه از ابرویش محراب برد از غم گیسوی او قلات برد می توانم رستم از سیاه برد ناخن از ناله ام مضرب برد خنده پس و سیم را آب برد

لب کشتود از بخت من با فغانه خوان	گفتگورا در زبانش خواب برد
من چنین خوار و چنان خونم غری	یادگاری دامن قصاب برد
با چنان نفسانی دشت حرم	تشنگی را گریه ام سیراب برد
خدمت میخانه و ما هر که کرد	در دور و آورد ناب ناب برد

در زمان ما خلوری روزگار	
مهربانی از دل احباب برد	

بکار عشق او ستادی ز من اقرار می باید	دل حسرت پرست و آرزو بسیاری باید
یکوئی عشق بیرونی سر آمد تر ز منصوری	برای غیرت اهل هوس برداری باید
بر دای خضر خواهم گرد این گشتگی کردم	بخوابای بخت مارا دیده بیداری باید
زینجا کرد خوش در گوشه عمری پیر کنان را	تغیبت چندان عشق جانبیاری باید
بخت تافت محشر توان از مغز جرییدن	هوامی کوی یار و سائیه دیواری باید
نگر و در رفتن من گرد و دیدن دای بر حالم	براه مقصدم شکیر و رالیواری باید
شود سیاب اگر فولاد بگذاری بنام من	ز تابش بقی آرامی انیقداری باید
منیاید که یکجا جمع گردد سبیل و کامل	وقوفی در پریشان بسن و ستاری باید
باستخفاف پر سبج خوانان بوده ام عمری	برای عزت من زلف پست ز تار می باید
بگاده بذل بر خردارشان مشقال میرید	هنوز از باب هست را کمی بسیاری باید

خلوری از نفس بر صفا انکار خط مینر	
سویدای تو هر محض اقرار می باید	

ز جنبش مهر بر کردم دکان بازاری باید	برای ساد و لوحان مشتری پکار می باید
-------------------------------------	-------------------------------------

<p>بنعل و اثر گون در شقبازی راه طی کردم ز تاب شعله دیدار ناگه دیده میسوزد چنین مست از تماشای من ساخته گنگی مسوزان دایع حیرت در گلستان بر دل گلین زبان زو کرده ام صوتی ز سر خویش کو قمری شدم دریا و از هر قطره چشمی ساختم آما کجا با برهن زاهد تواند چهره گردیدن آسانی نیست رشک نمکشان گشتن</p>	<p>بیچسب من که داری قرب آنمقدار بیاید میان دیده و دیدن نگه دیوار بیاید زبان و کام دیگر مست استغفار بیاید صروت را گلی برگوشه دستار بیاید که قفلی بر در آوازش از متقار بیاید نگه زین بیشتر هم تشنه دیدار بیاید ندارد سجده اش آندل رگ زنا بیاید عنی هر زوزه و بیرحمی غمخوار بیاید</p>
--	--

بنای زهد را بدین زلای پاوه پابستی

ظهیری خانه در کوچه خمار بیاید

<p>تاورد او معاشرتی با نفس نکرد انصاف بین کویده مراد قفا نمی کش در شور حلق کوچه خراب و مجله هم در کج آن دیوان شکرین لبوسه چون عجایز شوق دان که رگ در شیه جگه ساک رساند نافه تبسیر منزل حرام پهلوزنیش برگ گل ولا کرد ریش ترسم که مرده ذوق شماره حفر را در محن باغ غلی تو دل آن ناکه کردوش</p>	<p>لب را صلاهای تاله نرو نغمه پس نکرد در چشم من نهان شد و روی پس نکرد نخوت زیاده باد که پروای کس نکرد پروانه نماند که خود را انگس نکرد گردید خشک گریه تر گریه پس نکرد بارش اگر گران بصدای جبین نکرد در کویت آنکه بستی از خار خوش نکرد جان دادی ز شوق تو روزی پس نکرد که بحر باغ بلبل کج نفیس نکرد</p>
--	---

زندان ز شاخسانه مردم چه در هم اند
کرد آنچه محسوب به ظهوری عسکر

کالای دوستداری تا کی کساد باشد	خوش آنکه رخت مارا بخت مراد باشد
غم چون موافق افتد از بنمی چه بدتر	و قیست نامرادی گر بر مراد باشد
تا بدنگفت ششم خود را نکو نگفتم	بگذاز تا بر نهان بد اعتقاد باشد
با دیگری نخواهم در خاطر تو کردم	از یاد برون من البته یاد باشد
ستواند آرزوی در دل نهادن	برقی ز شعله خونی گرد نهاد باشد
خواهم سری نهادن روزی بر استانش	گر زیر پای بنجم تحت قباد باشد
از ذره کمتر بر پاهای نه کرده با خود	بهتر از آفتابش صد خانه را باشد
هر دم کند مسیحا جانی بحیث خود نقل	روزی که عطر حبش تحویل او باشد
یک دید نیست و خلقی تقسیم ایشان شد	از غیر اگر نگاهی گاهی زیاد باشد
ویدی چه بر سر آمد فرهاد را ز حسود	در همانند آن کسری این عمل واد باشد

نتوان بهر بلاکش نقد بلا سپردن

شاید که بر ظهوری اعتماد باشد

بیرمغان بمیکده هرگاه میرود	شیخ حرم بهر هی از راه میرود
نازم بصید پیشه غزالی که یاد او	عاقل بصید خاطر آگاه میرود
در بنمگاه عشق نمودست عقل نیست	خوش غارت نیست روی بنمگاه میرود
بر هم فشرودن مژده و گر عیب بود	بر دیده سیل اشک چه خواهد میرود
دل بر لب است کبود قن از طره خورده	مسکین بر لبان که در چاه میرود

<p>کرده دست نبست پرورش بین آه فسرده نیست که از افعی سیه</p>	<p>هر جا حدیث محنت جانگاه میرود بیاباش گرم خون که تفت آه میرود</p>
<p>در زیر کوه درد ظهوری بزور عشق بایسکه ضعیف تر از نگاه میرود</p>	
<p>دل و جان رفت دین دنیا ماند چشم من از کجا و تاب کشی بچراغ تو پیش پا دیدم کاسه از عشق سخت تیرسم میتوان از پدر کشید پسر و امق الحق چه بخوینها کرد شیشه عهد کو یکن بر کوه در لب افغان بلبلان گل کرد در تماشای آن خرام میاست منعم عشق شونه منعم زر هر نفس ناله شد گران سنگت</p>	<p>قیمت دیدن دیگر و اماند حق روزه تو بر تماشا ماند بر سه ماه منت پا ماند شیخ دین چند گاه تر سا ماند دست بر ولیست گزینجا ماند عذر بر عشوه های عذر اماند خورده صلبه بغر خارا ماند طوق قمری بگردن پا ماند گر بگویند چرخ بر جا ماند طرفه ناداری بدارا ماند درد در پله ادا و اماند</p>
<p>لب چشم ساغر ظهوری کرد لب کیدن باهل تقوی ماند</p>	
<p>چه نمودی بزننده ما ماند اینچنین راه دید و دور از</p>	<p>که بر از شش از ویدیا ماند بنگمه های دست بالا ماند</p>

پروہ یزد و عیسا کم آرا لی	بر زمین دیدہ باسے یاد اماند
خاطرت بوج فکد مغرکن	کہ برائے خیال او جا ماند
یہ تمنا سے خدمت قدش	سدرہ در خلد بر سر پا ماند
خال را خط نہقت عیسا زد	بسوا دوشش کہ در سویدا ماند
ذوق در بار عام چند ان نسبت	بزم خاص کسی کہ تنہا ماند
ہمزبانیش دوش رسمی بود	آفت اندازہ رغو ایما ماند
نروم جو ششم خام کرد	سخن وعہ ہر تقاضا ماند
خوش برامروز خو و جفا لی کرد	ہر کہہ و وعہ گاہ فردا ماند
عنا لباے شود معالک	مغزیر مایہ رہن سودا ماند

بود در بزم شب ظہوری فرش

گرچہ پردہ بر دوش آماند

از لبکہ سینہ داغ تو بر یکد گر نہاد	نا سو گشت خیم و سری در جگر نہاد
زخم تو مرہمست اگر بہت مرہمی	بر ہر کہ تیغ و تیر کشید می سپر نہاد
ہر ت کشید و در دل تنگم صد آتقد	آنکس کہ کین من بدلت آنقدر نہاد
بر واز و رہو ای تو کنج شک را چہ	بہر غ نا کشا و ہ ز ہم بال و پر نہاد
کی پای می نہم ز تکبر نخب کے	بختم رخا کب پای تو افسر سیر نہاد
از دلبران سخن شنوی خوش نتیجہ	یوسف بچاہ رخت ز حرف پذیر نہاد
ہر جانمال آرزو ہم پای سخت کرد	دست زمانہ زخم بدوش تیر نہاد
در خشت سال گرہ جزا لہ الشکن	سوراخ ہا کہ در جگر ابر تر نہاد

فی بوالهوس همین گشت بوسه شد بامسجاره زودم شب نده دارے شیرین نبود در نظم قاصد نقیر رنگی نماند بر خرو و بای دیگران	پروانه نیربال و پری در شکر نهاد خوالش ولی سری بکنار بحر نهاد حرفی ز تلخی نگهش در خبر نهاد فقر آبره آنده همه را آستر نهاد
در دل مباد تنگ شود جای حسرتش بر آرزو که داشت ظهوری بدر نهاد	
قلم هر جا که از طوبی نویسد نویسد گر بخت مشک خط بهار آمد که فصل از جنونم رقم موج و ورق ریگ رو نیست قلم در هر زبان صد شرح دارد اگر بر لب اگر بر پا قبولست کنم اثبات عهد خویش برگاه قضا تعریف یوسف را بدورت بعد واسط قلم چندان رقم نیست دماغ خامه عشق ست خوشتر	ازان بالا سخن بالا نویسد ببطر عنبر سارا نویسد بگلک سبزه بر صحرانویسد چون مجنون قصه لیلی نویسد که متن اشتیاق با نویسد برات بوسه بر هر جا نویسد درستی صورت دعوی نویسد سزد کز شر مساری و انویسد که محتاج است ز استغنا نویسد سزد گر قطره را دریا نویسد
بدج شه ظهوری در چنان بخت که لو لو خویش را لالا نویسد	
چه جادوئی کز ان چشم فسون پر از می آید	نمی آید بگفتن حرف برا عجز می آید

سخن در رنگ هر بگانه میگوی منم
 مهیای تماشاگشته اندازم هر طرف خلق
 ندارد آشنائی شاهباز زخم جز فرقم
 برای چنگ دروش سینه تار ناله میاید
 ندیدی عجب عشقم تا به بینی عجز حسن او
 ز حد برت چشم اشکبارم قرعه غلطانی
 کند او شکار سرب و لاغر نمیداند

که بوی آشنایها ازین اواز می آید
 که کجشک با نداز شکار باز می آید
 چه گردن میفرانم تیغ در پروازی آید
 بر قاضی فلک از نغمه این ساز می آید
 ضرورت گزیند کار نیاز از نازی آید
 نمیدانم شکیم از سفر کی باز می آید
 بیازی گاه آن بهما بیای کاری آید

بجد چون شمع سوزم رشته جان گر چه میدانم
 ظهوری گردنی برکش نگاه انداز می آید

ریشه مهرت از دل چون برهن برکش
 در نهاد چکس نهاده عشق از تاب لطف
 تا توان مورم مسین از شرزه شیرانم شمر
 بیدلی را اگر شود چاک گریبانم ضرور
 تیزی مژگان خلده تا حشر در چشم ترش
 آفتاب از بام او گر بگذرد مقدور نیست
 جمله ملک حسن ملک دوست اربابی نماید
 گزرا بر اسیم عادل شه بگوید و چنین

ریشهای جان و دل صد بار از تن برکش
 برق برین بگذرد از شعله دامن برکش
 بخت سستم گاه عهد از موم آهن برکش
 رخصت ست از سینه صد باره من برکش
 خار از پای سگش هر کس بسوزن برکش
 پرتو خود را اگر خواهد در روزن برکش
 خوشه چین باید بمهر و ماه خرمن برکش
 پنجه باز و گل زبان از کام سوسن برکش

بهره از آفرین هرگز ظهوری را مباد
 اگر نفس از سینه در نفرین دشمن برکش

<p>بر کشیدی تیغ و جان از شوق گردن بر کشیدی تخم عشقت کاشت دل در مزرع مهر و وفا صبح و شام می پرستانم از افروغ دیگرست باد و اما لش ز خار و خس گل و سنبل و ماند دست و انگیر کو خوش از مروت دور بود می برد عشقم بدیده و تحفه می بایم و استان از رستم و استان مرتب کرده شد</p>	<p>خون برقص افتاد و از هر قطره شیون بر کشیدی حاصلش نگر که از هر گوشه خرمن بر کشیدی از غنایارم سپهر این روز روشن بر کشیدی نوبهار گلخن باران بگشای بر کشیدی اینکه از قنادگان بگذشت دوامن بر کشیدی تار و لقم بهر زنار بهمین بر کشیدی رستم ز ابستان از چاه شیرین بر کشیدی</p>
--	---

از طلای جان ظهیری گشت حبشگاه
تابه اکسیر غم عشقت مس تن بر کشیدی

<p>خواهم که بر آرم بفراتخت نفسی چند از بنفسان بر نفسم لرزه قناعت از سبیل منعت شمی بخیران در شور و شکر غنیمت از شعله کبابم در سینه شکست آرزو و صبر و گلزار دارم بستمیدگی خویش امید روح آمده بر لبوی خوش بوسه پرواز جامی نکشیدم لب علی نه مکیدم</p>	<p>بیرون کنم از دل گله خار و خسی چند تا چند توان برد لب را عیسی چند در حبله نباشد چرا بی جرسی چند پروانه چرا تلخ شود از رنگی چند پرست طبعم نشکستم نفسی چند فریاد رسیدت بفریادری چند زوقیت کبوتر دم مشکین نفسی چند معهشود نقولیت چه رنگین بچسی چند</p>
--	--

بر یکسیم رجم فرمای ظهیری
چونست بر القوم که دارند کسی چند

در کو تو گلهای ارم خار و خسته چند
از زندگی خویش حسابی نگرفتم
پاگاه تماشای تو از دور ضرورت
جوش عجبی بر شکرت بوالهوسانرا
گفتم که بجوش آمده ام از همه برتر
دار و دوس این چشم از آن تخیل بر بند
هر صبح باندازه ره محلی من
همت بگمارد که نگر و دید پریشان

بر مرغ چمن گشته چمنافس چند
پیشم نبشین تا بشمارم نفس چند
می بود به بینائی من کاش کسی چند
از خد متیانم به پراغم گسسه چند
نخست دلم خاتم از من هوی چند
کز بوسه برد پیش لبم پیش رسی چند
تخیل دلم کرده فغان حری چند
جمع آمده در کام و زبان بلندی چند

اغیار بآن قرب و باین بعد ظهوری

در پیش چرا اند چنین باز پس چند

اگر در گلستان از ناز چاک پیرن بندد
و بان کان نمک تنگ شکر حرفی نزارد کس
شود و این دل از بیم خلاصی مفت خود دانه
بشهر خود کسی را رفتنی در راه اگر باشد
فلک با آنکه دارد جانب پرویز نتواند
کفن پروانه را از پرده فانوس بیاید
تخ دودی بی پروانه شمع نرم می تابد
ز جنت گریه رضوان لاله و گل خواهد آوردن

حسب اعطر از کجا آرد که بر حبیب سمن بندد
ز لب شیرین ز بانیا چه شوری بر سخن بندد
اگر از سنبه زار خط سرچاه ذقن بندد
بر دحام غریبان را و بر صبح وطن بندد
و بان لاله را از زلف خون کوهن بندد
مزارش را کسی ایگاش در پای لکن بندد
که چون در آتش افتد ساختن بر خستن بندد
ز خاشاک سرانگومی بهدم تخیل می بندد

ظهیری خویشتن را گوین در گفتگو منما

نیمگنج حدیثش در زبان باید وین بنده

صد حرف میز کم لب من و انیشود
 رنگار بسته دل بچین و انیشود
 داغ جنون که از سر من و انیشود
 بر جان در مرمت تن و انیشود
 این عقده از شمال تختن و انیشود
 در حیرتم که زخم کهن و انیشود
 در گلستان صبا بسمن و انیشود
 گزقنه توراه وطن و انیشود
 می نیمیش ز وین و انیشود

گوشه زناز تا به سخن و انیشود
 از لاله زار سینه پر داغ را چه ذوق
 زنجیر چون برون کنم از پازو عقل
 دستی در آب و گل نهند تا فتنای عشق
 حسرت به غزکشته کرا از شمیم مو
 در آرزوی زخم تو از بسکه می طعم
 بر صبحدم نیاز گریبان کشاده
 کشته غریب شهر تو این دولتی دگر
 هوشم بوسه داد شلائینی هوش

خود را مکش ز رشک ظهیری تو بلیلی

گوشه بیانگ زاع و زغن و انیشود

بسیم اشک و بروئی چو زجه خواهم کرد
 اگر ز داغ نباشد طفره چه خواهم کرد
 کنند زهر مرا اگر شک چه خواهم کرد
 فرد نیارد اگر چشم تر چه خواهم کرد
 زمان زمان نشود گر سحر چه خواهم کرد
 برق من بنزد گر لب چه خواهم کرد
 بهین که گر نکنی یک نظر چه خواهم کرد

زری نماده باین سیم چه خواهم کرد
 میان سینه و دغنت جنگ صفت قائم
 چنین که لذت تلخی و دیده در گوی
 بغیر گریه شادی نشست خشکی لب
 شب فراق که شامش هزار ساله شست
 برای داغ تو دغنت سینه خورشید
 هزار دیده زهر موی داده ام بیرون

شکبهای خود و صبر باست میراثی	تمام خرج تو کردم و گرچه خواهم کرد
غریبی وطن از هیچ ناشکیب مباد	اگر نه زود در سدا سفر چه خواهم کرد

بگریه چشم تلوری چه عادتی کرد دست	
مانده است نمی در جگر چه خواهم کرد	

نخست آنکو که پرسیدم از ناز آید	آید آوازش و خود پیش از آواز آید
مایه عشق به بین بر سر سودا جایست	که نیاز د جهان قیمت یک ناز آید
چشم تر کی بتماشائی گهر پروازد	دانه اشک جو بر چهره پرواز آید
فصل گل بایل اگر رخصت رفتن یابد	ضامنم من که بکنج قفسش باز آید
آن نشانی که توان گرد تو گردید نیست	که سرای پای کس از شوق پرواز آید
پرده ناله در و چون کشدم دل بفرغان	در کنم ناله هوس آه با آواز آید
تا که بر توبه دل شست مکر رنبد	در و عایم که خطازان قدر انداز آید
محرمان را خجل از حوصله خویش کنند	ضبط از یک از ان عمده نماز آید

سخت گشت تلوری است سرای محکم
که سخنها همه بر شاعر ممتاز آید

بخوی از رخ گلاب میریزد	در سخن شهد تاب میریزد
خنده کردند رسوخنگان	نگه بر کباب میریزد
میدی گری تنی بکتان	از کتبان مایه تاب میریزد
خود از راز دل نقاب کشید	پر تو می کنز نقاب میریزد
دل چو بر میکشد ز چاه دفن	رسن طره تاب میریزد

<p>سلیخ عشق بین کہ چون کنج شک در گزفتست آتش مستان روفق احتساب را نازم سببی داشتست بیداری بہر دریا کشتان سپہ نگون زیر سا طور اگر چنین باشم نگہست گویدہ جواب آنکہ</p>	<p>خون بپا سے عتاب میریزد ساقی از روغن آب میریزد محتسب خود شراب میریزد از نگاہ لوت خواب میریزد سے بجام حباب میریزد دوم تیغ عتاب میریزد از لقا فل خواب میریزد</p>
<p>گشتہ سر چشمہ ظہوری صاف چشم ترا شک ناب میریزد</p>	
<p>نہ واغش در دل مفتونم افتد بگاہ گریہ در ہر گوشہ چشم نہان در نامہ چیم قصہ شوق بپوشم بر دوشگر زنندہ پوشی از ان عالی تراقا دست بہت کنند ہر قطرہ خون تہہ نقش برون آوردن از ہر حال بر و منت نہم در نظم حکمت</p>	<p>کہ مہری جوش را در خونم افتد نظر بر وجہ حیوتم افتد کہ ترسم گریہ بر مضموتم افتد نظر چون بر خرو واکسونم افتد کہ کاری بر سہر دوتم افتد چو دامنش بہت خونم افتد مباد از ہر وراقیوتم افتد لوار دگر با فلاطونم افتد</p>
<p>نیکفتم ظہوری عرش را فرش چہ دانستم کہ با گردونم افتد</p>	

در جهان تا سخن مهر و وفا خواهد بود	بزربانها سخن با همه جا خواهد بود
تا قیامت بنم مهر تو از تربت من	هر گیاهی که دمد مهر گیا خواهد بود
لحدم باشد اگر چاه و گیور اندازند	مغر من تازه بیویت رصیا خواهد بود
تیغ ناز تو چه بر آنست مرید و مش	خون بهار و زجر از خم بها خواهد بود
از خجالت بزین گز و دسرو فرو	بیش شمشاد قدت بر سر پا خواهد بود
بر جهان روی تو گر نو چنین بپاید	زود خورشید جهان تاب سها خواهد بود
تا دم مرگ دل من نکند ترک طلب	خواهد انداخت وخت تمنای تو تا خواهد بود
نو خطی و دیگران کمنه و فادار نید	چند روز دگر ت کار بها خواهد بود
نگهی بر تو بهر چشم زدن درض شدست	هر نگاهی که قضا گشته قضا خواهد بود
اتفاق افتد اگر صلح و صفائی طیب	در دراجنگ و نزاعی بد و او خواهد بود
بر نیاید اگر از خنده مراد لب من	حاجت گریه ام از گریه روا خواهد بود

چاره زاری من نیست تلمویری ممکن

هست تا نخوت شه عجز گدا خواهد ماند

در آن چمن که قدرت را نهال میگیرند	د حرف سدره نفس با یال میگیرند
کشید خط بجهنم با نبفت و سنبل	بسر خطی که از آن خط و خال میگیرند
نصیب غریبان خوش مشقتی شده است	فراق را بفراغت وصال میگیرند
بیتفته دشت غمت طرقت تشنگان دیدم	که شعله را بکبدن زلال میگیرند
نیشوند ز لیس هشت آب میترسم	از آن کسان که ترا در خیال میگیرند
زنند خاک بوی تو گر چه بهوشان	ولی شما همه بهمان از شمال میگیرند

ز روز و هفته بدر رخساران اگر خواهند	بدست ماه گریبان سال میگیرند
ستقیم می شمرند اهل حال نشسته عقل	کتاب عشق به نقیج حال میگیرند
ز سخت روی پرویز چون سخن رانند	ز بستون عرق افعال میگیرند
بدست مروک از دیده قرعه و قره با	نقطه رختن اشک فال میگیرند

اگر چه نیست طهوری وصال او ممکن
ازین محال گذشتن محال میگیرند

کنیم فرض اگر بید را مژ باشد	همان به بی مری نخل با سمر باشد
ز مهر ساخته نیز از مهر و ران را	گمان که داشت همیری اتقید باشد
چنانست خون شهیدان بقدر عیان	خوشا کسی که نگارش نگار تر باشد
نکرده عجزه او خدمت کسی ضائع	سفارشی رگ مارا به غیث تر باشد
قبول کرد که بتیابی از مغان آرد	همیشه صبر باین شرط و سفر باشد
سبوز گشته سر آمد بشعله پروانه	چه خوب بود که پندار بال پر باشد
شکایت خورد و کم شادایانه بنوام	که این شکست مهر نامه ظفر باشد
ز خوشی بخیر افتم چو در فراق افتم	برو بهوی بران که خوش خبر باشد
چه ساختست بقرب جوارشام شمع	نکرد سعی که همایه سحر باشد

ضرورتست سپر خوانده طهوری از او

همیشه هر سپر از او پدیدر باشد

خوشست عشق تبرکان اگر جگر باشد	که وقت تیغ رو مناجل سپر باشد
برای یاد مه و مهر نیست جای شست	بخاطری که خیال ترا گذر باشد

<p>شود و جلای جمال تو آن زمان ظاهر چه تشنه است بر و تپو چشم من شاید بند طاقت من کو که چه غم بگذاز میر من حشمت عشقم بدولت حسنت چه سال و ماه که برو عده تو میگردد سیاه روز تو خود را اگر نخواهم کرد</p>	<p>که آفتاب جهان تاب در نظر باشد بچشم آن رخ خوی کرده تشنه تر باشد که کاکل تو جهان زیور کمر باشد فزون اگر نتوان گفت سر سبز باشد مرا تحمل یک روزه مگر باشد ستاره شب من چشم بر سحر باشد</p>
---	--

ز سوز عشق ظهوری بوائیه نرسی
اگر نه مایه صبر تو در سفر باشد

<p>چه می پرسی از کار من زبان آکار میماند در فریاد و افغان و چین گاهی که کشایم پی پست و بلند سینه باید کرد تدبیری ز عجب زهد بارندان دار و الفتی زاید ز مستبها بخنجر برده دستی عمره ساقی گهی از اختلاط غیر گو پهلوتی میکن اگر زلف ترا با بر همین باشد سر سودا ز گلچیدن مکن منع نگه در گلشن عارض کند جا گرم چون خورشید و رگوتیورانش</p>	<p>بپوشان چشم از زخم نگاه افکار میماند ز خجالت بلبلان را قفل بر منقار میماند بناشد داغ گر یک لخت نامیوار میماند بر و رحمت پندارم درین پندار میماند بگردن تائبان را خون استغفار میماند که بار خاطر از حرف پهلودار میماند بی بازار کساد می گرد و بر تار میماند نیماند بگل آن رنگ چون پربار میماند اگر نه سال و مه و رسایه دیوار میماند</p>
--	--

چه سیرت این ظهوری چون منصور زیر آید
بسر داری سه گردن کشان بردار میماند

بجز رشیدی بر آگوه بان رخصا میماند
 سخن در تیرگی افتد اگر مهر و مهرش خواهم
 ندارد و آخری این حسن در آغاز میگفتم
 بگلزار یک بار اند طراوت ابر چشم من
 ز خارا میسر و تیرش گمان دیگر نیست این
 زبان شکر گو آذر و دهنم را فرض میداند
 نگه داری محال از بهر شرح شوق میجویم
 بدیرم برد عشق بُت بردن می آدرم خود را
 شکست زلف ساقی جمله صرف تو به میکند

شکر که بخش کن شکر بان گفتار میماند
 و اگر گویم گلش کام و زمان چار میماند
 بنارزم ناز هر سالش بنار پار میماند
 در آسبیب تموز حشر گل سر بار میماند
 که چشم زخم پیکان برده سو فار میماند
 که میدا تخم بمغزم راحت آزار میماند
 چه سود از خامه در هر حرف صد طور میماند
 ولی تشیع من در خدمت زنا میماند
 همین و اعطان زری با ستغفار میماند

نیر تخم ظهوری یار را بعد ورمیدارم
 ریاس خاطر من خاطر اغیار میماند

عید است باز خون جهان درخاندرد
 این حق دید ما است حلالیت نمیکند
 ظلمت بر کرشمه گذشتست کار از ان
 از من که قرب ساخته پیراهن تو ام
 چندی در انتظار استن غنیمت است
 چون من کرد دست نشسته زیر تیغ
 خوش در کمین نکبت چینی برو برو
 آلوده ساخت تیغ که عرض دیت و بد

خونها همه بر نگ حنا ز پر پادرد
 در روی شرم روی خود از چشم پادرد
 بیگانگی کمن نگه آشنا ندرد
 خود را بتنگ بستن بند قبا مدرد
 در ابتدای وعده خود انتها مدرد
 بسیار زخم و دردم تیغ جفا مدرد
 حق مشام ما است نذر دای صبا مدرد
 دلب شهید گو سخن خون بها مدرد

دشنام او نه نسبت ظهوری اگر چه صفت

گاهی ضرورت است اثر در دماغ اندر د

عاشق کشان که تیغ جفا بر گرفته اند

روئی برای دیدن دیگر نمیدهند

هرگاه گشته کلبه صبر و سکون تمام

بس پیرهن ز حسرت آغوش گشته چاک

یا آن مزاج نازک و آن تار و سخی

از عید گاه کوی خود از خون کشکان

تارم بصافی نسوزد داغ آفتاب

زخم از برای شاه و گدا بر گرفته اند

اول نگه بروی نما بر گرفته اند

وای نخست راز بنابر گرفته اند

دستی اگر ز بند قبا بر گرفته اند

از یخودان خویش چهار بر گرفته اند

با دست پر نگار حنا بر گرفته اند

خوش نشسته ز سینه ما بر گرفته اند

از کوپن بنور ظهوری گران است

اورا سبک اگر چه زهر جا گرفته اند

عشاق در دراید و ابر گرفته اند

تا ناله لکام خراشد راه کام

هرگز حجابیان نتوانند برگرفت

افتاده است خرقه شیخان چه بر گیر

از شوق گلستان رخت حفر مقدیان

در آتش تو همیشه سرد استخوان پاک

جان بخشی مسیح نبو دست القدر

خزندی از تو حسن ندارد و عزیز تر

از دلیران جفا بوقا بر گرفته اند

از راه در و خار و دوا بر گرفته اند

کامی که خیرگان ز حیا بر گرفته اند

لب پاک تا نموده رد ابر گرفته اند

در خارزار تو شسته پا بر گرفته اند

و داغ تو سینهها بسزا بر گرفته اند

خوش بکشتی شمال و صبا بر گرفته اند

دشنام داده بدها بر گرفته اند

	<p>تاب نظر کجاست ظهور می بدور چشم خورشید و ماه را بسا برگرفته اند</p>	
<p>از خاک برگ سمن در ته پلو دارد هرگز این لطف کجا باز به تیرود دارد باد و روتی همه را با همه یک رو دارد یک جهان دیده اگر درین هر مو دارد یک طرف گرند آن برده که بر او دارد با بیایم نمک فقیه او دارد خم محراب حرم در خیم ابرو دارد از خندنگ شمش سینه ترازو دارد غیر از زخم لبس سر چه قدر رو دارد وامی بر هر که چون ناصح پر گو دارد خبر کسی که تو سر بر سر زانو دارد</p>		<p>ندید سر هر که چون شست سر کو دارد از گریه های غمش بادل من هیچ پس بیوفائیش قبولست ازو نیست گرنه غوطه در دام نگه خورده تاشا لای او هر طرف خط شاعی بد و اندازش گریه ام را بشک چنده در آورده بشور میواند که کند قیاسی سجده یان کامیابان دل و جان بخش کنم ذوق حضور پای و سر که عشق سران پیش نهند منزله گشت توی در سرین سر نهاد مطلب خویش بگری نتوانست نهاد</p>
	<p>مرهم از ریش ظهیری بدم نیش برند ننگ لب ناله آن در که دارد</p>	
<p>جلوه آه بیلین سینه هوای دارد جان و دل عرض کنم نعل سبالی دارد شاه دانسته که بقدر گدائی دارد مزرع محنت و غم نشو و نمائی دارد</p>		<p>صافی اشک نگر دیده صفائی دارد دوغ بر سینه نشان جگر خوش غم اوست حشت خویش نیازم ز ستایش بیستم خشکسال غم ترکان چه بلا بود گذشت</p>

من که دارم که غباری ز زخم پاک کند اضطرابی بچشولش نهان میازم موسم پیری من فصل جوانی بودست بگل باغ حرم تا کند آرایش فرق جای غنهای فراخت دل تنگم و اگر د لبیل باغ رخاں جلد یکی وز تو هزار هر که آری قدی پیش سری پس میر	می خوش آنکس که شامی و صبا می دارد عافیت جوی دل امر و بلا می دارد بچو دیهای قضا گشته اداسی دارد کعبه رونذر مغیلان کعبه پائی دارد بر نشاط و جهان ناز بجائی دارد گلبن هر چینه نغمه سرائی دارد مست لطف توب بوسه ربائی دارد
---	--

بیکینی بیج خلوری چکنم از تو نهان
بهستی بی غیب و غایب دارد

نظر دران بفروغ جمال در گیرند بشهر و کوثر بار شک ابر نیاسان کنند از مژه حارب پیشگاه ادب بقصد قاصدی از خوشنیتن برون آید بر آفتاب شرف روی و نفوذ بر ا منشوند بنگ از بلای عشق خلاص گرفته اند تلخی خسراج شیرینی خلاف خلق جهان از حلاوت جسته کرن ر بود کنگی و لغشان نمود نوی ز شیر شیر تر و طوق نور در گردن	کشند شعله و خورشید را بر گیرند نشان پای سگ یار و رگ بر گیرند بشاه راه طلب کار باز سر گیرند دوند بر سر سر راه ز خود خبر گیرند که از تفرج هر دور در نظر گیرند چو عمر شان بسر آمد و گریز سر گیرند بکام ز سر چکان نکته بر شکر گیرند بجای کینه بدل مهر یکدگر گیرند برای ابره خود اطلس آتش گیرند ز گاه گاه تر و کوه را گریزند
--	--

از خاکساری افتاده کی بخت بلند	بیایه که فلک را از خاک برگیرند
دیگر بطول مقام مکن ظهوری عیب نفس و رازی خواص را هنر گیرند	
هر که در و ندارد دستان دوا بخشند کسی رعایت مهر و وفا ندارد چشم بپای کبوتر دل طرفه شاها باز آید هنوز عزت و شنام خود شنیده اند در بیخ مدعیان راز رگه نمیباشد بشیم باج ستانند ز سبیل تاتار ز خون دشمنان خاک شهر و کوکلوگون ز بهی امید که روز جزا بخون خوابان بیارسائی سرشار میتوان نازید در آن زمین که شود تخم داغ خیر نشان ز عجز و ناله فتد تا نفس بکوتاهی بجاست دعوی اعجاز داغهای قدیم	چه خوشترست ز بخشش اگر بجا بخشند ز کوه جور و جفا کاشکی بها بخشند بصید خویش های یونی بها بخشند مروت ست یکی گر بصد و عا بخشند که زخم نشتر مرزبان بدعا بخشند به نیم تار که از طره دوتا بخشند و گردن بخت خورشید را حنا بخشند ز زخم کشتن دیگر بخون بها بخشند که نه پیاله برندان پارسا بخشند بشنبه لقا بر فیه بهر گیا بخشند ز ناز و عشوه درازی بها جزا بخشند که هر قدر که رسد داغ تازه بخشند
شریک خویش نخواهند اگر ظهوری را باو محبت خویش اینقدر چرا بخشند	
در جنون عشق با سرخ طرش از من بماند غمزه از شوخی بقصد قصد من ایمانگر و	از برای مصلحت دشمن شد و دشمن بماند خون رنگ در گردن ترکان نشتر زن بماند

جان درایام جدا ییها تن صد مرگ بود
 زیرای عند لیسان در وفا پیواره است
 در دولت دشمن مجاور جان مسافر میشود
 چشم در راه تو ایم ای عشق در چاه بلا
 روز رفت و هفته رفت و شب همان بر جا چرا
 در تریش روی منغی زهر را شیرین بخش
 در شب غم خواب را لغیر حانا چار بود

کید و روزی بر امید وصل اگر بر تن بماند
 اینک گل از باغ رفت و زان در گلشن بماند
 غیر رفتن نیست در مایش از ماندن بماند
 شته از رسته های تو بر بیژن بماند
 گرنه زیر کوه اندوه منشش دامن بماند
 سست عهدی اگر بسختی موی از آهین بماند
 رفت از چشم من و در چشم بخت من بماند

چون ظهیری از بار عشق مری سست بش
 گز خشم خاشاک کوی از لاله و سوسن بماند

تیغ راندی جسمهای زندگی در تن بماند
 پیر کفان کو که چند نکست بویست بمنز
 شب باند از تماشای توم بر بام رفت
 چاک حبیب تیره روزان تو خند و بر رفو
 در کنارت می کشم از حذیه طرغی بسته ام
 عمر با در یوزده داغ تو شد آتش زبان
 داغ کاران تو حاصل هر کجا بداشتند
 با وجود آنکه باشد حد رسوائی همین
 کو صدای شیشه فراد در کوه و کمر
 بر زلیخا خوش در رسوائی بکشد عشق

عید من قربان شد نما جانم از مردن بماند
 از شب آغوش خوشبوی به پیراهن بماند
 شد در حیرت بر ویش باز و روزان بماند
 رشته زرین مهر از شرم در سوزن بماند
 در تخیل طرف دمانت بدست من بماند
 تا چراغ دودمان گلستان روشن بماند
 توده های برق تهرانی خرمن بماند
 حق مصیبری و بیتا بیم در گردن بماند
 غلغل زنجیر من در کوه و برزن بماند
 تا قیامت بر زبانها حرف در بیژن بماند

	<p>کرد حسرتکش خلوری را بلای لاغری آرزو قرالکی آن ترک صید افکن بماند</p>	
<p>کو سدره کو بان قدر غنا نمیرسد بیماری غمت بسیجا نمیرسد این کحل خربیده وینا نمیرسد مارا باین نگاه تماشا نمیرسد در عشق غیر من نریختا نمیرسد ایک ز شادیم نرین پا نمیرسد گو تر مباش چشمه بدریا نمیرسد امروز هیچ وعده بفرودا نمیرسد کای غم منجرم که ز صد جانمیرسد راحت ز داغ تو نبودا نمیرسد دستم چرا بقدر شر یا نمیرسد</p>	<p>مه در جلا بان رخ زیبا نمیرسد از خضر نیست تشنه در و تو ز سیتن خاک رست بدیده کشد خور بیل ز از دامنت کنیم بگروده با سکه چشم عاشق بقدر خوبی معشوق شفت سر اسوامی پایه منصور در سرت با من بگریه ابر بدعوی خطا گریست در سال و ماه عشق تبان روز دیگرست دار و بخوش معالکی شهرت دلم جان در میان سینه و دل کنه ز نیست تاریشان پای سگالش کهنه سار</p>	
	<p>تاریج دیده باش خلوری که خیر نیست در صبر و طلاقته که بیجا نمیرسد</p>	
<p>غلام آن پدرم من که این سپردارد همین پس است که بر خاطرش گذردارد مر است این گل که ز حال من خبر دارد که صبر آمدن مرغ نامه بردارد</p>		<p>بجاست نازش یوسف که آن پدر دارد اگر چه یارم از خصلت تشنه نیست ز دست بخیر بیاش شکوه روگردان صبار طعنه من ترک قاصدی کرد دست</p>

چو از صریح کنایت رساتر افتاد دست شب از ستاره چرا ایخسین بنابر ذشک گر که کو کهن از کوله بار و روش گفت حریف گشتی من کو بعشق غیر از من	ترحمیت تنغا فل بمن لظفر دارد بیاک کردن رو دامن حسر دارد که بیستون ز صد انال بر که دارد گمان میر که بر ایم قضا قدر دارد
--	---

فلک بقصد ظهور می گمان کین زو کرد
چه غم ز داغ محبت دلش سپرد دارد

آفتاب چون ز رخ آن آفتاب بر دارد بدخل و خرج نفس و رسیدنی دارد قتان و وان ز پی ناقه نان ره دارند در آبسایه دیگر که آب رگبزش بر فز و صل ز شادی چو اشک بارانم پیاله بر لب از ان مکث میکند ساقی بر زود آمدن قاصد آن شتابم نیست بامتداد غمش دارد آن رسائی آه	صد آفتاب فروغ از نقاب بر دارد که آهش از نفس کس حساب بر دارد لبس است کاکله پای آب بر دارد به پنجه مژه با آفتاب بر دارد عجب که دیده ز روش حساب بر دارد که مستی ز نگا هوش شراب بر دارد که نامه چون بگذارد جواب بر دارد که در مساحت گردون طناب بر دارد
---	---

بعشق طره ظهور می چنین حریف چیست
لقد رتاب و توان بچ و ناب بر دارد

ز پوست انچه با مغرم صبا کرد اگر بر بارغ نکشادی گریبان تخیل بر داز حد کاو کاو سے	به پیوشی توان شکرش ادا کرد گلستان را که پیراهن قبا کرد لبت را عاقبت تنهای با کرد
---	--

ز ابرویت دگر گردید محراب غلط هرگز نخواهد کرد و اغت بهرت دل ز بس برخواستن بالید لب خشک آنقدر در ناله پیچید تبا و کشتی گردون که عکس	نماز قبله بیاید قضا کرد بروئی سینه من چشم واکرد بان تنگی برایت فکر جا کرد که حاجتهای چشم ترروا کرد بدربائی سرشکاشنا کرد
ظهوری ره بتلیم و رصنا کرد زبان رفت از چرگفت و چرا کرد	
نمی نالم اگر بر من جفا کرد بر خشم پا به خشم مرا تشو بیکت بدن در اول کرد و بیم بریشان گوی و دیدم مدعی را در اثبات مروت قیاس با کشتن آلوده و شام حیثیت بکار بنایا هیچ خوبی بر خست ترک ثبت کرد و رضوان هالیوان ترز عاشق کسیت عاشق	چه حرم او را وفا این اقتضا کرد بضر و ست خود را بی وفا کرد ولی آخر کمی را در بهنا کرد و لم شد حج عرض مدعا کرد بخون غلطید گالش را گوا کرد بنیاید غلوی در دعا کرد چه خوبی خویش را در کارا کرد تلاش جا بکوی او بجا کرد بهار استخوان ما بهما کرد
ظهوری رستم هر عزمه عشقت خرد کار نمایان کج کرد	
سحر بلبل چنان گل را دعا کرد	که در آیین دمان غنچه واکرد

دل و دامنش چنان برهم چسبید
ز بس قربان بگویش برهم افتاد
چه ذوقی دارد از یگانگی گویی
رضا حسب نشی یک دیده بردار
چه سهل السبع کردش مایه داری
بجز ایمان ز رشک اوردده بودم
جدائی مرگ چون میکرد تقسیم
هواداری ما بر حمت افتاد

که از هم شان توان هرگز جدا کرد
برای عید خاک و خون خاکرد
بحر من زبانی آشنا کرد
که دل را تحفه جان رار و نما کرد
بصد جان نیم نازش را بها کرد
زهی کافر چه میداغم چها کرد
چه مردنها برای من جدا کرد
عطش زور غریبی برگیا کرد

ز ساق و ساعد مردم تلموری

نباید خویش را بیدست و پا کرد

حال پرسید مرا قوت تقریر نبود
دشت و دریای جنونست ز شوریده سر
سالها غافل دیوان خموشی بودم
بخطا باز تو امید عطا با دارم
دیده از عکس تو لبستم که احوال نشویم
میتوان گفت که با هم شکر آبی دارند
قدرت هجر تو در کشتن من بر دیکار
چقدر خواب پریشان که ندیدیم شب
نام طو مار چرا گشته و طو مار کتاب

چه خوابی که دگر آلت تفسیر نبود
پیش ازین هر طرف اینموج زنجیر نبود
بیچس را بمن اندازه گفت بر نبود
تحفه عفو تو جز جرات تفسیر نبود
در نظر داشتن آئینه تدبیر نبود
دوش باز هر تو کامم شکر و شیر نبود
که شفاعتگری اندازه تقدیر نبود
دستبازی بس زلف تو تفسیر نبود
خامه را خود بشکایت سر تحریر نبود

<p>پس از باب خرابات زرتاب شدست بخت از بهر چه نادان راه خراج بهشت</p>	<p>حیف نه عموم از لای می آکسیر نبود آدم آگاه گراز حکمت تخمیر نبود</p>
	<p>چون دوال خم فتر اک بخود پیدین از ظهیری ست که نخیر سر تیر نبود</p>
<p>چه شکرش هر زمان خواهم که بیدوشن باشد کنم بر خوشن منیرین گراز اهل خروباشم پنهان بر دوستی با هر چنین خوشن قیاد سپندی گو که بر آتش فشانم خوب مینالم نشان و عیش رنگین است چند آنکه رنگین ز سرتاپای هر جای نم انگشت مینالم بهر کاری سر آمد بودم هرگز باز نیگفت این چپا آمد بر فر باد را در بیتون باید</p>	<p>خوشا راست که آزار کسی در اسگون باشد اگر در عشق بر مجنون شکست بنون باشد کست از عشق پر دالان کزینان خوشن باشد میا و الله اگر در روی پیرایه خوشن باشد اگر در جام خون باشد بجا بود چون باشد زتاب درو باید بیکر کس از عشقون باشد که در صبر و سکینا کی کسی بنیدین بون باشد که دستی نقش شیرین این بر مستین باشد</p>
	<p>بیاد آه سر دشت آتش باید بدو آورد کسی باغم اگر همچون ظهیری گرمون باشد</p>
<p>در سر سودایان سودا سامان کنه شد شاخ و برگ گریچه دار و ناله در کام ذربان بر سر خوان نوازش آن کلفنا چه شد شوق میدارد که دستی عجب در کان بین کار دل از یاری بخت نگون گردیدست</p>	<p>در دو فکر دیگر کن فکر در مان کنه شد تو بر افتان نکردم لب افتان کنه شد شرم میدارم که گویم قدر همان کنه شد بر نکر و از حب چاکلی سر گریبان کنه شد پایش از جبار رفت دور چاه رخندان کنه شد</p>

شک نیز از خط نو خیز او دیگر صبا
کله کله عشق باز دوسته دست تیغ تاز
از گریبان تو ام در کوچه فقر و فاقه

در چمن کاری ندارد و عطر ریحان گشته شید
مید قربان گشته تو آن عید قربان گشته
آرزوی احتشام میر و سلطان گشته باشد

در پشیمانی ظهور می سپید تبیین یافت

اینهمه بر پشت دستش زخم و ندان گشته شد

افسردگی ز دل تبین ناله می رود
در گریخت فرست خون آب کرم
و در تو تشرب عجب برگرفته است
افتاد پیش کار دلم کاه و کمر بست
هر روز غازه کاری آرزو چه احتیاج
بر تو بهای چله نشینان تر حتم
در کا و کا و پی تحسین مخصم
ساقی چه گرم با ده بگردش فلکده
از گفتمای تلخ بشویش شکر لے
بخور و خواب حسرت تسخیر دوست ماه

پیش از تبی کیهن ناله می رود
اینک جگر ز دیده به پر کاله می رود
راحت بجای خون برگ ناله می رود
هر جا رود غم تو ز دنیا می رود
صد خون فزون بگردن لاله می رود
یک جرعه می حاصل چل ساله می رود
بر برگ نشین تنم ناله می رود
در بزم بحث شعله جواله می رود
تا راج مهر کرده به بگاله می رود
زین آرزو بر اثره باله می رود

باغ و بهار گشته ظهور می ز نعل دان

تا سپیده در میان و گل لاله می رود

کسی بملکت فقر سروری نداند
پس برانند طاس روز دیوانش

که در فرد تری از چرخ بر تری نداند
مجزوی که طریق قلندر می نداند

حاشی

<p>بیا به عشق کسی سداگر تواند بست اگر نگم شدگان هم سفر شدی رفتی بیز خلق که اخوان یوسفند همه نی پوست مانده دنی استخوان منم هر زواج موج محیط شرک حیرانم ز صلح سیران نیست بهر دور هر کس مباد نامه بر آنکس که بر نیار و پر هر از مرتبه گردد ازین نهان بهم فسردگان تنها پری عجب جوشند از ان حرایس تر آنقا و در کار آن بویغ شاه هم آست تیغ غمز و او برای آنکه بدشن سلاح بخش کند</p>	<p>سیان از زود دل سکندری داند عجب که خضر دین راه بهیری داند برین مباحث که یوسف برادری داند اگر نه داغ غمش سینه پرور داند اتزان گشته که گردون شاد و داند خوشا کس که چو من ز گرمی داند خضر رست که قاصد کبر تری داند اگر مراتب خوبیت را پری داند شمار شعله دل باید انگری داند که صید صید گشت عیب لایمی داند که در مصاف دل خلق صفد داند خزنگ سینه نوازش ز گرمی داند</p>
	<p>بگیر یا دظهوری ز من مسلمان مباحث منکر کافر و کافر می داند</p>
<p>بزرگ الفتش جانم بهین لفت نمیداند که میگویی اگر صد جان بهای یک حفا گوید ز هر کس هر چه خواهد در حضور غایبان گوید ز حرف روشناسی رومی میا زنده داند نمیباشد فراغ و عیش عالم حصه یک کس</p>	<p>ز شوق صحبت او خلوتی خلوت نمیداند نمیدارد و درین از هیچکس منت نمیداند ز شوخی هیچ حفظ العیب نیست نمیداند خوشا شهری که مهر و مهر در شهرت نمیداند حرایس افتاده دل در دو دو غم نمیداند</p>

حیا را حسن میر عرض نمود و کردست خوشی لم زبان میو فایاست ساز و غیر اگر کار بسودایت ز بیم شرک با جان که دول باین آرایش از آرایش دیگر مشغول اجل و رقتل این آن کند کار اگر	که در عرض مناسبتی هشت نمیدانم تجرب نیست خود را با تویی نسبت نمیدانم بناز هم غیرتش در عاشقی شرکت نمیدانم مکن منع مگر مشاطه این صنعت نمیدانم مبادا فرصت بجز را فرصت نمیدانم
--	---

بامیدی که شاید و عده زان لب و ناید
ظهور می میکند مهدی ولی مدت نمیدانم

که فزون پرده پوشی از گل کرد بنگرب پاره پاره گل آتش تیز کرد با خن خشک بزبان کرشمه چشم تو ساخت کعبه ساقیست شیخ نمیدانم خرد و عشق هم سبق بودند خون دل گرچه ز ادر اهرست در شنا بر صبا فتاد نفس حال زاهد گفت رند یکس تا صبا پر کند بیکست تو	عاقبت را از بیکان گل کرد بیشتر بخودی ز لبیل کرد آنچه شوق تو با محسّل کرد که نگاه اینقدر تغافل کرد فصل گل قبا شیشه مل کرد این رقی و آن تنزل کرد سهل باشد اگر تو کل کرد موج همچون گریه اعم بل کرد بود از عارفان تجا بل کرد منز خالی ز عطش سنبل کرد
---	---

ذوق نماند از ظهور می پرس
خوبه عشرت که خنیل کرد

تجرب

<p>کسانیکه سرزب افسر گرفتند چراغ گل از دست در باغ روشن در و عده بستی دور انتظارت بنایم بجا کل گذشت از کرم ترا باید البته رشک بر آنان بخت جنون زیدم تا جدا مگر محض زهر چشم تو گردود چه نازی که از نا زنا کرده مانند در اقلیم عشقت آب و هوا</p>	<p>ز پیش عشقت کم سر گرفتند بصر اشد می لالسا و گرفتند همه پیشا حلقه در گرفتند بتان طره از دوشها بر گرفتند که خود را بجای تو در گرفتند ز داغ غم چهر بر سر گرفتند همه جاستهها از شک گرفتند به بخت بتان طبع دیگر گرفتند که از بد بتان غم بر گرفتند</p>
<p>ظهور می ترا میرسد گر بنازی که از کزانت زودتر گرفتند</p>	
<p>عشق بالا دست کو تا چرخ پست من شود هست و بود خویش را اندر محبت کرده ام در پرستش تا به بیاری زمستان بگذرد تو به ام از تو به فرمودست ساقی دوست با وجود این همه بیلافتی در و عده گاه مدعی میدانم از انتقام فاعست</p>	<p>پانهم بر ترمتنا زید دست من شود جای آن دارد که دیگر نیست هست من شود شیخ میخوایم دو چار می پست من شود اگر شبا تش غیبت عهد است من شود نیست حیرت گر سبک کو از نشستن دست دست دوست هم کرد دست من شود</p>
<p>می نمی دستی بول راه وطن سر میخیم چند در غوبت ظهور می پای پست من شود</p>	

شاهان سالکان هست باج نیک هر جا خدنگ نازکمان بران باید سازد رتبه افتاده کی بسم بر دوک دار اگر توان شست شسته کو رخس کینه دشمن بغیر زین کین از زمزم ابروی نیاید اگر چون از غمش بگریه نشیند شوقیان آشفته گان زلف سیاهت بدو یغما چه گنجا که نه بر یک گزند نازک تنی و سخت دلی بو گشته ختم	غلیین اگر گنجد طنباج میدهند منند و قنای سیند باج میدهند هست بلند پای سراج میدهند سر رشته پرشت ز حلاج میدهند آخر گداز پوست بستر اج میدهند گرد می ز راه قافله حاج میدهند افلاک را سفینه با موج میدهند تاریکی و گر شب و اج میدهند چون مفلسان خزانه تباراج میدهند آهن دلاان حریر تان باج میدهند
--	--

در پرورد عشق ظهور می اگر بتان

بازند ساز نقش بلبلان میدهند

در بند عشق عریانی حصار جان شود
هیچکس یارب نیفتد در پریشانی چنین
شکوه های گردش گردون بدل گردد بشکر
گشته دیوی در نظر هر خست محنت خانه ام
کرده عید از جامه گلگون چو رنگین رخسار
رخ چو در عالم فروزد دور نیست
گشته خرم قیمتی از جوهر تیغ غمش

زخم تارک مغرور زخم بدن خفتان شود
چاکهای حیب تاکی جمع در دلمان شود
ملول روز وصل اگر عرض شب بهران شود
می تواند بود که عکس تو حورستان شود
گرا زین خواهد که رنگین تر شود و قربان شود
آفتاب از شرم او در زره گریبان شود
بیم آن دارم که فردا بر سرش یوان شود

<p>دستیاری چون بنج اهنه رویان مشت سبی کن تا دیده را در گریه سازی براه شکر فرست فوت میگردد وزن انتقام تیشه بر پا نزد در عشق ناصح و در نیست گر بر روی گریه ام خندی بگردد ریاضتم ملک تن بی شاه باز از دستش فراق این همه خوبی که کرد انبار را بر ابراهیم شاه</p>	<p>بر سر بازار با تا داستان نستان شود واقعت سر باغش چندان که بر سامان شود جمعه تقدیر است باید تحفه نسیان شود گر ز بانفش در خواش جان من جان شود سان خیل زان و تا سینه ام میدان شود گر نه بسا کوه بندی از برای جان شود میتواند شد که قحط حسن در کنگان شود</p>
<p>چون ظهوری رخسار دید در پیش آگردد نیستش پروا متاع ناله گر ارزان شود</p>	
<p>اگر شاخ سبیل چو بویو باشد بعد خوبی غلط طرح کتابی بوی حسرم رویار و نمازم نزارم بجز و بدیت آرزوی بیزیت غلط کرد و در کار دشمن زهی عیش اگر گرد و آن دید حاصل تواند اگر لاله رنگ تو گشتن</p>	<p>و ناعم گهگار بویو باشد تواند اگر رنجه رویو باشد نمازش اگر فی سبوتو باشد ولی عکس این آرزو بویو باشد بدست این چو بد نکو بویو باشد که کس در قنار و بویو باشد سمن سمن تواند که بویو باشد</p>
<p>ظهوری خوش تو بهیچ است زمی غلغلے در کله بویو باشد</p>	
<p>ساقی کجاست کانه ساز آورد</p>	<p>وز عکس عیش فصل بهار می آورد</p>

که ز خویش تن نگذارد اگر آرزو بدست
این چند داشت است که هر کس نخواست
خوشی که شوق نامه من شود پرست
در دوشی که پیش تو گویم بسدמיד
دوش ویدی که آید نگر و در شرم تو
چار و پهلوی و گاو تو ترکان تو بست
راحت کی زدشت نشینان تو
شاید که خوابگاه بنالت شود بست

زین فریبی که زان کمر لاف آورد
بهر من ارمنان همه چشم ترا آورد
باید که هر زمان پر و نیز بر آورد
نشیده کن بباد که در دسرا آورد
مقدور نیست اینک گشت بر آورد
طاوس از برای عیال بر آورد
کی سر زید و حق مرهم در آورد
چشم ترا از هرگز که لب ترا آورد

راحت گزین باش تلوری حیرگان
بنارگی که هر مرده صد نشتر آورد

چنانکه در فراقت به بیقراری چند
امید است که گرد و نغمه طاس هر
ز زخم سوخت دولت زود و مرهم آورد
نشسته مدعیانند برین و یسار
برای شستن گرد و رکاب میباید
گل مشقت راه طلب بفرق گفت
حریف صیدی دور و دام طره تو در
نداشت شکستیم چنان نیم رساند
بگیر گشته دامن بیب حسن نشان

بیادوار که داد می به تاراری چند
یو عده گاه کشیدیم انتظار می چند
هنوز سینه بداغ تو داشت کاری چند
خدا را که به پرهنر از یاری چند
که در عمان تو باش از اسبباری چند
بجستوی تو در پاشکست خاری چند
نماند جای گرسنه دهی شکاری چند
ز چین لفت تو در چین نقشه زاری چند
ز گرد و بی رخت رخت کار می چند

بسیرو امن مسجد اروم ز شهر برون چه انتظار که نور و زمیکشده بر سال	دل پرست بکریم مگر کتاری چند و طینه دار ازین شاخ گل بهاری چند
	بو ام عشق طهیری اگر ضمان خواهند همان خویش کنم و ام اعتبار چند
باید که گلے در آب باشد در صید گے مباحش کا بخا عیب است که در محله نا آمد همه برگزیده حسرت از چشمه چشم شوق دهقان است حرف همه چیز خوشگوار است ترسم بر د آب روی و ریا این دیده ندریده رخ پست مستاب پیر تو تو شب با	تا حال کے خراب باشد کنجشک کم از عقاب باشد همسایه دیده خواب باشد در آرزو انتخاب باشد ایو امی اگر کم آب باشد عیش است که در دنا باشد آن موج که در سراب باشد بگذار که در نقاب باشد در سایه و آفتاب باشد
	آبادیه کنج شو طهیری بگذار که دل خراب باشد
بگلشت چمن نعتی چمن سرور و ان دارد شرابی ریخت در پیانه در دو گشتان ست زیم دور در گله نفس در سینه میدزد بازادی چار خود نبالد سر و در بتا	نخل شد باغبان شد پاشت باغش از غوان دارد که در صافی سخن بسینه پریشان دارد اگر گل بشنود بلبل هزاران دستان دارد ز شوق خدمت قد تو دامن میان دارد

بجنون ره نیکر و دغل کوشوق چاک
 بر سوا یان کند تحویل بی اندیشه نشیند
 مگر در غار تم از کج کاوی رفته اها
 نه مطلوبست از اخوان بچاه قنادن
 سپند از مهر و مهر روز میوزند طفلی
 چه آسودم که ناصح دیدت نصاب لبت

حدی کن تا قلیلی ماساربان دارد
 کسی کز بیم رسوا گشتن راز نهان دارد
 چنین معلوم میگردد مگر صبر گمان دارد
 زینخا دیده با بر شا هراه کاروان دارد
 که از شوخی تمنا های پیر از اجوان دارد
 نصیحت های بجا کرد چندین ترجمان دارد

ظهور می غالباً سوزت دارد آنچنان
 بهتری و در شد داغ بوی استخوان دارد

کرو باز لعل تو سودائی صبا باز از زرد
 از تماشای تو زرد و دیده حیرت جلا
 و رد بان نش تا زبان گردد برای فرین
 بیتو امکان شکیبانی ز نزد یگان محال
 ابر را سر گشته کردی در هوای خوشتن
 میرساند مزد و دوران خود بنای عشق
 ساقی دارم که شاخ از عوان از عکس خوشتر
 آفتاب از تیره بختیهای خود گردیده داغ
 غیر بار و دل یقین دانه نخواستیم و ادبار
 از چه می بستم راه و کربت بر برهن

رنگ و بویت نو بهار آورد و برگزار زد
 عید قربان تو گردید و در دیدار زد
 قادر اندازیت پیکان جمله بر سو فار زد
 صبر بفکرانه زد لایق و دور از کار زد
 هر طرف از قطره بهر دجبر را پیکار زد
 آجرت او شهرتش فرهاد اگر پر کار زد
 بر کشید از ساغ و برگوشه دستار زد
 فرعهای کوی او در سایه دیوار زد
 ز دهنال بخت بی برگ من بر باز زد
 راست برسی سبزه ماراره ز تار زد

دل بنالای ظهور می سیند را محتاج بر

	اگر رسیدش محفۀ دروئی هم ایشا رزد	
	<p>حق و شتام ادا نتوان کرد دیدہ را عوق جلا نتوان کرد که از ان به بپا نتوان کرد پروہ پوشی بحث نتوان کرد خون بہا ز خشم بہا نتوان کرد ہمنانی بہ صبا نتوان کرد جز برد و تود و انا نتوان کرد داعت از سینہ جدا نتوان کرد سخت روی ہمہ جان نتوان کرد دیدہ و ر راہ تو پا نتوان کرد جان اگر روی تمام نتوان کرد</p>	<p>لب اگر وقت دعا نتوان کرد نزد صیقل اگر موج سہر شک خیرگی با چہ تواند کرد پنجہ را کہ بخون گشتہ خصا سب قیمتی خنجرشش آلودہ شد است آنجنان نیست کہ در عصہ سی ہر کراہست بہ عالم دروے گرمی از شعلہ توان کرد جدا پشت آئینہ شود آب شرم تا نہ بیند رہ و ترشد حشیش از کہ باید طلبیدن تاوان</p>
	<p>تا طور می نشود کویہ تو کاہ شکوہ کاہ ربا نتوان کرد</p>	
	<p>زائع راغ و ہما ہا باشد خون مارا اگر بہا باشد کہ کسی شکست ما باشد بند بند کے جدا باشد کاشش بیگانہ آشنا باشد</p>	<p>غیر را غیر من کجا باشد ہم بہ قاتل رسد بہ زخم بہار شکر نہ از ان شکستہ تریم تا کہ از لرزہ جدا نیسا یار را نیست یار می اغیار</p>

می پسندد ادا نازی را خیر با دیده سینه و آتش ماتے ماچو باد و پا لایر	اگر تماشا می او قضا باشد خیر باشد چنین کجا باشد دوش ز باولی روا باشد
بر ظهور می حسد ام نالیدن در دگر چشم پر و دوا باشد	
حسن جز این دی قبلگاه ندارد یوسف بختش با وج تحت نیاید گشیه ز قربانان حنا بهر خاکش حسن گشت از نصاب باد و فروز و او بیا و آب خویش گوهر تابش سایه او روز را بقیه بر آورد چرخه گش صبح و شام گوشه است پیش بدایع و گزشت مشرف درج و خدق المذکره عظیم است و ای اگر جان بیال مرگ نبرد	عشق جز این آستان نیاور دارد در وقتت هر دل بچاه ندارد عشق چو کویتو عیدگاه ندارد حق نگاهم زخت نگاه ندارد شه که ز خاک رهت کلاه ندارد بچکس این طره مسیاه ندارد چرخ بدانند که مهر و ماه ندارد و عوی خون گرمش گواه ندارد شکر که در سینه کینه راه ندارد در خطر ان کو خطر پناه ندارد
چند ظهور می شرم عفو گذارد حرفه گر نیخته هم از گناه ندارد	
در دل عاشق فراغ راه ندارد بایدش زینج و بن سینه درود	دارد اگر راه دستگاه ندارد آه که ناموس عسم نگاه ندارد

<p>گریه بی کرده سر بریده بنازم کاهش ازین بیشتر کسی نشیندست سینه ز تاب جگر گداخت نفس را کج نشیند که نیست است عود بر تازه بهاری بعد بهار طراوت تا شب آرند روز و وعده او را شکر و مادم نبرد در به بستن گوش بحر فی از و شدت طوف عذر تبر از گناه مثل شده آری</p>	<p>وامی نفس آه سر بر آه ندارد بیکرم از سایه تکیه گاه ندارد سوخته بر خود دلش که آه ندارد هر که چنین ترک کج گناه ندارد نیج غم تشنه لبی گیاه ندارد آنقدر ایام سال و ماه ندارد شکر که بیداد گاه گاه ندارد دیده ولی راتب بگاه ندارد جرم به از عفو عذر خواه ندارد</p>
---	---

هست تو آنچنان امید ظهوری

کس جو ظهوری امید گاه ندارد

<p>دل شده دانه دکن ترک دکن نمیکند جور کشد گر از بدن بهر فتنه پیرین شعله عشق او همه پرده پردگی درود باز و هم دید با گرچه نمیکند بنگ حکم شرک از عیش نیست هم چنین دان عرصه باغ و بوستان نیست شکفته اینجا مژده که بر و باغ دل بوی شکست بخورد دست در از نیستم زیر نهال آورد</p>	<p>قبله اگر شود وطن و بوطن نمیکند چشم بد باغ دیگران سینه من نمیکند طرفه که پرده پوشی هم به کفن نمیکند پس کنسیر گوشا اگر چه سخن نمیکند دانه برات اگر کند سینه که تن نمیکند نمیزد ای کوی و سینه چمن نمیکند از حم زلف عین من منع شکن نمیکند شکوه کا د کا دیم سبب ذوق نمیکند</p>
--	--

حرف ششمانه ناله باز گو کلام بود	بی گل نکشتش صبا مغز بمن نمیکند
گرمی ششها از خان ساخته گریزون مرا	انچه بروج میکند روح بتن نمیکند

حسرت بوسه کی کشد رخ طهور می آید

تا هوس تو غارت کنج دهن نمیکند

سینه بے پر تو داغی بصفائی نرسد	ویده بی صیقل اشکی بجلائی نرسد
خبر از ویده بموئیت اگر وقف نمی	سروری نیست در آن سر که بیانی نرسد
غنچه از دل پیکانی من پر تر ند	تا ز باد پر تیرت بهو اسے نرسد
مهر نازمین از سیکبار ه چنین	که بد شنام تو یکبار دعائی نرسد
دل صد باره من بوی پیکان گیریت	شست بیداد مرزا و خطائی نرسد
ناله خزاین کند آباد و نه کشور سمر	باد شاهی که بتاراج گدائی نرسد
قیمتی تیغ تواند اخته بر دل عکس	دامی بر خونم اگر زوب بهائی نرسد
مه و خورشید سرافرازی دیگر وارید	سجده های تو بهر ناصیه سائی نرسد
نالہ پچید ز بس بر دل تنگم برسم	شد گره آه اگر عقده کشائی نرسد
نالہ پائی زمین اگر کشته از ضعف چشم	نیت از آن دست فغانم که بیانی نرسد

صیقل کرد طهور می لی از پر تو زهر

اگر آینه اوزنگ ریائی نرسد

خضر خوبست ولیکن دگری بر خیزد

که بر آه قدم از کس اثری بر خیزد

ویده بگره را و نگر ویده دوری بر خیزد

راه صعب است مگر راهبری بر خیزد

کوه عم بر کمر آن طور بنیاد بر خیزد

کرده هر بخت و بیک گوشه نهاد دست نقر

<p>غیر از ماده تنگی ز دل مستورست میشود تیز نظر مرد به لطف راه تیغ گریه قیمتی کرده غمش و عده چشم تخم سازند و از آن خرمن خویشینند جسته تا برق غمش تل شده خاکستر با میدی که ز بندش بکشادی بر بند هست دور پاکه دریا نظری چشم مرا شاید آرایش آرایش خود گر خواهد</p>	<p>میل دارد چو صبا پرده دری بر خیزد پیش روی جگر از اسپری بر خیزد چشم و یا شده شاید گهری بر خیزد اگر از آتش حشمتش مشد رس بر خیزد بیم آنست که دود جگر می بر خیزد هر قدم در رهش آزاد تری بر خیزد چه عجب گرتا شا نظر رس بر خیزد هر طرف چون سحر آینه گری بر خیزد</p>
<p>اگر ظهور می ست بجز در طلب شک لب شرط نیست که با چشم تری بر خیزد</p>	
<p>گاهی از تخیل امیدم شرع بر خیزد قاصدی را که بکفت نامه مشتاقانست در رهش ز خصلت شبگیریه دنی رست کرده ام پهن ستاع خرد و صبر کبیب دهنی نیست باین تنگی داین شیرین چه قدر که ز لک مرغان تو قربان دارد خاکساران ترا پای ز سنگت بلند پتنا گسری خان نشینم دیگر بنوازش رسد از غاغبان شاه نواز</p>	<p>که ز هر برگ به قصدش تبری بر خیزد باید از هر بن مو بال و پری بر خیزد که بهر گام ز راهش سحر می بر خیزد که بگرد آوریش عشوه گری بر خیزد که بهر حرفش تنگ شکری بر خیزد رگ کنده می ست اگر نیشتری بر خیزد دای من کز من افتاده تری بر خیزد نیست معلوم که چون او دگری بر خیزد هر کجا صاحب فصل و هنر رس بر خیزد</p>

گل اور او ظهوری برادش شکفت
با حریفان بصورتی حسری بر خیزد

شکر رخسار تو آینه سگون می آید
تیغ از رحم زانندی همین چم بست
گل خار ریت از تربت من خج اهرست
التفات نیست که با کو کهنم می نه
شاد بودم که بشم بود بموئی توشبیه
میتوان گفت که می آید از افلاک سکون
چه عجب گر بر هم هر قدمی کند چو
شک لب و جلد بیک فرود عویشند
صد تعلق تو هر طره خویشم دارد
فصل صحر است باند از بر آئینم
گرم مداحی دارای دکن هر کشتد

که ز پشتش همه خورشید بر دن می آید
بر تو در حشر همان عوی خون می آید
کی بجا وید نم از پایی بون می آید
کوه پاشنگ به بین تا که قرون می آید
بخت ز دوری دور و ز م سگون می آید
نم توان گفت ز افلاس سکون می آید
هر چه گویند ازین بخت نکون می آید
وید تر لبه گریه کنون می آید
خون من نیست که از زخم بر دن می آید
چند روز است که هر روز خون می آید
لفظش افسرده و معیش بون می آید

تا ظهوری نخل از چاره گریه نشود
در دمن گاه پذیرای فزون می آید

تا خیالش بدل از ناز و دردن می آید
آنچه مرا بجلا کم ز نساه می گوید
بگلستان بقا مژده سیرابی ده
عید را این همه فرمان که به قربانگاه

جان حسرت زده صد بار بر دمی آید
پرده برداشته از عهد بون می آید
غمزه اش دشت بکفت تشنه بون می آید
خال خون بر زده بر رخ تبسگون می آید

من و این حوصله از خویش برون می آید	در فرد میکند او خود چو درون می آید
مدعی دعوی رحمان کند و میرسدش	غالباً در کمی از خویش فرون می آید
بخت عشقت خرد بیده وار و جان	میشود بخت تصدیق جنون می آید
چند روز است که بر بستر هجرم عجب است	که پیر سیدن من هجر کنون می آید
مدحت حضرت خان ج ز سخن سازان است	به شنایش سخن از سهو مصون می آید

دوش گفتمی که ظهور می تو در قهر من

معنی لطف ازین لفظ برون می آید

قدردانان بهت ریگ بگوهرند	خا ز شک و دوستش بگل ترند
گشته بر دست شان فرض اعات فیق	خضر افتد بقفا پای از ان سرند
نوان سیر گلستان شهادت کرون	فرق راتا بگل زخم تو زیورند
مصریان چون پیرانند گن با دل تنگ	زهر نوشان تو گر کام بشکرند
به تماشای پیرانان فلک ل نکشد	گر ز رویتو چراغی بهرا خترند
هر زمان آید و در آتش حسرت افتد	هر دم از شعله پروانه چرا پرند
بوسه گر چه بجائی دهد اتانند	عقل و هوش دل دین تا هر کیسند
گر بیدند کریان چه توان روان	لیک جز هیچ بدویش تو انگرند
تا بدل ریشه مهرش نورش ندود	از گش نخل هوس کام نبورند

گر چه افتاده ظهور می ند بدست کس

در طلب گرم شدگان ز محبت بهرند

تلخی هجر ترا خامه اگر بنویسد	زهر از نامه ترا دو چو شکر بنویسد
------------------------------	----------------------------------

خود گرفتیم که زبان در گشایم و بند
 مرده شرح غم رنگین مرا میخواند
 اگر شود چرخ کبوتر نتواند برون
 خبر خواب ز بیداری او بایستی
 بند بر جامه کوتاه زبانیست راز
 اگر بخوابد که شود نامه ز نامه رسوا
 خشک شد و جلّه ز بس قطره چکاندم بدو
 جفت جور که دمه شده ای گاش قضا
 آه عاشق شب بجران تو آتش کشید
 حرز و فغ خط تیغ نویسد همه

بیش از آنست حکایت چقدر نویسد
 برخ کاهیم از خون جگر نویسد
 نامه را که شب در من به سحر نویسد
 یوسف افغانه خود را به پدر نویسد
 سیم ساق کسی این پدر زیر نویسد
 میتواند که بعنوان دیگر نویسد
 خامه تاکی سخن دیده تر نویسد
 بر سرم آنچه رقم کرده بر نویسد
 که غم خویش بهتاب شر نویسد
 کشته تیغ تو دور و فغ خط نویسد

نامه بی خاتم ماندست ظهوری گشت

که تواند دوسه سطر می باثر نویسد

جد از آن شوخ محبوبی چه میسکود
 اگر در باغ خود میداشت رضوان
 اگر عقل از هنرمندی بهشت
 بوامه دیده تا گردن فرو رفت
 گراز و شک زینمای عیش آه
 از و گردوری افتاد یوسف
 اگر گلزار خود را غنچه میخواست

بنازم شرم محبوبی چه میسکود
 چنین شاخ گل طوبی چه میسکود
 نمی آید معیوبی چه میسکود
 نمیدیش اگر خوبی چه میسکود
 نیفتاده بی باکوبی چه میسکود
 به محنتی می یقوبی چه میسکود
 زهر بر کیش کتوبی چه میسکود

ظهور می انکرواز و عده منون	
دلیم با صبر تو پی چه میسر کرد	
خاطر عاشق آرمیده شود هیچ عدلی ازین نبرد نیست بگریبان درمی برآورد دست لحنت لخت جگر اگر نمکند اگر از خویش دامنش بکشند را از عیانست آه و ناله کجاست و ده چه نشیند نه چه در کارست طعن ناویده کی بلاست بلا سر زدن نیست رخصت با بوس آنچنان تیغ رشک تیز کن نزد بتن برهسم رسته	اگر آسودگی رسیده شود که اسیر ستم رسیده شود سینه تاجیب اگر دریده شود لب لعلی کجا مکیده شود گوشه دامن کشیده شود تار و پودی مگر تنیده شود همه باید که ناشنیده شود وای اگر دیدنی ندیده شود گر نه چون شاخ گل خمیده شود که رگ و هستی بریده شود سینه کرد و انحراف برگزیده شود
در تاشا گمش ظهور می را	
هر بن مو هزار دیده شود	
رو بروی سپه عشق خرد چون گردد تا رچنگ بست ز گم در بدن از زخمه در کرده زخم پس سر آرزوی مرهم را سعی فرمائی که سیاه شوی رفت شوق	عشق در روز باندا از شب خون گردد میتوان ناله چنان کرد که قانون گردد حیث در دست که انیونی انیون گردد که اگر گشته شوی قدر تو اقرودن گردد

میکند زلفت سیاہ تو مرا نامہ سپید سینہ گر منت داغ تو کشت نیست عجب سر و شمشاد شود در چمن آرزویم عاشق پرورش پر و گیا نیست غمت	سر خرد آنکہ بہ شمشیر تو در خون گردد ای خوش آن سینہ گز و داغ تو منو نگردد آہ از حسرت قدر تو چہ موزون گردد نیست لیلی کہ بعد کا ہش مجنون گردد
---	---

بہر بیانہ ظہور می ست دل و دین بکفت
نرم رہ کہ بسودای تو مغبون گردد

دوش دل آہ بہ حجاب نکرد عشق او ہیچ خواری نگذاشت عارضش اینچہ باشفاق تر کہ از ان چشم مست را ندخمن تا قیامت بہ ننگ مہورست حتم ابروی حور آوردند تختہ و امنش سحاب از شرم سایہ را آفتاب و رقدش روشنی کردہ خیرہ چشم مرا ماند در پایہ جسماد کے خواند دل صد فنا نہ حسرت	نامہ مہ سیاہ تاج نکرد کہ بہ عزت بہن حساب نکرد کرد زلفش بشکتاب نکرد کہ نفس در گلو شراب نکرد خانمائی کہ او خراب نہ کرد شہسوار منش رکاب نکرد پاکے و امن حباب نکرد دید شکس چرا کباب نکرد ڈڑہ کو کہ آفتاب نکرد کہ سکون خود اضطراب نکرد لیک یک آرزو بخواب نکرد
---	--

تا ظہور می شد فرشتہ خصال
سگ او ترک اجتناب نکرد

<p>دل سر سینه نگاری دارد چون کف گرید سپهر از انجم خار و خس سبیل و ریحان کے کو سواری کہ چشم فراقش شکر کا قناد بہ تنے سرو کار گشتہ از آفت مرہم ایمن صبح کز جیب بر آرد خورشید حکرم داغ ترا دیدہ امین</p>	<p>مغربی دارد و کارے دارد سبب اشک شاری دارد کز رخش دیدہ بہاری دارد حلقہ از چشم نگاری دارد کہ سر کار گزار می دارد سینہ را داغ حصار می دارد منصب آئینہ داری دارد ہوس سینہ پاری دارد</p>
<p>بڑھواری ست مرا شک کہ عشق کار با مردم کارے دارد</p>	
<p>گر بچشم مہر وہ گاہی غبار می میرسد بر نہ انگیزد بد عوی چرخ رخسار فتنہ ایام شاہان لطائف دیدہ ام در دم تیغ ستم کونا زین سیاہن در دو غم از فکر تشریف اثر غافل منید گویدش دستم بگل در بوستان عافیت راہ گردانیدہ باز از تو تیا بنیاسم آہ گرم می نشاند ہر کجا گمشدہ شر گریہ میازم حنائی ز انکہ مبد انجم باین</p>	<p>با و طالع بر غبار رہ گزار می میرسد آفتابش کی بگردش سواری میرسد شہر دل می بندم آئین شہر یار میرسد زخم قریب جمع کن لاغوشکاری میرسد نالہ پود می شستہ است از آہ دزار میرسد در بیابان بلا پایم نجاری میرسد دیدہ را کھلے ز خاک رہ گزار می میرسد از کم خونتاب انعم برق زاری میرسد عاقبت کار من از دست نگاری میرسد</p>

بے نصیبان بهره دارند از بی بهری میرود و از تا ز ظلم ناشیندن بلفس چون چنار از جلوه شمشاد قدش سرور	آرزو را حسرت بوس کنار می میرسد بعد صد زحمت بزم گرناله داری میرسد در گریبان پاره کردن ستیاری میرسد
--	---

دیدم ام سیراب میدار و ظهور می نماید

سینه را هم حرف آه شعله داری میرسد

درو با جانم در قرب جوار می میزند در گدازم عشق شاید سکه بزم میزند ماهی تفتیده جانی می فتد و رتانه گوش کوب بر ناشیندن که بهمنش شکست صاف و رجوش گل در دختارم را گداخت همدم مانیت گوازه دمان خضر باش میشود گاهی جرس افسانه خوان ساربان ریشک طوفان کرد شور قلزم شکست روز و شب ریاس دل با آنکه سیکو شرم بیانی گاه از بس گر مخوفی تن به تب درمیدارد عید را خوش کرده رنگین بختیاز بهیاد	دل با خراج اثر از ناله غاری میزند عقل خراب است نقد کم عیاری میزند آتش من در سمت در گشتاری میزند صبر فرما سخت حرف ناگواری میزند برس خاشاکم اکسیر بهاری میزند در طلب هر کس دم از چرخه ساری میزند جذب آشفته گمان راه مناری میزند کشتی چشمه است گردابی کناری میزند شاه دزد نقش آخر شاهکار می میزند پالیش تجاله حرف و اندازی میزند از صفت و لهای جان زبان قلماری میزند
---	---

میرسد و غمی دارانی ظهور می عشق را

از برای غیرت منصور داری میزند

بصارت تو مباد این ستم روا دارد	حباب پاکی چشم ترم کجا دارد
--------------------------------	----------------------------

دلم که خورده سوید افتار تنگی او رسید قوت منعت قتاده تو بان چه عقد با که تغافل بکارم افکند و است بجز بدوشنیدم بهر خویش از تو مرا که گفت دکان عشق به کشایم عجب اگر بچوب سوال رنج شود غرض ز عشق همین است که غرض به بند شگفته روی ترا ز گل بهر خس خاریم گرافی غم فرما در آشنیده مگر نخار باد تن خاکیم در آن کوئی	برای داغ تو صد سینه دار چا دارد کز آه خیمه افلاک را بسا دارد ازین چه سود که مژگان گر کشا دارد زهی مروت و انصاف یک یک دارد در آن دیار که جنس حسن بها دارد لبی که منت و شتام بردها دارد بدرعا زسد هر که مدعا دارد بهار باغ خود آنکس که خوی ما دارد که شگفتی کوه در صحرای او دارد که استخوان سگان ز داغ راهها دارد
---	--

در دغای ظهیری چه راست یانند

بشش به تنه زبانی در افترا دارد

هر که جز یادش بل جا میدرد دید حیرت از دوار و جلا در دلم آورد تنگی را به تنگ هر قدر عشاق در صبر و شکیب هست امروزش ز فردا دورتر مفت من گردا کنم از بوسه جو یک متن شک آنکه خواهد بود خوش	خاطر خود را بینا میدرد لطف بین مزد شما شامید از بزرگی خویش را جا میدرد میکنند اصراف مجرا میدرد وعدۀ امرد ز فردا میدرد میرسد جان بر لبسم تا میدرد مغز از زلفش بسودا میدرد
---	--

سدره در پستی است از بالا آید
هر که را میخواند از صافیدلان
توبه درستی ز مستی کرده ام
بهره از فقر زیسته نیستش

و اعطش بهر ده بالا میدرد
و اعنای سینه بالا میدرد
منفی مستان چه فتوا میدرد
هر که شال خود بریبا میدرد

گرچه از گفتن ظهوری بطلب
در خموشی داد و عنایا میدرد

دل را نکند و انغمس که سپر خود
صد خلد بکلک مژه هر گوشه نگارم
بر چهره فلک افشک نشاند ز کواکب
بر بوی تو پویندن این را غم نیست
ترسم که زمینانه بسجد بر بسم افتد
در چاشنی تلخی خوابان شده ام محو
در عشق چه بے بهره چه قدر قربت
در کوژه عشقت شدم آئینای عیا
بر من فلک آن پشت نکردست که بپند

کز بے جگری کرده جگر را سپر خود
چون سر خطار و یوتونم در نظر خود
در شام ذراقت بود اع سحر خود
دارم چو صبا تو شسته گشتی در سفر خود
ساقی مگذارم بسر خود و بسر خود
طولی و نگس را فی شهد و شکر خود
ویرمی که چها وید پد را سپر خود
کز داغ زدم سکه بنام جگر خود
روز و شب هجران تو روی سحر خود

گویند که از چشم تو افتاد ظهوری
باور نکند تانم فقر از نظر خود

یاد می عاشقان حسد ایش نمیدهند
آن کز شمیم جیب تو گرد و شامه مغز

تقریباً بس انیکه عذابش نمیدهند
احباب در دوسر بگلا بش نمیدهند

<p>با آفتاب من فتد از پرده چون بدر لب تر نمیکند شراب آن فرشته خو در شهر و کوفه سانه به بیدار بخت اند خونتاب دل مبادوز نقش فر و چکد پاسخت کرده ام نتوان دود در گشت خورشید و ماه شامهواران نمیشوند ذوقی چنان نمیکند از سینه تفنگی از عمر خود بگرفته چشمت خوابه سیر</p>	<p>مرکز فروغ خویش نقابش نمیدهند تا از دل برشته کبابش نمیدهند آشفته گان که ز حمت خوابش نمیدهند مشاطگان برای چه تا بش نمیدهند بچاره ساقی که جوابش نمیدهند تا بوسه بر عنان در کبابش نمیدهند لب تشنه که سر بر آبش نمیدهند هر صفت در آب زنده و آبش نمیدهند</p>
--	---

آبی ز غدا داده طهور می رانش

سرست تر شود چو تر آبش نمیدهند

دستی ز کلفت بروی دارد

در یوز و رنگ بروی دارد

اینجا که گدایم کوی دارد

انیت که آبروی دارد

آب مرده ام بچو دارد

پیرایه شست و شو دارد

سرمایه گفتگوی دارد

زاد و ره جستجو دارد

هر کس بت شعله خوی دارد

مر پیش رخ تو روی دارد

گلبن که گشاده است کف با

گروش شده آبروی خورشید

گل شبنم غبار آن کوست

خوش تازه شد آن نال لجوی

از دیده اشکبار روی کم

گل گوش گشاده سو بلب

ساک بجز خوریت قانع

خرمن بهشت ز خوشه برق

از ناله چنان شد ظہری

از موبہ تنے چو موی دارد

چو پای انداز خواهی سر چه باشد

اگر سنگ سر کویتو بالین

ازین ظریفی کهستان تو دارم

ظفر از یک تاز بهای روت

کند رنگین قیامت اشیدت

چو مژگانست به نشر کاری آید

دبا نپهرت و یار سخن

شرار آتش همدم جگر خست

جانی در تلاشش آبرویند

سخن رخنده شکر لبانت

اگر خلیل دی شکر چه باشد

نما شد راحت بستر چه باشد

اگر گردون شود ساغ چه باشد

دو ابا یک جهان شکر چه باشد

جز این برای چه مشرق چه باشد

جگر کاویدن خنجر چه باشد

زبان بندیت این دیگر چه باشد

سر شکم تفتد شد انگر چه باشد

ضروری تر ز چشم تر چه باشد

ز شور گریه شیرین تر چه باشد

در آن شهری که باشد در داکسیر

ظهور می دهد رافتو نگر چه باشد

بهارست از هوای سرد قمری رخروش آمد

چو ساغمانده لبها باز متاز ابیا ساقی

نکردی چهره گر شیرانه باغم میشود شیرک

ندیدش ملاست گر نکردندش زبان کوت

کسی کی کرد و در بجران علاج خود پیوست

دو بختی خواند در نوروز بلبل گل بویش آمد

نشاست این بکن خشت غم می بویش آمد

نصیبم انیمه سختی و بختی شست کوش آمد

بیزش صبر فرما رفت حراف خموش آمد

اهل گردید عاجز از علاج جنتی بخت آمد

بسان بار بر خویش از غم صفا کج پیچیدم ز رخود را بس کن خرم گرازمایه دارا منم دروانه پاشی بخیالی دل بر جیدم	حکایتی می آید پند هرگاه هم بگوش آمد بلا با بر سر گندم نای جو فروش آمد اگر از صبر و صفا خرقه دادم خرقه پوش آمد
	بزهر چشم قهرش داده آبی نوک تر گانرا ظهور می چون نباشد مولدت فیش لوش آمد
زمره بام کس پروانه دارد مسلم بر فراغت پنبه گیر سے رود چو حرف انداز بجز مویست چه خوش تیزست تیغ شعله شمع نیباشد به از اندوه سبک کلید خنده شاد است مژگان برایم بسته است افسانه عشق و در در قطره سرور یایستی از و چشمی ندارد آشنایان پری صیدست تا پر میکشاید	که شمع چو نتودر کاشانه دارد که دست خار بارشانه دارد سخن دیوانه بر فرزانه دارد فغانی چون بر پروانه دارد دلم آبادی ویرانه دارد که از اشک غمت ندانه دارد که بخت را بخواب افسانه دارد شراب ما که خشم پیانه دارد که چشمتی از نگه بیگانه دارد ز خالش دام زلفش دانه دارد
	همان عشق از ظهور می بستر او به پیری گریه طفلان دارد
خوار می گریه ام از شوق بآن غمت شد پایه بالا ترا زانی بسگر پایه خویش	که یکی اشک بعد گنج گهر قیمت شد عرش فرش در دست از کوهی بهت شد

<p>عجی نیست اگر مرجع هر عشرت شد اینچنین خون طم از و عده بی مت شد اگر زو با همه در سینه من حسرت شد عاقبت آنمه بیداد تو بی منت شد سوخت بیاره کنون بهر چه کسبت شد</p>	<p>مرکز دانه سینه من کوه غمسم است انتظار یک شود کینه که و عده کجاست چند در حجر توان ز نیست بید خصال رحم بر من در مت داشت بود این تو چشم نسبتی بود ازین پیش بخوبان مرا</p>
	<p>بود مرگان ظهوری تراوش میقسم در ازل گریه چو بر امتیان متست شد</p>
<p>سینه که کز خراش کینه افکارش نکرد دیده بنا که حرمانت جگر بارش نکرد از خم سویی تو تاروی زیب زناش نکرد کرده است ایام منوئم که بیدارش نکرد نیست چندان شکست اغیار اغیارش نکرد بیوفا شیرین نگاهی تلخ در کارش نکرد پیریش دید و صحبت داشت ایش نکرد بی نصیب از رحمت آنکو خوبا زارش نکرد باغبان از شرم یا دسترنش نکرد</p>	<p>با که زو بجزت دی کز عمر بزارش نکرد گریه ام ز گین شد اما نیست این مطبوع ما یاد دادی تا بر همین راحتم و لبشکی کرده ام افسانه خوانی نایب بخت خوش یار را بید بر آوردن بنگ خویشش سنگدل بر پوز مسکین کو بکن راسخت گشت رندی آورده زاهد عاقبت یادش نخر بهره مند آنکس که گاهی از زهرش گرفت هر کجا بوی سن زار گریانش گرفت</p>
	<p>بهر صلاح ظهوری تشنه گو بردار عشق عقل عمری رنده کاری کرد و هواش نکرد</p>
<p>وز قامت تو قد خوانان کان بماند</p>	<p>پیش خدنگت از دل پیران نشان بماند</p>

<p>تنهانه صبر من تو پا کرد در رکاب کردیم قطع زود سختمای دیگران در رزم گاه غمزهات آسوده خاطر شاید که لاله داشته باشد ز رشک در باغ دوش حرف زبان تو میگذاشت کم مایه بود غیر ز سودایان نشد امید وصل پروری از خوان وصل بود و از دونه طالعیم مهربان تبات ما دل بود ضامن جهان بخود خوبیت دولتی که داشت بصیرت</p>	<p>بنامین کسی که بدستش عنان باند حرف تو جوهر است تیغ زبان باند از فکر اینکه زخم دگر در سان باند دانغی که از تو بر جگر ارغوان باند تعریف غنچه در دهن باغبان باند یک عم ثماند سودش در صدایان باند در سینه بهوس خلش استخوان باند واد این اثر که بادگران مهربان باند در رهن لطف نیم گاه نهان باند ای عشق مژده حسن رین خاکدان باند</p>
<p>خیر از کسی بخو که کند عوی تو آن خیری کند طوری از دنا تو آن باند</p>	
<p>شدم سرگشته تا کی غیر از پرکارم اندازد ولم گردیده نازک شیشه دارم باز میلزم بزیر سر سندا از موجد بالین در دل دریا بحسن خانگی بروم پناه از بیم رسوائی سخن پیوده در کام و زبان یکدگر چیدم ز تاب آفتاب در حشرش میثوم ضامن نباشد لذت در شور بختی زندگانی را</p>	<p>از آن ابرو گره بیرون دور کارم اندازد که ره بر شک لایح بخت نا هموارم اندازد اگر خواهی گذر چشم حجین با رم اندازد چه دانستم چنین در کوچه و بازارم اندازد نشد روزی که روزی گوش گفتارم اندازد بگویش گر کسی رسایه دیوارم اندازد که مهر دلی نمک بر سینه افکارم اندازد</p>

ولی از رشک میترسم که در انکارم اندازد که در چاه بلاهر ساعی صد بارم اندازد خود را عشق نگذارد که در پندارم اندازد عجب کز گفته و اعطاز استغفارم اندازد	بهر جور و چنان قرار کردم در وفادار زهی سخت نگون من میگرد و باین تمامی عمر شد صرف نیاز و عجز پندارم چنین کز عشوه ساقی ز استغفار اقدام
--	---

ظهور می یابد از بی تمیزی میشود ملزم
بعلم عشق اگر در بحث با انعیارم اندازد

سکه از تست اگر نقد تو بخش باشد که بزر آهین این طائفه روکش باشد میتوان کرد که هر ناخوشی خوش باشد که نمودی و گرا از جامه زرکش باشد اینچنین ربط نفس گر کشتا کش باشد متم حبه نقیش شسم ابرش باشد کزک او بجای نیست کلب چش باشد	تا عیاری نشومی جان تن آتش باشد شعله سیر خیمه نیارد بگریبان گیری سمتی گر کند ایام علاجش زمیست شال پوشان بپوشد خوشی جوان گیرند چاره زود ضرورت گستن دارد و دیده ام شاه سوار می که بجوانا گاهش اینچنین ساقی اگر عشت زاهد دارد
--	---

منصبی داده بان طره کند مغز دلش
گر نه بنید که دل خلق مشوش باشد

که شنید آب فرو زنده با تش باشد باید از داغ الفت سینه منتقش باشد عش شاد می کنم آن لحظه که میفش باشد خوان و صلی که بران بوسه نکش باشد	خوی در آرایش آن عارض موش باشد هوس خال و خطی ساده و لا زار زده خوش را دل بدم کوره اندوه کشید بخت شورم چه تمنای خوشی بخت کجاست
--	---

<p>شیخ بر میز پایان تو رشکے وارد سر قدیق بہر حرف تو چون جہانم سخن گرمی غوی تو گرافت نہ کند سر کشان دے فزاک تو دوارند سر</p>	<p>چند بیفتہ جمال کش و فکش باشد مدعی را بطلب تا بزا فکش باشد خواب را بستر و بالین ہمہ آتش باشد عجے نیست اگر رخش تو سر کش باشد</p>
<p>چون طہوری نتوان از سر نہر و دگشت ہر کراہست باین کار سری خورش باشد</p>	
<p>نتوان گفت ز خوابان گرمی می باشد کام از ہر تو در تلخی ناکامی باد تیغ کشتن ز من دیتج کشیدن از تو گفتہ باشد بزرگت تو با دوا و عالم کردم آخر نفس اول ز شام نشد شکی کشتہ من میزدش بر بزرگم تا شود دمت حسرت زدگان و دشمن کم نگاہیش نہ زدن باد کہ مغرور تا ارمغان نقل لے سجدہ ز ہا و وارم باید از خویش در ستائے سستی خورد ابرہ نقر گرفتہ بگفت قدردان</p>	<p>ہم توئی از تو اگر خوبی می باشد گرہ انہ کہ بعالم شکری می باشد از جگر بیگران را سپری می باشد از پریشانم در اخیر می باشد غلط است اینکہ دعا را اثر می باشد ابر را گاہی اگر چشم تری می باشد ہر بصری شب عم را سحر می باشد با اسیران بتقابل نظری می باشد از خرابات بسجدہ سفری می باشد ظفری نیست جز این کہ ظفر می باشد بہتر از اطلس جریخ آستری می باشد</p>
<p>میر و آرزوئی چند طہوری کہ میر گشت ظاہر کہ زمین خامتری می باشد</p>	

عشق اسباب تعلیق عوینا ببرد
عشق بیباک بتان چه کند با دیگران
کام آنجا که کند چاشنی تلخی عشق
حشری ز گس از عشوه پنهان دارد
در تن مرده بدشنام کشد جانچوب
ای خوشان دل که کند دخل محبت
نقش این گارندار و ز بسک گمانست
نال تیر زبان تر ز قحان میخوام

خزقه شیخ حرم دختر ترسا ببرد
عشق بوسه که چنان من لیا ببرد
زهر حسرت گرد از شدت تنای ببرد
حکم ناز است که دلها همه رسوا ببرد
که لبش رونق اعجاز میا ببرد
تن دامن به دل گشت که عذر ابر
که درین راه کسی نقش کف پا ببرد
که بدرد تو سلام نفس ما ببرد

خبری نیست که از دور و طلسمی کشد

میرد و بخیری باش بهر جا ببرد

کمیت مارا که پیای زبر ما ببرد
آنکه خود را افشار و ز سیه روزانش
لوح خاطر ز جالت زنگار شایست
فیض را کف پا برگ سمن میداند
میشمارا همه از نقص عسم آرد ببرد
دل که خواهد رسد شتارک از غفلت
گرچه قیمتی گزینسانیم بهر تیغ
ساتی آن باده سر جوش زخمناست
سادگیهای جنونش نکند تسبیح

هم مگر عیسی ما خیر ما ببرد
شام خود را بحساب سحر ما ببرد
که ابل نقش ترا از نظر ما ببرد
خشم خاشاک خود از زبک ما ببرد
خسکی از خنده مگر چشم ترا ببرد
پشته داغ بدوش جگر ما ببرد
زود خاک خدق آب گهر ما ببرد
دوسه جامی که همه شور و شر ما ببرد
خود این خیرگی خود ز سر ما ببرد

	<p>دیدنی گشت عم عشق ظهور می جا عرض هر عیب بعرض هنر ما برود</p>	
<p>گر گفت گوهری از آبله پا نبرد عشوه ساقی اگر بال و پاز جانبرد مژده مارا که بت بادل تنها نبرد در طلب گرچه که سالک گرد از ما نبرد ناله راورد اگر بر سر عوغا نبرد بر سر عده و فارا بقا نبرد همچکس نبض تبتشخیص سیما نبرد با صبا گوی که بوی تو بهر جا نبرد</p>		<p>تخته رنگ حرم بادیه پیا نبرد اینمه صلب شدن روح و زهره بخت طاقت صبر دل و دین در هم وید بهتر آنست که پا از سر طلب نبرد لب در انداز فغانست می سوزد چشمک عشوه اگر دل نهد عاشق را تب عشق تو طبیعت مشغول گردید اعیرتش پی نکند نیست چنان منز نشا</p>
	<p>باد از ذکر میت کاه ظهور می محتاج نقل مجلس اگر از سحر تقوای نبرد</p>	
<p>سری بیای جنون ده جوش داغ که دارد صبا گداز اندانم بیان و داغ که دارد نگاه شعله این نور از چراغ که دارد ز تاب سینه کبابم که لاله داغ که دارد لب هزار زبان خضر و سرانغ که دارد هزار حمله مستی دل از ایاغ که دارد</p>		<p>چو گل شکفته و گردل هوا باغ که دارد بسط صدام آکنده مغز هر خس و خار که بسخت ظلمت شب روزها تمام کی شد ز شور گریه در آبم که ابراشک که ریزد کنند گشت گان در ره تو را بهر انم صریحی که بگردن کشتی ست شهره ندانم</p>
	<p>چه بخودی و جنون که تو نیست و ظهور می</p>	

چنین معامله آن طره با و مانع کرد		
آن را که قبول عشق رد کرد بأنفته دلان بمشرد آید جانے که سرور دل نداشت از روز ازل غم مرا عشق لحله بگلیم فقر و رکش بانال لبسم نداشت پیوند آورد نهال بخودے بار پروانه گجاست کاشم دود عمیت سر صبر از تن افکند لبس گل شب جدائی		هر کار که نیک کرد بد کرد مشتاق که خواب در لحد کرد بس نوحه که بر سر حد کرد پیرایه عشرت ابد کرد کا قبال کلاه ازین نذر کرد در دول بیدلان مرد کرد صبر آمد و آب در سبد کرد از شعله رُخان شمع قدر کرد در گردن دعوی خرد کرد در پرده صبح گوش زد کرد
در هجر سپرد جان ظهور می بگذاشت مرا و فکر خود کرد		
بتان که صبر و شکیب شد و گدا زدند چمن چمن سمن از باغ و بوستان بین چه قادر ند که مار از یاد خود را نند رواست مستی از ایکوه جلوه گران حرام باد بگل عار منان نگاه نمان صبا ز مجلس بگیاگان گریزان باد		ز نخل و عده خود جلوه و فاد زدند دهند جلوه و در تنگی متباد زدند چه عاجز ند که خود را زیاد ما زدند که بوسه تمجیل زلفش پا زدند بران گرده که آب رخ حیا زدند مباد از نفسش بوی آشنا زدند

<p>نفس بجز شهادت توان گیر کشد جگر که آتشگان منت طیب کشند سیاه روز کسی باش که ز غبار رست</p>	<p>اگر ز سینه تنهای خون بیاورند باین امید که صد روز واداروند برای دیده عذر شهید تو تیاروند</p>
<p>مدار دست ظهوری از آن جریده روان که انتهای ره خود را بهتر آوند</p>	
<p>عشاق که خون حلال گیرند از عیش و نشاط پیش افشند تاراه جواب کس نیابند غلطیده بخون ز گردش چشم عطری که کشت شامه در منزل با سینه تفتد در دل شب در گوشت شوق گریه هر روز از بهر وصال جامستانند تا ماه تمام عید باشد از مشرم بخود فرود دهم</p>	<p>امید دیت و بال گیرند ونبال غم و ملال گیرند لب قفل در سوال گیرند از قرعه اشک فال گیرند از نخله مشال گیرند اگر شعله رسد زلال گیرند سامان هزار سال گیرند چون معرکه خیال گیرند ابروی ترا مثال گیرند چون قدر ترا مثال گیرند</p>
<p>از چهره گاهی ظهوری پیرایه اشک آل گیرند</p>	
<p>یاد تو غم کشیده را خاطر شاد میدهد من نیم آنکه خود بخود ترک مراد خود کنم</p>	<p>چشمم تم رسیده را رو تو داد میدهد هر چه زیاده میسر عشق تو یاد میدهد</p>

از پیش او فتاده بود باز عیار خاطر	گروم با دولت خاک مبارمید
گوشه چشم در کین تیر کشیده در میان	سینه صید میر و شست گشتا و مید
راست نکرد کار کس فرش بساط گرد	مهره زرد رانگی نقش مرا و مید

بهست ظهوری ترا مایه و بیج تو

هر چه دهند و گیران جان بمراد مید

خوش آن گرو که آبی با به بختند	کنند تافته احرام کنگری بستند
رهین کاهش خواهرش شدند و بختند	و دم تعلیق خاطر زدند و در بستند
ز شوق گریه سر پای می دید و گریه	جواب سان هوا نظر او بستند
نیکر جنبه گهر بامی از آفتاب و در	رو شرک بر کاله جگر بستند
چو گرد باد فشانند خاک سرخوش	بهشت سی می گریز پای می بستند
ولا از مسجدیان کارا اگر گرو در	کنشتیان سر گوی که غلط بستند
غلل بر خفته مغرور و در آن رشد	که سر بنگ سر کو عشق شکستند
درست از تو نگردد و شکسته زدن	میا بمرده و اعظم که تو بهاستند

ز عدل عقل ظهوری خراب گردید

بلک عشق گذار می که ظالمان بستند

بلاکشان که دل از تیغ غم بختند	ز زخم کینه بران همی در بستند
ز چشم نم زده اشکی بر اشک افشودند	ز آه سوخته آب به باه پیوستند
ز سیل اشک لطیفان بختند	ز برق آه با شیب به بستند
ز تیر دوستی سطر بچونامه برقی	ز شوق چشمی ساقی جو جام بستند

<p>چه باد و هست که این تلخ ساقی برون نشست دل جان بزم طراوت خوشا معالده خویان دست سودا بنا ز خون شهیدان چرا غم نکشد حیات در نظر نمکشان چو خورشید مگو که نیست تنگ از حیا خویش</p>	<p>چه نقش است این دو مطربان بستن نیاز آمد و بر جا خویش نشستن میخیزد جز آندل که خرد به شکستند خدنگ خورده ترکان با زین بستند که از فراق عزیزان برگ بستند بکنج فرقت احباب فرقه بستند</p>
<p>عروج کرد طهوری به قدرت خویش گمان داشت که افلاک بینه بستند</p>	
<p>با قباب شنی فره بر توان بند ز رشک خلوتیان فارغیم تحقیق با احتیاط قدم زن بر راه روانی بغیر گریه پرهای خوش نکند بسا قیام چه کنم تو بام چه جاندارم ز فکر کعبه با سرمه ویر عیانم نقاب یکطرفه دیده صد هزار چهره بگره های تر خشک خندان میان نگار خانه چنین رجبین تو آن رحمت</p>	<p>که بندگان خداوندش خداوند که اهل صومعه از بیم رانده چند که ناصحان همه جا و کجاست چند زور و گرچه ضعیفان تاج بهر چند بیک کرشمه بلای هزار سوگند پیمان بند ز راه حجاز افکند حجابیان طلسم حیا نظر غیب که اشک تلخ طراوت و شکر خند پوشش رخ که نظر پیشگان بهر چند</p>
<p>نشان بخت طهوری بهر وصل رسید که بزنگین دلش نقش دولتی کند</p>	

پاکبازان که بروی نظر باخته اند
سپهر انداخته در مسرکه صبر و شکیب
باتن زار ترا ز گاه و بید و شب جان
بیمت راحت از آغوش دل افکنند روان
آگهند از روش بیک صبا گام گام
جام از زهر و لب از زهر لبالب از زهر
نام پر و ارباب نام گذار و بهیاست
پر تو دیده بر نزد هوس بین حوا

هر چه غیر تو با قبال تو در باخته اند
شوق چون تیغ علم ساخته بر باخته اند
دلت کو دهم ز عنت کمر باخته اند
سینه در آرزوی داغ جگر باخته اند
بر سر راه خبر گر چه خسر باخته اند
نفس ز غمزه و کام شکر باخته اند
قدسیان و رشکین دام تو پر باخته اند
زادگان و شنی شمع نظر باخته اند

مایه دارانه ظهوری چه آتوم گرفت
که بسوای تو اسباب سفر باخته اند

بوی تاثیر ز گل های عامی آید
دل به تحقیق خبر پاک در ساخته بود
میرسد قاصد و جان میدراز گداز
انتقامی بکشد وصل ز بهر آن آری
دل با مید و گر سینه صفائی کردید
وز عیانم اگر گشده رخسار چه رسم

مژده مارا که بهار دل نامی آید
اینک از پیش کسی و بقفای آید
جان احباب فدایش ز کجای آید
فرصت در دو گشت است و امی آید
نعلی باز کند سینه صفای آید
باد و کوی بهواداری نامی آید

خوش فراخست ظهوری مثل بیت شتر
پر تو مهر و آغوش سسای آید

تر و انعمای جگر تاب سینه تاب آید
کسی سوختگان این جگر تاب آید

<p>کجا بدانه شکم شمرده این غم من لبا لبست جهان از نعلی نوروت که ام زاهد خلوت نشین در هر من که اغم غمزه بدر تازد از صفت تو شد آن کرشمه متار برق خرمین بدشت عشق تو بر سینه تشنگان بزم بشغل دیده شش زده ارچو تشنگانم</p>	<p>غم فراق کشان بجه حساب از که ام ذره که در حیب آفتاب اند ز چشم مست تو خمخانه شراب اند که صد جو فتنه ایام در رکاب اند بدیدگان تنگست شعله عتاب اند هزار کوه و تر و زمزم نم سرب اند بیا که پیش که دیده کرد خواب اند</p>
<p>گزیده است همه دغهای عشق نوری بزم بر جگر و سینه انتخاب ندارد</p>	
<p>خوش آنکه مانتیان اصلاح سودد ز گرد چهره مادامن عبیر زند یجرات نفس از ناله های خود خجلم ز افغان سر افکنده پیش میگدزم چرا از ساقی مادوم نیز زرد غلط باقاب چو تبسم ذره خود را ز تلخ و شور هوس کام یافت نزدت</p>	<p>ز طول جلوه او دیده عرض نوردد بد و سبیل ماطره بخوردد اثر دهنده افغان لب صبورده اگر بیاد تو بختم گمی عبورده که تو به نفس از گفتگوی حورده فروغ عشق بپاینگ کوه طورده که بوسه بزکین شکر می دورده</p>
<p>صد آفتاب ظهوری ندیده بختد بغضای عشق گرش بر تو ظهورده</p>	
<p>این شعله کز دور زنگم نوره گنجد</p>	<p>دغ شرش در جگر طور بختد</p>

<p>تیر به پنجه نه منصور نه گنج سینه که در آب گل غفور نه گنج در راه دنی و ناله طبع دور نه گنج این زخم که در سینه سا طور نه گنج در صفی طراسه شاپور نه گنج تا در لب و اعطاسخن حور نه گنج هنگامه رسوائی مستعد نه گنج فرهاد اگر در صف مزدور نه گنج تا راج تو تو در کشور سمور نه گنج در دامن حبیب شب یچور نه گنج</p>	<p>زین ساغر لب ز که ابرو کشیدیم واند که ایاں سفاک ملین هم تاخن زنی نغمه به گنجینه تاران قصای فرست که برده است فرم این نقش که در چشم و دل شین بر منبر از و معر که چند گویم زان پرده نشین گشته که در کوکبا در عشق باستانی من کو عی نیست تا دل نشود زیر دزبر کار خزا از زلف سیاه تو اگر حلقه کنم و ام</p>
---	---

	<p>دوران همه نزدیک بکافی غلط عشق نزدیک ظهیری ست که از دور نه گنج</p>	
--	---	--

<p>کز تماشایت نگه چشمی بحسرت داده بود خنده کاشکرین برخوان نمک داده بود بر مشام بخوان حبیب ختن بکثاده بود در لب آرائی بلار اصد جواب داده بود بجیه دلق درع از قطره های داده بود کام از حرف و بانی در شکر افتاده بود مادر او را از برای عشق لیلی زاده بود</p>	<p>صفحه معنی هنوز از حرف صورت داده بود تا جگر خواران بلذت ریشه جان پور طره کز چین و امان ناز بهشت تنگ آرزو از یک طرف میگفت دل از یک طرف جوش مستی در بر تقوی لباسی میداد ویده بر آتاپ رخی در جلوه خورشید داشت بهر مجنون حسن تدبیر پر سودی نکرد</p>
--	---

طالع یعقوب چشم از خواب عمری نکند	عشق خوش افتاده یا زینجا داده بود
	تا شود از درد عاشق صاف طبع زینج لای پالای نوری گوشه سجاده بود
دوش از نقش جدائی سینه لوح پیاده بود بارگ جان نشتر الفت ز فرقت انداخت دل ز شادی در کنار عیش سر گرمی نهاد یاسمین بوسه در گلبرگ لبهای گیت ترسکار پیرانی از زید دست طره گیر قطره می میچکد و لاله و گل میسید ماهتاب از شمع مجلس و ز برش میفتاب	وصل خوش آن خوش تنگی بر دلم بکساده بود داغ حسرت چشم بر مغز جگر نباده بود از شیم طره با عیش مداوم آماده بود عشق بی پروا هوس دوست چید داده بود پنجه شمع حرم در زلف تر ساز داده بود روزگار نو بهار خرقة و سجاده بود قره پروانگی بر آفتاب افتاده بود
	ز درستی کرد شقوی ظهوری خراب گرچه از عکس لب ساقی نمک ربا داده بود
دگر شام نور آه صبح اندوه میگرد بقار ابر سر کوی فنا در بیت دارم به ضبط آه بر من گشته شد بد نفس واجب خوشا چشمی که کام گریه گردد از وصال غلام ز بد سر شامم بنام تو به خود را دکان مدعی مرد و زود فردا تخمه خواهد شد خود نشانده آب مرگ تاب آتش مجنون	نمک سودست اشکم خنده شکر سود میگرد ببین عشق نابود من آخر بود میگرد اگر بگذارش نمود سر اثر فرود میگرد زهی جانم که زود داغ غمی نشنود میگرد که از ته جرعه ساقی شراب آلود میگرد سازار و قایم یار و سوا زود میگرد ز آهش همچنان چشم آه زود میگرد

ایاز آن گرم خوینا مگر هم در لحد دارد	که داغش در سراج سینه محسوس میگردد
نظوری گشته تا در کوی او هر لحظه گردود باند از طواف کعبه مقصود میگردد	
ز چهره لاله رخان ز غوازیان هلاک تلخی شیرینیم ز به لذت امید سلسله گردن اسیران است عجب که شام غم بر گل سحر طلوع ز لبلی قف هجران باغ و بتا پر بجز پیشه صنایع قوی ستیزه سبک پسر دین ز انومی رشک نشین سزد ز جذب محبت که دل را پایزا	ز چین طره نقش بر شام جان بریزند که شد خنده بر هر که بر آینه زد چنان برگ جو ز فراق بگریزند چنین که در رهش از آخر انجمن که آهین نقش را بشود آویزند که عالمانه و گریزانه بستیزند قتادگان چو عظیم خویش برخیزند بروز حشر ز آغوش ما بر انگیزند
اگر چه دل نظوری نه تا بر پیرست چنان مگر که زندان از دیر پیرزند	
خوش آنسر که خود را بیانی رساند بجائی که بال اجابت بریزد میان چست بند و شمال صیاً حدیث مس سر و باز از خود را رسیدن نیار و سازدن بجل پی سجده پیشانی بختیاری	جبینی بدایع و قافی رساند پروانه همت و عافی رساند بگلبن پیام گیائی رساند بمرض قف کییائی رساند شنیدن میانگ رانی رساند بر رگه دولت سرفانی رساند

ز تسلیم قربانیاں خون خود را ز ہی بخت سیراب تفسیدہ کشتی	ہر پیرایہ مر جانی رساند کہ برگے بہ نشو و نما جانی رساند
ظہوری تو دستر نا توانی خدا بہر دروت و توانی رساند	
گرتے قید بن از آید سخن صید گاہ عشق پیرس حسن تن دروہر بخت عشق از لعل نقش پامی گرم روان گریہ رقاصے تواند کرد دو جهان با خشن سر داوے بدیت کار بر خنے آید اگر ایست بخت رسوائی تا قیامت ز سینہ محمود	دل ز دوسواں کعبہ باز آید کبک اینجا بصید باز آید گر نیازی بکار ناز آید راہ بر تا پے گداز آید ہا میامی از تہانہ ساز آید از حریفان پاکباز آید گر نہ تمنی گلونواز آید چہ سخنا بر اہل راز آید نفس طرہ ایاز آید
از ظہوری توان صبر می پست اگر از آلفت احقر از آید	
خوش آن دل کز اندوہ شادی آید نگر دورہ ما بہتای از کتانش نزارند اصلے ہوسہا ساوا مراد دل از بر نیاید ترسم	شو و کم درین راہ و ہادی آید مست عشق ز گرد کساد می بر آید کہ بہت زوال از شادی بر آید چہ رسم کہ از نامرادی بر آید

<p>بسیار ابی شعله بر غویش باله با خلاص نحت جگر نه بر آتش نه هر سینه محرم راز گردد سوارست ز ابدی باغ خود شو</p>	<p>گیاهی کزین تنه داری بر آید نگرداغ دل اعتقاد می بر آید یکے از هزار اعتمادی بر آید مساد که حیوان جادوی بر آید</p>
<p>گدائی کے گزنگرد و ظہوری ز کاوسی کی قباد سے بر آید</p>	
<p>کامم و گراز تلخی افغان گله دارد شاید که کد پاک ره مابشفاست کو خضر که از معذرت اشک بر آید ای قطره پے آب بر انگیر سحاب ای در دلفش سوخته بر سازد ای کعبه و از تازی که نه ناگه نقزید مگر پامی تبسم زخم اشک فریاد ز پر مردگی بخت ز لینا</p>	<p>افغان که ز طوطی شکرستان گله دارد کویا که از مور سلیمان گله دارد از تشنه لبان چشمه حیوان گله دارد از گریه پر شور که عمان گله دارد از ناله پر شعله که در مان گله دارد چشم شده تعلین و نیلان گله دارد کز دیده گریان لب خندان گله دارد صحن حسن از گوشه زندان گله دارد</p>
<p>بر خوان نعم از زهر مشو تلخ و ظہوری حاسد نشو و شاد که همان گله دارد</p>	
<p>عشق را اعتسابی باید پائدار کے نیاید از همه کس آرزو در کس ریحوا هند</p>	<p>بر تشراری تشراری باید مرد بالاکے وارے باید آرزو در کس ریحوا هند</p>

<p>گرم خونی نشانه دوار و تامل است نمک بکار برد به تضرع غرور محتاج است ویدہ را طاعت بتا شایست</p>	<p>جگر دافع داریے باید دل و جانے نگار میباید وعدہ انتظار سے باید پرده و پرده داریے اباید</p>
<p>مستی در دل ظہوری یافت باد و بے خمار سے باید</p>	
<p>بیشقت دل از ایمان برآمد سر سودائی خود را بتازم مراد نیدہ ہامی توتیا جوے ز طرف گلشن جان غمچہ دل شود دور ہر نفس صد نالہ توقیر لعل پر مدگی خستہ ہم ترش ساخت چہ دل کو بست لطف چارچوہ یا بہر نقشے بنا زد ویدہ خود را</p>	<p>ز تنگ زبان بیان برآمد ز سودائی سر و سامان برآمد ز گرد و عرصہ جولان برآمد بآب چشمہ پیکان برآمد ستاع و رد خوش ارزان برآمد گیارہ ما کہ بے باران برآمد خوشاد روی کہ از دوران برآمد نگاہ ہم در نگارستان برآمد</p>
<p>ظہوری را رسد از حشمت عشق اگر گوید گداس سلطان برآمد</p>	
<p>خوشا عشرت کہ خاطر و بہم افتد تر غم روید از کام و زبانی ولی میتواند زوزراخت</p>	<p>غم و اندوہ در دل بہم افتد کہ با آہ و فغانی بہم افتد کہ تیغ محنت را بر دم افتد</p>

شود کم در غبار عمار رخسار	سعاد و اندر که چشمتی نمی افتد
چو مجلس بایار اید تماشا	چو رودی را نگاہی محرم افتد
دشمن نیست در دست فراتش	که چشم زخم کس بر برهم افتد
صنای کریمای صبح بایر	که بر گلهای عارض شبنم افتد

ظهور می بسد گوی محبت
کسی کو هست کوشد محکم افتد

گر سپید شاه می خواهد	بادشاه هم سپید میخواد
حسن سرگرم عارض فرزند است	شکلهای نگاہ می خواهد
بهر اثبات سعی خود و انظار	از تقاضا فلک گواه میخواد
عفو در مشرب چون مندی روان	تحنای گناه میخواد
تا سیلاب کرم فرو بار د	الطش گو گناه می خواهد
هر که دارد بجزیش امیدی	چون تو امیدی گناه میخواد
آنکه ناید دو عالمش به نظر	نظر گاه گاه می خواهد
مایه مهر غیر معلوم است	دوستی ست گاه میخواد

جان ظهور می بوی عشق نکند
در خطر بایستاه میخواد

سرا و سودای سامان فکری سامانی را	بجز رفتن پامی دل فرد ویرانی دارد
بنام دیده گریان ننگندم فرمودن	که آینه رودنی طالعیم حیرانی دارد
گر نعمت خال بهر دل مقصد میرسد آخر	بدشت نعم و اول گر چه سرگردانی دارد

<p>کیابی باید از تخت جگر بر خوان لیس بجز لشکر که پیمان طعنه دارد و در خون خشک و حبیب جان از غیرت ندانی دارم مگر زین گرم خونی سرد گردان کی ناصح سر و برگ شکر ریزی ندارد و خنده شیرین نگه را کرده منع از التفات امانند</p>	<p>خیال مست نازی میرسد ممانی دارد اگر با عهد ایشان بخت هم چایی دارد که از باد بهاری خاطر بستانی دارد ز خجلت میگردد از هم عبیر نافرمانی دارد چه واقع شد نگاه تلخ ز بهر افشانی دارد که هر ساعت تغافل دیده پنهانی دارد</p>
<p>یک خود را بصد سازد طووس می خرج در مجلس کند تمام مدعی را زیر پا لایحه خوانی دارد</p>	
<p>گردی از کوی دلربا بر ساد از برای جلای دیده ما زخم را گشت حسرت مرهم گاه خوش مستعد بردارست آرزوی شام بیوشان امی خوشایین ابتدای وصل گشته خنجر تغافل او سخن بیوفاتی خو بے میرود گرچه کار طره ز پیش سخن تلخ گشته دارد بنگه های آشنا تا زم</p>	<p>دیده جان بتو تیا بر ساد به غبار رهبری دعا بر ساد در در افتاده دوا بر ساد جذب لطف کبریا بر ساد بهواداری صبا بر ساد غم هجران بانته بر ساد از نگاه بخت بر ساد بحر یقان بی وفا بر ساد مدد کامل از قفا بر ساد دل بشیر نیی ادا بر ساد بسختی آشنای بر ساد</p>

حال خود میکند ظهوری عرض
شه برود دل گدا بر ساد

روشن آندیده که نور از رخ ماهی گیرد عشوه غدر هم از ز گس پر عشوه اوست ز میدان کشته شمشیر تنافل که نیاز رفت افسردگی از دل بگنجدیم برون دیده از گریه متیای سفیدست مگر ابر رحمت که هوادار گل سیر است دعوی حوصله غیر نگرود ثابت تا توانی چو زند دامن قدرت بیان	بزعبار سر را ہی سر را ہی گیرد بگمش برنگه من چه گناهی گیرد خویش را آهوز غمی ز گاهی گیرد ای خوش آن دل که در شعله آهی گیرد سر از خاک و چشم سیاه گیرد شاید از جانب تفتیده گیاهی گیرد جهد آهیش گرا ز سینه گواهی گیرد کوه اندوه و بلباه که بکاهی گیرد
---	--

هر که خواهد چو ظهوری نقشه در نظری
گر تواند بنم از عیش نیاپی گیرد

مزانیکه در دوش بدلم لطف منانی دارد تا که در فقر و انداخته باشد مارا بیش داغ تو تواند که کشد سینه جان چون عنان دل خود کام توان بزرگان چند در کام و زبان ناله نهم بر جسم شرح سوزندگی آتش بتیابی خویش رخسخت جان در گرد مرگ فراقست همان	آگم بال لب من ناله زبانی دارد دل شوریده زلفت تو کمانی دارد هر که در عالم دل نام و نشانی دارد باز و صبر مگر تاب و توانی دارد لب تنگ آمده اند از فغانی دارد من چرا عرض کنم شعله زبانی دارد پنجوا میسد وصال ارجه منانی دارد
---	--

	<p>کاش ناصح بکرم از سر پابند که ظهوری دلی از خویش بجا دارد</p>	
<p>تشک شد کشت در دیده نمی باشد خبری نیست که از خویش می باشد بر گل و لاله ز سبیل رفتی می باشد در سر طره پرتاب خمی می باشد پای بر دار که مزد قدمی می باشد باش در کسب صفا جام می می باشد از حسابی که در آن می می باشد توان گفت که سید حرف می باشد</p>		<p>ایدل آسوده ولی چند نمی باشد هوس لغت آید نگمان کشت سر خط شوق جنون در نظر عقل نه گردنی در هوس ملوک محبت گشت در بیابان حرم ریخ نکر و ضایع جوهر گوهر دل را ز کد و زیت آرد شکر بیرون شمارست که فایز شده ایم ترک کافر نش و مست و شکار می است</p>
	<p>نیست شیرین شکر عیش ظهور می بخشی خویش را تلخ کن هر نمی سی باشد</p>	
<p>زان گل ترنگه گرم گلابی نکشید از لبش جذب سوال ارچه جوانی نکشید که ز سر چشمه تنی دم آبی نکشید ای خوش آن تشنه که میلش بر آبی نکشید فایز از شعله بهر گوشه طنابی نکشید نخس و شعله در عشق با تو مشربانی نکشید پیش مستی ز جگر بخت کبابی نکشید</p>		<p>دوش از عارض امان از نقاب نکشید بزدان نگه از شکوه زبان میت مرا بر جگر تشنگی خضر و لم می سوزد ریو حسن و گران پیش دل با نگر نیست بر دل غیر گفت جگر تو ز دخمه به بین شیخ در مرتبه تنگ می زندان ماند سخت در آتش آتش زگی خود زاهد</p>

عاقلان جزو کس بحث جہلندی	عقل در مدرسہ عشق کتابی نکشد
	مرہم لطف ظہور می بجہ قرب برد خویش را بر دم شمشیر عتابی نکشد
ز تاب چہرہ ساقی بستی جام میجو شد چہ صیادانہ خالش از پاشی کردہ ہر جا نشد روزی عامی شیخ را دشنام خود کا خور و در آرزوی زر گداز از کورہ ہست زدیوار حرم گرسایافتد بر سرش دید بچشم گرم خونی از دعا گردیدہ ام شیرین پے طے بیابان فنا حضرے نیاید تف و انغ و رون در شعلہ بگرفتگی از ا	ز گریہ اش بدول آرزوی خام میجو شد ز بس افتادہ بر ہم طائر دل نام میجو شد عبث و حلقہ اورا دھج و شام میجو شد ستی و ستی کہ از زبان سیم اندام میجو شد سیہ بختی کہ از خورشید طرقت نام میجو شد کہ شکر بر لبش از لعلی و شام میجو شد زالال زندگی صد چشمہ در ہر گام میجو شد نمیدانم چہ خواہم بخت دل خوشام میجو شد
	برون آوردہ از لعلی ظہور می خوش را ری ز زہر حسرتش در کام شد کام میجو شد
چند بر نخل من مژغند و تا کے بنیہ رفوکاران کو چنان قاصدی شگفتہ دے شہم از جلوہ ہامی و ز وصال بر لب خشک خندہ طرح شود از گل بوستان سبز خطان	چند بر آہ من اثر خند و بر شگاف دل و جگر خند و کہ عم از شادی خبر خند و ہر زمان یک جہان سحر خند و گریہ در روی چشم تر خند و غنیہ دل شگفتہ تر خند و

من نسر و گریم او بدر خند و	صحبت حسن عشق در گیرد
	کام در زهر غوطه زو وقت بر ظهیری لب شکر خند و
زهی عشرت غم کیا بخش بسیار پیداشد بجد اند برای خاطر کار پیداشد حیا در عین استیلا ز عشق آثار پیداشد ز آهم باز قانون قنان آثار پیداشد برای پاس دولت دیده بیدار پیداشد فرامخت کویا ساسای دیوار پیداشد چکارم با چمن در برگ نسرین غار پیداشد چرا بر خود بنالم راحت آزار پیداشد	به بین درو در لب ناله می نثار پیداشد بجز نایادی بدون می افکنم از یلو یک را ز حسرت دیده خوان باز دشت عشق را ز بزم غم نوای دل خراشی بر بنی آید بردی بخت خواب آلود اشک غصه آید نشد رنج مشقت در میان طلب ضائع ز خاشاک سر کوی ارم در حبیب جان دام نمک نهاده شور خنده بر خوان جگر خوار
	کسی گم کرده خود را نیابد تا نگردد گم ز اغیار می بدون آن مظهر می پیداشد
اشک غم از تاره پره سحر دود زهر از حمایت نکست بر شکر دود ز نزدیک شد که در رگ جان نشتر دود هر دم زیر بال جبال کمر دود هر لحظه هوش بر سر راه خبر دود بی رخصت تو زخم چرا در جگر دود	شبا چو از جگر فلک آه بر دود نار از شیم پرست بر جگر دود نازم کرشمه مژه های دراز را با آنکه دل ز غم شده موز و شوق قاصد رسید نامه ساند و هجران بتان ز دست غمزه شان کرشمه

ہر دم اگر ز خانہ چو طغیان مژدہ	تمکین نیازم آن گنہ جذبہ نیست
	خاکستر تن تو طور می آید و دیاد گر ز آتش دل تو بدون یکبستر زد
و صل چون قفل آورد از زہر سکر مید از رختہ کے بانغمای ز عوان مید کاز زود رشورہ زار سینہ کمتر مید شعلہ حسرت ز منتقا رہنم مید بی بہار محشر از خاک درش سر مید کز سراب وادی مایع کوثر مید بان حریفان بان ز کام صبح سانع مید	صبح آیام جدائی شام پرور مید تا نگار دوستهای لاله چشم خونقشاک ذوق قہارم ز موج اشک حسرت مید از ستر شک آتشین چون اند پاشی سکنم بسکہ سربای سیران گردیدہ خاک ستا خضر رحمت دیگر از آب گوہر لب چکان لب ز کوثر رہنمایا بداند در جوی
	مشوہ گوہر ظہور می باش احت مشوہ تا توان نمرہ را نشتر ز بستر مید
در مقام سایش جلا از دیدہ تر مید در چمن کی جلوہ را سر و صبور مید صد غسم فریب برای صید لاغر مید میفتانم دانه اشکی و انگر مید میبرم نام کے کز کام شکر مید شعلہ صد درخ از بال کبوتر مید	در عرق ز آئینہ رخسارش اختر مید نگار زوتا بر سر کوی خرام او صبا نازم آن فتراک را کز حسرت ہر نا شعلہ میگردد گاہ اگر بیای آتشین خویش را از زہر ناکامی بدون آوردہ یک سخن گردیدہ از سوز و درون زنا میج
	پیش چون گیر و طور می از دکن راہ وطن

	حرف ص د ب ا ب ل از ان چشم فسونگر میدرد	
<p>تج ستمش خوشم آلود از آتش مهرکیت این دود گرویده ز دیده گریه آلود بهای تونا صحنه فرسود از آفت زخم مرهم اندود خوش گنج شکیب صفت شود بر قد تو آنکه جلوه پیرو گشتم یک کرشمه خشنود</p>	<p>آخر جگر نگارم آلود اگرده سر آه خویش گروم هر خنده که مر ز لب بردن کرد گوشم شده ریش ارشیدن یارب جگر مرا نگه دار اسراف زیاده نه کردیم مارا بسر بهت فرستاد صد شکوه فتاده بود بزم</p>	<p>آخر جگر نگارم آلود اگرده سر آه خویش گروم هر خنده که مر ز لب بردن کرد گوشم شده ریش ارشیدن یارب جگر مرا نگه دار اسراف زیاده نه کردیم مارا بسر بهت فرستاد صد شکوه فتاده بود بزم</p>
	آماده شکر شد ظهوری آخر شد اگر شکا تبه بود	
<p>صد جان دل سپند گزند که شود هرگز ز دل زبانه بر آرد شود زهر مرا معارضه باشک شود کو زخم تازه که دو چار جگر شود در راه سعی با خود اگر هم سفر شود چندی دیگر که خرقة می آلود تر شود تا برب تو ز من نه شک تر شود تا کی جگر خدنگ نغمش را سپر شود</p>	<p>صد جان دل سپند گزند که شود هرگز ز دل زبانه بر آرد شود زهر مرا معارضه باشک شود کو زخم تازه که دو چار جگر شود در راه سعی با خود اگر هم سفر شود چندی دیگر که خرقة می آلود تر شود تا برب تو ز من نه شک تر شود تا کی جگر خدنگ نغمش را سپر شود</p>	<p>هر جان باز سر و قدت جلوه گر شود اندیشه جمال تو شبهای زنی حس تزدیک بود و دوش که از تلخی نگاه خونی نیمیکه ز رگ ناله و تدیم ساک عجب که بگذرد از گام ولین زور ست حرف دعوی تقوی لا بسا حرفی ز روی گریه من مطربا بگوی صد زخم رشک در دل بر خون بناده</p>

پیکان شست بجز دل که توان کشید جان از شراب وصل مگر بی خبر شود

نخ لاغریست ظهور می از آن دور
قربان حلقهای کند نظر شود

چمن چمن گل در میان صبا برضوان داد
برای سینه جان خوش بشارتی دایم
باین سکست ندیدیم طره ساحت
خبر ندار و ازین کار دور و ایارب
کشد و داغ دل غیر چشم بر مرهم
علاج محب برون مضوی لیه دارد
ز آب و تاب نیفتد بهار باغ خزان
ز چاک حبیب تو در گوش گل چلفت صبا
بهار دیده مارا بلاله تو سرود
چه شد تو غدر خدنگ جفای خویش نمود

که خار کوی کسی غرض باغ وستان داد
کرشمه دشنه گزار می بوجک مشکان داد
مگر تبویه ما دست عهد و پیمان داد
زبان بسته مارا که سر بافتان داد
دلیم بسوخت برود و را بدرمان داد
بغیر رخصت جاتان نمیتوان جان داد
گلی که پرورش او هوای زندان داد
که چاکها ز گریبانش سر برمان داد
کسیکه سر و خرامی بغیر خندان داد
دل ضعیف اگر تکیه به پیکان داد

قصا چو کرد جد اول برای اهل وفا
نداد دل به ظهور می محبت جان داد

نمزه نمزه اگر نیفتا ند
میتوان هیچ دید اگر نظری
مدعا حاصلست عاشق را
نصم صوفیت پای کوبی او

مژده لخت جگر نیفتا ند
روشنی بر نظر نیفتا ند
از دعا اگر اثر نیفتا ند
تلمه بخود دست تربیتا ند

لرزه رشک بر ندارد بخت شمع سوزد اگر هوا دارش عیب ساقیت منع خویش کند	سر تا گهر نیفتا ند سوز از بال و پر نیفتا ند جسده بر بی مهر نیفتا ند
ز دظهور می اینها ل خویش زن باز دغم بستر نیفتا ند	
حرف تلخی که از لبش سر زد عقل در ماتمت من رسوز بیت عاشق تراش را نازم فکر تیغه سر بسینه کشید پارسائی ز جلوه ساقی ماند در راه حسرت غلین	ره صد کاروان شکر زد صبر را غمزه دوش خنجر زد تیشه بر پای عشق آذر زد پوس ز حشم سرزدن زد بر تمنای جام و ساغر زد آنکه بر آرزوی افسر زد
باز شوخی ز دظهور می را بنگاه کرشمه پرور زد	
عشق رسید و جان ما بر آورد جوش ز آب جگر ز آتش حسرت تارک دل ز خم و جله خیز فرود صبر چه از سینه عاقلان زد کرد خلاصش ز رنج راحت مبرم وز غم و شادی ز من شکیب نباید	عقل سر از جیب نینار بر آورد باد غم از خاک تن غبار بر آورد سینه جان راغ شعله خوار بر آورد شوق چه غوغای گیر و دار بر آورد غمزه کسی را که دل انگار بر آورد صبر مرا شوق بیتی بر آورد

<p>از بن هر برگ صد بهار آورد اینمه گوهر بے شمار بر آورد فکر تو مار از کار و بار بر آورد دوستیت گرد مار احصار بر آورد</p>	<p>خزان گلبن اسید را بنام بوصل مگر میرسد که گریه شاد شکر که کاری بکار و باز نماند دشمنی گو کند غیر هر اس نام</p>
<p>خون صوری بجام بخت طلسمی آرزوی چشم پر خسار بر آورد</p>	
<p>شکستم در رگ جان نشتری چند که نتاودم بر آتش دفتر می چند بگریم از برایش احکری چند که راه حبیب پیاید سری چند فزون تر قدر از خود کمتر می چند غم فسر بر برای لاغری چند بیاد لطف فرما ساغری چند</p>	<p>دلم دارد بمرگانش سری چند کجا از سوز دل حرفی نو تم اگر همان من گرد و دمن در نمی باز و تیغ جور دستی ز روز و شک نالیدیم و گردید بصید مانکر و از تنگ آهنگ ز دارد پر خار افتاده ساق</p>
<p>خلوصی اگر عطش نیست فردا مرا بس نیست فردا که تری چند</p>	
<p>یکی بر بستر از الماس حسرت نشتریزد یکی را کام ز بهرستان یکی از لب شکریزد در دن سینه آمد صد شگافم بر جگریزد که صد باغ و بهار از حبیب دمان نظریزد</p>	<p>یکی در خوابگاه غمی گلهای تریزد یکی را خازنم در پایکی را شاخ گل بسوزد شبهید بخت گردیدم که هر دم حسرتی بختی ز روی دیده را فرو ده ام گلگشت بختی</p>

نبرد در دست محرومی ران بپو آرا عجب گر ترخ بندد بر توئی جیب زمین معاذ الله مباد و اشعلد و روانی بی بیابان گرد او غنا مه پردازی میداند	که نخل انتظار و عدو بر ما غم ریزد اگر صد آفتاب مه بدامان بحر ریزد صبا خا کس ترسم را از سره دور تر ریزد کفت خونی مگر بر بال مرغ نامه بریزد
---	--

ظهور می ترسم آتش شب غم افکنی ناگاه
دعای کز دعا های سحر سوز و اثر ریزد

در شب چه ناز بود که چشم او نبود ز هرگز ز گوشه بادام تر بخت بزرگاه چشم توقع نمی زند عیشم حلال باد که راهم نداشت امسال روزگار خزان بگم بخت جانم سپند منکر اعجاز مهر کو از چشم نا امید می باشم جابر بخت	از بس غم و غمزه او جنگ نبود بر شد طعن از شکر تلخ گو نبود امید خنده گرد لب آرزو نبود در محله که صاف غمی رسد نبود هرگز گل بهار مر ازنگ بو نبود هرگز گمان مهربان تندخو نبود اشک غمی که تخم هزار آرزو نبود
--	--

چاکی که داشت جیب ظهور می ارداد
آز اسیح رشته امید رفو نبود

دیده اشک خویش اگر ره سوا موند عشق او امن زاکیر محبت تر شود بشگفت گلهای می پهنر گاری از دل از برای دام لیلی میشود سیمرغ بخت	خانمان عشق مجنون اسیل خون هر گر بهای آتشینم گر نمی برون هر شوق گرساغبیاد آن لب تیگون هر عشق مرغی را که پرواز دسر مجنون هر
---	--

جان در پیارگی را چاره سازیمای حرم	کرده زهرم در گلو فریاد اگر افیون در
آرزوی حال مرغ نیم بس و آشتی کو ظهور می ستیغی تا سرم در خون	
سبار آمد چه حاصل کرد دل من ننگ وید ز برق نیستی این مبادم خرم سستی کنم هر چند کوشش پیش راهم دورتر گردد ره احوال ما گویا مغنی میزند امشب گل حرامان که در هر برگ صد پیرمردگی دارد نظر در دیده میوز و لبویش چو نتواندین	گل غم در ریاض خاطر م صد ننگ میزد چرا که گشت ناموسم گیاه ننگ میزد براه عشق در هر گام صد فرنگ میزد که طور دیگر افتان از نهاد چنگ میزد بجوشنا ب جگر در سینا ننگ میزد که صد خورشید از آن حصار آتش ننگ میزد
ز سوز دل ظهور می از چشم شک شد اما فتا ند طالع که تخم غم بر سنگ میزد	
چکای دولی کا ترا غمی در خون نمیدارد خوشم در دشت حدت با لقا تا چو خون چه حد اشکبار می در تمنای تو چشمی را درون سینه مانیت دل را بند امید ریاضت های عشقم داده استعدا و صل اما ترقی کی نماید خویش را در کار بندها	ز سینه اضطرابی هر دشن یون نمیدارد خرد کو سایه برفق من مجنون نمیدارد که وقت گریه از هر قطره صد چون نمیدارد چرا خود را ازین ندان غم پیر نمیدارد هنوزم ره بزم یار نخت و ن نمیدارد که خود را در بلای درد روز افزون نمیدارد
ظهور می اشک غم جانی نریزد و در فراق تو که چاک از سیل خون روان با من نمیدارد	

عشق تو ایدل مبارک چشم حاسد و دود خلعت بتیانی پوشیده زمینده است نیت جاننازمی دارمی خدا فرست از لبی هر دم سکر خندی گدائی میکنم طرح محنت خانه افکنده ام در کوئی دل در تلاش وصل میداریم طالع را معاف	چند روز می شعلات در پریان مستور باد دست رسوائی ز جیب وز کارت در باد زخم شمشیر نگاه خورده تا سوراخ زهر رشک طالع در کاسه فغفور باد یک جهان فرهاد و مجنون هر طرف دود نام ما گاهی تقربی بش نذکور باد
---	---

ظلم میباشند طه و می عدل دیوان عشق
کشور حالت بوی رانی از و معمر باد

نویسم گرشکایت نامه از یار میکنم ز حسرت سوختم در آفتاب شک ناکه دماغم گشته پراز گفتگوی شاد و ساقی چه شتایی کزان بهاشکر بر هر کس انشائی لبالب گشته بیرون درون از راحت و آسایش دکان دلربائی را بمصر حسن بختیانی سری بر کرده از هر گوشه شاخ بسین کل بجیش بامی مژگان صد حکایت میآید	و گریسم زغم بر خویش چون طبع یار میکنم کنم گرا از روی سایه دیوار میکنم ز باغم گریه کرد و با ستغفار میکنم نیاشی گریه بر سینه افکار میکنم بکنم گرا از نا الهامی زار میکنم اگر یوسف بهماند بر سر بازار میکنم به بندی گریه باین آشفته و ستار میکنم اگر گاهی لبی بهسم زند اطهار میکنم
--	--

بهر زخمی که تیغ رشک جان طه و می
اگر گویم که میکنم هزار آزار میکنم

خامست دل بر آتش حسرت کباب	داد از خمار عشقه ساقی شراب باد
---------------------------	--------------------------------

<p>تقسیم دماغ دل چونند خامه قضا شوقست میمان و تنیدست نیز بیروز گشت صحن شبستان آرزو ای دل فربعدۀ دنا خود بر دل شمر و سوز فراق تو دماغ حال</p>	<p>در پای نامر مار قمر انتخاب باد نست شکیب در گردن طرب باد اشب سرفسانه بدمان عجب باد نومید نیستیم و عا مستجاب باد دو زخ ز سوز سینه با و حساب باد</p>
<p>گر دی نباد دست زنده در عنان تو هر جا روی سر شک منت رکاب باد</p>	
<p>دل از ننگست گل و ریحان فرغنا کو بجز باز کرد که در هر گم شدیم از پیش طاق سینه درخشان نور صد آرزوی خام بیک شعله می نرم و ادم بوی عطر گریبان دماغ سر اگر بگذرد پری شبستان حسن او</p>	<p>عطر دماغ سوخته گمان و دماغ باد وصل از برای جستن با و سران باد خورشید سایه پرور قندیل دماغ باد پروانه از فسر دگی خویش دماغ باد نسرین صد بهار و آغوش باغبان پروانه او فتاده پای حرا باد</p>
<p>دولت نهاده و به ظهور می بفر عشق ظیل بهای بر سرش از پرزاع باد</p>	
<p>عبر رامست درویدن باد گردنی خوش بلند کرده شکیب باده بر عقل ماندار دوست مینفرستم نثار تحفه جان</p>	<p>دل بر آسوده در طمیدن باد عمره در تیغ بر کشیدن باد چشم مخمور مست دیدن باد ایمن از خوف ناریدن باد</p>

منع دل را که نیم بسمل دست درد صد زخم رو نهاده بدل حیف بودست عشق با و گران جوش خود در لجم حدیث وصال اشک شادی به کج دیده دید	پیش او طالع طبعیدن باد سینه در ناله برگزیدن باد لب افسوس در گزیدن باد گوش را مژده شنیدن باد مستعد در فرود دیدن باد
تیغ شد غم ظهور می کرد محو در لذت چشیدن باد	
دلی که رام تو شد رم نمیتواند کرد کسی که اعطش تیغ و خنجر تو ز ند مسح چاک گریبان بچو فان کجا بعیش قدم بر قدم تو اندفت دلی که باد م تیغ تو دوستی دارد بگاه ایدل و بر بستر امید بنال	و قاجور و جفا کم نمیتواند کرد نظر بکوثر و زمزم نمیتواند کرد رفو برشته مریم نمیتواند کرد دلی که سر سیر غم نمیتواند کرد چه دشمنی که بهر غم نمیتواند کرد که کرد و داع تو خواهم نمیتواند کرد
سلوک یاده ناصحا ظهور می سلوک مردم عالم نمیتواند کرد	
در تن از ذوق جان نمی گنجد نعمت خوان وصل در کارست اگر یه شادی بکار بر م آگل و بلبل حریت حرف تواند	غیر او در میان نمی گنجد مغزور استخوان نمی گنجد خنده اندر دبان نمی گنجد در چمن داستان نمی گنجد

پای بر تخیل مافشوده بهار بروای باو نیست قاصد بے	دست بر ویزان نمی گنجد هیچکس در میان نمی گنجد
ظالم بر باطن ظهور می آید آتشکار و نهان نمی گنجد	
از کس پیران شدیم و نو جوانی بر بخورد چهره در گرد و هوس گم گشت اشک زنده ناز ماهی با دید ادم پیکل امی درین سینه پروریم چند بر امید می ناو کی در صف کاهل تنان از بسکه نوازیم رشت زیر دندان هوس گردید لبها لخت لخت	رفت از پا رفتن سرور وانی بر بخورد مرد در لب و استان همزبانی بر بخورد خارها و رول شکست و گفاتی بر بخورد آه ازین سعی عیث ابر و کمانی بر بخورد بهر شوق بخود می آرام جانی بر بخورد وامی بسا بوسه کنج و هانی بر بخورد
خوش ظهور می غافل خواستین نزدیک شد سر کجا خواهی نهادن استانی بر بخورد	
زلطت با می نهان و شراز سو بود طلب شگفته جبین اشتهار گوشه نشین بجز حدیث و فاسر نمی زو از لب با بهر غرور که در مع عجب ندی آید قبول و عده چشم و فاسد ناکشت درین و در و اگر غیرت اندکی میداشت	چمانه گرد و تناسل تمنا بود نشاط بزم نشین عصه و شمشیر چما بود مدار ز گسب باک بر مدارا بود هزار جان گرانمایه سود سودا بود اگر چه مهر ادب بر لب تقاضا بود برای غیر چه خوش مرگها میا بود
زمانه عیش و طرب صرف وستان میکرد	

	نعم و طلال ظهور می نصیب عد ابود	
<p>در کج نغمی روی بوار نباشد آن سر که سر او ارمه دار نباشد هر گل که بر آن گوشه دستار نباشد رحمت بر آن سینه که انگار نباشد تا نکست جیب تو هوا دار نباشد گرا از سر زلف تو بدان تا نباشد در ندهب هجران تو ز بهار نباشد در روز جزا هست تو بهار نباشد</p>	<p>بیچاره کسی که ستمی از نباشد در روز ازل شیر و لایق نگفتند و اعیست برای جگر باغ و بهار گرد و شکرت چون بستم ملک انشا اعجاز میسما نتواند بهتری کرد در جان بر بهمن و در شیشه زنا علیید و بنو نند چه کافر چه پهل بیوده و پیر سنده ز ما کرده مارا</p>	
	<p>فردا نشاند یک حبه ظهوری خلد می که در آن فصل تو در کار نباشد</p>	
<p>سنگ بر خنانه جام و ایاغ خود زنند آب رخسار داشت از خون و ایاغ خود زنند چند بانگی بر سر کوی ستر اغ خود زنند باز و رگیرند و خود را بر چرخ اغ خود زنند تیره بختان گوش بر گلبنک اغ خود زنند</p>	<p>امی جنون عطر کهستان بوم اغ خود زنند گر بمغز فتنه گاه و هر خوانی سر زنند خویش را در چار سوازی نشانی کم گفتند شعله به نشانند اگر صدره بطوفان فنا برتا بدسایه بال هاهر تار که</p>	
	<p>سرخ رویی گل کند از باغ بهستی رخا جامه اگر بر قطره و ایاغ اغ خود زنند</p>	
<p>و امین شست بلا آغشته در گرداب باد</p>	<p>دل ز بطوفان مستم در دم گرداب باد</p>	

درواگردان پذیرست از برای دشمنان
 سیوه زخمی بر امان دل بر خون بخت
 در شبستان عشق دارو بواجب نیکما
 پهلوی دل ریش شد بر بستر اسودگی
 خنجر دست مروت زور خلق بتافت

زخم بی مرهم نصیب سینه احباب باد
 نخل تیغ جوری از جوی جگر سیراب باد
 زودتر کوه تحمل مسره سیاه باد
 خار صحرای مشتت غیرت سنجاب باد
 ابر چشم رشمه شومی دامن قصاب باد

آه از رسم تکلف و اذقان عقل

بعد ازین مسکین ظهور می فایز از آواپ

عشق آمد و زکاسه زهرم شکر چکید
 گلبرگ لب بخیل جان نقل خنده بخت
 پیکان غمزه تافته شد و ترکان دل
 در بحر حسن چشم گهر بار غوطه زد
 برداشت منع گوشه و امان چشم تر
 در میشه شکیب و تحمل قتاده برق

از شعله چراغ شب غم سحر چکید
 زهر آب رشک از دل تنگ شکر چکید
 ز جوش گریه از مرده هانیستر چکید
 صد آفتاب و ماه ز تاب نظر چکید
 بگذشت داغ سینه و زخم جگر چکید
 در یامی شعله زلف هر شر چکید

دوران بزم امن ظهور می بجایم کرد

خونتابه که از دم تیغ خطر چکید

دوشینه عشرت آمد و از غم دمار ساز
 در دشت شعله خیز جگر و تشنگی
 از کحل عقل چشم تا شاغبار داشت
 اقبال بخت بین که ز دیوان دوستی

ریش جگر سلام به پیش بلارسا
 خضر امید سنا غراب بقارسا
 از گرد گومی جلوه صبا تو تیار سا
 تشریف باد شاه بدوش گدارسا

<p>گشتم گرچه گشته تیغ تفافله شادم چه بیک خرم بندار و صبر خست</p>	<p>پنهان ز ترک چشم نگه خونبار رساند این برق را توجه شوق از کجا رساند</p>
	<p>ز نار بندی ظهور می جو اشد ز نار را نصیب ز نار دوارسان</p>
<p>دل زندانیانت سیرستان نمی تابد بی زندانیان آرزو چاه و قرن اری زود و داغ دل پیچیده عطری ز داغ جان سباده افوت گردد بکشف از روزگار غم گل وصل حرم کی در گریبان طلست نمی سحاب دیده تر مایه دیگر از کجا آرد جگر خواری کن ای غیرت مجاز بنمیزانم</p>	<p>چو درواز دور دست ز عمار دربان بنمیتابد اگر زلف پریشان جوش افغان بنمیتابد صداع نکست سرین در میان نمی تابد که دوق عشرت جاوید نادان نمی تابد فشکاف دل اگر نیش مغیبلان نمی تابد که سیلاب جهان شوق طغیان نمی تابد که پشت دست حسرت زخم دندان نمی تابد</p>
	<p>ظهور می گو که بار آرزو شکنی داس در آید دل زیر بار اگر جان بنمیتابد</p>
<p>لباس شوق با چاک گریبان نمی تابد سگون از حرف مرهم قال زخم سینه بیکید مگر جذب توجه کوتاهی بر راه با دارد خدا بر سینه چاکیهامی شوق با بنمیتابد بدست سوز و هجران نامه پیچیده شد در هم</p>	<p>بلی طوفان آتش باد دمان نمی تابد که این اقبال را جز چشم حیران نمی تابد که شوق کعبه و طی بیابان نمی تابد که گوش صبر و طاقت نام هجران بنمیتابد که دوزخ شعله مضمون عنوان بنمیتابد</p>
	<p>ظهور می در بیان رود لب بازاری</p>

زبان بکشا که حرف شوق بیاورنیتا:

الفرا روی عقل سلطان خون لشکر کشید جندای سینه ریش زخم بر هر هم چکاند زهر مزگان عتاب بود کار خویش کرد کی باب چند ناصح کشته کرد و آتش شمع محفل کو بر افگن پرده فانوس فرق شوق از حسرت زخم ملامت میبرد	الوداع ای سرور حسن خنجر کشید مرحبا ای دیده اشک شور در آنجا کشید تنگنای انتقام خویش از مشک کشید شعله و آغ ندامت تیغ صرصر کشید نیست جا دیدی زین وانه پرور کشید از برای مصلحت طاقت بهر در کشید
--	--

مژده دارد ظهوری تا تو دار و غمزه
سینه بکشا پیکش با ذوق کن خنجر کشید

مے مرابے خبر نگر واند نه نشینم ز شوق کعبه زیای نه شود گوشتش ز دوازده تلخ سبق مهر میکند تکرار دیده ام عار دار و از اشک گسست آنکه شعله شوقم	یار ساغر اگر نه گرداند تا مرا اگر دسر نه گرداند تا لبش در مشک نگر داند که ورق باز بر نگر داند که بخون جگر نه گرداند آفت بال پر نگر داند
--	--

نوبت خنده ظهوری شد
اشک در چشم تر نگر داند

غمزه چون تیغ کیسند بر دارد صد خرابی برای جان و دلم	چاک صد کار با جگر دارد باز از روی یک دگر دارد
---	--

<p>بند بر پای دل چرانه نمند بنفش شادی برون قفا زبوت گوشت شوق منت بسیار زنده گردید و دور و دورمان عشق آورده کوه اند و کوه دید و بر روز خویش سگری نیست تقصیر باغبان با وفا</p>	<p>کاکل وزلف تا کم دارد غمزه و دوست نیشتر دارد که دلم صبر پرده دارد تالهای که این اثر دارد مرد و افتاده که بر دارد دامن روزگار تر دارد بید امید که اثر ندارد</p>
	<p>آرزو بار خویش بهم بست با ظهیری سر سفر دارد</p>
<p>بیایا که پاک اند تو ناتوانی چند زانتظار تو در خلوت فراق کشان خوش آنکه باد بهار وصال افشان امید هست که دل وصل یار و یار سخن بشکوه هجران تمام شد و لب</p>	<p>مردم و بشنو ناله و فغانی چند لب رسیده از شوق تار جان چند ز غلغل گشتن امید با خزان چند رسید که چه ز هجران بیان یا چند تسکین وصل خوانندیم داستان چند</p>
	<p>ز درد خویش ظهیری حکایتی گفتی اگر بهر سر سودا شتی زبانی چند</p>
<p>دو شانه اندیشه آغوش و آغوشم بود صبر سیرت و مهر خست زبانی بود زنی بود و نر خاطر بهم خرد همه کس</p>	<p>مهر از شکر تر لب خابو شمع بود شوق جبار و بکشت پیکیه بود ذوق عیش و طرب از ذوق زانو بود</p>

لذت شکر کام برگ ذوق و دید عطر کامل همه از مغز شاطم جوشید داشت هر کس نغمه دید و حیرانم داشت	هوس خام بر تار تفت جوشم بود باد و آلمان همه از آتش خرم جوشم بود بود هر جا سخن در لب خاموشم بود
--	--

عیش و شینه ظهور نمی زیان برست
صبح صدر و ز طرب کرده رده و دوشم بود

دل دگر پانه در باره سر جوش زد خواست شیرین تر کند در کار هر جوش زد آتش بر شعله بر سینه افسرده ریخت عقل از سودای حید خور خود را باز خوا بر کشیدم خویش را مردانه از آغوش خویش در طریق رشک دل از غصه پیلوی نخورد جز حدیث وصل در لبهای گویای میباید	نفره مستانه آب بر لب خاموش زد عشق اول شور بختان اصلکانش زد و جلد پر مایه از چشم بی نم جوش زد عشق عطر چین کامل بر شام جوش زد بخت کوس آرزوی دولت آغوش زد حسرت ما بر تمنای قیامان و ش زد بر سر راه تنگ گوش فال جوش زد
--	--

چون ظهور می انتقام از تلخامی بکشد
هر که جوش از حسرت لبهای همچون نوش زد

می شوقی بخت آورده دلم نوش باد تا بکی سوز و صد آرنه دی خام بزاد یاوش اندیشه سودای دگر پیش نهاد شکر آرزوی طره و کامل زده صفت دست در گردن جان نغم نمایان بکنند	پنجه بخیودی در کمر هوشش باد کامها همه آتش کده جوشش باد غم بحر و طرب وصل فراوشش باد علم معرکه تفرقه برود و ششش باد لعلت دماغ نهان تنگ راغوشش باد
---	---

جان پروانه نزارد خبر از راحت سوز	شعله در پیرهن از سر و قبا پوشش باد
آنکه تاب سخن سر و جریفاتش نیست	سخن عاشق و لسنه در گوشتش باد
کاش ناصح نگه صورت معنی سید است	چشم بینا چون دارد لب خاموشش باد

تلخی عشق زده کام ظهور می دانست
زهر ایام گوارنده تر از نوشش باد

از کسی مرده و صلی کبسی می آید	شعله تنگ در آن خوش خشی می آید
محلے را حد می شوق بیابانی کرد	کعبه در رقص ز بانگ جرسی می آید
شعله طور چو برداغ جگر جلوه دهد	نور ایمن بسجود حق می آید
گشته مفتون لب خواہش با چشم قبل	گاہی از دل زبان لبت می آید
صدارم گل بسرم ریخته از هر طریقی	خوش صفیری ز شکاف قفسی می آید
بگریبان فلک شعله در آدینت ملی	باد از گوشه دلمان کسی می آید
عیر اپای فرورفته بشری کام	رقص بر شعله گجا از کسی می آید
بر برگ دریشه دل حسرت کالچ بید	آه در جان سکنه تانفس می آید
چپ برهن پسری گریه بمن فرمودست	اینک از مرده زود ادرسی می آید

باز فریاد ظهور می ست که گذشتہ شرح
غالب از بر فریاد رس می آید

خوشا روزی که از گشت عامی ال	بدشامی ز مغز تلخ من تنگ شکر روید
سر آیر تلخ کامی رحمت بر بند سیه روزی	هم از زهرم شکر جو شد هم شامم سر وید
زمین منفعت خیز جهان عشق را نام	که نخل گلشن امید از آب بتیر روید

<p>تنهارا بیهوشی دل گاهی تو ان دون ندارم رنگ اگر شست جفا بر دیگر بهر خاکی که یکدم در هوا می او فرو گیریم هوای جلوه شاد بر زند و امان بهار اجل گر بگذرد پر کالهای دل بر اندازد برای دیدن جفا و مرگست این اگر گاه</p>	<p>که جامی سبزه از الماس حسرت نشتر زده که پیش ناو کشت از جان ویش بن نشتر از آن تا تو بهار حشر خوشتر شد و قمر دید که در باغ تماشا لاله و گل تا کمر روید به بحر انش گل و انگی که از باغ جگر روید بطلست خانه و دوری چشم من نظر روید</p>
<p>ظهور می باز نو میدی تو خود بر یکدگر هستی مگر بیداد امید می بر سر راه سفر روید</p>	
<p>در چار سو عشق جگر و ان جان خیزد عشرت ز دست کوی باز عفران فرو جان را گذر بر سر بازار دل فدا در مخزن بصارت دل نقد سود و بحث ای دل ز بستر مرض مهر بر مخیر این سر که سر قبله نمی آورد و فرو</p>	<p>کام و زبان در و خروش و فنا خیزد مستی ز باغ چهره او از عوان خرید از آن فروخت است و محنت گران خرید بر پای که جنس و کان زبان خرید کز مرگ عشق عمر ابد میتوان خرید تارک برای سجده آن آستان خرید</p>
<p>معلوم نیم جان ظهور می چه قدر دوست طالع مدد نمود عسم را یگان خرید</p>	
<p>و گرا از زلف و کاکل و زین قیری بنام شست تا ز اندک شتابی و پنی غنا کوتا کند طرح ز کوه استیاج بن</p>	<p>دل از سودای مریگان بنان بر غلط کز خم کاری بر سینه پنجه می غلط سم دیگر بهین عشق بر اکسیر می غلط</p>

باید یک شاید وصل را بندی نهم برآ زهی و تیو صبح کام برکش دامن مهمل گل بانع جنان خواب بیدم بانع جان قلم در پیش انشای محبت نامه دارد گزند چشم زخم مرهم ایدل بنیتا	زاشک آرزو بر چهره احم ز سنجیر میغلطد که سرکش شعله بر ناله شبگیر میغلطد سبار کباب و قالم قرعه نقبیر می غلطد که منموش بخون در پرچه کمر میغلطد فرز بروم خروش سینه بر تایتیر میغلطد
--	---

ظهور می شمع تعریف شبتان که میسوزد
که بر روانه سان شعله تقیر میغلطد

نه تنها و هر چون چرخ غمخواری نمیداند نمیدارند غمخواران ز غمخواری بخیرنای مجا از شعله هجران مروت سینه را بیدل بیک دیدن چها آورد بر سر صبر طاق کند بر صفی گل چون پریشان شسته بیدل سحر شد شام عمر و خواب بخت من چنان	که همچون طالع مایا ریاری نمیداند نمیدانم چرا دلدار دلدار نمیداند که چون برداشت تیغ کینه زهناری نمیداند اسیر او شوم طغیاست پر کار نمیداند نسیم بوستان خلد عطاری نمیداند چه خوابست این مگر گشت بیداری نمیداند
--	--

برای عشق طرح خانه امید انگندم
ظهور می سیل راه برسم سمار نمیداند

ز کام تلخی صد غفلت عشق تبان دید منفر مانع را گلگشت بانع التفات خود تموز حسرت آبی در جگر نگذاشت با چه سوزست اینک بکشا و از رگ لیسوز بجا	باب حسرت من کی بهار بهیران دید منبادا خارها طعنه از دشت بان دید همان در جو یار گریه من از عنوان دید که از هر قطره در بانج جگر صد داغ باز دید
---	---

رود مهر لفظ را خا ربلا می عاشق و ریا دما از شوره زار طالع سن خا گها	کل تعریف نیست چون بتابان زیور که رنگارنگ ربتان بخت و گران دید
--	--

بیان بخت بر سر خرمی اسایا فکنم
گذشت آننا ظهوری کز بهاتان از دهم

رود سر گشتی و روست حسرت سر نمی آید خیال غمز و کی در لاله زار داغ و لکود سبک باده عشقی است افتاد و جان مکن گو خواجہ این سباب کبر و نخوت رصد بند تمنا گو تبیین تقویم بخت چه خوار بیای روی صبر آمد و دین ولا اگر میتوانی در صفت بیگان نشین پی اظہار عجز ای دل مگر شد و صفت	بسی شوق کار پا اگر از سر نمی آید اگر دینہ پامی صبر در شتر نمی آید و گر رنگ جفا و در ساغر بر نمی آید که در چشم گدایان شست و تیر نمی آید که در کار هم درواز گردش اختر نمی آید ز طرز رفتش معلوم شد و گیر نمی آید کز آن رنگس نگاہ شاپرور نمی آید که چشم از عمدہ ناز و تقافل بر نمی آید
--	---

ظہور می از زلال شعله خلق تشنه تر کرد
سمندر بر کنار زمزم و کوثر نمنه آید

طرب پروردی کز رحمت جان طالعی دارد خوشا ز خمی که برگردید از خاصیت ہم بنام سینہ از داغ بلا زن سکہ رحمت توان پیچید بر دست تمنا دامن رمان ز شمع شام طالع صبح دولت او هر تو	فلک فر ساسری کز ترک سامان طالعی دارد بداد و دیکہ از تاثیر در مان طالعی دارد اگر نہانی از داغ نمایان طالعی دارد که از سیر خجہ و روی گریبان طالعی دارد سیر و ترکیہ از شمع شبستان طالعی دارد
--	---

<p>ز کوی جلوه می آمد نسیم خاطر افروز وگر آراست عیترت بر رخ نرم جلوه جوی</p>	<p>بنایم کاشم از باد و امان طالعی دارد بهم چون پشت دست از زخم و نوا طالعی دارد</p>
	<p>برون افکن ظهوری از زبان خست نام شکرانیکه از فریاد و افغان طالعی دارد</p>
<p>حیثی بر زبان ارم که در گفتن نمیکند تجلی کرد بر طور تماشا شعله خسته سنگشت رفو گو بنی کار می جا دیگر صلامی باغ زن باغبان آینه بان مگر ز برق حسرت بر درون از گریه شوم برای غفلت زنجیر کوه و دشت میاید ز تیغ و دست بستم بر جگر این جز ناسور گر فتم باو طالع پرده بردار و زروا</p>	<p>گل در حبیب میخوانم که در دامن نمیکند که ذکر بر تو شش در قصه ایمن نمیکند که با چاک دل مارشته و سوزن نمیکند که سوز صاحبان داغ در سخن نمیکند که دیگر آرزو را شعله در خرمن نمیکند جنون عاشقی در کوچه و برزن نمیکند بلی زخمی چنین زخمر دشمن نمیکند چه حاصل چون تماشا و زنگاه و بن نمیکند</p>
	<p>ظهور می داده جان کوی روی کوی که فریاد و فغان در پرده شیون نمیکند</p>
<p>ای خوشادستی کرد دست نمی زنند لمحکمان تراشکر ز خاطر پرده اند سرخ رویان توار عنانی در خاطر عمره را کی از غرور ناز پر واهی است اگر شود کج شک دل میزغ نتواند گریخت</p>	<p>دی خوشا زهری کرد و صد طعنه بر سر زنند شعله نواران تو کی سایه در کوشش زنند از دم تبیت گل زخمی مگر بید بسوزند سینه چاکان هم مگر خود سینه زخمش زنند باز و شایین نگه چون رقتش زنند</p>

بازنگذار و در خلوت سر می وصل یار
گرچه خود خوبان سر انگشت طلب بر زنند

چون ظهور می هر طرف افتاده صید لیل
تا زمرگان برگ جان لیلان نشتر زنند

سکه و اغ بنام جگر بازده اند این صد فنا که پراز گوهر خنجرینی می کشانی که نزار ندغم از روز خیا کام جان هر فرشت شایسته گشته شمع بر و گو بگس و پر خویش خار خار غم مرهم ز دل آورده بر دل نشا بخیری رتبه آگاهان است	علم و ید بنام نظر بازده اند نحوط و ریح آب گهر بازده اند باد و در مجلس فیض سحر بازده اند گرچه در روز از لیل شکر بازده اند شعله ایست که در بال و پر بازده اند گل زخمی که به فرق جگر بازده اند از می یاید تو راه خبر بازده اند
---	---

سپه یاس نسا زنده ظهور می کاری

دل قوی دارد که کوس ظفر بازده اند

عشوه مضطرب ساخته دیدن دارد موس خام بچرخ آمده در سینه دگر دوش و خواب رخ از چشمه حیوان شستم دادم از تار که بافته چشم سیمی آهو خانگی و آدمی آفت پدید عشق در باغ دل بد کجین سیرانی نیست یک لقمه زهری که نذر اندوگام	قصه پی لب آورده شنیدن دارد و انما بر جگر سوخته چیدن دارد در جگر نشتر غزه خلیدن دارد در نفس مرغ دل از شوق چیدن دارد دشت دشت از خرد و صبر سیدن دارد بید بیاصل اسید بریدن دارد دوست از پای عهد کف کشیدن دارد
---	---

	بار امید گرانست و ظویری عاجز کمر طاقت بیچاره خمیدن دارد	
بنه در عشق بازمی بر عتے چند که خواهد کرد دوران و تفتے چند مگر بیرون نشانم حسرتے چند که خیزد از کینش غارتے چند فغان از نسبت بی شمتے چند برای دیدہ دارم حیرتے چند	ولا واری تننا عشرتی چند نشان وصل بدخواه منویس دلہ دہ ناصحا در گریہ کردن خوشا آن کاروان صبر طاعت چہ میخوانند از باہشت بیان بیک کشتن بخوانم گشت قانع	
	ظویری تا تو اندر نیست چہ برواز مهر ندیم تہمتے چند	
مزدکام تلخ شان چون می کشند آہا از دل چہ موزون می کشند شہریان خنق بہامون می کشند ساغر بہامی میگون می کشند تنگی در نیل و جیون می کشند چتر و چتر فریون می کشند	تلخکامان ساغر خون می کشند بیدلان از حسرت قدر کے گریہ دارم ہوسس کردم خبر از حدیث بوسہ برستان گیر العطش گویان صحرا می نعمت در بہت تعلیل بوشان از عبا	
	حسرتے در دل ظویری داوہ جا آرزو بارخت بیرون می کشند	
سجود از فرق آفتاب کشید	ماہ من چون ز رخ نقاب کشید	

<p>نوبهار از رخ عرقنا کش ترک چشمش ندارد آن پروا سائبان محبتش جو زلفت مایه آتشین بیارکزان دل ز گرمای شوق میخوابد هست قدر آن قدر سوال رتبه عشق بین که نیلوفر عشق اگر دل در کعبه ترا</p>	<p>در گل و لاله آب تاب کشد که خدنگ نگاه تاب کشد دل ز گرمای جان طاب کشد ابر مرغان من جاب کشد که کتابی با هتاب کشد که لبش ز محبت جواب کشد چست در چتر آفتاب کشد بگر از سینه عتاب کشد</p>
<p>کمال بیداری بسیار می بخت که ظهور می چشم خواب کشد</p>	
<p>سر به فکر ترک سامان بر نخورد چشمه های خون برزگان سر نکرد بر بچیدم بستر آه ای دریغ بستم نمود را بر صم از یاد خود آرد روی سپر چشمه داشتم پایداران عطر در ستر آردم کام جان شیرین نشد از محبت شود بیگانه زد دولت از کوی سر می راه با بر کوچه حرمان قتاد</p>	<p>دل بر دلب بافتان بر نخورد رگ بخشش نامی در گان بر نخورد و رو بید روی بر مان بر نخورد بخت سستی کرد و نسیان بر نخورد از بگرانختی بندان بر نخورد یاد گلزار گریبان بر نخورد بوسته کنج نمک دان بر نخورد که زخم زلفی بچوگان بر نخورد دل بر کبر جان بمانان بر نخورد</p>

	<p>تا ظهور می را بغواضی برم دیده چون ابریشان بر نخورد</p>	
<p>کار بار است بنوین خدا میگردد هر زمان پیرین از شوق قبا میگردد رویش از سیلی ایام قفا میگردد خنده یار بگرد لب ما میگردد رومی بتافته از سینه جدا میگردد بازش آید و به بیند کجا میگردد اشک ر دیده ایشان بجا میگردد</p>		<p>چرخ آخر براد دل ما میگردد خلعت وصل ابر بر قد ما میگردد خشم بی روی که در عاقبت کارند چند روز است که بر چهره غفلت دماغ حسرت که بهر دوشی دل میاید بچه حسرت وطن قطع نظر کرد آید چه قدر خنده یی که حسوان کردند</p>
	<p>نکستی نامزد و منظر ظهور می گردید هوش بهوش به نبال صبا میگردد</p>	
<p>اگر سازد بزد و شوق پا محکم بر غلطه تبلنجی کز لب شیرین مانی در شک غلطه بجای اشک بر رخسار غور شد و غلطه دل صد بار و شب تا روز و خون بر غلطه ز نخل آرزو هر لحظه شاهی بر غلطه که هر دم از جگر بهیر و ام لختی در غلطه که عاجز میشود گاهی اگر خواهر غلطه</p>		<p>خوشا عیدی که از زخم غمی یکدگر غلطه خدا یا زهر غم بر کام جانم ریخت بوزم جلای چشم ترا ز چهره نوا بسم که چون گریم بامید یکدست آید آرزو بار کند رنگه و در آن کشور که گردد بانگ عشق چو چای ز شور عشق میخواهم زور گریم را خیالی را بنوعی تنگ و آغوش جاندارم</p>
	<p>ظهور می آن زمان بستر آسودگی غلطه</p>	

کدول از شوق مرغان هر زمان بشیر غلظت

چشم قنار پروا خفته دستانی چند
 بکست کبیب تو در حسن گشتان بچید
 بگرم راحت صد ساله بر آرد
 حرف شیرینی کج دهنی بیکشتم
 نام کیمیا ن توان بروا کشد منت
 خاطر جمع ترا ز غماط من یاد گذشت
 تماشای عرم زیده کسی اود جلالت
 ساقیا از گشته توبه رندان بگذر

آرزو از نگمش تاخته میدانی چند
 پردریدند گل و لاله گریبانی چند
 از خند بگشت باز خفته بیکانی چند
 رست از کام و زبانه شکرتانی چند
 و چه میو و گیسو داشت کسی جان چند
 و او از سر کشتی طره پریشانی چند
 که بهر گام بریدست بیابانی چند
 رحم بر حال ریشاں ایشانی چند

وقت شکر شد ظهور می گزفتی سال
 نورد اگر گشتی ایستد غوغای چند

مشرارد و ز نه دل زان چون جان در نزد
 سرافشانه دردی گزوا این مرگها و دم
 خرامیدی و در صفهای صبر و پوشتن بابت
 ملک فوق پیشانی زنگهای سوانی
 بسکه عشق نواز و اگر فرق متنا را
 خوشا حالی که بر بالین بیماری تنگوار
 خوشا روزیکه قاصد آید و از گرد و غبار
 خوشا سر بسته مکتوبی که در غمتان بهر آن

ز غلظت لای غدا از گشت عنوان فرورد
 اگر گشت ایم از هر حرف صدور مان در
 بیابنشین که هر کس دولت همچان گوید
 ز کج ز گشتن چون غشوه پنهان فرورد
 کجا از مغر سو وای نعم سامان فرورد
 بانگشت ترجمه اشک از مرغان در
 ز رخسارم بیا و گوشت و اماں فرورد
 چو بکشایند وصل از من عنوان فرورد

شبی غم اتم ظهوری آ پنهان سر بر زمین گویی
که دیوار و در کاشانه سر بران فروریزد

شکر کز بند خودی دشمن بختم دادند عشق و اتم نگ صورت معنی بخشید ساقی حسن صفاتم می بگریز ثبت در دفتر دیوان قد شد نامم عصر بر چید امل است از لکشت اجل هره در گرد بیابان بهش گشته بود طلبش آرزوی حج و صدایم استحسانه بدر یوزه لبی بکشودم	مردم بودم بنغم عشق سیاتم دادند سر بر صورت کده حسن صفاتم دادند ست گشتم خبر از نشاء اتم دادند بر جهان غم و اندوه بر اتم دادند خاطر فایز از اندیشه ما اتم دادند درین هر مرثه صد نیل فراتم دادند ذوق تسلیم مناد در عرفاتم دادند عیش غم راحت محنت بکاتم دادند
---	---

دست پیمان محبت به ظهور می اوم
جانی در گوشه تو بین شب اتم دادند

عشق چون بهر هر خیز بهر میگرد کشته تیغ تنافل چون می غلطد تا زنده شعله بازار سلامت بر سر بر سر کوه بیارگی از قوت ضعف لب جام از لب ساقی چو سید باده در بهم بر زدن ملک غم بر لب یوسف از قافله عهد تو میسر بهر	دایم را روی شناسی جگر میگرد نگه از دور بتقریب تا شناسی گرد صبر کم جو صده هر خطه گامی میگرد مزد لبهای خموشم که چه غوغا میگرد آرزو خون جگر بر سر تقو میگرد کار صد خیل و شتر تا از تو تنها میگرد حسن تو بهر هنر عشق ز لبت میگرد
---	--

ناله از لعل طره خریدی چون	مغزش از درختن بو تو سود میکرد
---------------------------	-------------------------------

گر نیداشت ظهوری آفت سود دارد	قیمت دافع جگر سوز که پیدا میکرد
------------------------------	---------------------------------

نیم بخت کو تا پرده از روی برانداخت نکد افش و گر قهرست کو بخت جان بخت در رون تقییده گرامی صحرای تنهایی کند فرش فضایی جلد و فرق کفر و بیا کشد در زیر سر بالین انومی سیاه خوشا حال کسی که زود عدو در کج بینا خوش آن پاک که افتد در عینا پنهان حشر درع از صورت مستی نماند صورتی بهتر	دل مرا گمان بستم سینه بر خنجر انداخت که شور شک لذت رنما و شکر انداخت نظر از شک و زحمتی که بخت از انداخت باین قمار و قیامت چمن گذر بخت انداخت کسی که آرزوی خوشی را بر بستر انداخت نشیند بخود و گوش بر آواز و رانداخت که از نعل سمن آینه اسکنانداخت رخ زیبای ساقی عکس گرد سناخت
---	--

عجب گرا از خفیض نام را دیها بر آید ظهوری کار خود را که بسی اختر انداخت

بهر و بیج کاری با کارماندارد کو صد بهار هر دم و امان سینی برین از چشم اشک یزان گویا و بگردان از حسن شک شد یازاد عشق ساز قدم کمان شد از غم ای می هر آن	در روی که رو با کرد و دواندارد کشت امید کاران نشود و نماندارد از خاک رگزار می گردو تیاندارد دین بایو فانی صد یوفاندارد کشای تیر بهم شستم خطاندارد
---	---

دل میداد فریت بازی مخ تلوی

بخت

بیگانہ پر رہا با آشتانہ از

کسی کہ در ہوس لعل بادہ نوش افتد برہمی کار رفتہ بخیہ با اگر رہد ز یک نگاہ کہیں گاہ گوشتہ چشمتہ ز جاہ حسن بصد جان با گذر نغمے بکوی غصہ دل از رشک خور وہ پہلو چنان بپشتہ مکن گرم سہ دہر از شکستہ عمدہ بر من سخن بر نئے آید	ز تاب مستی حسرت چو من بچش افتد دور و ز دور پے ز باد خرقہ پوش افتد ہزار تفرقہ در کار و ان ہوش افتد بلاست اینکه تو نگر گران فروش افتد رواست بار امیدش اگر زوش افتد کہ دیگ آرزوی خام شان جوش افتد اگر وہ گلہ بربل خموش افتد
---	--

بصد قرب ظہوری بان کشیدہ بکام
چنان مکن کہ لبش باز در خروش افتد

کے را اگر کے نامہ بران تہذیب گوید بیازار محبت سہ زند با نگاہ از من گذارد رنگ و بود و لالہ و گل اخلاص گنہ را صاحبان خیر می بخشند می گنجد گنہ در روز مرگم ہر چہ از یاری و غمخوار مگر تا زنگاہ سوزن ترکان شود حاضر	ستمکار مرا بشناسد اینہار ابا و گوید ہزاران جان دل گرفتہ یکتا گوید از و گریا و راکلہ از حرف رنگ بو گوید اگر خود را دل دیوانہ اندر داغ او گوید ز غمخواری یکی خواہم بجا ک من فرود گوید کہ دل با چاک حبیب صبر طاقت از نو گوید
--	--

بزیر سر زرع را خواب سہمندی با نثر
ظہوری گر چنین افتادہ جامہ گوید

آسودہ دل آنانکہ ز سخت بد آید	پارا بکنہ اندو بکوی بستر آید
------------------------------	------------------------------

با بجز ان او دوس نکست مېکي
 در حشر برون گر بر آيند زولما
 مرگان تو گر دشد گانر اطلعي
 رنگ رخ اغيار بشويد نوي خلعت
 ترسم که نمد رو بکي مرهم لطف
 بسووه چه راني زبرت سوتنگار
 در کام و زبان او ز ندرت نوح

پنهان عبا بر سر راه خبر آيند
 آنها که بجا خا بطريق نظر آيند
 از دیده قدم ساخته بر نشتر آيند
 چون بالبيان تو به نيزنگ رهنما
 بگذار اسيران تو داريش تر آيند
 هر روز چو از روز دگر خامه آيند
 از حرف لبست چون حديث شکر آيند

شاه باش بران قوم طهوری که بگویش
 تفتيد دل و خشک لب چشم بر آيند

باغبان آن گل چنين کز سير گاشن ميکنند
 دوستيهاي که در کارش اسيران کرده
 مچماز از هره و امن گرفتند بنو
 دل که نشتر و جگر بريا و مرگان ميکنند
 در شکنج دام گيريش مگر خوش آريد
 حسن خواهد چند روز و گيرش در کار کرد
 وقت حسن خط زاهم صبحها را شام کرد

زود گلهاي شپاني به دامن ميکنند
 يك يك آن نامهربان رکاز و من ميکنند
 بازوي غير اين زمان انداز گردن ميکنند
 از براي خا پاتير سوزن ميکنند
 اندک اندک منع دل ترک طبعين ميکنند
 غيرت خونها که حالا در دل ميکنند
 ده نميد اند چراغش خا ز روشن ميکنند

آرزو در دو گر متهم با طهوری ماتش
 عشوه پنهان در جانش چه در تن ميکنند

ندارم شکوه گر خاطر اندوگمن باشد
 دل و لدا ريمخواهد چنين باشد چنين باشد

<p>دشنامم لے آسود و شد بخت ما نازم بگرد اندرز و صد کاروان صبر کما خدایا آگهی از حال من از حال دشمنم جفاکاران کشد از غصه اغیار یاران خدا چهرین آفریدست از برای طره و کاکل</p>	<p>ملک را زین جوی ز آسمان و بزمین باشد اگر از گوشه چشمی نگاہی در کین باشد چرا بخت چنان باشد چرا بخت چنین باشد تو هم ای یوفا آخر همان کردی همین باشد ز بهر آنکه روز و شب کسی ابر حین باشد</p>
<p>بدوق خاکسار بیاطموری سیر فوق اگر شوخی را غیار چهره بر آستین دارد</p>	
<p>باز شب ز گت بلا میگرد پاس پیدا شتی بگوشه چشم تاب کاکل ز عجب پیابان صبر چاره تقدی شوق اگر چه بر بود دل ز مهر از کین جور بیگانه جور بود آرد خوب بے بود و بی وفا اینسا</p>	<p>ناز خاطر نشان مایکرو که تنافل با چہ مایکرو دست در گردن صبا میگرد همه جا خوش تلاشت مایکرو مهر تو جامی خویش وایکرو که بترک آشنایم کرد حسن گریبا کے وفا میگرد</p>
<p>من گنگار بودم و عاشق با ظموری چرا جفا میگرد</p>	
<p>دل که در کنج هجر جا دارد لرزه روزگار بیتابی تیغ بیگانه کشیده فراق</p>	<p>جامی در کام اثر و با دارد بنده از بند جان جدا دارد همه انداز آشنایا دارد</p>

جان بملک عدم رسید هنوز	روی امید بر قفا دارد
صلح کردند وصل و بجز جان	دو ما جنگ با دو اوار دارد
ز خشم و امن نشانده بر مسم	خنجر و غمزه مر حبا دارد
کشته تیغ و دوشنه مرگان	نگه تیز خویشا دارد
چشم شب زنده دار گوشه نشین	حاجت گریه را روا دارد
مردن و زیستن نمیدانم	دیگری اختیار ما دارد

از ظهوری بحسب نظموی را
گرچه عبرت گرین پا دارد

دل خود را بنازم فکر و جادو دارد	مدار کار و بار سود و سودا بر زبان دارد
بیای عشق لختی بین میکن سینه جازا	که حسن از ابروی او تیر شوخی در کمان دارد
کسی در خط عشرت روی کا هیدن نمیدانم	که مغزی از سر خوان نمی در استخوان دارد
زبان آورده بیرون شعله های آتش	بر آن روزی که با مغز دل جان میان دارد
چنان بر لب نسیم بهر خوشی با چنین درد	که فریاد و فغانش ریشه در کاهم و دمان دارد
بر روی دل در می شاید کثایت هست	که فرق عیش سانی هم ز خاک شان دارد
چو گل خندان بتان میخامد لا ادر کمن	چه خوین گریه با اشک ز برای رخسار دارد
کنند تیغ ستم هر جا علم جلا و بجرانش	ز خون تار و ز محشر خاک جوش الا مان دارد
صبا با میر محل گو گو حال گرانبار	که دست عجز و روانان گرد کاروان دارد
خجل باش اندک از صید پنهان غیر از	سرت گردم کند افکن نگاهت ترحمان دارد

ظهوری از تو با خود روز و شب در کنج تنه

	حکایت در حکایت داستان روستا	
<p>استخوانم سوز شد خوش راحتی در کار بود یار بی انظار می روی بی در و گل بنیاد بود چنگ افغان ارگ جان جودان تار بود سینه تار یک جانان تنه زرنگار بود گردش خون در جگر دلدار چون بیدار بود عشوه ساقی بلای جان استغفار بود هر زمان صد جان نثار راحت زار بود</p>		<p>شب نگاهم میان پشت دیدار بود دیده روشن سینه گلشن شکر بالینان خاطر احباب گردن را بقانون محبت میتعلق بود از نگاه آینه روشن دلان غیر و ربانے یخ پهلوتی گردن شست توبه بر پاشی شکستن داشت رخسارینا غمزه نشتر میرساند و لب نمک میفتاد</p>
	<p>سادگاری با ملواری گرچه بسیار است کار سازی ایقدر از بخت ما بسیار بود</p>	
<p>عمر آخر شد و فرقت یار آخر شد در رگ ریشه جان ناز را آخر شد بمنه عمما بتما شای نگار آخر شد صبح ست ست بلی شام خمار آخر شد ای خوشا عیش غم یار چو پیا آخر شد سوز آرزوی شکست را آخر شد عشق آمد هوس بوس و کنار آخر شد به سر یار که آرام و قرار آخر شد با ختم هر چه یار رق را آخر شد</p>		<p>شکر کاخ به غم مرا تم سر و کار آخر شد تار قاتون جدالی بگسستن است رفته شد رنگ خالی ز سر پرده چشم ساقی دور می لطفت بگردش انداخت بر آید ز وبال آخر طالع اسال تا رگیسوی کسی امن نگشت افشاند شاید کام بغل بر دل من گوشتان ناصران لطف کینه از سر پانته بر دایم دل تو حریف دگر اندور گز</p>

در تماشا بردن دید و نوازم جنت	منت آئینه و آئینه دار آخرت
از گلستانِ خنجر حریفِ ظہوری سرگرد نخنِ حشر سے فصل بہارِ آخر شد	
<p>تو بہر شدولِ غنچہ پر مردہ را ماند چراہر دم بنالہ آرزو در حسرت لعل چہ رنگین میرسد از سیرِ غم کشای غمت بدش از طرہ چو گانِ این آرایش میر چہ حاصل کر بخش دستِ کوتاہ و دا ز در تنک نسبت مرد مخور تو ای ساقی ز قید کتب اندوہ آزادم بجز اللہ</p>	<p>ز جان خونِ بیکد صیدِ شکارِ خوردہ را ماند کہ دشتِ شمشادِ عابادی اثرِ پروردہ را ماند سپندی کو کہ صیادِ شکارِ آوردہ را ماند کہ چالاکانہ گوی از عرصہ بیرونِ دہ را ماند ز بختِ یزنگاہم گاہ دیدنِ پردہ را ماند بجای گرمی سازش را ہوا فرودہ را ماند ز خوشحالی دلم طفلِ محکم مردہ را ماند</p>
بامیدی کہ غیامی کند سپرِ خجرا زنگین ظہوری آہویا برگلو افشردہ را ماند	
<p>ز رشکِ قاصدِ ربوستانِ شاہ میلزد میرس از شوکت و جاہ شہنشاہِ خیال ز ہیمن بشرنگ کہ چون خورشید گرد و زرا سپاہِ ابرچراغ و اغم جو ران ز ندیسلو ز ہر کینہ خسر و ہنوز از تربتِ مشیرین غوالی کز نگاہِ صد ہزار بش در کند آید برسم داد خواہی میر و بختسم بر یو آئے</p>	<p>ندارد دستِ بر طعن نقابی باو میلزد مشوئس کردہ خاطر از دہشتِ باو میلزد دل از نظارہ خورشید ماوراءِ او میلزد ندارد تا بجاہین آتشِ دلم از باو میلزد گیاہ تلخ میر و دید پے فرماو میلزد چہ خوش تر و یک نام آید دل صیادو میلزد کہ از بیدار دور کام زبان فریادو میلزد</p>

نموری گریه کاهی گشت در محرابی تپیده
چو که بر زمین سر کوه را بنیاد میلرزد

کسی که چشم ز روی تو دستان بند بهار پیش رحمت جلوه کی تواند کرد بجز ملازمت اهل سحر نیست علاج نمانده در دل پروانه تاب میخوام اجل سما مله نزدیک کرده شن جان خدا کند که نشیند در چنان نقشه فلک نیست و علم اگر همی بود گیاها همه زخمی و دزد تریت من	بر روی سیر و ریانغ و بوستان بند باینکه سمت رنگی برار غوان بند مگر که ناصح مارا کسی زبان بند بر روی شعله زبال و پر آشیان بند امید هست که دور می رود کان بند که چهره نقش بر آن خاک آستان بند چنان نکرد که مغرم در استخوان بند اگر نه دست وصال زخم جان بند
--	--

بحسب جان نموری هزار چاک افتد
اگر نه در نعمت باز روی توان بند

با نفس تفتد و دستان اثر می یافته اند رو با قلم بقا ذوق کنان میرانند آفتاب از شر شعله طالع پاشند عمر جاوید چکاتند ز خورتاب بون سالها سنگ سر کوهی طلب رود سپهر گرچه از راز نهان باخبر گاهانند اگرچه از راز نهان باخبر گاهانند	آب در خواسته و چشم ترمی یافته اند و بر بیابان قنار اهری یافته اند در دل تیره شب خود سحر می یافته اند چون ترازو شکافت جگر می یافته اند تا با قیال عمی رود سری یافته اند مگر از ترازو جانان نظری یافته اند غالباً بخیران بهم خبری یافته اند
---	---

با هوای تو ظهور می خست
بر توست دیده در آن رستمی فتنه

خاکسارانست ز رخ گردنم زلفه
شام عم هر دم بیا و گوشه امان
گرچه از تاب و رون بیدارند
در قضا دشت رهنو بسیارین
در شبستان قضا دشت نده داران
ریزه هر شیشه کز سنگ حسرت گشته
دیگران از دیدن نیست بدین
گوش زامق داستان لغت در نشنود
خارجینان سرکونی ز باغ حیره

از دل پر در و امید را دارفته
در گریبان سحرشهای پلدارفته
هر زمان از چشمک چشم در بارفته
سیمه پاکان تو داغ دل بصیر زفته
فیض جان بر صبح انقاس سحر زفته
بر سر راه تنامی دل بارفته اند
زخمها را بر دل جان لینا زفته
هوش از مغزش بوی جود غدا زفته
صد چمن گل در گریبان تماشای زفته

کرده پا محکم ظهور می بر سر کوی کس
کز سر میدان او هر روز سر بارفته اند

صافی دلمان بچشمه ساغر و غوغا کنند
کی دست شان بماند عیش شیر
منت نمیکشتم در دوزخ کثاده است
ایدل ز خود بدون تنگ و هیز
گازارتاب شک شو آب بگ بگو
و نبال ز سکیان چه فرستی خیال را

وقت نماز جانب سخاوت کنند
آنها که خوب لذت غمهای او کنند
فردا برویم از در جنت فرو کنند
شکر که سالکان ازین جستجو کنند
در باغ از دواگر سخن بگو کنند
بگذارتا بحسرت ویدار غوغا کنند

<p>در حبیب جان فگند طور کے ہزار چاک تا دلیران تبار گاہش ز نو کنند</p>	
<p>باز ابرو سے ناز چین دارد از برای شگاف سینہ صبر میشود در خشم تازہ تر ہر روز گشتہ ام تخم حسرتے در جان قطرہ ہزار بجون بست صبر از بیدلان نمی آید ہست نزدیک تر بسوئے</p>	<p>عجب زار روی بر زمین دارد غمزہ خنجر در آستین دارد نہک خندہ در کمین دارد کہ چو امید خوشہ چین دارد خوب میگویم آفرین دارد چند خود را کہ برین دارد ہر کہ او عقل دور بین دارد</p>
<p>تا طور کے شناس گشتہ غم نہ عسم دل نہ فکر دین دارد</p>	
<p>آشنای ویناید عسم طرب بیگانہ باد شعلہ پرور شمع از دیوان شایستہ حسن بست آئین شہر خاطر را تمنا وصال یک شبے در خلوت لب نشہ دیوانگان خوشہ چینی آرزو دارد اثر از گشتہ ما دل ز ہوا لودہ شد از جام ہر شارب در سب و شیشہ کی گنجد شراب برقم ما</p>	<p>کا کلے ز بخیر میا ز د خرد دیوانہ باد گرم ترے آید آتش بر پر پروانہ باد بام عشرت خانہ اغیار حسرت خانہ باد ست ناز دست خواب باوہ افسانہ باد در زمین زار نالی اشک حسرت دانہ باد شست و شو و اغیار بر گریستانہ باد جہہ خشم در سجود ساغ و پیانہ باد</p>
<p>تا طور کے فگند رخت سیر و برودن</p>	

پرتو نور مشید رخسارش و رکاشا باد

شعله پرور گشته ای همی لفت تابش باد
سایه جاویدت بر سر بنجم فتاد
ورره باز آری سپهرند از دل آرز
بر خندنگ غمزه صد چشم ستود خیم
دوشش در خواب غم از قرب قیاس خیم
تیره بختی آورد و سپهر یار عقل
دامن آلوده را آلوده تر میازد آب

آرزو بهار اگر از کوره تاخیر باد
خاک را هم مفلسان عشق را کیم باد
پای صبر از حلقه های آه و درز بنمیر باد
سنت یک تم کار می دل نخمیر باد
حرف و رسیا ایشان لب تعبیر باد
راه سیلاب جنون بر کوچه تدبیر باد
آتش در شست و شو خرقه تدویر باد

نوار خواهر شد ظهوری و عرض جانست
حرز آتش مهر من بر لب تقرر باد

ز چمنای کهنه از شور تبسم تازه باد
هر زمان از کشور جان و صاف باد
و سیلابان دیده بیدار بختی و درست
بر گرفتن پرده زان خار حد باد
ندگی با آنکه از دست ندارد دهره

لعبتان اشک ازین گران تازه باد
ور زبان قاصد امید صد آواز باد
مزد خواب با سپاس بر کوشش حمایه باد
گاه گاه صحرای مرا انداز باد
از جسد اینها بزم وصل و خیم باد

گر ز آه من گل باغ طرب مرده شد
لا ز دشت غم آه ظهور می تازه باد

مهر انگونه بنفرا می که کسین تابد
آن قدر گریه به فرامی که از چشم تابد

عشوه سر کن بطریق که بوسین تابد
ناله چندان طلب از لب که نفسین تابد

محل دایمی ایستد بمنزل رسد جد کن تا کشدش شعله غیث و آ کو عبث پیش مرو غیر که آن تلخ بنگا	نافه سے کہ افغان جرس تا بد دل شب گرد کہ تندیر حسن تا بد شکری نیست کہ پروای گس تا بد
	و عمل اندازد مانیست بکوریوز شعله کی تک بسم آغوشی حسن تا بد
از درد کن لاله دلا باز فرستاد گر خانه می رفت بپا دل محزون سپهر نخبه فرهاد نبود آبله پرور ناز آنقدر رشخا نه نشین واکر بسیار دلی چاک شد از دشنه حشر	غمیز از غمی باشد که غمزار فرستاد لیلی زمره سوزن آن غار فرستاد مشیرین کف اشک بنمود از فرستاد دیوانگی عشق بیازار فرستاد زان زخم بهر دل افکار فرستاد
	کرد می رنگ جان شسته تبسج ظهور هان مشهور که زلفی بتوزن از فرستاد
ره صد مرگ که کوئی دل افتد بسان عشق ملالی ضرورت ز سر گردانی پوزان غم نیست دور بحر نمی گشتی شکستیم نزدیم نیم لب و قاتل ما نمان نتوان بیک عالم نقاب کز زنگ دست اندم بر آورد	اگر یک دم زیادش غافل افتد که هر ساعت هزاران شکل افتد اگر در پای شمع محفل افتد که روز می تخته بر ساحل افتد که صید غمزه اول لب و قاتل افتد میاد اسندستی حائل افتد که از بار دوی جان جزو افتد

ظهور می از شراب گشته سرخوش
که عقل از دیرنش لای عقل آفتد

مردیم و چاره غم پنهان مانده
برداشتست چشم تنانیز از رخسار
یک روز ثانیه کاری آشفته گاه
دوران کار جمل فرو بستگی شود
افتاده در نصیحت جان صد زبان گاه
خشمی نکرده جیب بگمای می گران
با آنکه سخت مشغول خورشید ز فروخت
صد لخت دل بر آتش حسرت گشاید

در بان بگوشش آمده دوران مانده
یکره لبی گزیده بدندان مانده
تعبیر خوابهای پریشان مانده
قفل کشیده از دندان مانده
زنجیر او بریده بسویان مانده
تاخار او معارض دامن مانده
جز داغ دل چراغ مشیتان نشد
یک آرزو نماند که مسان نشد

رضوان چهل مرد و یک ظهوری بگوشه رفت
گلنمای غلده خار گلستان مانده

ستم بر مهر باشد مهر اگر بر یوفا مانده
شکار دل ز شست و شک خم کار می آرد
اجل از رحم اگر خواهد که گیرد دست توانا
مگر هم عشق او آرد بدون از نا کسی مارا
بجز راحت بنیاد بلبل سخت چند
بجز است که در گفتن نیست گنج حدیث من
و مانع دل معطر میشود آخوند گلزار سے

خوشایک بگای آشنا چون آشنا افتد
خدا دادند که در دشت جگر خوار می گمانند
معاذ الله که گس در کوچه پیران با افتد
که دامن دمال او بدست پیر ما افتد
که چشم داغ او بر سینه اهل دفا افتد
ازین اندیشه آزاد هم که راز هم بر باد افتد
بزار می اگر چنین بر صبح و نبال صبا افتد

	<p>بر روی عافیت از رشک چشم میل کشاید کسی که شوخ شسته چون ظهور می رسد افتد</p>	
<p>همکارشان به باش که کاری نکرده اند بزمردگان که فکر بسیاری نکرده اند جان جمع از برای شکاری نکرده اند تا بر بساط عشق قمار می نکرده اند گردا بیان خیال کناری نکرده اند صبر شکیب و عدم قرار می نکرده اند ترکان چشم تازه شکاری نکرده اند</p>	<p>انانکه جان خدا انگاری نکرده اند در سایه نهال نمی چون طرب کنند بیک حذف شمار در رنج سینه نشاند از برد و باخت گینه نگر و نگرین سو ساحل برای کشتی امید دیگران از دل زحمت رشک صبور نبیند خونی ز نوک دشته زنگان نمیکند</p>	
	<p>تا کی بجز خویش تلخ می فشان کنی خوبان بکوی رسم گذاری نکرده اند</p>	
<p>ز عکس روی تو هر روز آفتاب بر آید ز بس برای تو جانم ز اضطراب بر آید که عکس عارضت از ساغر شراب بر آید ز ذره دانه قشانه آفتاب بر آید که در مجادله باد اسن نقاب بر آید اگر ز عمده داغ جگر حساب بر آید روا مرا که دود و دل از کباب بر آید</p>	<p>جو می روی تو نکست ز شکاب بر آید سزا اگر رود از خاطرش دواع خیالت قدم بسوی تو بنهم بنجان لیک زمانه بران زمین که فروغ رخ تو داده خیالت نسیم طالع مار او بد خدا جانان نمی توان ز دور و ن تفتگان چشم و کس بشب شراب باغبان ز عدو کرد خدا</p>	
	<p>شبه ز رسم در آئی اگر بخواب طبرک</p>	

	زمی که دیده کشاید فغان خواب آید	
<p>ببار گلشن آیام اعتدال ندارد زمنان نغمه در لیا سبب فروخته با هر دکنی نازم طریق رسیدن بروز و هفته در آیام وصل کافران همه حکایت خود را بشرح و بسط نمودند بی گرفته بود و اعطه حدیث ساده لاف</p>	<p>و و اعم پیش محال ست غم زوال ندارد بجای خواب که اطلال نمودن ندارد درین چه حرف که صحرای خنجر آید ندارد زمان عشرت عشاق ماه و سال ندارد زبان ماست که تقریر ابل حال ندارد چرا حکایت او حرف خط و خال ندارد</p>	
	<p>هزار سخن بجزان حواله شد به طور زهی زمانه یک رامت وصال ندارد</p>	
<p>ترا گسید و رانسته خیال ندارد بیای سیر فرود کرده ام تمام جان بوی کیت چنین بار و پیرهن گل را با احتمال دل خویش را عبث چرخیم بیان بجز و طم را هزار جامی ادب کن بدره بین که چنان مهرور کنار کشید گذشت در روز و زمان علاج چیست ^{تفاک}</p>	<p>خیز جلوه خورشید بزیوال ندارد بیا که باغ جو قد تو یک سنال ندارد رهی بچاک گریانت از نهال ندارد تخل از من رحم از تو اقبال ندارد بدست رشک ولی تاب کشال ندارد چو حرف ما بیا آید انفعال ندارد بیش و عشرت خود و کلفت ملال ندارد</p>	
	<p>بین که چیت خورش تو خود بر آفتاب ز خود بخواه که او قدرت سوال ندارد</p>	
<p>خیال او چو بختی خواب و آید</p>	<p>تین زهر بن مویم صد آفتاب و آید</p>	

<p>زمان زمان بر افتد ز چاک سینم چو روز من بر آید سیاه از تنم ز تاب حسرت چندان سر شک شود زندگرمه شوخیش آب رخ بچشم گناهگارم در سوا قمار یافت بیخاطر ز راه آید و گرد تو گردد و بنشیند</p>	<p>بن هر بن تویم صد آفتاب در آید بکلیه ام شب بجران چو ماهتاب در آید که شور خنده او بادل کباب در آید چو از نیمه بیداریم به خواب در آید مگر نگاه نشان از دور ثواب در آید بجلس تو ورع گریا حساب در آید</p>
<p>شدم بملک ظهور فریب عده و که تشنه را بنظر جلوه سراب در آید</p>	
<p>چون دل شود آزاد بندان تو یابند هر چشم که چشمت بر خوار تو افتد این حکم که خس از خط شکین تو را ند خورشید اگر بر سر پا زار نشیند اندازه صحن چمن خلد نباشد در حشر توان سوخت هم و در خیا زین سخت کمالی بجز نیست که نروا آتش که خونت را به کشتاید ز جگر با</p>	<p>خاطر که شود جمع پریشان تو یابند هر دست که دست بدامان تو یابند تا حشر سرش بر خط فرمان تو یابند جوش دل جان در و کان تو یابند آن فوق که در گوشه زندان تو یابند زان داغ که در سینه خیالان تو یابند ولما همه بر حسرت پیکان تو یابند بر خوان طاعت زنگدان تو یابند</p>
<p>امید که جان در تن از رویا ظهور جان در تنش از معشوه سنان تو یابند</p>	
<p>خیر ندید از ورع هر که شراب نخورد</p>	<p>و به کج امید مردی که بر آبت نمر</p>

<p>باخته ام خویش را باز نمیریزد معاف نشد تا بنم تا نزد من بر چون هر چه بجز یاد تو که رنگ سیاه تر دیگر چون جوش و آتش نامحسوس بهل با تم نشست شکر تقدیر تا آمدم در و بر نفس من شمر بر گداز و خوش بوی با فسر حوصله پر تنگ شام گاهت بخور</p>	<p>عشق سمر در ساخته عیان مرا عقل نشد تا بنم تا نزد من بر چون زینت تصحیح یافت نسیم و اشک حبیب زینبی فتاد کار و روزگار خشم من سمر نمود و صلح بغل باز کرد شکر که آخر ز من عمر حسابی گرفت پنجه قصاص آباد بخون لاله گون گرمی دیدار را با زبانم از ده</p>
--	--

دار و در مان بسیج در دو و اینجاست
 عشق بدل دل جان جان دور می سپرد

<p>سینه ات از کینه ما پاک باد و ستمشش غمزه بی پاک باد بروهن حلقه مشت را پاک باد تیغ بد امان نگه پاک باد آه عسم آما ده بی پاک باد سانغوی از دست تو تر پاک باد فایز ازین کار خطرناک باد مانع بدن را از گدازی پاک باد شرمم ازین خست اساک باد</p>	<p>سینه ز تیغ ستمت پاک باد سر ز جگر بر زده امید ز خشم بوسه پیشانی چرخ سپرد تو بست قفا فل بے قفل کرد و ره بس طره پریشان بشدم افی دست در غم زخم خورد عیسر کجا ز بهر عشق از کج عشوه ساقی بشد ابرم فکند عمر بیکبار نشد صرفت یار</p>
---	---

	<p>یافت ظهوری ز غم آبر و بر سر صد عیش و طرب خاکها</p>	
<p>چشم رقیب ز کس جانان کس مباد آلوده ساز گوشه دامن کس مباد در خاک خون قیده میدان کس مباد در آرزوی چاک گریبان کس مباد ز نگار خورده حسرت پیکان کس مباد قفل فراق بر در زندان کس مباد کفر انجمن معارضه ایان کس مباد کس چون تو شور بخت نکران کس مباد لخت جگر که در ره دندان کس مباد</p>		<p>کس در کین دیدن پنهان کس مباد خونی که تاب آتش شوقش نکر دیا صدی که بر خون ملک نیست خون خوش عاشقانه شیخ فرد برده بحسب آینه شد به صیقل خورشید سینه ام دست اجل کلید گسست ست بارها بند و پیر تمام مدار است و امن ای دل نگشت عیش تو شیرین بخنده خیری که هست بر سر خوان فراق هست</p>
	<p>بر نقد سود کیسه ظهوری عبث مدور جنس و قاب گوشه دکان کس مباد</p>	
<p>بی ترس قیام تو حیران تو گردد بگذر که گرد و سر مژگان تو گردد یک روز مگر پاک بدامن تو گردد امید که جانان تو هم جان تو گردد</p>		<p>آن کشته کند عید که قربان تو گردد جان عرقه نوشت از ان نش که خورده بر چهره نشاندیم غبار می بصد امید من خود ز عمر مرگ برون آدم ایل</p>
	<p>ز نهار ظهوری کشائی لب اری هر چند اثر در پے افغان تو گردد</p>	

پوشان چهره دل بین پیش تر بنیت
چه سنگین ست بر جان بلاکش با آسایش
برای کامکاری التفات ساقی دور
صباحی مگر از وی موی گفته ربت
جگر زخمی برای خویش گو در بیع طالع کز
بنیک و بد سر و کار سی نمخواهم بخت
چو شاتاقان دیگر از برای عدو و صاشر
سعاد الله خیال غیر کے در خاطر نشین

سخن کمر جگر شور ماست بر بنی تاب
تن چون گاه جز گوشت بر بنی تاب
سفال در دوشان صاف عشق نیت
که سبیل نکست و سرین لطافت بنیت
که در سودای دانش سینه شکر نیت
بایشان کینه گرو و زجست بر بنی تاب
نذارم انتظار و عده تری بر نیت
دل آئینه سیاهان که دورت بر نیت

ظہوری انجمن را ضعیف تا توان شکر

که با رصفت ما را صد چو قوت بنیت

گریه رستم کم تا بایمانی بر خورد
خضر تو نیست رہبر در بیابان سلو
از خدیجی خدایم غیر ترکش عیا
کاروان کم کرده ام در دایم بر
در دم تیغ شکاف تار کی زارم کن
ساقی خوین و لالان خوش با و در خام
که صراف تغافل جلد گزشت شیر

تیرہ گردید ست دل شاید صفا بر خورد
میر دم راه و قاشاید بقا بر خورد
گر نفس و نمی تابا شیر دعائی بر خورد
گوش را کو بخت کما و از درانی بر خورد
میدوم هر سوی شاید خاکپائی بر خورد
صاف گرو و از بلایش پارسائی بر خورد
چشم دارم که تبسم خون سیائی بر خورد

چون ظہوری اوہ ام با خود قرار نیک

در گدائی را خشم تا پاوشائی بر خورد

شیرینی از شکر زخالت برود عمر که در بلای فراقت برود خواهم غمت ز دل و سر بردارم از داغ راحی که بمنز جگر رود این سیل کوهه دار که از چشم زد کی از دلم غبار بیا و خبر رود ایوای اگر ز خاطر صاحب نظر رود در راه شام با چو بر راه سحر رود	شیرینی چو بر سر کوی شکر رود یک ساعتش بر زرد و زرد رود تا دود از سرای عشق بر آید آنداز را بر دل کشته از سر آید خواهد نهاد در کمر کوه چشمه سار تا قاصد از ره نرسد آیتین نشان صاحب جمال راه نیا بدید ریزد فلک خشک که اکثرت کبر
---	--

با اهل روزگار طوری بعضی عشق کشتای لب نهاد که عرض منور رود	
--	--

نزارم شد عشرت هر نعم از کام میبرد در آن بتان که از پر بامغان نام میبرد که در هر گام صد صحرای بی انجام میبرد سجود در گرازی پیشانی اسلام میبرد گل صد آفتاب از شمع هر جام میبرد که در بزم تعرض زهر از بادام میبرد همان از داغ سودا شعلای خام میبرد	ز لب اتقان صبح از سینه آه شام میبرد همایون طائر دل فوق بال افشانی رود در آغاز سلوک افتاده راه من آن رود در آن تنه دین صندل مید از حبه کفر در آن مجلس که بر می آید تو افشا ز دست مصلو مگر عتاب بر خوان مدار اقل افشاند ز تاب آه من با آنکه مغز برق میجو شد
---	---

طوری لب گونا محرم و محرم میغم چو چشم افتاد بر قاصد ز لب غایم میبرد	
---	--

خوش آنکه شام بخت در سحر بید خوش آنکه خواب خیلست چنانکه کرد اسیر غمزه او غیر ازین ندارد کار کسیکه در وطنش ز بهر نیک با خود درون سینه دل لخت لخت همچو چو بدوش از سر کویت برم تماشا را	فروغ روی تو در منظر نظر بید بگردنش کند از دست حلقه پیر بید که ز جسم آرد و در پرده جگر بید چو مار بر خود از اندازد سفر بید ز شوق تیغ تو بر خویش چون بید بیاد جلوه چو زلف کمر تو بر بید
--	--

مکش خلوصی خود را از تلخی حسرت
بلذتیکه ز لعل تو در مشکری بید

زخم آن غمزه قتال نزاکت دارد در بغل داشت خط بارخط پیر ناصحان خوان نصیحت منگی کز پیر اطلس خواجه که در دیده جلا نیر سینه بر سینه دور یا زده ام موج بنان گیری راحت مگر آهی خاست در لحد زخم ستمای تو گل خواهد کرد	تیغ برداشته اهل نزاکت دارد راه گردانده که امسال نزاکت دارد مهر پرور دل اطفال نزاکت دارد نیت زمینده ترازشان نزاکت دارد گردن ناصیه حال نزاکت دارد طرز آشفته گی بال نزاکت دارد روز محشر کفن آل نزاکت دارد
--	--

آگهی ز نیکه طوری کج چال افتادست
این پر سیدن احوال نزاکت دارد

داغ دل پروانه بود از شعله شد بال چو شد خویش را از خویش پیش انگنده در راه خاطرش محبت اگر آشفته شد حالش شد نا امید می کو عبث قیاز و نبالش شد	
---	--

<p>کشتی او بار کم قائم شود با طالعش آنکه پنهان قاصد آن رندار مرگش بر سال دیگر سال بار آنقدر تعجیل نیست کشت زار شعله کاران خورشید گر بر دگر حال بر عکس است عاشق میفراید و امید</p>	<p>گر بزور خویش گلبه افتد اقبالش چه شد آتشکار اگر نمی برسد احوالش چه شد آشنای ماند از بخت امسالش چه شد دفع بر جان خست از دانه خالش چه شد اگر بظاهر بد نشیند قرعه خالش چه شد</p>
<p>جامه آبی کرده در کار ظهوری خنده شوق میدارد اگر برگریه آتش چه شد</p>	
<p>داد از آن چنان که خوابم را با فسون آب اگر از شعله تیغ عتابش میگیرد روستقید امانت خون بسته خود را بهی عاجزان کوی پیشانی چه صاحب رفتند تا بیا دزد گش لیلے نظر باز می کنند چند بر دیوار کوی عقل سر کو بر کسی نیستم زان تو ام زاهد که بر دوش عمل</p>	<p>آب از چشمم نرم بر نیل و جیون بسته اند مزدخا مانیکه جوش مهر بر خون بسته اند برم شمشیر شوخ جامه گلگون بسته اند با چنین در روی زبان ناردان چو بسته اند در بیابان آهوان صفت گرد و مجنون بسته اند آه ازین رسمی که آنرا رسم قانون بسته اند بار امید بهشت از بهشت و ن بسته اند</p>
<p>چون ظهوری خورده اند امانت که بر جان خمه تا لها از ناله بر گمهای قانون بسته اند</p>	
<p>تشنه لبانی که آب تیغ چشیدند در نظر دوستان چو باغ شکفته اند از کف پر خار آه و ناله ندارند</p>	<p>تیغ قنار فل بر آب کوثر کشیدند در جگر دشمنان چو خار خلیفه اند گر چه گل از گلشن زمانه بچیدند</p>

فازع از اندیشه بهار و خزان
روی نمودی و سینه کشیدی
خلوتیان بر پوای جلوه قدرت

نخل تمنا ز باغ سینه بریدند
لاله و نسرين برنگ بوی رسیدند
بر سر هر کویو اشک خود دیدند

امن گرفتند باغچه چو تله رسی

از طرب و عیش روزگار رسیدند

میتو خناب گشتان شرابی زنند
سیر آنا که نشیند بخوانم تو
مردگان تو بسر چشمه حیوان شوند
تیز چشمان همه از حسرت حیرت مزنند
مرهم رحمت آماده سازند بتان
در شکر غوطه خورد گرچه سخن گاه بوال

که ز لخت جگر خویش کبابی زنند
تشنه آنا که ز تیغ دم آبی زنند
ای خوش انجام که در موج سبز آرزو
داد و در حشر ز بیداد فغانی زنند
بر دل خویش اگر غیش عتابی زنند
تلم حرقان در پردای جوانی زنند

گشت آباد طهوری که بتان از مژگان

نقب بر مخزن هر خانه خرابه زنند

بقا گرفت به فرقم لوا مبارکباد
عمم بمشرت و خاتم بگل سبیل شد
بشوه سانی صناد و دن و دست
طیب دید که در و از علاج بر نیست
کنم بیدار نگا بوی بر سر کوته
رسید کار بد مشنام زیر لب ایدل

فنا برید به قدم قبا مبارکباد
در آمد از در خونم رجا مبارکباد
شکست تو به صد پار مبارکباد
نوشت نسخه ترک و دوا مبارکباد
تمام شد برهش کار ما مبارکباد
سپید خواه اثر بر دوا مبارکباد

<p>ز ذوق میوه مقصود میبرد کامم</p>	<p>شراب عشق تو بر جام مبارکباد</p>
	<p>ز حرف شکوه طوری تراخته دارد رسیده بقامی رضا مبارکباد</p>
<p>خوشم که خواری عشقم با عیار بر آورد ز بیم رشک بگو خیال وصل نگردم بصرفه خرج کن بیدل رشک من در ز تاب باد به برادر گل ارچه عارض خندان زمانه گل بدماند ز خار و رسم چنین است حدیث هجر تو هر جا که ریش کرد ز بازا چرا بلند گویم سخن ترست و مانع هم</p>	<p>سمند دزد ز میدان جان عیار بر آورد اگر چه محنت هجران ز جان مار بر آورد که نقد عیار هجر کم عیار بر آورد فروغ عارضش از باد و لاله از آورد فتا که از گل مار و زگار خار بر آورد ز گوش مستمان بانگ زینهار بر آورد از ان شراب که منصور را بدار بر آورد</p>
	<p>بسی بخت طوری سفید روز نگردم که روزگار مرا تیرد روزگار بر آورد</p>
<p>داشت شوری از تو جانان شد لذت میزبان گردید حسنت و دور نیست واد عشقت و در دو غم را چاشنی خضر آتش عشقت در نیافت یک سخن از مشک کج لبست دوش و بزم وصال از رشک تلخ اگر تو اسل میمان عشق شد</p>	<p>شده بر زهر تو ز جان شد لذت گرنگ در چشم مهسان شد لذت در زبان فریاد و افتخار شد لذت کی بکاش آب حیوان شد لذت طرح شد صد شکرستان شد لذت کاسهای زهر بر جان شد لذت خفیل حسرت برین خوان شد لذت</p>

گشت از زهرش ظهوری نکته سنج
دوستان تلخکامان مشد لذیر

در صید گشت ز شوق یک تیر چون گریه ما گل تو سیراب جو آن نکند که میکند لطف هم پرده چشم مجرمان نیست کردیم اجاره پشت داعی بسته درون بشعله آئین این راه بگریه میرود پیش	صد سینه بدوش لبسته بخیر چون حسن تو عشق ما جانگیر ویران شود کس به تمییز خوابی که نمود زو به تبیر صد خرمن راحت تو نبیر داعیت ز جگر مباد و لگبیر از دیده خوششت خواب شبگیر
---	--

بوت هوس خون ظهوری

هین سید از تو بوی زنجیر

نخلت زده لب خنده بر گیر شیرین شود زهر را شکر نزدیکترت بشوق خواه هم نازیده توان بناتوانان بردار بوج گریه شب را از جام اجل چه لرزوت دست داعی بنیز از چراغی انداز بزرگ بهتان ست	مرغان بستر شک و جگر گیر روشن شود و شام را سحر گیر خود را از شکیب ووتر گیر کاهے شود کوه را کر گیر کوسیل سره سحر گیر از عمر لبالبست بر گیر تاریک دے بلاست بر گیر هر چیز جزا دست مختصر گیر
---	--

	<p>عیب ست ظور می از تو تلخ زهر همه را به شهد بر گهر</p>	
<p>پیر بجز تازه جوانان گیسر تاخن گل بادل لبیک چه کرد داد از آینه ز بهی سخت رسد جیب سمن و انشود بر صبا داغ تو دار و عیب سرور چاشنی عشق تو آنروز یافت نام نکردیم باز ادگه تیغ تو گردیده زبان حیات تن شود از شوق تا شازره بر دل اندوده بویاد مرگ بر سر کوهی تو خرابست کار</p>	<p>تا نشود عشق و جوانیت پیر میچکدش جلد خراش او صغیر خواست بر دیت تبراشد نظیر گرت ز خاک رحمت آرد عبیر از جگر سوختگان زد مسریر کز شکرت کام روا بود مشیر تا بکند نو انگشتم اسیر آب حیات ست عبار ضمیر غمزه تو دست برد چون به تیر نیست ز داغ تو جگر اگر یز نقزش پاگر نشود دستگیر</p>	
	<p>دور ز جان افتد این دوگان تا نشود زنده ظور می بهیر</p>	
<p>زلف تو فرو زده شان ز تار در خدمت کفر طره خویش سر رشته کفر و دین یکی شد رستم به حجاز تار تسبیح</p>	<p>از دین طلبیده سان ز تار محکم بستی سیان ز تار گردیده عیان نهان ز تار رسند شد از مغان ز تار</p>	

بازار من ست خانقاہم	پشیمین من دکان و تار
---------------------	----------------------

تسبیح شنو ز من تلموے
گرینے زبان و تار

یارما گشت یارما آخر وعدہ راداد آشتے بوفا بوسہ کارسہ آستین گشت داو گلزار حنہ رازنگی قیمتے نالہ بیج کشید کو صیرنے شد غم و زوابع نہا برواز عرصہ گویا بیرون آپنجان زہم نکرده بود ازنا	بارمی آمد بکارما آخر اثر انتظار ما آخر چہرہ پر غبارما آخر دیدہ لالہ بارما آخر نفس مایہ دارما آخر محکمے برعیارما آخر عشق جابک سوارما آخر کہ نگرد و شکارما آخر
--	---

بر سر چار سو کے سوائی
شد ظہور کے دو چار ما آخر

بررون حیرتے درون آور سبکیا می بس گران و عشق میتوان نیچہ فروتا بید بر کند کار حنہ تازنگی در تر از دوی نیستی خود را زاع خود را کم از ہامی مان	از ہوس خویش را بیرون آور بر سر عقل و ذوقون آور وقت باز دوی جنون آور سمن گریہ لالہ گون آور بکلی از ہمہ فرون آور در پریش سہا شگون آور
--	--

بگریبان خود فرو کن سر	وز گریبان او درون آورد
زهر دافتر و گیتی تهور می چند رو بزنزان گر مخون آورد	
<p>پرده بر عارض چو ماه مدار و دو میاید نیاورد دست تا هوس در و سله نیا بد راه من و اندیشه دگر هیسات لطف کردی بهشت پیران را با دهار انگاه دار و دگر پر تو دیگرست حسن ترا نوبهار گل و گیاه بمبین</p>	<p>روز مارا چو شب سیاه مدار غیر را بر فغان و آه مدار رحم کو در دل تو راه مدار بخله گیت این گناه مدار این همه شوخه نگاه مدار یا دلم را دگر نگاه مدار رشک بر آفتاب و ماه مدار القیات گدا و شاه مدار</p>
شد ظهوری بزهر چشم بکشت یک شکر خنده عذر خواه مدار	
<p>رونق از دکان بر چین وز باز آری سود و ربا زار تجریدست سودانی کن در دکان متمان باید که باشد هر شاع ناز بگزین تا ز مادل بر نیتا بد نفس صرف دار و بهم خود آخرا از تو خوبان میخیز سرخ روی سودا این سودا ستم بر خود کن</p>	<p>نیست گرا از مشتری گیران خریداری بجز ترک تارک گر نباشد ترک ستاری بجز تا کنی و کار اهل عجب چنداری بجز تا سخرانی بشنوی و رسته اداری بجز با وجود طاعت کم ناز بیاری بجز ز حنای کاری از تیغ تنگاری بجز</p>

ایکه سودا میکنی با چین کل زود باش رشته بایده در کفر و چه در ایمان کعب خلوتی بگزین که تنهایی نیارد از دعا بر گرفتاران باز آدمی گذشتن عیب بیج خستی رود مکن نقد قبولت رکعت بیشی بیاید از هر تار ز ناری کعب اگر ز بگشت و از تسبیح ز ناری بخر تا نه بینی روی عکس آئینه ز نگاری بخر چند بیکاری خریدی بی هنر کاری بخر صد زیان بهتر ز یک انکار اقرار بخر

بر رخ خوابت ظهوری چشم پر آبی نزد
تا زنی بر آتش من باد و آمانی بخر

برتاب و لا تسیدی آخر در عشق لباس تنگ طاقت صیادی سالها عبث بود یا دوشه بخونت انگشت عکس که فرود جان از بود از شرکت عشق خود فروشان شد گفته تلخ من یقینست ناگفتنی که بود گفته کردی با خویش آنچه کردی	در بخودی رسیدی آخر بر قامت خود بریدی آخر از آه و خود رسیدی آخر در خاطر خود خلیدی آخر ز آئینه برون کشیدی آخر بنگ و جهان خریدی آخر زهری بکمان چسیدی آخر نشیند نه شنیدی آخر دیدم که از و چه دیدی آخر
--	---

کو گوشه نشینیت ظهوری
از خویش بدویدی آخر

نیست جسم از جسم من بیاب تر نیست چشم از چشم من برآب تر
--

<p> پنج دتاب یشامی جان پر بخود می میا شد و بخود ترس سرخرازی در غور افتادگی صفت من شد جمله خیسک غلغ خنجر خود را به جبهه ان داد ابل شعله رنگین تر از آهسم که دید نقد بازان را عیار دیگرست </p>	<p> از خشم آن طره با برتاب تر صبر سیاب و ز من سیاب تر کامران تر هر که بی سیاب تر دشمنی از د دستنی یاب تر کس نمی بیند از و نقاب تر اشکم از آنکریه من سیاب تر زاهدان از یک و گر قلاب تر </p>
<p> شک لب افتاده خوانی کرده ام گشته از اشک خوری خواب تر </p>	
<p> روزم از بختسم فضا ب لوده تر در سوال من خموشیهای و آشنا میبایدم بیگانه کرد صبح از غناب داغ من نشست اینهمه گلهای تر باغ بست بختم از انسانهای خویش داشت دیدم آخردامن پر سینه را سیرسانی بارخ خوی کرده نش مولوی عسل ورق شونی نتواند برگزینی گرچه از عارض نقاب </p>	<p> لطفش از قمرش عذاب لوده تر از سخنایش جواب لوده تر اختلاطم اختنا ب لوده تر سینه من آفتاب لوده تر نیست از حبس گلاب لوده تر صبح را از شام خواب لوده تر از لب ساقی شراب لوده تر کرد شب را با هتاب لوده تر هر زمان بختش کتاب لوده تر جبرتش و از نقاب لوده تر </p>

چون غمزه می کرد و دایم رخ حجاب
گفته اند بیک حجاب آلوده تر

ای غمت کج طرب را بجز
سینه از آه تو بهم سپهر غم
شش تن تو دانت شیرین
هر طرف در دق می یاف تو
شد ترا ستاد می غم آه مرا
آن غزالی که اگر رام شود
گریه شور بدستور کنم
کس مباد از تو بد روی تو یک

صحت از حسرت رخت رنجور
نگار از و انغ تو شست بشو طر
نرگسست مست نکاست غمور
کرد از ناله چه لب با معور
نفس سوخته جانان فروور
چشم رعنوان رعد از چهره جور
آورد بر خنده شیرین دستور
دور از دل شده گان بحر تو دور

شرح بی طایفی بحسب انرا
و اگر ارم چون طرب بطور

وانغ تو اگر شود خسریدار
پیوندمی تازه طشت تو
گرشته پهن دشت عشقت
بر خوان نشاط باد روزی
هر سال فطیفة بهار است
افسانه شام دوری تو
تا کین تو بریناورد و نکس

آرند چه سینه با بیازار
صد بر همین گسته ز تار
از پامی گرفته پائے پرگار
از مفر غمت یک استخوان
از روی تو رنگ از عنوان
هر خواب که بود کرد بیدار
بر آینه رانده ایم رنگار

<p>در ناله همه یار خویش اند از نازیب از چشم دارد</p>	<p>من می نالم ز یار انیسار گاهیکه که عزیزم می خوار</p>
	<p>کیا رزخ و دم خود ترست هر چند سری می بوییش سیدار</p>
<p>بر جفا زن وفا بکار مبر چون ز بیگانگان نظر باری یا بین گیسو یا بدشمن مهر بوی پیراهن لوتحق مست این گر بها که ابروت دارد کار و بار انتها پذیر شده است پیکس همچون منی نالد</p>	<p>در و دار می و ابکار مبر نگه آشتا بکار مبر این جدا آن جدا بکار مبر در سمن گو صبا بکار مبر بمه در کار ما بکار مبر روش است ابا بکار مبر در خور و بیج جا بکار مبر</p>
	<p>نقش بے اثر کموری چند در دماغ ما بکار مبر</p>
<p>شد دعا محتاج دشنامی دگر آه در صید پریشان کاکلی هر چه خواهد او همان خواهم ما انجین گر میشود آرام صرف سوختم صد باره میخوشم هنوز عیش جسم با جرعه شیرینم نجاک</p>	<p>ما و این ناکامی و کامی دگر هر زمان میثافت گو دای دگر نیست غیر از کلام او کامی دگر وام باید کرد آرای دگر که چون از چنگان خامی دگر سرخوشم از برده جام دگر</p>

در قفا یک گام خود بر آید
بان ظهوی روزی گام دیگر

<p>بهر چو روجها از من نمی آید و اگر دست و پا تا کی توان دهر با پیش تو وقت مبر جدائی نیست بگویم و اگر گریه شور از برای خنده شیرین خواه چشم شد بیگانه از همیشه بیگانه گان در سخن گو باش زخم عشوه یا مغز جگر عطر جنت بهر مغز هر که میجو آبید</p>	<p>بیوفائی بیوفایا از من نمی آید و اگر در خمی خجالت نشنا از من نمی آید و اگر خبر عرض بر وفا از من نمی آید و اگر بهر دشنامت و عا از من نمی آید و اگر آن نگاه آشنا از من نمی آید و اگر مهر شلب مرجا از من نمی آید و اگر ره گرفتن بر صبا از من نمی آید و اگر</p>
---	---

در جواب چند گو چون چرا و کار است
با ظهوی با چرا از من نمی آید و اگر

<p>ای ز خود هم بیوفایا بیوفائی انتقد رو نماند خود دل دینی که می آید بکار در محبت گو نمیدانی محبت را از من موشان خالص نمی بینم نیا ز غیر را در چنین خرم بهاری بابل ز پرده دل</p>	<p>آشنائی آن قدر نا آشنائی انتقد سپل اشک ناشکیبان خود نمائی انتقد از خدا اندیشه کافر ما جراتی انتقد شرمی از انحصار یار ریاکی انتقد از کجا آورده برگ بنوائی انتقد</p>
---	--

شد ظهوی یار ساقی و تو در تعلید زهر
با دخت یار ساقی یار ساقی انتقد

اگر چه جدا اگر از تو ز خود چشم جدا گیم
این کار رشک کرد مرا بیوفائی

<p>فکر صواب لازم عقل و ماقبل است ترسم تیز و در تو بر هر زمان خنتر سمور کرده ایم لب از ناله لاله زار ناز ترانیا ز اسیران چو سست گیرم که آتش بسخت نیست شکوه</p>	<p>این عشق و عاشقیست که خطا گیر گوناگون تو بر لب اغیار جا گیر مار از تاب و درد خراب و الگیر حسن تو گشته بیش کم عشق ما گیر بیگانه را و گر بسخت آشنا گیر</p>
<p>میناش پردگی که نداریم تاب شک گودیده اسید لهوری جلا گیر</p>	
<p>چند در عشق دل و مکان و گر باغوی شرم زنگ لاله چکید گوش کن تا بناله پردا زم میدهد آبروی جبهه بیاد و ذل مرگ کرده ام خوشتا تا محبت ز خویش دام کنم حرف سازان مهر بر لب را ردشنا سان کنج غلت را بومی آغل که منفذ پیکان نیست اخترم را بر اوج بودی دست ز می از من مجوسه در سنج</p>	<p>سود من هر زمان زیان و گر ریشم آورده از عنوان و گر دارم از درد داستان و گر سجده بر خاک آستان و گر زنده که میکنم بجان و گر ای درینا چو من ضامن و گر بیزبانی و بد زبان و گر بی نشانی گشته نشان و گر جهد این تیر از گمان و گر گریامی شد آسان و گر وار و این مغز استخوان و گر</p>
<p>از طهوری برای بهیران</p>	

عشق آورده مهر بان گز

با اثر دم میزند آه از هو او آرد و گز
از بنای صبر و طاقت نشان
عشق دستی او در چشمت زایل
ساقیان خرو سال با رسایان
عاشق و شام را کمتر ندانم از دوا
گریه ام زار است صدره گریه ام زان
محضر است بنام زداغش مهر شد

کار گز شد ناله در و آمد بسر کار و گز
بر میان در شوق الهی بیمار و گز
عقل را با زار و دشت از دکان آرد و گز
بین زمین با زیچست بهش آرد و گز
فرغ کرد و دست پاست غایت غواید
تا چه بکشد ششم بر در زار می گز
بهر هم می نویسم خط بیزار می گز

آفت مرم خوری در باد از زخمان
راحتی بر سینه بستم از دل افکاری گز

بجو می سرگردا اگر حرف سفر بر ما گیر
بر دل آشفته طغیان جنون افشاده پا
گلشن کوی ترا بنیاد حسن میخواستیم
اشک گلگون بر رخ زرد گشکاران
کار ما از پیش بینی اینچنین افتاده پس
بر امید آنکه نگذارم در رفتن تویم
خویش را ناحق بکشتن داده بودیم از فدا
از برای عیب جویان کار پیدا کرده ایم

نیست از احوال خود ما را خبر بر ما گیر
راه بیراهی اگر کردیم سر بر ما گیر
ماکیه تشک و تو گلبرگ تر بر ما گیر
عذر رنگین شد بنجوتاب جگر بر ما گیر
رخت دل انداختم از دل بر ما گیر
بچکس خود را نخواهد در بر ما گیر
الحذر زین فکر باطل الحذر بر ما گیر
بخت کس یارب نیستد بی مهر بر ما گیر

بر سر کویت طوری اوطن از یاد رفت

	نکار رفتن کرد از خاطر سحر با کمر	
<p>سنگ بیابانی نه فسترد ماید و اگر عشق به مجنون نه پیماید و اگر غشوه و مینان نمی آید و اگر جیب و رگزار از نکشاید و اگر دشمنه مرثگان نفرساید و اگر استخوان سالور میناید و اگر برنشاخ نموده نمی آید و اگر زخم برامهرسم نیالاید و اگر</p>	<p>پاس حکم از من نمی آید و اگر حسن لایله باز خواند نویشتن را کار مجنونان بر سوانی کشید دامن و لپا پرست از چاک جیب بر نمیدار و دل از اغیار دست در دقتا بانه بر مالید دست ز عفرانی گشت رخسار از پیش ز خنمای سر زشتی را بجاست</p>	
	<p>جستجویش خوشش ظهوری نور کرد در طلب یک دم نیاساید و اگر</p>	
<p>مردم از بوسه چنان لب جامه هنوز از نگاه گرم خواهد ساختن خامه هنوز ریخت در کامم اجل هر دور از کامم هنوز هر که را خواهد شود تنگ لبش نامم هنوز از دحامم زد و دهم شد بر دوز و بامم هنوز سیر و با آنکه صد خنانه در جامم هنوز صبح دارد سینه بر سینه شامم هنوز شرم بادم تربیت میخا هر اسلامم هنوز</p>	<p>سوختم و ز ساقیان در بختن کامم هنوز در بوس بختن لب خون گشته خوش بخت عمر را میخوایستم شیرین بلمنی از لبش با وجود آنکه توان بر پیشش نامم سن گشت حیرتخانه ام ویران خاکشن و بر گرفتار و قطره پامیر دم از سر بر در دل روزم دل شب گرچه خوش کرد سجده روی و گریتا بد از پیشانم</p>	

<p>لب به ندان ریز ریز انفصال قیاد قال میگرم که هست از اشک حیات گذر</p>	<p>خشم قادر بکشت عابر کس را الزام هنوز سخن نه یک و بدست تویم یا هم هنوز</p>
<p>گشته طایه بر شتاسم چون طویر مکرر دین خویشتن را خاص من پنداشتم عامم هنوز</p>	
<p>حالم گردید هر کای دنیا کامم هنوز الفی خوش و رفقای شتم افتاده است با وجود آنکه دل بر بندگی لبشست فاطمه آمان جان بر خویش دارم با لب پیش زهر نمی در مشیر خوار کرده ام مستی این نهنگها گیر و بر ایم بزرگان دل نیفتاد دست از طوفان آتش منع دل را در قفس دارد هم از بار و پر در دلس جبار برای بچسب نکذاشتم در جوابش قاصد هم دارد سخن صندلدار</p>	<p>شعله هر آتش بر چیدم و خامم هنوز دشت دشت از خویشتن نرم کردم و رامم هنوز یک نفس آرام نگرفت آرامم هنوز هر دو عالم زیر بار دام و دور دامم هنوز میراد وطن شیر و شکر از کامم هنوز شور صد میخانه سر نباده و در جامم هنوز بر دم گرد آب داغ سینه آشامم هنوز عشوه ساز من بیا و دست رد امم هنوز وانکرده در زبانش جایی خود نامم هنوز از زبان خامشی نشینده پیغامم هنوز</p>
<p>گفته ام با دشت احوال طوری بار بار بر عرض حال خود و در پایش نهنگامم هنوز</p>	
<p>جانان کس نشود آن لسان هنوز جرم نیست آنکه قرایش فرامیست در بزد و در احقر از نقش بهره نیست</p>	<p>افتاده دل قبول و خجل مانده جانم هنوز دارم بخویش صبر و تو را گمانم هنوز از داغ کعبین نگشت استخوانم هنوز</p>

<p>هر چند دل ز خنجر مرغان فکنده معلوم نیست غایت نامهربانیش پیکان بجزب مهر در آغوش زخم بستر خاک آن سر کویافت و خم در حرف و افغ تو جدم بر تن زلف میزان راه و رسم نهادیم بر گران</p>	<p>خود را بپیش غمزه ز نذر برسان هنوز هر روز عشق میکند مهرمان هنوز نایسته ناک ستمش از گمان هنوز بالین بنیافتست سوز آستان هنوز با شعله هست و افغ کهن بهر زبان هنوز بر خاطرست خوش بکبیا گران هنوز</p>
<p>سود وصال گشت میسر بی بخت ترکست یار از طوری زیان هنوز</p>	
<p>مردم و میسوز و از حجامان هنوز هر طرف اسباب فرو چیده ارد نیست نمی در جگر و سیکش غمزه همان شده کشت و فتنه جوت میثم ددل بجای که داشت دامنم از چاک گریان پر است تفرقه بر خاطر من گشته جسمع</p>	<p>شعله کشت است آتش حرمان هنوز ناله من هست بسا مان هنوز گریه غم کوه طیان بسنوز صفت شکست آن صفت مرغان هنوز جور نهان لطفت نمایان هنوز داد از آن چاک گریان هنوز آواز از آن لعل پریشان هنوز</p>
<p>چشم ظموری بوس میکند گریه آن غمزه خندان هنوز</p>	
<p>گرچه رسوا شده ام را از نمانست هنوز گرچه واسو خستم از رشک چنان میوزم</p>	<p>شکل حل شده محتاج بیانتست هنوز بار دل گرچه سبک گشته گرانست هنوز</p>

مسلکت بر دهنم مهر نهاد دست دلی غمزه بر مغز جگر گزید و شنه کین گر زبان از سخن تالاسری می پید همچنان از پیک کالای بلای میگردم سجده داغ جنون میزدند از جیشان	لب خاموش در انداز قفاست هنوز مژه را نیش بلا در رگ جاست هنوز گریه را پر مژه با حکم روانست هنوز کیسه سے پراز سود و زیانست هنوز گرچه غافل شده دل قاعده داشت هنوز
---	---

کوه اندوه ظهوری نکرده گشاید

بتنامی تیان پرو جو انست هنوز

جان فدای طره خاطر پریشانست باز بچکس انقباض و درو بیداری میباید نوش سگرو حانه و تنبال سوار سیدم بخت دیگر فکر باید کرد و سخن میسکشم در تماشای بهار می دیده را گلگفت در روز و ن می پیچم هر دم خیال طره در گرد از طعنه افسرده جانی نیستم عشق مستوفیست حکم آورده رویوان	دل کباب چهره صد شعله در جاست باز در رگ جان بیشتر از توکلی است باز کوه طاقت همچنان گرد جو انست باز واقعی ایدل که دلبر سست یانست باز هست نور و زیکه در عالم گلستانست باز ضعف را پیش و مانع از طره ریجاست باز وانع دل صد سینه دارم در گریبانست باز نیست و خلعتش را و شوار آسانست باز
---	--

بر سر کوی ظهوری سیر میفرمایم

فانغ از گلستان باغم مانع تر ندانست باز

مردیم ره نبرد بنها کمی بسوز

ریش از خراش لوح لب باقی هنوز

مخت رسید در ام نقش خرمی هنوز

بر چیده سوز مجلس و بهنگامه است هنوز

<p>جنس نمی نماند بیا زار و زوگار باسد ره به طراوت بهیله نخل غیر خونتاب در دمیج برآورده در جگر بی نسبتان حریف می نیم مجری داود صلیح و جنگ بهیم ست آینه</p>	<p>حال مرا موایه در همی در هنوز کیسان بنجا کشت سران بهیم هنوز بر زخم دل نکرده نکست بهیم هنوز ما در تماشای نسبت نامحرمی هنوز خمس میان عهد تو و محکومی هنوز</p>
<p>ترسم دلت زمرگ فلوری شود طول در چاره مکن ست سیماد می هنوز</p>	
<p>خون را بابت فایز خنجر سپید اوریز تا زتاب حسرت مستی سر انگشتان گزند آنکه برخسرو ز شور خنده افتان می شکری باغبان چون کرده آهنگ قتل قریان پس نمایان از هر سر سوپای دیگر تراش گشته بیمار چندی صد دل و دین نام کن گاه بگاده کمی از استکبار می بر خیز رهنمای نیست در تعمیر راحت و آسایش</p>	<p>خاکها شد گل بخون طرح بجای اوریز مستی از نقل و گرزک در مجلس زبانه اوریز زهر چشمی بسم زکافه ناز بر فراد اوریز لطف فرمان نشان در سایه شمشاد اوریز در رهش چون خاک گرد می خاک بر باد اوریز جمله در نشتر بهای غمزه مصدا اوریز میتوانی کرد صیدش دانه بر صیاد اوریز کو خرابیای خود بر سینه آباد اوریز</p>
<p>تا ز درد ظهور می گشته حاصل کند در صبحش جرمه یک صبح بر او اوریز</p>	
<p>سرخ داغ کن ای سینه بر خیز از خود بر خیز تا عکس در افتد</p>	<p>نداری مهر برنجیند بر خیز تویی رنگار این آینه بر خیز</p>

گشتی گرم از اطللس بر ازمی نه یازیمچه طفلان چه پرست برین خوان نیست چیز بهتر از بهر نشست غناست از ساتی بیا	بسوزان خرقه پشینه بر خیز قوی در دهم ویرینه بر خیز نداری لذت لوزینه بر خیز نشین ریشینه و آوینه بر خیز
---	---

خلوی صبح کن خود را که شامی بشکر صفای سینه بر خیز

عشق می دوزی از هوا بگریز می صحبت اثر و بدتر رسم قدر بیگانه نیسانی از شهیدان خون فروش مباشر انگش خوش چراغ میگیرد گرچه خود را باب خواب واد پس نشین پیش بین عرصه نه ورنه بستان تازه کاخ بقا	در دیو افسه از دوا بگریز از حسد یقان بویفا بگریز وام کن بار آشنا بگریز روز محشر ز خون بها بگریز نه گشتی منت از صبا بگریز کوسه شک گریز یا بگریز غازی غازی از عزا بگریز به کن و خیز تا به گریز
---	---

حیف باشد که مدعی باشی هان خلوی ز مدعا بگریز
--

خاطر هم خوردگان صید لارام نشین جلوه گر باش صد خورشید بر اوج فلک و عده خوبان نمیدار و طرازی از وفا	در شکار مرغ دل تارنگه دام نشین عالم آرا آفتاب گوشه بام نشین در ستلی کاری دل طرز پیغام نشین
---	--

خیر کے منہم کہ فکر مطلب دیگر کنم دارم امر و زانچہ در کارست عشق شدیم سرگشتگان آخر کنون اوارگی عقل اگر خضرست ایو امی تور دوست دل نشد سیراب یکبار از زلال شعله بوالهوس کو از ره خمنا نہ ما پاکس مقتدای پرہم زرق وریانی بخرد	در زبان من ما با نذر و شامست دگر واچہ فرواہم بخواہم عیش و آرامست دگر سر دنیاں من سرگشتہ ایامست دگر طے صد وادی سپا عشق یکگامست دگر میوہ این سرستان نالہ خامست دگر عشق در سوائی بجای بادہ جامست دگر نی بہن تقوی فروش شہر بنامست دگر
--	---

پند تلخ من بشیرنی ظہوری گوش کن
خوش ترا باز ہر نا کامی بہن کامست دگر

شمعے را نباشد نعتی تا بر شام کس اگر قاصد کشد سنت عاشق جامی ندارد عبث در پردہ دل آرزوی نامہ می ہم ملک را مغز بر اوج فلک از تاب تبخیر تنہائی غم آن و شکیبائی زہری خلعت زستی جرعه میکا رم بحر من بسہ میرد کنہ کم شاہ راہ صبح شہامی سیہ وزان درنگے در تلافی کر جفا می منی از دگر	براحت باد وایم مغز از ریخ ز کام کس کہ میگردد و دمش گیر ابا نذا از پیام کس زبان خامہ خوابان نمیکرد و بنام کس اگر جوشی باد روی تمنا ہای خام کس چہ میگرددی اگر آرام کس میبود آرام کس بلی ہرگز نکردم لب چشتی کام جام کس چراغ دل نہنند اگر بر راہ شام کس ہمان خود میکشد از خود زود انتقام کس
---	--

بخصان بخت الزام ظہوری کی درست
سخن در لب شکستن تا نباشد التزام کس

کشیتم تا توان تو گزیتوان بر سر
 واد از تو واد واد واد واد واد
 و بر مع ماست شاد می اندوه بهر حال
 با گری گشته دیده بیگانه آشنا
 مارا که چشم پرستش بیگانه از تو بود
 واعت بمنز رفته فرد حال چشم جان
 تصدیق همزبانی ما جمله کرده اند
 شبها که طون کعبه کوی تو میکند

بانا ز مشورت کین از خود نشان
 آواز تو آید باعث و وفایان بر سر
 سودا می ایچم قصه سود و زیان بر سر
 احوال و نشان خود از دشمنان بر سر
 یکر و زاز زبان تو گوهر زبان بر سر
 از شعلها می تفکده استخوان بر سر
 انکار تا کی از دل نامهربان بر سر
 مرگان قدم که میکند از پاسبان بر سر

بر چشم تو نشان خلوصی تر می
 در دل ز غمزه که خلیدش نشان بر سر

حال چشم دور از ان خسار میسری بر سر
 صد دقاویک جفا آید خریداری کجاست
 آتش باز امكن در گلخن غم تیز بر
 نقد و جنس هر دو عالم رفته و بر بیانی
 خنده لب بر گز آشنای لب گشتش
 غمزه گشت از دست باز بهای جان چاک
 غیر اور دوستی با من با خود بهم سنج
 تو به شاید شکست طرد ساقی ز نر

اشک غم شد حسرت یار میسری بر سر
 دوستی را قیمت مقدار میسری بر سر
 بلبلان از گل و گلزار میسری بر سر
 از زبان سودا این بازار میسری بر سر
 دیده را از گریه سرشار میسری بر سر
 داستان بود حرف تار میسری بر سر
 کمتر است از خود از دبیار میسری بر سر
 از غم استهای استغفار میسری بر سر

حرفا باید نوشت از خود خلوصی لب به بند

بیمه

	میشوم نو مید از غمخوار میسیری میرس	
<p>هر چه باشد ز مه پرست میرس از خم موی پر شکست میرس از نفسامی آه مست میرس اشک مارا گره که بست میرس که کلاه گوشه پر شکست میرس طرفی از عهد مانده بست میرس که ز دایم غم تو بخت میرس میرد و گاه دل ز دست میرس از مهرهای بخت پرست میرس که باین روز من شکست میرس</p>		<p>نیست مثلت ز هر که هست میرس حال پیمان صبر و طاقت را صفت زور باد و غم خوش ای ز لعل تو خنده عقده کشتا ماه رنگ شکسته وار و هر شکسته که ریخت بر دل ما وانه گردید مشاومی جاوید دل نداد می بنا توان پیوست عیب با نا شیمی و دشمن همه شبها ز روز من بویست</p>
	<p>نیست کاری بجان ظهوری از اسیران دل پرست میرس</p>	
<p>حرفی نگشته گوش ز دوستان کس خاری لبست در کفم از گلستان کس در شهر و کو بهری نامهربان کس سو گند میخورم به نگاه سنان کس کز تاب کینه سوخت سخن زبان کس بیجا ست طعنه چون دوزخ گفتان کس</p>		<p>با آنکه شهر گشته پرواز و استان کس خوارم حریف سیر عزیزان بنشینم در کوی شکر بے غلط شکوه میزنم پنهان و آشکار نگه ضبط کرده ام افسرده کو بعضی تنها بر آرزوش تا صبح سمند پذیر چه میسنجی</p>

آسان آن چراغ و بار خشتن
و خل نفس به چرخ عجب گرد فاکند

باید که کار ز غم کند استخوان کس
بی صرفه صرف میشود آه و فغان کس

تشریف زیب عشق ظهور می بر کشید
هم جلوه اندشال کس بر بیان کس

چون بود و دردتو در مان شناس
غیر جانان نه شناسی نه نا
جوهر دل بنا گوهر چیست
از مقام عسم و شادی به گذر
شوق را زور بهر پنج و در آرد
ویده بر همزن و حایل بردار
دم تنیست بهمت دم آب
محل چیست گل باغ جنان

تا در لب شکر افغان شناس
ناشناس نیست بلی جان شناس
قطره خون شود عمان شناس
خاطر جمع و پریشان شناس
چاک زن سینه گریبان شناس
بنشین گنج و دربان شناس
خضر و سر چشمه حیوان شناس
گلشن باش و گلستان شناس

سود کم مایه ظهور می سهل است
مایه دار می عسم از ان شناس

عشق تو بر دست هوس خار خوس
شعله کشد آتش خطم فراق
ره زود پیش اگر یک قدم
کعبه دود بر سر ره گردد
با و پرازد خاک و بان سوال

شکر که رستم ز ننگ هوس
سوخته امی و صل بر ادم برس
گردل مجنونش بنا شد برس
خار بیابان تو در پای کس
از تو بجز نیست اگر تمس

در سخن گریه نعلومی جوشش
شور مکن پسند توان گفت پس

جور و جفا ز حد میری بی وفا ترس بیگانه را به جنبش مژگان در غموان تا پسند از تو دور و جدائی کشد کس در نفس نماند ز دست خنای شک بیجاست التفات تو با غیر و بدنامست بهشیار اگر چه صاحب نقشه منازکم پشت محال آه بهر تیره دل مدو	ای بی وفا ترس ترس از خدا ترس لشتر مرز در جگر آشنا ترس پیوند جسم و جان شد از هم جدا ترس بر خلق اهل عجز میفتار پا ترس بر خیرگی مشوره ز طعن بجا ترس در نزد دوستی ز حریف دغا ترس ز آئینه تورومی ستا بد جلا ترس
--	--

در دلت کمال یافت ظو می در کمال
فکر گزند کن سپند و ابر سس

عشق بر خاک سرت نشاند بر اوزنگ باش در بجز ز ناله بر آتش و سنگ بخت جگر بی اصولی گرد زرقص مبتدیان بیکسر آشنائی با ترا انگزد و بیگانه گس به ستهایش ترا زد و گریه نام من نه سود بازار زیان پر پای و آرد و سودا بر کشاد و جبهه کس دیده خواهش مدوز و غط صیقل نیز از ایام تنه نیست آن	شن نگر و دیدست از شکوه دست و تنگ باش دل ز غم خون کن خجل اگر یه رنگ باش جز بد و آرزو مندی سنال آهنگ باش چند بکشائی بغل با آشتی و رنگ باش بسم چون کا هم مسین صد کوه گویانک باش نقدی است هست جو یا ستاع رنگ باش نیست تا کی و زیت چو خاطر رنگ باش تا نبینی عکس و آئینه کو در رنگ باش
--	---

گرم روسوز و سرخ منزل اول زبا
برق شود ز سالکان ادبی رنگ باثر

کار تو بر کرده خوش رنگی ظهور می سکون
شکر پروانه ملاستامی رنگا رنگ باش

ایمن شد و تیغ بر خطر کش
خطی به فلک ز آه در کش
در گریه طراوتی و گر کش
صد باغ و بهار در نظر کش
روشن شود پرده بر بحر کش
نم در رگ و ریشه جگر کش

ای دل ز جگر سپهر کش
در عشق غم بلند دست
بر اشک غمت نشسته گردی
چشمی بیکار بر رنگارنگ
در پرده شام دل چینی
دل تشنه چشمه سار و است

در دایغ نفس نشان ظهور
خامست بشعله آه در کش

بر آورده عشق زینا ز چاهش
که پاؤنگاری کند تکیه گاهش
بهر که مرگی نباشد پناش
که پا مال کرد دست طرف کلاهش
که طور لیست در هر قدم سنگ آتش
که بر ساق عشقت ز بنجر آتش
که در دست بر دست حبیب گداهش
که صد وشت مجنون چراند بکاهش

به بین لیست و سجد مهر و ماهش
نشیند و رست آن زمان نقش خاطر
رسد صد خطر پیش از نذر گانه
نتاز و شهنشاه بر خاکساران
تجلی طالب و ادوی پیش دارد
بسویان بسایند طوق اسیری
ز ابر کرم کو غم چبه داره
رمی خورده عشق سلم ز بنجر چشمه

شبه کوبه پنهانی روز قیامت	درازست سودا زلفت سایه پش
<p>ظهیری محبت بان یله سنجید که صد کوه گردید یا سنگ کاهش</p>	
<p>خوشا تازه رونی که از اشک آتش زهی عیش رنگین خوتا بهوشی بسیار بی تفت جان بی نیازم چه رنگت بر قدر بے اعتبار از آن بخود دانه که هر دم سو وصالت کجاست کجا در تلایم چه عشرت که پروانه کردی آتش بگرد سخن بر لب بیزبان بر خادۀ ویده ام دخت حیرت دل خیره سر میکند دستبار</p>	<p>بر و برده رعنائی ماه و سالش که یا قوت تر گشته مغز سفالش که بر شعله چید موج زلالش که شرمندۀ پرستی نیست حالش و داند صد جا صبار شالش که سازم خیال آشنا با خالش در آتش بودی که از رنگ آتش که بخت جوابی ندارد سوالش که شد مردم چشم مشاطه خالش زلفی که افغ خورد گوشمالش</p>
<p>ظهیری کجا پیشه کردی توان که گردید بانفس خود در حوالش</p>	
<p>خوش آنکه نقل سازم لبهای می پرش بر گریه شور ریزد از لعل نوش خندش از شادی وصالش بر بستر غم استم گرد و فوگر و دچاک دل نگارم</p>	<p>جانی کشم بپایش جامی کشم ز دستش بر تو به سایه افتد از زلفت پرستش خفا نه بگویم از خنده های مستش تا سینه ندوزم از نادکی ز مستش</p>

<p>در دمی بلند شیرین با خن و دست صد جا کمین دین کرد دست هر</p>	<p>معلوم میتوان کرد از ناله های سست با در مکن که هرگز صید ز دام جیش</p>
	<p>خواهد کن تلوی می تحریل کج آن لب زخمی که گردندان در کار پشت دیش</p>
<p>هنوز بود سر و دس و ایه درت ز فیش بزیب سکه خالش سید و محضه شیک ز صید کردن من می مید گرچه بظاهر برای نجات این همه عزیز می خوشم غبار آن سر کو گشته کیما می محبت میان زخم پرستان مهر خویش تلام ز بهر گرچه کبابم ز تاب شک خلام حصار ز هر دور بر کس و بال نباشد</p>	<p>که با به غاشیه بر دوش و پیش جیش بل و رآمده تسلیم حسن ز رنگینش ز غمزه های سنائی نشانده ام کیش حلال با و اگر مدعی نداشت بریش ز بسکه خورده فرو خون اهل عشق ریش اگر جگر نه کنم مرهمی ز خنجر کیش که گوچه گرد می من کرده است ز کیش که چشم کا فر در خنجر و در دل و پیش</p>
	<p>رجوع دارد و در مان بدو دست ظهور نشاط و عیش ندانند ولی که نیست عیش</p>
<p>سخت نا پخته بر بکوش بکوش مشت چهره تا بکے بر چشم تا خن تاله راحت را شنیست دو جهان سو و اولین نظرت کو چنان ناتوانی که توان</p>	<p>خوش پس افتاده بکوش بکوش حلقه طره تا بکے در گوش خجلت گشت بی اثر مزوش بجای نظاره نه فروش ضعف را دوستی انگیزد بدوش</p>

<p>تفتہ صحرای عشق را نازم انجمن دل نیک بشود بغل میرسد خرقه جگر ایشان</p>	<p>از تفتش قطره گشته دریا نوش گر نمیداشت سینه آغوش بجگر گوشگان دیبا پوش</p>
<p>بر ظهور می و بال باد سخن گر نگر و بقبصه تو خموش</p>	
<p>گنج خوابی ساکن در اینه باش تا توانی گفت دل و لدار کو میتوان پیوست بیاید برید خوش خماری فتنه و مغرت فرو سجده و سجاده وار و صد خط آرزوی عیش تا افتد بخواب صد جهان خواص در هر قطره است شاه مصلحان گدای می شود غار تے شاید درون ناز و زور سخت میرسد ز کشتن چشم تو بیج شک نیست بکام کس</p>	<p>عاقی دار می پس دیوانه باش تا شود جان ز تو از جانانه باش میتوان شد آشنا بیکانه باش چند گاهی خادم میخانه باش در پناه ساغر و پیمان باش در شب غم گوش را فغان باش در تلاش گوهر یکدانه باش در پے آرایش کاشانه باش باز کن در خوستای خانه باش خون ما در دیده کش روان باش داغ دار سینه پروانه باش</p>
<p>در تومی بستم ظهور می ز عشق در فن فیر زانگی دیوانه باش</p>	
<p>چون غم و غم از بستم نقل ریخته سحر</p>	<p>جان فدایش اب پیشی از هم بر سر</p>

ز مزم و کوثر نزار د آن گوارائی سر
صد قیامت پائمال اضطراب نشود
رفت ظلم از حد و صالحش این چنین غافل
من وکیل و امین آتش و بر سر پایش
بر ریاضت نامی مجنون نیست که آنقدر
انجمن بر روانه کی از شوق افتاد و بخت
کو بکن و ز شکر راحت گشت سراپا و در

از جگر تفتیدگان جو بیار و خنجر مش
آه اگر به نیم یک قدم دیر تر در محشر
از مسلمانان چه میخواهد فراق کافر
گر بیاد دامن غدر را رود خاکستر
مهر لیلی بود و فربه ساخت انسان لاش
و خل دارد التفات شعله بال و پر
عشق شیرین تشنه هم بر یکا زو هم بر سر

اینم خوار می که در کوشش طلوی میکند

در دوسر میرد اگر میبود جامی دیگرش

مرد و درویم در مان گر نباشد گوسا
پیش ما سودا نیان سودنیا نرا یکبار
چاشنی گیران هر مرگ قوم دیگرند
سالکان را نیست جز گم کردن خود و مطلق
گشت جاهل رتبه فرماندهی از فرشت

شعله خواریم آب حیوان گر نباشد گوسا
سر متاع هست سامان گر نباشد گوسا
لذتی در شیر جان گر نباشد گوسا
در طلب خضر بیایان گر نباشد گوسا
بخت نافرمان فرمان گر نباشد گوسا

نقد دین و دل طلوی میتوان سبانه داد

جنس ناز و عشوه گرازان نباشد گوسا

پیرین بگ سمن گشته ز لطف بدش
سر در اتاب کرمیبر دانتاب کرم
وامی اگر لغزش پانی نبرد دست برد

ای خوش آنم که بوی کشد از پیرش
میرد چون مهرس جلوه بسیر چش
دل زاری که رسد بر لب چاه و قش

زخموشی که کند تربیت کام و زبان دل بجدست مگر وصل تو اندر گران عجب از دل و دین و رع پاک براید و شتر بر در تبکده یکبار خدارا گذر	هم زبان میشود آخر ستم با سخنش سینه در نظر غمزه خنجر فلک نشن بخت رندی که شراب تو بکدر گفتش تا فتنه تربت از طاق دل بر بخش
--	--

نذر کرد دست ظهیری که بهیر و از ذوق

آورد و بار دیگر وصل تو گر جان بخش

چو سایه خاک نشینم ز ناتوانی خویش قلم بعیش ابد در کثم به بین عمت ز سیر شیمی من حسن پرور آن غنچه نیا یدم بنظر صد هزار باغ و بهار سبار رنگ بریزد ز شرم چون آم چه پر شدست ز مغز استخوان تباریجان کسیک پای دلش را به سفت خار غم خدا می طرفه جوانی شدم که پیر چون شکایتیم ز نامهربانی او نیست	جگر از سر کویت برم گرانے خویش نظر کنم چو به فترت کامرانی خویش که کرده ام بخیال تو یسارانی خویش ز لاله کار نمی مرثگان از عوانی خویش بمجلس تو من این چهره خزانے خویش به ریح ظاهری راحت بنانی خویش گلی بسر زرد از باغ زندگانی خویش کنند صفت غمش پیری جوانی خویش بجان سیده ام از دست مهربانی خویش
---	---

جواب هیچ سوال از تو کس نخواهد

برو بنما ز ظهیری بیهیدانی خویش

ای خوش آن نیم که گویم غم بنانی خویش نیست مقدور کسی طاقت دشواری خویش	زلفت در دست هم شرح پریشانی خویش ویده جان آه گریزی بی آسانی خویش
--	--

خوی شک از رک با قوت فروردین
اینکه یل: تفت بجز گردید کباب
سیر و راهی نگامی دیده بنابر
دارم امید که در سیر گشتان حال
ذله مار کش طالع عاشق برودش
عجز اندازده مانیت مروت از دست

گر کنم تربیت گریه مر جاسی خویش
بود و رسایه اقبال بیابانی خویش
تو و نظاره خویش من ویرانی خویش
حسرت پیش منم بادل زندانی خویش
چون در آینه کشد حسن تو همانی خویش
بره بخت کسی دیده قربانی خویش

عشق گویا که بیماری دل بسته میان
که ظهور می شده هموز ویرانی خویش

شفق بر آسمان بند و عیار باد و آتش
کنز یزد و زبر تناسپاه صبر طاقت
شکافی از بن هر جنبه و لفتش بر آرد سر
فرود میریم از رخ گریه شوری مگر در
و جای ختم تیرش تکل عمر جاودان دید
ز چشم خون نشان تعلین راه کعبه آوردم
هوای سیر باغش را چه نسبت با دماغ
ازین دزد سیاه و خاطر آشفته میباید
چرا دامن زباید بوسه از خاک پای

ز بس آغشته در خون شهیدان کسب پیش
برون تار و نمایان عثوه گرا ز صفت کاش
اگر افتد در عراچتم بر چاک گریاش
به بخت تلخ من قندی بر خند و مکر آتش
بجای دل نگه دارند اگر در سینه بپاش
زبان عذر کو ظلمت بر خار بیاباش
زهی اقبال اگر گنجیم ما و رکن زندانش
که گاهی جمع گردد و کفم زلف شاد
که سید و زود برایش جامه دست و دامان

بزدق جور بای آشکارا من که قنارم
ظهوری بر تو بادا عذر با لطف بنانیش

<p>ای نگاه تو خشم طاقت و هوش کرده کیفیت تماشایت حرف زهرت چو بر زبان آید تند خونی چنانکه توان کرد شاید ارکوه را کند کمری پندناصح بلاست ایمن باد خسروان را پلاس در بر کرد دل بیتاب و عشوه پنهان</p>	<p>نک از خنده تو شد فروش هر طرف صد نگاه را بهوش جوشد از کام تلخ چشمت نوش با خیال تو دست در آغوش بار و روی که دل نهاد بدوش عاشق بجز زبان زلفت گوشت جلوه سرد قد دیبا پوش سرد روانه دمی سرخوش</p>
	<p>دل ظهوری برآه و ناله نهاد نیستش ز سره فغان و خردش</p>
<p>طرح الفت نکشد شست جفا تا شیرش نگمش بر صفت شیران نرزدن چه کم در سفر داشته تا شوق حرم خواب مرا دوش خواب بهوم را بشکر همان شبت با جنون عقل بدوران تو همسلسله شد مرده از عمر کسی بود که در روز ازل</p>	<p>که ز مرهم بر بند زخم دل بخیرش که مرا صید کند آهوا هو گیرش صبح تا شام حکایت کند از شکاش محو لذت شده کام از سخن بقیارش پیش کاگلش انداخته در زنجیرش شکر مهر تو آینه شده با شیرش</p>
	<p>هر که دایم چو طهوری غم طفلی دارد در جوانی غم ایام نسازد پیرش</p>
<p>فغان ز شعله بحران و جور و بیدادش</p>	<p>زهی شکیب دل با خدا دهد دادش</p>

قویست ضعف تدانم و لم چه خواهد کرد
 بجای خوش تقسیم نمک نیپاست
 بفرقه ناز و گر بر رقیب باید کرد
 خرابه و لم از چشم زخم امین باد
 جریده ناله صحرای سخت پتخیر
 نزاکت قد و تاب کمر چه می دهند

قنان اگر نرسد ناله بفریادش
 خجالتی ز جگرهای فونچکان بادش
 خبر برید بشیرین که مرد و فرهادش
 که کرد آرزو ز جسم رحمت آبادش
 که لاله میچکد از دست دیتغ صیادش
 رقیب از ره تقلید در پی افتادش

هلاک گشت طهوری از بندگی ندهد
 خدای نده و آزاد طبع آزادش

خوشابانی که از زلف پریشانی رودش
 چه حاصلست اینک و غش ریش و مغر حکم دارد
 هلاک بخت آن فرغ شکارم کافرین خواند
 چه ذوق چشم ترا از گرمیای تلخ تو دارد
 زبیداری خود طر فی نه بستم سیهام کردم
 شاع عقل و هوشی درد کان خود نمی بینم
 چنین عاشق نیگوید زاید بر نماز خود
 اگر نگر شود صد کوه تکلیف کشی دل را
 رفو بدینماید بر کتان عصمت خوبان

خوشا چمنی که از روی عرفانی در آتش
 چه زلفت اینک در رگهای بن بند آتش
 صدای اتخوانش بروم ساطور قصایش
 فرب خنده شیرین بانی رانده در آتش
 شبی نامچار خود را عزم خواهم کرد در آتش
 از پنهان غمزه بر هم خورده بازاری بسیار
 نشانی گز ابروی نمی آورد محرابش
 بیک پاکشاند گردش چشمی بگرد آتش
 مناسب نیست با اغیار شهاب سیرتایش

سرازم شرمندگی فردا طهوری چون کند بالا
 خدا بباروی دل از آرزوی غیر برتابش

دگر خوش بر سر سودا چشم عشوه پروازش	بصد گنجینه جان دل از راست بیکنازش
نغان ناله آخر شد چه شد احوال یارب	دور روزی شد نمی یزد کج سینر آوازش
جهان افروزی خورشید چند آتش نمی آید	بر انگن پرده غار صن ز تاب شک گنازش
ملائم نغمه کز مطرب گردون طمعه اگر	بصد زنجیر نتوان بست برابر شمشیرش

چه میداند خلومی حیل لوح ساده دارد
نمایان ست از این دل جوهر رازش

نکشم پای تو دوز سر سیدانش	گوی سر بر بخود تا بخسم چو گانش
بت بیهراگر جلوه دهد بر تر ابد	کفر اتنگ در آغوش کشد ایش
قاصد این نامه بی جلوه ندانم از دست	محض پرکاریم از سادگی عنوانش
کرده آشفته گلی رشک بر گم نزدیک	گر چه جمع ست دل از دوری و کارش
خوشدم عافیت اند و حکما محرومند	از جهان جان که تو انگر و بلا کردارش
ما شوق آنوقت کند میل جگر خایند	که لب عیب بدوزد بنزد اندانش
از کمان گوشه ابرو تو یک بخت	که سپیدن دل نه نشد چاکانش

مرگ شیرگ شده بیچاره خلومی چی کند
هر زمان بول فراق تو دود بر جانش

خوشم بصیرت ذوق مر جاوید	که یاس را نکند اختلاط اسیدش
در آفتاب بیابان غم خویش ابد	حلال سایه کنان باد سایه بدش
مخور فرب که چرخ آشتی نمیداند	پراز ترانه جنگست جنگ نامیدش
سنگدای زرش چون میرود از آ	بغیر سجده کند هشام حبشش

که ام صبح سحر از جیب ناز بیرون کرد
بیاد از در و تاراج هوش بر خیزد

که دماغ سینه گردون بگشت رخسار
چو در کین نشیند که بلیسیدش

جد افتاد ظهوری ز مجلس بر ساد
بآستانش سجودی ز فرق امیدش

خوشا فرقی که افسریافت از خاک کین پایش
حدیث بت بانش رایز هر حسرت اندازد
زیچ و تاب بتیابی تن چون گاه میباید
برون می آید آرزو می تلکها میاید
رسید ننگ آه چشم شیر اندازد از انام
گناه عاشقا ز اعذر حاجت نیست بگند
بآنوقت نمازی شد روی شیخ شهنشاه

خوشا شبی که حیران گشت بر رخسار زیبایش
ز کام برین جوشد اگر شهت نمایدش
که گرد و تکیه گاه در دمای کوه فرسایش
ازین شمع که حسرت و خست بعلل سحر خایش
که کرد از او ماز هستی نگاه افست از پیش
که در روز جزا بخشند و امن را بعد از آنش
که میا گانه در میخانه کرد و ملامی لایشر

طوری بسته بزم آرزو در اطرفه آئینی
مگر روزی بنابر آرزو در آید مجلس آرایش

هر چه با ما کند آتشوخ بلامیر شد
پرده از چهره زیبا چوبیک سکنند
و م تیغ شمشیر هم زخم جگر است
هر کجا پیر بنی و خوفه نیاید یک
اگر از عطر سمن زار بدن فرماید

میگشت اهل و قار با بجا میر شد
و جهان خوابد اگر روی نمایشد
و عوی زخم بهار و زخم میر شد
کرده در آرزوی خویش قنای شد
کار را عجز از سیاه به لبها میر شد

گشته در مجلس اقبال ظهوری به عشق

	پہلو کے حسن اگر یافتہ جامیر شد	
<p>برقص افتادہ ام بر ساز آغوش کند پروانہ چون انداز آغوش بجز عویان ندانند از آغوش چنین گریس کنم پرواز آغوش شدم پامال دست انداز آغوش دگر شان دادہ جان عجز آغوش</p>	<p>ندارم گرچہ برگ ساز آغوش بخور از بال انداز و بر آتش لباس عاریت رسواوریم چو صبر خویش خواہم بر پیرین خوشا عالم بہ آبادی خرابم ہوسہا در تن من مردہ بودند</p>	
	<p>ظہور کے بد راقیاد از پست شیم طرہ شد غماز آغوش</p>	
<p>گل صد زبان کہ نقل کند حرفی از گلشن زید ز ناز کی کمرش زیب کا گلشن کا ہے بگوشہ بہادی تغافلش در شہر شہرہ ساختہ گلابنگ لیلیش عاشق خراب کردہ صبر و تحملش آسودہ آنکہ نیت و مانع تاملش ہمراہ راہ رونشود گرتو گلشن کہ خرقہ کہ جبرہ نہ کردست گل گلشن</p>	<p>سبیل و مانع باختہ عطر سبیلش از نازکان کہ داشت چنین گل و کمر کردی جہا تخراب نگاہش اگر نیاز کو گل تہ بے نیاز می خود اینقدر نیاز بیایا تھی خراب گئی کار و گیران سامان کار و بار ہمہ بر بدیمہ است در جہر کہ چریدہ رودانش دہند را از خار خار خلوتیان ساقی است</p>	
	<p>دارو بہین عشق ظہور کے متانتے خود را خلاص کردہ ز عقل و تزلزلش</p>	

سهل باشد که بروم کنی از محفل خویش
 رشک بالیده ترا قتا و دو طم سیر که
 بدل موی تم مهر گیاره است چه سود
 تا شدم بیدل از خوش نزد میخانه
 گرفتاری شکند در لب و نهاله و دان
 خرج بسیار و شکیبانی کم کس چو کند
 ناله و آه هر سینه مجاور نه شوند
 هر جهانی که کنی شکر برابر دارد

گر توانی بر انداز مرا از دل خویش
 که با دارگی آسان بگویم مشکل خویش
 نم امید و اگر شک کنم از کل خویش
 ساعتی خوش کنم و باز ستانم دل خویش
 محله میشود آخر جرس محفل خویش
 باقی آورد و احم و میطلم فاضل خویش
 میخانه غم دور و تو سر منزل خویش
 نیستم آنکه حسابی نه کنم بادل خویش

صرف کردست ظو می همه گاه بی دل
 بامید که شود کینف غافل خویش

و دیگر بر آورده ز دل چشم پاش
 بر کج کلان معر که داری بسرا
 شای که بیک حله بهم بر زده صفت
 از روز من انداخته این چرخ ایام
 خود را همه جا خواج سبک کرد چقدر
 گیر و سر راهش نکست سبیل
 خوابیکه با فسانه رخسار تو آید
 دیوانه ز بخیر نگاه تو نه گشتت
 مهرش عادل استهای حواش

گر دون بر باید که شود سر نه باش
 بس معر که بر شکند طرف کلاش
 خود را زده دل یکت بر قلب پاش
 فرصت که بیرون کنم از هفته ناثر
 زین کوه تکبر که نگیرد بجاش
 آنکس که ز موی تو در آرد باش
 دارند چهره اغ می خوشید بر اش
 دیوانه که دارند ز بخیر نگاهش
 خوش شست و پیا شده حق پناش

اثبات و قیاداری خود کرد ظهور دعوت که کند مدعیانند گوا همش	
کرده ام جاهل ز در بیداری کام خویش کار و بار بخودی هرگز باین سامان نبود بر همین آلوده دار و دشتل تنجانه را میکنند و انستعج خود سپر بر طرغ بام در بهر جان دیدگان میباشند ز شب هر سایلان گاهی کریمان را بتقلید انگنند جمع تربیای زدم و رجمه و میخواستهم من چنین ساقی چنان میبود اگر چه ازین	نتی بر ناله دارم از دمان کام خویش گو سپندی اضمیم از طاقت آرام خویش و ر حرم کردم نمازی حبه سلام خویش تا نیند از دغلتک خورشید را از بام خویش و او اندر ترجیح هیچ خویش را بر شام خویش خویش را کردم خراب از زبیر بام خویش هفته را از جمعه بالا مال و رایام خویش میگرفتم باد و از جاشن و در حایم خویش
عشق ناموس دگر دار و ظهور که کوشته فکر تنگی بایست کرد از برای نام خویش	
دوغ دار و گرم خونت از جگر نازی کش کا و کا و نوک مشکان نقب جان منبرند نیست آسان شیره هر شهر بودن زهر نازنینا زانباید گرچه ناز از کس کشید کرده اند اهل عادت بلند از هر کجا	تازه رو گردیده از چشم نازی کش هر رگی دل گو جدا از غش نازی کش بر جگر دندان از هر بی نهر نازی کش نیست عیبی گاهی از اهل نظر نازی کش در عافی در میان گوا اثر نازی کش
تا نکردی کم نییابی ظهور می خویش را خود سری سنگ است از را بهر نازی کش	

بو عطا پیر خرد ساعته نشستم و دوش
 سخن بنهادم بر رو داد و دامن سخن
 در معانی از دید و لبه ان در بند
 مباش از مرثیه با سینه ریش نشسته ناز
 چراست لب تمنای بوسه در دم کار
 ترا چکار که کامل رسید تا بکر
 رسید کار بجای ز نکته پردازی
 چو عشق دید که در چاه عقل می افتد
 زکات لب بمراعات من کشود زبان
 مباش خاشیه بر دوش در عنان کس
 کند قافله سالار هوشتیار را
 نخواهد است همه لغت های عقل و خرد
 بنوش زبان می سر جوش جریه بچشان
 ضرورت خراش دلی بنا خنسم
 اثر زنده بر پیش طوفان بپاوشی
 بسته بندی زلف نبشته مویان و
 همین بصید که عشق گشته صید حرم
 نیاز به نماز است عجز به زجبا و

دل سخن نشنود بر کشید پنبه ز گوش
 باین سرود که میگویم از زبان سرودش
 نه ناز کس بخردنی نیاز خود به فروش
 مشو ز کج دهن ملکام چشمه نوش
 چراست دست و نعل دل بحسب آغوش
 ترا چکار که نگذاشت طره سر بر دوش
 که بیم بود شود لوح سینه ام منقوش
 زمر حمت نه پسندید خویش را خاموش
 که ترجان طلب از گوشه های پند خویش
 که دارون نتواند عنان نفس خویش
 که خویش را گذرانیده از گریه هوش
 در تجلیه اش پرده مستنید گوش
 به مشیخ شهر که از سر بر زلفش
 برای گرمی نهنگانه فغان و خروش
 نفس به قافله ناله گر شود جادوش
 مرد بیای چه سبیل که ام مزنگوش
 که گرده در دهن شیر خوابش خوش
 بگو و گردی کعبه تو بس سرکش

بعشق رو که نماز و جهاد و حج است

	برای طعن ظہیری مباد بہودہ کوش	
	<p>بے نقابا و نذیر و پیکش نکشگر بہ حسرت ہوسش کز گشتن سے خوردنش داردان مایہ عم کہ ہست لبش گریہ و رودخانہ ارشش چنے کو کہ نیست خار خوشش بجدی راندہ ناقہ راجش گر نمی بود آہنے قفسش کہ بجز بیکے نبودش کہ نیالودہ سایہ لکشش</p>	<p>میرود عشق پیش و حسن لبش بچہ و سر بر آوردم از خاک حرف پیوند آہ از ان کنشست دل از انصاف یافت ایہ خود خندہ و رومی بانغ مشہور بر سر کوی خود مرا بہ گزار ساریان نیست این بیابان را از لقت نالہ لبش میوخت کس خویش آنکیش ساختہ است پاک پسیدہ ام خوشا شدہ</p>
	<p>نشد این ظہیر از سنگ نفس تا ریاضت نکو و دور رسش</p>	
	<p>چو گوش افکندہ ام از نار گردیدہ آوازش سرمی دارم بیچارہ از گردم گردانداش بنام مستی سخن است و فرمایش تابش ز خود تا لہ جہا خود نہاوم در میان رایش بجز عشق سو گزشت یار می بانش ببال عشوہ ساز بیاد بگاہی کہ پروازش</p>	<p>سر گفتن گئی و اگر در لعل سخن نازش چنین حسی برای عشق من ناچار میاید ز بس شغل نیازم فرصت خاریدن سر گر از نامحر میا بر کنارم نیست جرم او عجب حسن از حد میرد نامہر با نیما نہد باز نگاہش کہ از گنجشک عنقارا</p>

بشور گریه از مشک لبی ز شمر ممتازم	که از شیرین زبان مشکونی کرد و بپاش
ترا خود از نقاب آخرب بپایم و دوش	از من میزدن شود از خود و هم اگر گویم رانزد

پس از مرگ ظہور منی سر خاکش نہ پائی
بر انگیزند تا دور عجمه شمر سر افرازش

شد و عده قضا مکن فراموش
ما را از جفا زیاده بردے
امثال ما را بود و خوابت
باد و دوانے پسندم
هر چند کہ آستان نشینم
هر چند گزشتہ از دعا کار
سانی چشمت طرہ خویش
درد خشم باد و نیست ز اہر
پروانہ مگس ز پر نیفشان
بر ناقہ جرس بند بارست

فرغت او اکن فراموش
بد نیست وفا مکن فراموش
بیدارے مکن فراموش
اما تو و او اکن فراموش
بنمودن جا مکن فراموش
ہم دم دعا مکن فراموش
کز تو بہ ما مکن فراموش
قطمیر روا مکن فراموش
اندا از ہما مکن فراموش
بارست صدا مکن فراموش

شد خضر رہ بقا ظہورے
کو خضر قضا مکن فراموش

خوش آنکہ عشوہ گران گوشہ کشاندش
بدشت مہر و محبت طریق صید نیست
بہ خشم داغ بکارندگان آن نازم

با و دہند می دور خود ستاندش
کہ صید رام کنند آنکے رہاندش
کہ از زمین جگر در زبان ماندش

<p> یابین ز شاد که بود مست حق کرده کرد نمید و اغ ز پروانه داند اندر امانت سزد که توبه بدریا کے مثل گردد کی بناؤ اشک! این کرپوه طی گردد دیکسی ز سر شکوه خاکساران هزار تیغ رسد بر سرم تنی تالم </p>	<p> ولی که عشق دینون قوم خویش دانند میان بوختگان خام سوز خوانند ز ساغر نو اگر قطره چاشمند مش اگر از حد می با پیامی رانند که گرد چهره شمال صبا نشاند که نار سیده و طغلب و میر ساند </p>
--	---

چه دست و پا که نهومی زو برام خود
مگر بیت آزادگان رها نندش

<p> در و کالووه کند در مانش ترا و وزرگ هیچ دلی سستی رفته خام از نفسم میزبان بین که چه خوان آراید کم عیارست مرا نقد شکیب قیمتی تر گهری نیست ز اشک باغ هر گل که نیا و روه بیار عید که گوی بر اہم شہست زاد خشک چو من رفته فرو </p>	<p> نشود ناله دم پاکانش گلہ بیشتر مرگانش گفتم از محکمے پیا نش جگر خویش خور و ممانش چه زنی بر محک بجرانش کرده شوق تو چنین از زانش بر گلستان رحمت تا دانش گلہ گلہ دل و جان قربانش در جلاب تری و امانش </p>
---	--

از طوبی ابدی گشته سخن
شعر جسم و صفت نشہ جانش

نہ گرفتہم بیابغ و امانش
 جسع کردم ہزار سودانی
 تا لبش بالبسم غلط نہ شود
 و رفتن خویشتن فلاحون ستا
 و رو بام و لم امید گرفت
 تیغش از تنگ نیست بر سر جنگ
 گرد جو لنگش کت خوشت
 عقل طفلیست در محبت عشق
 و اغما لقمای خوان جنون
 دیدہ تر ز شوق کعبہ گذاشت
 خندہ و رنجہ کے بیا دار رفت
 ہر چہ انیکہ میکتسم روشن
 کہ بعد جان مشیدہ کیٹیدن

پرنکر دم بگل گریبانش
 کہ شد و مندرج لطف پناش
 کہم اول نشان بیدارش
 منکر خرد سال نادارش
 تب خطش کشادہ در بانش
 کہ فرستم سدی بمیدارش
 وہ چہ رنگین شد ست میدارش
 کہ جنون کردہ سنگ بارانش
 بخت فرقی کہ گشتہ ممانش
 ز مرے چند در بیا بانش
 گریہ می شکفت تا دارش
 روغن آرم ز معطر فانش
 چشم شوخ تو کردہ از زارش

بظہوری ست مدح عادل شاہ

گشتہ دیوان عدل دیوانش

انگند عکس ساقی ماور شرابہ خویش
 شیرین کسی کہ زہر تو گرد دست چاشنی
 تمکین از آنکہ دخل بجا خسر می کند
 بر من نسا ندہ در عمل عشق باستی

ساغر کشان چہ افتد و افتاب خویش
 آہو آنکہ ساختہ عشقت خراب خویش
 تحویل دل چہ انکسہم اضطرار خویش
 صد بار کردہ ام بیل خود حساب خویش

<p>خواهر کشته و دام گرفتن جدا خط فولاد تیغ عشق ز کان دوست نهی به تفتنه دشت طلب یهنا ریا کوچه گزیدگی هنر بر گزیدگان</p>	<p>هرگز ریا نکرده دام از احتساب خویش جاشا بر آتشم بنشان از آب خویش کوثر بجام تانگه در سرب خویش ایام را خجالتی از انتخاب خویش</p>
	<p>در گوشه غم از مرده جاروب ستایم کز پیشگاه دیده برویم خواب خویش</p>
<p>خوشدل آن کز قید حمان شد خلاص و اصل آن سالک کور و طلب سپیدی زندان حبا یا منتم اشک شد با چاک دامن بخیه نر در دور اکاهیدنی در پوست بود دل ز حسرت با کلاه گشت خون این زمان بپس و نازک شد ماشوق از مهرش برون و از دست</p>	<p>یوسفش از رنج زندان شد خلاص گم شد از خضر بیابان شد خلاص خاطر از فکر گلستان شد خلاص از رفوکاری گریبان شد خلاص گوییال از تنگ درمان شد خلاص از تنهایی سپان شد خلاص شیشه از آسیبندان شد خلاص دل گرفتار است اگر جان شد خلاص</p>
	<p>حل اشکال ظهومی شد بلی خوش ز قید زده آسان شد خلاص</p>
<p>اگر با من شود دلدار مخصوص ببین سادگی شد بانگ بهم ز شور خندای شکر آگین</p>	<p>سزد گل میشود بانگ مخصوص نگاه ز گس پر کار مخصوص نیک شد با دل انکس مخصوص</p>

نیسباید شد اینمقدار مخصوص بهم گشتند پود و تار مخصوص	نیازم میسرند باناز پیلو پے تشریف در بانان بن کوی
	ظہوری پیش این غم نمینمورد چرا گردید با غم از مخصوص
بر راه تو کوہ دکاہ در رقص از شوق تو مہر دماہ در رقص آفتادہ چو دار چاہ در رقص زیر قدم تو راہ در رقص بیمنا نہ و خانقاہ در رقص مستانہ قتادہ آہ در رقص انداحتہ صد گاہ در رقص افتادہ گل و گیاہ در رقص	ای از تو گدا و شاہ در رقص نما کردہ بنجاک آشنا پاسے از پست و بلند راہ عشق سیت در جلوہ گشت بسر فرازے از رندی و پار سالی تو از جسد فتانے غم تو ہر قطرہ خون لبس تو در باغ صبا و از تو را ہے
	آفتاد چو راستان ظہور کے از دلبر کج نگاہ در رقص
گشتیم دگر نزار و اعراض کردیم بدر نزار و اعراض کامی بشکر نزار و اعراض در مغز جگر نزار و اعراض داناں بحر نزار و اعراض	بستیم نظر نزار و اعراض از سر ہوس از دل آرزویت در زہر تو لب گرفتہ داریم زخمی تو بہ مرے بتا لہ از رودے شہم غبار افشانہ

باقا نسل نصیحت آمد	صبرم ز سفر گزارد اعراض
آرامست مسینه ظهوری از داغ و گزندار و اعراض	
<p>عشق تو بود برای جان فرض بر دل ز غم تو آه واجب از ناز پیای تو بر حلق بر دیده خویشان ز رویت شبهای غم تو بر خنوشان از زهر تو مشک کامکاری اطهار غمت بر مزدایا گر دیده بلند گردنی چن</p>	<p>گروت گشتن بر آسمان فرض از درد تو ناله میر زبان فرض گر دیده نیاز هر زمان فرض آرایش نخل از عنوان فرض افسانه خواب پاسبان فرض بر چاشنی شکرستان فرض بر چهره کاسه خزان فرض بر تیغ تو باد استخوان فرض</p>
در کوی غم تو بر ظهوری گر دید نشاط جاودان فرض	
<p>گر نیرند برایت ز بقا حیت غرض شکر را چاشنی از تلخ شکر حزانست بخت پیران که ز پا پس تو نزدیکترند نمک تا کی نشود جای دگر نیست گمان گر ببالند بی تو جهانی چه شود پردگی تا نشود پرده و فکر و گفت</p>	<p>در دگر بیش نگردد و دو حیت غرض غیر شام تو مار از دما حیت غرض گفتم از آرزوی قدم و دما حیت غرض مدعی بایفته در کوی تو جا حیت غرض در گلستان خود از مرغ صبا حیت غرض نستانی دو جهان و می نا حیت غرض</p>

در کوی غم تو بر ظهوری

قیمت داغ تو دارد سر سودای همه	خون مار را برساند بیابیت غرض
چه نظر با که بجزست نوزد و دیده فرد	بر سر خوان تماشا ز صلا چیت غرض

چند روزی دگرش گرم جفاخواهی کرد	
خواهست گفت ظهیری وفا چیت غرض	

ورداگر کردی برمان اختلاط	کی باو کردی دل و جان اختلاط
رفت هجو وصل از یادم که کرد	از غمش خاطر به نسیان اختلاط
گور فوگر رشته در سوزن کش	کرده چاک با گریبان اختلاط
داغ او از گرم خونیهای خویش	میکند با سینه ریشان اختلاط
اختلاطش با لب و خوب بود	بالب من کرد دندان اختلاط
قادر انداز نیا زم کرده است	منزول با مغز پیکان اختلاط
بر سر سیدان او انداز نه نیست	باو را با گرد جولان اختلاط
تا یکی هر دم در آیم آرزوی	در نمیکرد و بدرمان اختلاط

یک جهان مردن ظهیری کرده جمع	
آه از شوخ پریشان اختلاط	

سزد از بیگنان گرچه گنای بغلط	چشم دارند ز چشم تو نگاہ بغلط
خمن ایمنی اش سوخته از برق خطر	سینه جز داغ تو گرچه پناہ بغلط
چون کمان حلقه شود قد من از سجدہ شک	بر دل اندازد اگر تیر تو را ہی بغلط
آن دل و دین که شود تحفه تاراج تو کو	ده که بر قلب گدائی زده شای بغلط
میز عشق گران سنگ نسا زو سکش	گرچه با کوه مقابل شده کاسه بغلط

<p>من که باشم که بعد دشتی نوبان بروم غیر در دعوی اثبات ناداری خوش راست شد قصه افسردگی ما آخر</p>	<p>دسته بالاله و گل گشته گیاهی بخلط از دل او گذرانیده گواهی بخلط بر نزد سوز جگر شعله آه بخلط</p>
<p>ظاهرست اینکه نداری به ظهوری نظری افتد از عشوه نهمان تو گاه بخلط</p>	
<p>ای ز هر تو کام جان مخلوط درد پروردگان عشق ترا جگر تشنگان غمزه تو بیلانرا شکفته رولے تو منه تا بدقتیلہ داعت تا ز پروانه بر نیامد دود دل نمیداشت پاس ناله شب</p>	<p>وی ز حرف نعت زبان مخلوط سینه از ناله و فغان مخلوط از نیم چشمه سنان مخلوط کرده از باغ و بوستان مخلوط از نفس گشته استخوان مخلوط نشد از شمع دودمان مخلوط گر نمی بود یا سبان مخلوط</p>
<p>فوق دارد ظهوری رسوا گشته از عشوه نهمان مخلوط</p>	
<p>در دنداری زرد او اچه خط و صل حرم نیست ز اهل حرم آبله گلرین نشد در رهت وانع تمنای سیه جردگان گر نکشد چاشنی هر زمان</p>	<p>و مکش و از ناله عدا چه خط تا نشوی بادیه پیا چه خط نثار بر آورده از پا چه خط گر نشود باغ سودا چه خط در شکر و عذره تقاضا چه خط</p>

<p>گر نخورد دیده اهل نظر درد نهان گردد هم فرقی خلوتیان گوشت بیباکی فصل بهارست و خون خانگی این عطش با عطش چشم نیست</p>	<p>صیقل حیرت ز متاشاچه خط گویم ازین ناله رسواچه خط گر نه نماند ز تقواچه خط سر نهنا دیم به محرابچه خط غوطه نخوردیم بدریاچه خط</p>
<p>ز هر غمی نیست ظهوری بجام کام اگر شد شکر انداچه خط</p>	
<p>بهر وصلش دلاکش تصدیع در بیابان سعی گم گشتی فکر رفتن مکن بر شک بساز ساخت بوی تو کار بهوشان ای که رانی نفس بر اندن ما درد و دل راز هم گزینی نیست آشنائی نمی توانی کرد</p>	<p>ما کجا او کجا مکش تصدیع کو در گرینها مکش تصدیع پیچ بهمانیت جاکش تصدیع بعد ازین گویم مکش تصدیع رفته رفتن ز پاکش تصدیع بهر در مان ما مکش تصدیع نیستی آشنای مکش تصدیع</p>
<p>با ظهوری حساب کن بویا بهر ترک جفا مکش تصدیع</p>	
<p>سوز عشقت که پروانه بیال پر شمع گشته پیراهن پروانه قیامیر سدش چرا فزاشته از جلوه پروانه به فرق</p>	<p>خویش را گرم تر از شعله کند در شمع که کند پیرهنی از پر خود و بر شمع باد از شعله چراغ نه نهد افسر شمع</p>

<p>ماه و خورشید پیر و انکی آیند بر پیر خواست پروانه شود سر حسابش روشن از غم آنیکه بر سوخته پروانه او از هایلوی پروانه چه داغست هما</p>	<p>در شبستان تو گریه عرض و هم شکر شمع کرد مال پر خود را ورق دفتر شمع می رود شب همه شب و در برون از شمع شهر قش او جگر گشتت ببال پر شمع</p>
<p>غیب باشد بکیمیا ز جگر سوختگان بان ظهوری بگرگشته لکن بنگار شمع</p>	
<p>سرد شدیم بسا مان چه نزع مازه شد زخم به مرهم چه سخن گفت و گو بزم نشینان و از دامن از رشک صبا بر چیدم تا که از خون جگر سید وزیم دل ما را سر سوائی نیست گشته ضائع جگر از خامی داغ</p>	<p>جان سپردیم بجانان چه نزع بر سر ملک سلیمان چه نزع گرچه کردیم بدرمان چه نزع کویر عطر گریبان چه نزع کویده رشته بترگان چه نزع نیت گر عشوه پنهان چه نزع چون گذشتیم ز تاوان چه نزع</p>
<p>جمع گردید ظهوری دل ما بانتب طره یریشان چه نزع</p>	
<p>از همه خود را برهاندم درین محضر افسردگم مهر شده فاصله ای نفاستد م بره بر دل ریش از هوس عمره</p>	<p>هیچ پرس از همه ماندم درین سینه بدایغی نرساندم درین در عقب اشک نداندم درین سوس الماس براندم درین</p>

قیمت خون رفته ز بجهری باغ جگر سیده راحت نداد آه دم همدیم خورده بود	بردم تیغی نشاندم دریغ گلشن زخمی نه نشاندم دریغ بر نفس خویش نشاندم دریغ
--	--

خرد غمی داشت ظهوری بکفت

بر دل از ان هیچ نخواذم دریغ

غیر از تو نهاد بر جگر داغ در کوزه عشق ته به خام از پر تو شعله جالت داغ ز شمار اگر چه بیش است افشانده شمع در چراغ عشقت چون شعله آتش کشت تیغ در دل نه نشست راست از مرهم روزگار می سوخت	فسر یاد چه ظلم کرد بر داغ ماند آنکه نگشت سر بر داغ گر دیده بگیرد چشم تر داغ مدر سینه سپرد دام مهر داغ اندوخته سینه سحر داغ روید ز جگر سر بر داغ تا تکیه نکرد بر جگر داغ گر سینه نمی گرخت در داغ
---	--

در تفکده دل ظهوری

جوشید ز روی بیکر داغ

من دزگوی تو غم سفر دروغ دروغ جز آستان تو جاد جهان نمیدانم ز خرف تلخ تو کامم چه کامها که نیافت ز خاک راه من کسیر آبروی برند	کجا من و خبر این خبر دروغ دروغ من و فکر جال و گردوغ دروغ دروغ من و حکایت شه و شکر دروغ دروغ من و جدائی این خاک دروغ دروغ
---	---

سمنده رم نه گس شغای شعله در پر باد	من و ملا حظه بال و پر دروغ دروغ
ز شکر خشک لبی لب امان نمیاید	من و شکایت فرکان تر دروغ دروغ
امید هست که چاکي و گریبان دوزم	من و رفوی شکایت جگر دروغ دروغ
بیای در دوسریای مقبلان زیبد	من و معالجه درد سر دروغ دروغ
ز جلوه های تو اهل نظر نظر بندند	من و بغیر کشادن نظر دروغ دروغ
<p>بکوی عشق خطر با من سید ارد</p> <p>طهوری و نیکایت غدر دروغ دروغ</p>	
دیدم ام نبع آشکست و جگر معدن داغ	مهر از داغ نهم تا بدر خشن داغ
نزد ظلمت افسردگی از سینه بدر	نکشاید گرا از هر طرخی روزن داغ
بچه شعله چه گیر است گریبان نازم	جگر از پرده دل ساخته سرازین داغ
باد و دراز دلم افسردگی غنچه طبع	خویش را خوش چینی ساخته از گلشن داغ
تخم ز اخگر نشان سینه اگر کاشته	راحت انبار کنند دل بگر از خرم داغ
نیش میاید و در نوش فتادست حیف	سینه افسرده از ان گشته چنین دشمن داغ
<p>باج پر تو طلبد شام طهوری از صبح</p> <p>خادری ساخته خود را ز درخشدن داغ</p>	
تن تفسیده گشته گلبن داغ	بتامشای گلشن دیده باغ
خورده سنبیل ز تاب آهیم تاب	شده اخگر ز رشک شکم داغ
نیست کار تو افعی بیست	فرق خم باد و در سجود ایاغ
گر شناسنده یک آهنگ است	نغمه بلبیل و ترانه زراغ

<p>نبری سپے بہ مرہم راحت پر پردانہ رافتیہ کند سمن امروز بوی دیگر داشت</p>	<p>مست مجروح اگر بزبان سراغ تا بہ بزند جلوه ہای چراغ دوش جیبی کشودہ از داغ</p>
<p>بانیمالی شستہ در کنجی بر فلکوی سلامت فراغ</p>	
<p>بوالہوس نہرند ز عشق تولات شکوہ کردہ ز طاقت ما در مصاف فراق عمر گذشت برہ کاروان وعدہ تو بعد از نسیم در گاہست قدر بیداد خود نمی دانی ایکہ بی جرم تیغ کین راندی دل زاہد تیر کے نہ ہر</p>	<p>تیغ عاشق کشی کیش ز غلات گر بجدی درین زہی انصاف لانہای شکب و صبر گزاران ہر طرف در کین ہزار غلات بر چین گرد آرزوی طواف ترسم آخر شود مکن اسرار بشتوا ز جوش خون خروش ہما تا بردی کسان نگر دو شا</p>
<p>رد ظہوری بدرد رشک بساز نیستی مرد بحر ہرزہ ملاف</p>	
<p>بر در عشق کے ہاست حریف صد سیما بجز مقرف خواہش از وفا براہ آورد طرز بیگانگی سے دانی</p>	<p>این من در طلع غم کجاست حریف درد مارا کجا دواست حریف بخت عاشق کہ بیوفاست حریف ذوق کن ذوق آشناست حریف</p>

دل زرگمای خویش زنجیرست	باش آزاد مبتلاست حریت
<p>یافته رشاک بر ظهوری دست پاس دارش گزیر یاست حریت</p>	
<p>شعاع خواریم آب حیوان کف بازها در دامن از چاک دل از شمیم طره می گوید مشام بر سر کوی تو پا از یافت و نخیرت عشق تو بر بنگاه زد از وفا گاهی بگنایان خویش با دیوت عذر تصفیرات ما شمع مار عشق در فانوس برد</p>	<p>مردود در دیم درمان بر طرف بنجینه چاک گریبان بر طرف لبوی سنبیل عطر ریحان بر طرف سیر گلشن گشت بستان بر طرف فکر سر سودای سامان بر طرف گر نویسی نامه عنوان بر طرف شر ساری های نیسان بر طرف دست باز بهای طوفان بر طرف</p>
<p>ز د ظهوری نقب بر گنج وصال سینه کادیهای فرکان بر طرف</p>	
<p>یار همدم نمی شناسد حیف غیر را بر گزیده از عالم آن طراوت نمانده در سمنش ز نقش از تاب خوشتن افتاد دل ما را چو آئینه بشکست اشک شورم بیدیه رفت فرو</p>	<p>قدر محرم نمی شناسد حیف حیف آدم نمی شناسد حیف چشم پر خم نمی شناسد حیف آه پر جسم نمی شناسد حیف ساغر خم نمی شناسد حیف جوش ز فرم نمی شناسد حیف</p>

<p>کند بنیاد دست نجات را بدعتهای بیوفایان را</p>	<p>عهد محکم نمی شناسد حیف دل پر غم نمی شناسد حیف</p>
	<p>رشک پز مروه ظهوری را دل خرم نمی شناسد حیف</p>
<p>نگشت دل عتوب با سینه رام حیف خمار کینه چاک کرده تا چسباید کف بجای می نمود نقش اندیم شعله و خاک نگرد صامنی شوق قسزم اشک یصد امید دل انکاره بود و غم خانه پیش کاری گل چین صافرش است</p>	<p>پرید طائر راحت ز دام حیف چه حیف نشد شراب محبت بجام حیف چه حیف در آتشیم ازین جوش خام حیف چه حیف برای دیدن بی غم بوم حیف چه حیف بماند آه و فغان تا تمام حیف چه حیف ز کام ساخته کارشام حیف چه حیف</p>
	<p>نفس کشیده ظهوری برای بدنامی علم نگشته ز آه سنام حیف چه حیف</p>
<p>گشته ام خوش ناتوان داز فراق باد و مرگان تو طوفان می کند انچه آتش بود کردل سر کشید تا بکس این ناله های خونچکان شکر غم بسته صفت از هر کنار آه از نامهربانی پامی دوست تا بکام مغز آتش می برم</p>	<p>رحم کن اگر میتوان داد از فراق عرق شد دل و رسان داد از فراق سوخت دریم جسم جان داد از فراق ریش شد کام و زبان داد از فراق نیست جانی در میان داد از فراق گشته دشمن مهربان داد از فراق خشک نی از استخوان داد از فراق</p>

روید از لب شکوه دستان هر	داستان در داستان داد از فرا
باز دل افتاده در صحرای جان	کاروان در کاروان داد از فرا
آرزوهای ظهوری خاک شد	
ساخت حسرت کار جان داد از فرا	
صافها در و مشرب عاشق	اصلها فرغ نهیب عاشق
خرد و عقل مصلحت بین را	ساختن عزل منصب عاشق
صبح آغوشی هوسس که نهد	سینه بر سینه شب عاشق
نه شکایت ازین نه شکر از آن	مطلب دوست مطلب عاشق
دست در آستین کشیده طیب	سوخته نهض در تب عاشق
نال کرده پر دگه از آه	ناز معشوق بر لب عاشق
تا ظهوری از خود تهی نشوی	
قابلیت نیست قالب عاشق	
عرش در سایه ام ز پایه عرش	از سرم کم مباد سایه عشق
در گدائی همان بجنه ده عقل	خواجه کن خویش را پایه عشق
در دیر و آوازه تا نزنند	نشود حاصل تو وای عشق
از شب خون از روی حطرت	نمکنی گر بردن طلایه عشق
واز اگر نه علاج گامی نه	گفته منصور در کنایه عشق
سرخ رویند عاشقان در ممد	خون ناب است شیر وای عشق
بر همین شیخ را صلا نزنند	نیست گر صندش صلایه عشق

<p>از دور و دروازه غیرت خدیو عقیل را کرده ام بر دیگران اجاس حسرت را مرد</p>	<p>بر کشید لشکر کشد هر جا سپه سالار عشق کوچو من پیرایه امروز در بازار عشق</p>
	<p>در سراغت صدمه نپایان ترودمی کند کرده جانی ظهور می غالب اظهار عشق</p>
<p>باید از جنج سر غمی دل چاک نخن تن بین شعله شوق تویش را جان چه پر دلانه بکند رسد در شکار گاه کس اسک بنجمه ستاره شناس تا محاپر لگو نه باشد کرده پیوند ریشه جان را و در در گریه می کند اسراف</p>	<p>تا توان خفت شاد و در دل زنا شد ز خاشاک صبر و طاعت پاک بر دم تیغ غم سنده فضاک بپنج سر را شکایت فتراک ماه و خورشید نیست بر فلک عاشق و صبر و ناصح و ادراک مست پیمان تو بارگ تماگ گر تو در خنده می کنی اساک</p>
	<p>ر شک ساز و پلاکم از داند که ظهور می برای کیست پلاک</p>
<p>دارم از بین عشق بر نیزنگ در دهای قوی و جان ضعیف باید و نیک کار آخر شد هر که خواص قلم عشق است وصل حاست سحر گویشین</p>	<p>دل بگزنگ و در زنگار نگ عفتوهای فسخ و سینه تنگ از در آشتی در آمد خنک گام بیرون کشد ز کام ننگ تیغش از خون ماندار و زنگ</p>

	نام و ناموس از تو ای ناصح که ظهوری ز نام دارد رنگ	
بر کام ناله خیزان ذوق فغان مبارک جنس بلا خریدم سود زیان مبارک صدر رنگ غممه و غم بر میسان مبارک شور و فغان بلبل بر گلستان مبارک لبها بگفتن آمد خونین دلان مبارک گلها شکفت در هم بر باغبان مبارک خارت رود در آمد بر استخوان مبارک		دانع بگر نوازت بر جسم جان مبارک روز سیاه دیدم چشم امید روشن آراست خوان عشق و از قلم عیشم برداشت شوق روی مهر گونم ارب زخم از نمک نذر تلخست عیش شیرین هر سوخته خط مهر ز دبان عارض از ترک تا ز چشمی پا مال گشت طاقت
	رسواشدی ظهوری در عشق سیرخی شیرین حکایت تو هر زبان مبارک	
کشتی دل بحر غار شکست رشک گشته باقی ماجرا رشکست رشک کوه طاقت تو تار شکست رشک خدمت خود کرده پار شکست رشک آشنائی آشنای رشکست رشک در فضای سینه جارشکست رشک گشته ام از خود جدا رشکست رشک بودی عاصی مدعا رشکست رشک		عقل را بر کار مار شکست رشک بر لب چون و چه مهرست مهر گشته از آسیب چشم سرمه سای دیده ره پیاست در دشت طلب شد مبایگان بیگانه از هجوم درد بهرناله نیست ناله درد جدائی رخت بست رو بگردان گو اثر لب کرده لیست

از گریبان بگریخته شد / تکه های اشک ما شکست شک

خویش را کم کرد آخر و طلب
شد ظهوری رهنما شکست شک

ای ز قدرت سرور ایتان دل	آه زلفت نبیل در میان دل
ناله من در و سرخی آورد	در دی چنید ز منرا افغان دل
حسن را دار و چنین مستور آه	نثار سوانی پنهان دل
یکمان جان از کجا آرو کس	آه اگر خواهد کس تاوان دل
یارها و راستمان و هم رخت است	تیغ خون مرگ در خفتان دل
عشق در میدان از دافکن گوی	عالمی گردیده برگردان دل
گشت جولان گاه ناز و لبران	خوش کاشایت در میدان دل
جان دل محنت و غم شفت	این دل جان آمده این دل
چون گزیم جای خمیدن نماید	نیست غیر از و در دل در مان دل
خسته او را مزاج دیگر است	مانده زیر کوه غم دلمان دل

حیرت ز بانیانش آرزوست
چون ظهوری مانده ام حیران دل

برنگ کوی عشق شکستم سبوی دل	آمد بکار خاک زه آبوی دل
از سالکان دشت محبت نشان پیر	صد جستجوی گم شده در جستجوی دل
هم نشو خرد شد و هم دشت خون	چون رخت از قلم رقم گفت و گوی دل
پرنور تنها که شد ز مزم از بگر	گویند اهل زمره از ما نبوی دل

روید بجای برگ همه مرگ جادوان تا بفرق عشق شود دست چیده اند رنگی ز بوی غنچه نمیداشت گرسب یکشاد در محال بر هم زبان کنی روی نیافت دوش خیالت بلاست	تخل حیات اگر نگشتم ز جوئی دل کلماتی حیرت از بین ارزوی دل در طرقت باغ جاوه نمیداد لوی دل هر دم برون برون غم از غصه گدیزی دل بیرونی که کرد میاور بر وی دل
تاجوی خون زردیده ظهوری نمیرود در کیش عشق نیست تمامی وضوی دل	
بے داغ تو سینه باغ بی گل خنجرانه سینه حریفان آباد ز چشم جادوی تو از جلوه کاکل تو آهسم استادی شوق بن که چون هجران تو عیب می شمارد از وسع بدرفتاد گانیم	وزود تو ناله رشک بلبیل از چو ش می تو مست عاقل در هرنگی هنر ارباب در نشود نمای شاخ بلبیل از موج بر آب ویده ام در گشتن دوستان تال می سنج نگاه در تفافل
هر چند کنی حمایت غیر دورست ظهوری از تنزل	
نیاز بود و نبود خودی نیازاید هنر نهانی خود را بر وی کار آور بی پای خود در خانه تو آمد عشق	نشته نقش مرادت غلط نیازاید که غمزه شده مائل تبر کتازاید برو خود در دولت کن نوازاید

چنین حرفت دگر هیچ جانی یابی
نمی توان خبر از نشا حقیقت داد
تو خود معبری کن بنجواب دیم دوش
که است این همه حبس فابسا بکشا
چون غم طلب از بزم وصل برخیزد
بخون خویش وضو ساز و در دوش بنیاد
چنین که معرکه رانیت گرد آشوب
ترا چکار بر و گوشه تماشا کن بی
عیار گیری نقد محبت خود کن
ملرز بر سر این نیم جان چه می ترسی

مبار و حیف خوری خویش را بسازاید
نخبر ده با و ده ز می خانه محازاید
که داشت کسوت عشقت ز خون اید
بخوابی در دوکان اقیانازاید
برقص ای بر آهنگ اقرار اید
اگر به قبله می کنی منسا و اید
سمنه عریده بر قلب عشق تارا اید
فتاده کار میان نیازنازا اید
رسیده بسر کوزه گدازا اید
فدای عشوه آن چشم نیم باز اید

مدار کار طهوری لفتوی عقلست

حدیث عشق شنو کار خود بساز اید

خاکه که ز خون مانشود گل
از عکس تو دیده در تجلیست
بگذاخت خیال این و آنرا
خطا بر همه از رو کشیدیم
برست که باشی اگر از ما
گشتیم ز حال خویش غافل
از جانب محلی و کیست

گر بشاری فرو چکد دل
آینه نمانده ام مقابل
از دایع تو منت است بر دل
رستم ز فکرهای باطل
گردابی بهر ماست ساحل
گشتی بکنار چون رسا حل
در گفت و شنود آی محفل

صد مر حسد هر قدم پس افتد	به هر که کند سراج منزل
برخاسته از میان ظهوری دلیوار و درسه نموده حایل	
سوزی نسازده باز غرق بر چنین دل کد بسته بند گلشن و غمت دست چان تختی بحسوه آینه زخمی بکار رفت رفتم ز جبر پر تو خورشید عاقبت کو جان سجیل دولت جاوید مکن صد خمن مراوز هر خوشه می خنم زایید به مهربانی مانویش را مکش	بنیابی نشسته و گرد کمین دل به خونابه روان شده از آستین دل پر شد جهان ز غلغلۀ آفرین دل افکنده عکس داغ بلا بر چنین دل گردیده نقش نام کسی بر نگین دل خالی که گشته تخم امید زمین دل بر کیش عقل باش که صفت زمین دل
ز خست خودی ز خانه ظهوری بروی فکند در انتظار مقدم خلوت نشین دل	
برداشتی نقاب ز دیدن بر آدم به لوسف کجاست نیز ترا قناد حسن تو بر دست آرمیدم از دست غمّه از تاب در رگشته نفس آلت توان بر شاخ گوبان گلستان آرزو ز دوستی بلا میتم کرد تربیت آن بلبل که شکر نفس اردم و دم	در گفتن آمدی ز شنیدن بر آدم دل خمیه شد ز دست بریدن بر آدم کارم تمام شد ز پیدن بر آدم وز گنج غم ز آه کشیدن بر آدم دستم گرفت عشق ز چیدن بر آدم گل گشت غار می ز خیلدن بر آدم فرسوده بال و پر ز پریدن بر آدم

شادوم ز تنگ جامه دیدن برآمد	از بچودی به سینه دریدن میگردد
از جمله است دیده ظهوری چه چینیک	تغیایم دیدم ز ندیدن بر آسم
<p>ابر را از گریه خود شرمساری میکنم مستی از شوق چشم پر خاری می کنم داسنه پر در باند از نزاری می کنم هر زمان دامن خود را لاله رازی می کنم بر امید وعده مشق انتظار می کنم نیست حد چون منی این کار و باری کنم از تو پنهان در دولت گاهی گذاری می کنم کرده آهم خوش کندی چنین کاری می کنم</p>	<p>چشم بے غم را بکاوشن جویاری میکنم نیستم مرد تمارستی می الحذر ای خوشا چشمی که دارد گریه در آستین گریه رنگین شده هوای دامن صحرانمانند می نشینم چشم بر در میروم از خود بدر در سرو کار تو جان کردن عزیز از سر مهربان تر از منی نامهربانیا چرا در کین گاه اثر صیادیم بهیوده نیست</p>
چون ظهوری رحسانی کنیم سر دفترم	سرگم از باب محبت را شماری می کنم
<p>بر و پیچیده ام خود را حجالت اینکه وایم چنین پیچیده در درون چون دودایم نشد روزی که بگریزی دران زلف و پایم بزاری بهر بر دست و دامن صبا بایم چه محتاجم بدشامی اثرها در دعا بایم نشاط آرزو در هم چو طوفان در فایم</p>	<p>من از وصل ابد بر خوش از حیران بایم بهم زونا که خوش کردست فکر اینکه میگوید نشانی از دل آشفته من کس نمی گوید کجا قاصد نهد لب بر پیام ناکسی بایم رو در باد ترسم آبروی اعتبار من بجز حشر و بر خورم ز نخل مهری بایم</p>

لگامش در رم بگمانی و صفت می باید	برای نرم رندان زیر پرامی و لادایم
طهوری خرقه پوشی کرد افتاد دست و گردن چو آهوشم خود را در نگاه آشنایم	
بهرش سینه بی کینه خود را بیارایم جگرگون سد و شکم ز شوق بیان بوی مقابل عکس آن خورشید روست خیم اگر از سابقان باشد امید روز بازاری نسازم در چه آه و ناله را بر یکدگر عاقل	بکنی هر زمان گنجینه خود را بیارایم بزرگین کنه با پشمینه خود را بیارایم بیستقل کاری آئینه خود را بیارایم بعد شنبه شب آئینه خود را بیارایم بدرد تو غم ویرینه خود را بیارایم
نشد شیرین طهوری ناله در کام روزی نرم در دوا و لوزیه خود را بیارایم	
نشد روزی که یک روزی شبستان چنان حنیم نشان چند بر لب چنم از دندان هوس دارم ندارم پیش ازین طاقت لگامش و دهم زبان از دیده خورشید خیزد چهره تر گردد بهار گل بس بر سبزی چنان در سایه رویاند ز گلگون گریه کانم کرده شوق لاله رخساری ز بیداری نمی بانی کسی بر مایه ترازین بحرنی میتوانی کرد شیرین تلخ کامانرا چه با مغز عزیزان کرد در احتشامی غمخواران	که نشستم به شب بوسه در گنج و دهان حنیم که از لب بوسه کاری بر لبش نشان حنیم که زاری باز بر لب ببالای زبان حنیم فروغ حرف رخسارش اگر در دستان حنیم بهر بگی نه سالی آرزوگر صد خزان حنیم ز نسیرین شکم گونه دراز عنوان حنیم ز سودا تو صد بازار و گنج دکان حنیم چه شکری که از نام تو در کام و دهان حنیم شکسته چند از سنگست گرد در استخوان حنیم

از آن گویا ظهوری دعه شب گردی رم

بگو شمع خواب بخت خود بخشم پاسبان جنیم

روشن چراغ حسن که پروانه خودم

در پیشگاه کنش مستم ز سیرت

پرتلخ نیست رشک که خواب گیران

بیعانه نقد هر دو جهان در حساب

در قطره کیست جرعه که اندازد از خزان

کردست عشق چاره عقل و علاج نفس

خود را نکرده کم نتوان یافتن ترا

آباد کنج عشق که ویرانه خودم

بالا نشین مسند غمنا نه خودم

بیدار بخت شورش افسانه خودم

قیمت شمار گوهر یک دانه خودم

انداز گیر ساعت و پیمان خودم

زنجیر با گنجینه دیوانه خودم

گشتیم آشنا تبویب گانه خودم

برستی بخت گشته ظهوری سپند سوز

برتاب تفت غم او دانه خودم

بدانغ تاره از شعله دیرینه بر جوشم

برای پرتیان پوشی فشانم دست عالم

سزوکا لودگیهای تمام هفته بگذارد

شدم عکس که گنجانم مگر خود را در آغوشی

فرو خوردن علاج گرمی افسردگان آید

دل گرمی در آغوش آورم از سینه بر جوشم

شوم گرم سماع از خرقة پشین بر جوشم

چو از می گرمی ساقی شب آدینه بر جوشم

تنها صورتی دارد که از آئینه بر جوشم

محبت خام می گردد اگر از کینه بر جوشم

ظهوری یک صبوحی دامن خواهم آهسته در

که تا صبح خزان از باد دوشینه بر جوشم

زبان عجز و لب ناله و فغان دارم

نوشتم که سینه پر دانه مهربان دارم

<p>فسرده را سفر ملک سوز و فزی با بدائع حسرت او دیر کرده ام و چنین که خواست ترا از خود گشتی ام ز شوق گرم دو آه تازه یانه ست بایه داری شب گیر خواهم بلند همتی خویش منعم دارم زبان گرفته کنار از حدیث باغ و بهار فرمونی و کمی که گاه از من پرس هنوز گریه چشم بدائع روی شناس باین هوس که نشاری بگور افشام حدیث لبسته خواهم بجا کیستی گفت</p>	<p>برای داغ غمش سینه رنجان دارم هزار جان و دل گرم چون بانی دارم مگر عزیز تر از خود کسی گمان دارم زیبا فاده ام و برق رنجان دارم صفای دل بدکان بکاروان دارم یک ستاره مگر در نه آسمان دارم حکایت گل رخسار در میان دارم که طاقت سبک حسرت گران دارم روم بسجده که پیشانی نشان دارم به نیم جانی خود یک کنار جان دارم بعد هزار عزیزیش بر زبان دارم</p>
	<p>و در بلای جدائی بزرگ پیوندم اگر نه جان ظهیری خود نهان دارم</p>
<p>چون ز داغ تو پدید سینه دارم سپند راست بر آتش هزار صبر و قرار بزم رشک بر آینه تخت دهر شد وصال کدام غم که نه در زیده یاد لم عشقی اگر چه مشتری خنده تو بسیار است نشان یافتنم بشدن مبارک باد</p>	<p>خوشم از آنکه بعیار خوشش قمار منم قرار یافت که بی صبر و بی قرار منم هلاک گشته تریاک روزگار منم روم نیاز که معشوق روزگار منم سترک چو کشایند دل فگار منم نماند هیچ امید می امیدوار منم</p>

خوش آن شکار که کرد دست صید فتراکی عسلم فراخته برو عسده خلاف تویی ز جوی خون تو بشو دست را که رنگینی	بصید هر که کند آفسگنی شکار منم جگر گداخته درو اقطار منم تو نور چهره بر افشان که شمسار منم
--	---

بباغ درانغ ظهوری بسیر مرا ز داغها زده سر سیر شعله زار منم	
--	--

ز قید باشدم آزاد تبلا که منم جدائی تو نخواهد کشید خدائی بهر جمع که شود شوخ چشم جادوی فتاد کار تقبیل صد فتوی دارد لگن ز دیده عبار نیست گرد راه ترا بکنج وصل فرود رفت گر چه پای پای	نماند غیر تو بیگانه آشنا که منم در آرزوی تو چندی چنین که منم بسی معجز غیرت مکن رها که منم حساب دید چنین آیت خطا که منم زائل رتبه که محتاج تو تیار که منم هنوز دست بدر یوزه ام گدا که منم
--	---

نظاره کیست ظهوری بچشم بادیدن شدم زبان خموشی سخن مرا که منم	
---	--

باب روی نازم روی بر خاک دری دارم آیین تبرک مستی از خاک حرم بروم دوام در تن آب عقل اگر از اعطش خیزد شکست تو به خوشتر باشکست طره ساق سزد و مجلس تفسیده جانان گریه بوم جا زخم لافی ز رشک این دآن دیده نام غایب	بی خشکی بی در یوزه چشم تری دارم از آن شد گاه گیر انم بکفت خاک تری دارم شراب عشق را نازم بهر سو گوهری دارم برای روزگار زید فکر نه یوری دارم به مهر داغ او در گرم خونی محضی دارم ندارد بهم خود شن و در که گوید بگیری دارم
--	--

چسان گنجیده در یک قطره هندو دریا بیتیابی در آن مجمع که از پنجه خود گویند صیادان	بطونان محبت از دل خود لنگری دارم اگر خواهی توانی گفت صید لاغری دارم
زیاد م وایه خود رفت تا دیدم ظهور می را زکات حسن گنجشی ز خود مسکین تری دارم	
بیج و تاب زلف در هم خورده ایم صاف عشرت چون نباشد یار شکوه با دار و نفس از همنشین رنج با بردیم اما می کشیم از علاج طایع نیستیش از گزند زهر که زدیم کام	گشته خاطر جمع بر جسم خورده ایم و روی از چنان غم خورده ایم ویر تری ناله زدوم خورده ایم تنگ راحت زخم مرهم خورده ایم رام باید گشتش رَم خورده ایم ما که شهد اهل عام خورده ایم
وانمی بالیت خورد از روزگار رو ظهوری شست محکم خورده ایم	
تلاش اینکه ز صبر و قرار خویش بر آیم خزان عقل فرورخت جمله برگ و برم را بموج گریه شب رنگ روز خویش زدوم امیدها بتو دارم خطا مباد گمانم ز وعده های تو بردیده راه نهادم خوش آنکه کردن و ناکردنم بکار نیاید ز تاب پاوه گلستان عالمی شده رو	مگر ز عهده عهد و قرار خویش بر آیم ببائع عشق در آیم بهار خویش بر آیم مگر که صیقلی روزگار خویش بر آیم نعوذ بالله اگر شر مساز خویش بر آیم که در حضور تو از انتظار خویش بر آیم بکار و بار تو از کار و بار خویش بر آیم منی بدائع و هم لاله زار خویش بر آیم

	<p>در خزانه مهر و وفا گشوده ظهور می بهره صرف نشد آید از خویش بر آیم</p>	
<p>تن مردن گفتم تن هر نفس خانی بروندم برای دلکشانی حرف زندانی بروندم علاج زخم پیکان اینکه پیکانی بروندم چو من از گرم خونان کیمت شهبانی بروندم گلن خواهم که غوغای گلستانی بروندم روم چاکه بست آرم گریبانی بروندم</p>	<p>زبان نکشاده و ناله افغانی بروندم نمی غنبد هوا می دهستان شان تا که شان غمزه اش در زخم نبیدی کرده شام چرا افسرده باشم از برای خود زخم فالی بیای غشتم از هر سبیل خوانند بیل تر و کانه بسته شد یک یک بازار رفوکاران</p>	
	<p>فراموشست چون عهدا گن یاد من هرگز ظهوری گزید می قدر بستانی بروندم</p>	
<p>دین فرده بجان شاد دادیم هر هر چه دلی نهسا دادیم از جبهه برکشاد دادیم تا ناله بسینه باد دادیم ناموس غمش بباد دادیم کم حوصله را چو یاد دادیم الزام با عقیق دادیم دین بود که در مراد دادیم آینه با سحر دادیم</p>	<p>دل را از غم مراد دادیم نقشه که حریف خام ماست عشق نهسا و ما در آمد دل خدمت درد کرد عمری دل را نفس نه کرد طوفان دل ساخته مست راز هارا در بحث صنم بر همسان را در بیج توانچه دل بافت داشت تا عکس بر آید از دو بین</p>	

افغان که نشد فراشته کم	هر چند که بیش یاد دادیم
<p>از رونق کار غم ظهوری تزوینج بران نقاد دادیم</p>	
<p>از پستی هراس قنابر تر آمدیم با اهل عشق آگه سر و عشق می کنند آیام گو بطلاقت بی طاقان بنا نمی چشم بر نگه نه زبان بر سخن دو کی زیر بار منت مرهم شوم ز زخم عشق شدیم تا نشود سایه بار کس خاطر نداشت وسعت یکتا و بیشتر دانستن طریق منازل تو وقت است</p>	<p>رفت ز تو در اوج بقا بر تر آمدیم شر عیبها هنر به سحر ابر تر آمدیم با کثرت جفا بونا بر تر آمدیم از خوشی تن بشرم و حیا بر تر آمدیم نا کرده یک اثر بد و ابر تر آمدیم عشقت فکند ظل ما بر تر آمدیم از دیگران به تنگی جا بر تر آمدیم گشتم کم در راهها بر تر آمدیم</p>
<p>نگرفته عشق گرچه ظهوری عیار تو ز آهین فروتری ز طلا بر تر آمدیم</p>	
<p>شمنه نکشت گلین و کاشانه سویم کردست حق مدارج دیوانگی کرم مجنون بد و دآه سپه که خمیه بر عاشق آشنائی افسرده گشت نقدی نسیمه کاری امید نه ایم خاکسترش چو سر نه بیداری نه است</p>	<p>با آنکه بلبلیم چو پروانه سویم بر خود سپند از دل فرزانه سویم بالا گرفت آتش ناخانه سویم در آرزوی گنج بویانه سویم از گرم اختلاطی بیگانه سویم خواب فسونگران که با فسانه سویم</p>

<p>لم شعله آتش است بهند و زبانه است گیتی فیتله برده ز فانوس کاشک</p>	<p>آتش چه تیر بود چه مردانه سوختیم از شعله داغ چون پر پروانه سوختیم</p>
<p>گردیده هست عجز ظهوری از ساقیان عجب ورع با آتش پیرانه سوختیم</p>	
<p>با نساخت ساقی بنیانه سوختیم حی استیم خرمن بی حاصلی سوختیم اول گمان پختگی گریه داشتیم از بخت خفته تا نکند کشکاتی و دول مست آنکه تبارک شدت بود شد گریه آتشین خبر دیده با میرا زنجیر ساخت بهر خود از اشک و دایه</p>	<p>این بجز خار که ستانه سوختیم و نه مان شدیم خود زشت سوختیم آخر شرم خامی پروانه سوختیم خواب جهان با آتش انسا سوختیم غمخوار را بخت زلف شانه سوختیم بی خانمان نکه گنه خانه سوختیم از تاب شک گریه دیوانه سوختیم</p>
<p>از بے عدد سباده ظهوری بدرود این حرف آشناست که میگانه سوختیم</p>	
<p>اشک نگیمن گشته هر سوسیل خون داده شعله آهت ز موج گریه برهم ریخته پیشیندی از برای گریه ام بیایده است چوب گل از کف نه زنجیر آهن بر کمر مرهم از زخم جگر بر بوده ام آسوده ام دیده بودم آنهمه سرور هوایی های</p>	<p>نظره ام در یازد بر دیده چون داده ام آتش آب درون درون من داده ام چون با لاسین بر گرد کنون سر داده ام برده ام خود را به برای جنون داده ام نیش کمتر می خورم مار فسون سر داده ام در چه بخت نگویش سرنگون سر داده ام</p>

<p>نساها بزمین که غمتارا بداند لپشه مرغ روح کوکین و زخمدردازی شد از گریبان تو در پیراهن خسرو شکن</p>	<p>در شکارش باشد بخت زبون داده ام در بهشتش برده ام در بهشتون داده ام هر شی چاکے باند از شکون سر داده ام</p>
<p>راز میناله ظهیری باز در زندان محفل سخت بیدر دست صد بارش فزون داده ام</p>	
<p>می کشم زهر تو در کام شکر میدزدم ذره خورشید شود شعله اگر بخش کنم مرز عینیه بدقانی من آباد است گرچه خاتم زخیدن سپهر نداشت راهها را به این عشق سپردیمین ای خوشا چهره که از رنگ قناعت زده آنچنان آه مرا بر تو داغش کرد می شود هر طر فی حرف حکایت با من گرچه سنگین تر و سنگین ازین مهتاب می برد خنده با شما برای لب خشک</p>	<p>روشنم کرده اگر شام سحر میدزدم این فروغی که ز رویت بنظر میدوم در دمی کارم د از ناله اثر میدوم تیغ می کردم دور سو که سرمی زدم از کین گاه جهان خوف و خطر میدوم می کشم عیش و رآینه د ز رسیدنم شعله از گریه خورشید بر میدوم قاصدان را از زبان بسکه خبر میدوم کوه را اگر چه شقایق ز کمر میدوم خوشه خشک که از گریه ترمی دزدم</p>
<p>نخل را پیش ظهوری نشانده هر جا ناله را از چین سینه گرمی دزدم</p>	
<p>بکوه دشت به شوقش هزار میگیم ز هم نمی گسلد و داند نامی شک</p>	<p>بر آتش لبان حشمه سار میگیم خوشا جنون همه زنجیر داری می</p>

<p>در انتظار مشکم اگر حسابی بود پرست از گل روی تو پژه پرده چشم بزاری عجبی عید میشود تو باین امید آمدنت را باب خواهیم داد</p>	<p>رسیده وقت ز شوق نگار میگرم برای خود همه باغ و بهار میگرم چو کشتگان ترا بر قرار می گریم اگر چنین برده انتظار میگرم</p>
<p>ز بیم آنکه ظهوری غمی بستیها و هر زگریه بدون هو شیار میگرم</p>	
<p>بیشق هیچ رجوعی با اعتبار ندارم نظیر نفسم صاحب اختیار چه گوئی چه دوست که ناکه زد و چونیت درستی و لم بگیره حیرت زار زو شده خاکی سرستین با از خم غبار برود برگ بنری اگر تحفه حاجتم افتد زیاده ماند ازین صرف کرد مهر و محبت کشا دوست و لم برده ره بنجانم اگر چه بسته در بزمگاه خاکی و دم</p>	<p>خراب نامه کنم خویش را قرار ندارم هزار بار شنیدی که اختیار ندارم حریت و عده نیم تاب انتظار ندارم چه آرزو دست که با شک رکنار ندارم چرا دروغ بنالم که عکسار ندارم میسرم نشود رنگی از بهار ندارم خیل ز بخت خودم شکوه زیار ندارم یکه بناخته ام طالع تمار ندارم تلافی شده در بارعام کار ندارم</p>
<p>چه بیدریغ نفس خراج ناکه کرد ظهوری تمام صرف شد اکنون ز یک هزار ندارم</p>	
<p>ای عجب کار نا کامم بوسه خواهیم مگر که لب گزی</p>	<p>چه قدر بخت آن قدر خامم ست کرد دست بپشتی جامم</p>

<p>اشتری با دغای پاکان نیست سخن زهر از زبانه رست باغ گویب میدار از شکم آفتابی میان روز که دید ترسم از ناز در بر و نبند سازم چون بوشه بوسه طلب دام گردیدیم آنرا دوسه</p>	<p>لبش آلوده شد بدشنامم که شکر راست گرد و از کامم سینه چاک بت گل اندامم چشم بر باد و گوشه بامم از لبش گویدون میانامم مایه صد گذاشت ابرامم نجت کردید گر حبه در دامم</p>
<p>عیب خود کامیم ظهوری بس هنرمین بس انیکه خود کامم</p>	
<p>کرده شوق سرم سبک گامم از غیری بر اے صبح وطن جوش در پختگی نمے باشد از لبش فعل بوسه ناکی چند نتوان صیب اختلاطم کرد بعد ناخرمی صبا می داشت می توان با بزمه سم سنجید روز و عیش وصل بشمردم برگزید سبندی سوزم</p>	<p>نبست بر دوش بار اهرامم می فرستد شگفتگی شامم ذوق دارم ز غام خوش خامم قرعه غلطی نخورده بر نامم بر میدان مگر کند رامم گرم می داشت قرب پیغامم نیست کمتر رکفر اسلامم یک از غمکشان ایامم چشم زخمی نصیب آرامم</p>
<p>این زبان آوری ظهوری چند</p>	

تا بکے التزام الزامم

وقتت اگر به جیب بقا سر فرو کنم
 داروی غم که بر دل خود کرده ام فرو
 خواهم که گریه ز نفس آورم بجوش
 بانی دکان معامله نیست غمزه را
 از من زیاده کیست مرد زیاده ام
 شکر کشید بر سر من زخم عیب و عار
 زین تاب و تلف که در جگر نامه چیده ام
 هر جا که حرف زهر ز لب می کنم بدر
 عود مجتبی که آتش نهاد دل
 در زیر لب بیاض سرانم اقا تمش

در خلوت دلش کشم و در سر و کنم
 هست از نواله نوبت دیگر فرو کنم
 کرباب اشک شعله باخگر فرو کنم
 رگهای دل تمام به نشتر فرو کنم
 بر روی مهر باد در شش فرو کنم
 وقتت آنکه فرق بخورم فرو کنم
 خوش شعلهها ببال کبوتر فرو کنم
 لذت زباب شهید به شکر و فرو کنم
 دامان روزگار به محرم فرو کنم
 بالاد و کوب و صنوبر فرو کنم

از سیر قطره چو ظهوری بدر روم
 نخلخانه بایدم که باغ سر فرو کنم

از تاب گرم خونی اگر آه بر کشم
 غمیری تلاش دارد و صورت پذیر نیست
 نخسته در دو خوشنم گرم بدوش کوه
 عجب وزیده پیچیم از صد منزله است
 بر کائنات جرعه فشام ز اقیاب
 دارم غم نزاکت پای سگان او

جوش هزار لجه بهر قطره در کشم
 عکس ترا از آئینه خواهم بدر کشم
 هر لحظه ناله دگرش از کمر کشم
 کردم تلاش آنکه ترا از بنظر کشم
 جام صبوحی که بروی حشر کشم
 کوخارهای درد که از چشم تر کشم

بیچاره بلبلم که ز سیراد خار و خس باز و کشاده در لحد تنگ چون دلم	نجر بقصد خویشتن از بال و پر شدم ای عشق، بختی مگر اورا ز سر کشتم
	در وصف زهرا و چو ظهیری کنم بیان مقصودم اینکه چاشنی از شکر کشتم
ز اهل غم غمی در یوزه دارم ز خود بیرون ز رفتم و ز نیامد توان از گرد چرخم گرد رفتن حق آمد راست از فکر سجودم همه بسیار با از بهر که خواصد بدلهای سفالین خلق شادند ز زهرشش لذتی در کام حیدم طرادت بر گل صبحم نماندست سخن در نحرست کرد چندی بغمخواری ملاکم کردناصح	فسون دارم و می در یوزه دارم نشدر اتم رمی در یوزه دارم ز ابر غم غمی در یوزه دارم بے قامت خمی در یوزه دارم من آرام کمی در یوزه دارم ز حق جام خمی در یوزه دارم ز زخمشش مرهمی در یوزه دارم ز مژگان شبم می در یوزه دارم نگاه محرمی در یوزه دارم ادیبی غمی در یوزه دارم
	نشاط جاودانی از ظهیری هلاک هر دمی در یوزه دارم
ز غم میسوختی در بیکسی با داد میکردم ترا گفتم که ترک بی خودی کردی مکن بزور شوق لقمشش شانه بودی نیچه طاقت	بدامن آتش خود را همان خود باد میکردم بحر فی خاطر غمخوار خود را شاد میکردم گر نفتم بار ویش از آهین فولاد میکردم

سروکار این تنهارا که در زخم تو بر غلظم
 بیاس طاعت مستان اگر با من میبودم
 باشک تلخ پر شد جوی شیر از صورت شیرین
 مرادی دارم و کنجک دل را در قفس کردم
 به بیداری نمی گردند اگر افسانه خواب
 بحکم قرعه آبی می زند بر آتشم آخر
 بحر نه را ضمیم از داستان ای خوشنار و ز

غمت را لان را اگر بملکی صیاد می کردم
 همه صبور حیا ترا الصبوح اورا می کردم
 سخن در بستیون از حسرت فریاد می کردم
 اگر گرد تو می گردانمش آزاد می کردم
 بر ورنه اتوانی ناله را فریاد می کردم
 اگر نه از چه اول خاک خود را پاد می کردم
 که می پرسند حرفی داستان بنیاد می کردم

مروت نیست باین دشتگاه درد و غم میشد

ظهوری را بآه و ناله گریاد می کردم

دامن دل ز کفم رفت چنانش بکشم
 آنداز پیشگاه دیده بکاشانه دل
 پیش رویش که چراغ همه کس روشن است
 گوهر حقه پروین نه نثار آرد چرخ
 دل مباد از غمت داغ شناسی شود
 بپیش دردی تیراز در و سبک تو غریبی
 شهید هر بوسه بکامم ندواند لذت
 پنجه مهر و وفار کشتی نیست چنان
 کیسه سود به سر پای عشق است آباد
 ضرر و ایدل که همان زار و تزارش دارم

نیت در دست غنایم که غنائش بکشم
 وقت آنست که در خلوت جانش بکشم
 گردم از خویش زنده شمع زبانش بکشم
 هر کجا نقش کف پای سگانش بکشم
 بهتر آنست که بر سینه نشانش بکشم
 نجات من ناله اگر خواب گرانش بکشم
 دام امید که از کنج دهاش بکشم
 باز و سیم وزی کو که کمانش بکشم
 خرد آنما که خریدت زبانش بکشم
 رگ گردن بگرتاب و توانش بکشم

گشته خوش پیر ظهیری و علا جش نیست که تن خانی ادا ن تاده جوانش بکشم	
بپامردی فشارم پاکند گر عشق نیادم گریزی نیست چشم را چو صبح از اشکبار بیا در ذوق جوانی و انمی شد بر رخم دیگر بآب روی محتاجم ره در یوزه میوم بسوا از خاطرش گرفته ام بر حال تو در غم درین ره سالکان را توشه پردازی نیباید بفیض دهری کردم سخن بر عکس میاید ز قانون ست بیرون زنده در دم تنه دارم بحر نخل لالیش لب من کی چمن گشتی که خواب انتظار اینجا کشیدن حسرتی دارم	ببالد او از من گر یکا بد جان بیدم اگر خود را بطفان وقت پیری بیدم که می ترسم نشیند گرد قسطی بر او دم رو دهر جانبار راه کولیش همه بادم فراموشی اگر عهد است که هرگز بکن بیدم نیم من از سبک و جان تو کل میکنند بدم مبادا غم شود شادی نیمگویم بغم شادم که نتواند گرفت از ضعف شدت ناله بدم کشیدی در زبان قدحیت و سر شادم که عقل و هوش خود را حمله با قاصد شادم
ظهیری از خطا کردی بن لکلف خندیدن ز راه سیل نشین یک طرف در گریه افتادم	
خوش آن قمار که در باختن حریف شوم توان زلال بقا گشت در گوارائی رسید قروه بالیدم بکاه بیدن ز خویش پیش نخواهم بلبه نمی خواهم چه چاره غیر غریب و دلش گران شد	بجز و عشق مشرف شوم شریف شوم ز خوشیتن ترا دم مگر لطیف شوم غم آلوده است پیر و در غم ضعیف شوم که با مسج بخش فلک بدلیت شوم مبادا در نظر خویش بزم خفیت شوم

<p>بهر گنج بخشش بگذرد و در لیت شوم نمود بآفت اگر غافل از حریف شوم</p>	<p>اگر چه نام مرا از زبان قسافیه ماند حریف تیغ تغافل که می تواند بود</p>
	<p>شکر لبان به ظهوری ظرافتی دارند خوشم که مایه نفاق با لیم ظریف شوم</p>
<p>جز این در قبله دیگر ندارم به صبر از خود کس کمتر ندارم نگویم طالع از اختر ندارم بر ات عیش و روضه ندارم که غیر از خود کس دیگر ندارم بسر بالین تن بستر ندارم که غیر از درد و ریا غم ندارم بنازم اشک بی جوهر ندارم</p>	<p>سری در سجده هر در ندارم بشوق از هر که می گوئی زیاده حقیقت گشته اوج از موج اشکم به تحصیل غم در کار داریم چشان دارم از هر کس مرهباتی ز خاک کوی و از خست سر کوی نشان مستی صافم همین بس توانم خوشی تن را جوهری گفت</p>
	<p>ظهوری را اگر خواهم به بخم کس سنگین تر از سنج ندارم</p>
<p>شرم ز دعا باد و دعا گفتم و رفتم آورد پیام تو و نشنفتم و رفتم آنها که کشیدم ز تو نه نفتم و رفتم تا گفتنی چند بخود گفتم و رفتم جمع از کمر و طره به شستم و رفتم</p>	<p>در یوزه دشنام ز لب رفتم و رفتم آن سخی در آوار گیسم بود که قاصد تا منفعل از سر زلفش خلق نه گروی امید که نشیدی و تا نشنوی از کس زلفت به پریشانی ما داشت رجوعی</p>

<p>چشم ترم از بجز نزون بود گوهر طے کردن قربانکه جانها بقدیمیت ذوق مست که گردد کس چمن کس</p>	<p>از منقب ثرگان همه را سقیم درم بر پیلوی بسمل شدگان خفتم درم از تازه گلی حیف که نشکفتم درم</p>
<p>یک روز ظهوری از تو خشنود بنو دست همدست از خویش نپذیرستم درم</p>	
<p>در جهان جانیت در کوتهیچا میرم خامشی دارالامان دست از دمان برداشتم دستها از غم بسز زوم زنجیر تیره تا بر آید گوهر مقصود بالیهامی خشک بیم ویرانیت شهر و کوی را از گریه ام در تیره دزدان من نقل سرانگشتان کس کار من سر بریند هرگز خلاف شرع عشق عشق یکجا محنت فریاد و مخون کرد جمع</p>	<p>وام کردم صد شکست و ناشکیبایم گشته هر مویم زبان و خوشنغمایم حیرت دارم بنخن دست بالا میرم سینه بر سیلاب چشم تیرد بر یا میرم آن فتی خلقی چرا با ششم بصیرم باده پیما بر حرفان باد پیما میرم غیر را خوش باد و غیری داد فتوا میرم بر کمر کوه بلای زنجیر بر پایم درم</p>
<p>مایه در شربت چارم از ظهوری خوشتر اول بود آمد اینچاسن ز سودا میرم</p>	
<p>از میقام نهان گراشتکارا می روم کو دماغ آنکه باهمره تو اتم ساختن مرد یک در غوطه خواری که سری بسکند راه می بینم که پیش آید مگر برگشتی</p>	<p>تا کنی روزی بسودم یاد غمرا میرم میگذازم خویش را اینچا و نهامیرم ده چنان در گریه امی مرد بالا میرم ره خرامیدم در باز وین چه تنامیرم</p>

چون کردی هیچ پروائی منج رفتنم دستگای در محبت زین مفر شد عالم از تماشای تو محرومی نصیب کس مباد میتوانی کرد یارب خرج را آئینه کرد توشه آردارگی بخت بخت خامکار	منم از مردن ندارم هیچ پروا میترسم از فغان عاشقان عشقت بهر جا میترسم لحظه جان کندهم دارد تماشای میترسم کاش میشد سال ماه امروز فردا میترسم میکنم صدی در نارفتن آما میترسم
---	---

چرخ در کین ظهوری شش میان برشته است
باد ستره محبت بے محابای روم

بزم نشاط از دیگران بهر غمی خوش کرده ام عشق و جنونی بیدی صبر شکنی اندکی هم در نگاه ادلین گفتم نهایتهای خود و بخواه زهری خورده ام شهد شکر انجلی تسیر وحشت کرده ام در فکر الفت کشت تا تحفه موی کنم شکرانه آشفته	اجبای مردن میکنم عیسی می خوش کرده ام در پله بنجدگی بیش و کمی خوش کرده ام دل خوش کن رسوا نیم خوش خمی خوش کرده ام روی نشاط و عیش را بیا غمی خوش کرده ام میبادش را می شدن آری خمی خوش کرده ام در ریشها می خان دل پیچ و خمی خوش کرده ام
---	--

فکر ظهوری کرده ام در گوشه دارستگی
از اهل عالم نیستم خوش عالیه خوش کرده ام

ز رویش میرا هم گونه در گلزار چینم نشاط هر دو عالم پله بیگانگی وارد بلند افتاد دعوی عاقبت از چوب پیروی بروی کار من هر خجسته افتاد بر چیدم	ز خویش بنیو لیم شعله بر طومار چینم چو بر کالای دکان غمش بازار می چینم سرری میکنم کرسی بیای واری چینم بکارم آمد آخرب لب اسکار می چینم
---	---

شگون دیگر و فال دیگر باشد اسیر ترا بر دگوبانغبان خود را بطرف باغ و بستان بکنت خانه در و تو در تسلیم شب خیم شب گرمی شو خواب گران افسانه روش بغضت آمد تغافل تاجیه آید بر سرم آخر لب پر خنده ساقی دیگر بر تو به جام خند	کشاد کارها در عقد های کار می بینم گل خورشید من در سایه دیواری حتم سحر خوان بلبلا ترا ناله در مقام می بینم به بیداری همه پیش نظر گلزار می بینم نهایت های خود را جمله در انظار می بینم چه در کام و زبان پیوده است غنیم
---	---

برایش کر بر آیم خوابگاه می نهم بالین
ظهیری کوشش شبگیر در انوار چنیم

کوشب که ز چشم تر بشستم طشت از چه بچون با تهادی در باز نه کرده تاز روئے قزگان نه شار بادوستی سما کام بر سر او نیا بود دانت بدرون بر انداخته تاب پروانگیش نصیب پاکان آهیم بود ابع گریه سدا	در مویه هر سحر بشستم دست از کوسینه گر بشستم تاروی بجاک در بشستم در یادریا گشت بشستم لب از سخن شکر بشستم داغ هم که دل و جگر بشستم از چشمه شعله پر بشستم در دل هوس اثر بشستم
---	---

در خشکی راحت ظهوری

رگ از نم نیشتر بشستم

سخنها وقت گفتار تو کردم	نظر باند ز دیدار تو کردم
-------------------------	--------------------------

مطلع ماه به بجز و نیاز است	خرید از خمیس بازار تو کردم
نمی آیم یرون از عهد لطف	قیاس جور بسیار تو کردم
نبود از دوستی در یوزه تم	ز شوق راحت از ار تو کردم
مروت ساده طوریت کرد عدا	چه خود را خوب در کار تو کردم
چه دیدنهای رسوا میشی انعام	ز خود نپیمان با ظهار تو کردم
نمی گوید چون از تو به پامال	ز در حیا به سرشار تو کردم
بیازاده فرین دار زندان	گذاری بر خشک زار تو کردم

ظهور می نیتی از تنگ چشمان

دو عالم یک نظر دار تو کردم

گر دیده ایم سوز و در فکر فدا ده ایم	گر گشته ایم و بروم نشتر فدا ده ایم
پشمرده خنده بر لب خشک آفتاب	در تاز به روز از مره تر فدا ده ایم
و نیست با ذاق موافق فدا ده ایم	در تلخی از تخمیل شکر فدا ده ایم
بالین ل نیست ز گلای باغ خلد	از خار کوی عشق پست فدا ده ایم
از دست رفته کار محال تلافی نیست	با چون کنیم نبرد که از سر فدا ده ایم
قادر نبودم آنکه در ستر	در فکر افتد از بکند ز فدا ده ایم
ما را نشسته نقش خنجر خنجر	در ده حیات بر اثر فدا ده ایم

در خار ز از خرقه ظهور می شکفته دل

بے خود نبکست گل ساق فدا ده ایم

چرخ و جام مرد شکن برگرفته ایم	وز چوب دست آویزه شکن برگرفته ایم
-------------------------------	----------------------------------

از حُرّت شهید پوسه لب آلوده شستم رفت آنکه در خیال وود و دستیار پی نگذاشتیم دیدن و گفتن بد یگران همدوشی سبک قدان را و بی روستا آورده خوش معامله همه در میان از اشک لاله رنگ بنامندی کنم	چشم بوس ز کج دهن برگرفته ایم از طر و پنجه گفتند ذوقن برگرفته ایم چشم از نگاه و لب ز سخن برگرفته ایم از دوش بار ز جنت تن برگرفته ایم جان داده ایم مرگ تبین برگرفته ایم دل از نگاه عهد شکن برگرفته ایم
---	---

در غربت فدا ده ظهوری بهر قدم
گر در خیال راه وطن برگرفته ایم

دوشی نخورد قصر شمان خانه بدوشم بتابی ما اینک بر خار تو موجیم مضمون حدیث تو چه گفتن چه شنیدن ناصح شده سرگرم نصیحت میم در هم کش کالای شکیب اینهم کردیم باشد که دهر روی خریداری عسی پیانه سر است و رین دست جگر آب در عهده ساقیست مراعات حرف	سر حلقی از ماست بی ملقه بگو ششم گو یابی ما اینک بحرف تو نموشم خوش دولت با جمله زبان همه گو ششم بر شعله نهاد دست که می روم و جو ششم در بیگانه عشوه گران پاک فرو ششم صیقل گری کرده دل آئینه فرو ششم از تشنگی راه طلب با دیده فرو ششم مالیده بهوشی و کا بهیده بهوشم
---	---

مستی ز کسان نیست که با تو شستن آید
عزیزت ظهوری که خرابی تو شستم

ریشک بهران که بذر دانه نشستم
بنویش را با باز پشیمان گفتم

باغبان را سر ناسازی بود فایز از فکر سر و گشتم بر لب طعنه من نجیه زدند سخت رونی در گفتن و اگر گزندارد سر زلفی باغبان خویش را ساخته عید و گران با همه خیرگی و پیر جگری	خار و خس را گل و ریسمان گفتم ز خشم را منفرد حقان گفتم با تو تا حال گریبان گفتم سخن سستی بیان گفتم این سخن از چه پریشان گفتم اینهمه بیوده تیربان گفتم حرف در وصف خراسان گفتم
--	---

با ظهوری چه قدر حرف سفر
بود و شوار چه آسان گفتم

به چنان مهر بردان دارم داد از ناصی ایند فروش جهه آسمانی خواهم کرده از حسرتی چه خوش پیرم عشق تشریف زنده پوشی داد ساده گردید لوح پرکاری هم مگر خود سپر توانم شد روی گرمی ندید داغ از دل خواهد آمد یقین به تسکینم استغفارش کنی بخود مارا	شهر بر ناله و فغان دارم چه قدر بخودی زبان دارم سجده نذر آستان دارم آرزو با سکه بس جوان دارم شال را رشک پر نیان دارم نه دلی بر سر زبان دارم ناو که چند در کمان دارم جگر چند ترجمان دارم اضطرار بے بخود کمان دارم میل دارم ترا بران دارم
--	---

مهربان گریمن شدی سہلست	ز تو امید بیش ازان دارم
راز شد فاش در تمام جهان وز ظہوری همان نشان دارم	
دوش خوش شکوہ رانی کردم پہلوئے کردم از وصال تہی بر سخنامی زیر بود زبان بہند وئی داشتہ پند طبع باو گر راہ عذر آب زخم تو سن آہ داشت جولانی لب خود را ز حسرت لعل	خویش را ترجائے کردم پردلم پہلوئے کردم زیر لب زیر خوائے کردم خجلم ترکمائے کردم از جبین خوی فشائی کردم بہ نفس ہمنائے کردم بگزیدن نشانے کردم
با ظہوری ز سر گفتم عشق زور پیری جوائے کردم	
طرفہ صیدی کشیدہ درد اہم جسم و جان رست از بوس بخت لذت بوسہ کردہ ام حاصل بحث طاقت خود در میان آید نیکین پستہ ام بشور آمد طرف نیش از قراہ بود سبور جان و دل گشت رہن مہر وفا	خوش رمی کردہ صبر و آرام نگہ گرم کردہ خوش خام کہ گذر کردہ بہ لبش نام ہمہ طفلان دہشت الزام مبالغہ کردہ است ز ہر باد اہم عشق خنیا نہ رنجت در جام صبر و طاقت کہ میدہد و اہم

شام ببل ز صبح من خوشتر
صبح پروانه بهتر از شام

بر نظوری چه منت از قاصد

بکیسی بار سانه پنهانم

بیاساتی از زهدان و پیامم
زور یاکت شام باین تنگانی
حلالم چاک کرده ام شب بوعط
بنازم که در دشنه نارسام
بیرنگ حیران نگرد و نگاهم
ز آه دل شب به سفت زورم
شدم تلخ کام تو در دهر لیکز
شکر جاشنی در خود از شرم دژو

بده سانخسری تا نگویم کرام
زورفته خدایا بگردا بجامم
کند گرمی تو به سستی درام
بیالم که در دوستداری تمام
بهر روی پیچو نیست در شامم
ز اشک دم صبح پر حشامم
من از شور بختان شیرین کامم
بزهرت مگر برگرفتد کامم

نظوری نیار و سدا و سلا

همان بے جوابی جواب سلام

ز داغتش روشنی در نیل چیدیم
ز زهرت تلخی در یوزه کردم
که کردست این چنین آباد خود
نموده در پرد جامه زیبان
یا سایش بدل شد به رخ دشمن
تمامی هفته را کریم شنبه

مه و خورشید در آئینه چیدیم
چه شیرینی که در یوزه چیدیم
هزاران گنج و دیرینه چیدیم
ببوی خرقه لیشیب چیدیم
بدل مهرش بجای کینه چیدیم
ازین مستی که در آئینه چیدیم

	<p>حساب میر سال ظهیری همه در دفتر یارینه چیدیم</p>	
	<p>راه دور سنت گام رانازم گریه صبح و شام رانازم عشوه های تمام رانازم همدم کشته رام رانازم دانه چینی دام رانازم شیوه انتقام رانازم اعتقاد عوام رانازم آرزوهای خام رانازم</p>	<p>ز تیر تلخست کارانازم شب و روزم طراوتی سبک عشوه نیم کاره کارم سخت انیمه الفت آنهمه وحشت خالها ماند زیر سبیل خط سربانی قزون کنم با خط طرح باخساص کردنست با همه امید شد نبومید</p>
	<p>یافت غیرت ظهیری از خواری رفت قدر احترام رانازم</p>	
	<p>پاکم از غش گدازمیرسدم می جام حبابازی رسدم رندم و پاکبازی رسدم می کنم در فرازی رسدم نازش از امتیازی رسدم آه زلف درازمیرسدم روی پرسو نمازمیرسدم</p>	<p>نیجو دم پاس رازمی رسدم عشق مست حقیقتم کردست دو جهان در قمار با یک داد کرده ام خویش ز خانه برون خوار تر از خودی نمی بینم نفس از گویسته برون آمد همه جا قبله طاق ابرو هست</p>

به تیار این چنین علم شد دیده بی عکس تو نمی سازد	چه قدر بر تو ناز میبردم بای و بهوی حجاز میبردم
چون ظهوری با اختلاط و لم از نشاط احتراز میبردم	
کوشتم که در دغم بدل و جان فروبرم دارم بدست نسخه خون از گرسنگان دستی برای عهد بدستی نهاده ام سهلست بر زون بگریبان همی گل کرد آزدی حرم راه نازکست از تاب شعله غیرت اخگر بود گهر در بان هرا نیچه گفت همه ناشنیده گفت بر تشنگان زخم خدنگ جفا بسیار	کام دزبان بناله و افغان فروبرم رگهای دل به نشتر شرکان فروبرم سازم ز موم نجبه بسندان فروبرم با او کمر سری بگریبان فروبرم پا از سمن کشم بخیلان فروبرم گردانغ دل به سینه عمان فروبرم آن نیم که حرف ز رضوان فروبرم تا چند آب حسرت پیکان فروبرم
خوش مست گشته است ظهوری در گمخند ترسم که در دگر کشد افغان فروبرم	
دله دارم بجانان میسرانم بایندیکه از دست عم دوست سهم مستانه بهر خیر در عشق نفس از دودمان آه مانند است برای سینه های نو گرفتار	شود گر صرف دل جان کسانم بهر چاکلی گریبان میسرانم گریبان را بد امان میسرانم نزد لب با فغان میسرانم زدانغ دل گلستان میسرانم

سر آشنگان را در هوایش علاجه نیست جز پاش فلش در می نو کردم از گلخن به گلشن ز اول کرده ام قطع عداوت بر نخل بلاست کس بچنید غمی اشک غفیفی وعده کردی	تبرک فکر ساسان میرسانم که در دی بد زمان میرانم چمن در کنج زندان میرسانم محبت را بپایان می رسانم سر انگستان بدندان میرانم ز مرقان رشک مرجان میرانم
--	--

ظهوری را برای یک شدن
بدیدن با نمایان می رسانم

کرده گل سوز محبت داغ از افتاده ام اضطراب من بر آرد آفت تسکین نهی صید او گشتن چه حدی است بودم منتظر کرده نیل سیله گلبرگ من روی خزان ویرتری آمد و خون در دل خود می کنم نزد داغ خود نمی چند بجز سینه ام سفر ازمی میکند دعوی گواه افتادیت ویده یودی در میان بهر بلا می بستم مانند از شهسواری صبر طاقت در رکاب گشت رایج از رواج شوق هم گرام	لاله زار از دیگران در شعله را افتاده ام خوشد و لم در بی قراری برقرار افتاده ام زخم هم کار است در خون شمر افتاده ام سیر خاطر کرده یا دشمن رها افتاده ام وعده بجز رفته و در انتظار افتاده ام کرده خوش با من حریفی در شمار افتاده ام از غریز انهم بدانم انیکه خوار افتاده ام حرفم بین کز همه چون برکنار افتاده ام نیست در دشم عنان اختیار افتاده ام از گداز تو به غم در عیار افتاده ام
---	--

جوش عشقی از برای خود ظهوری فکر کن

بردم تیغ صفای روزگار افتاده ام

خبر تو کس در جهان نمی خواهم	بے وصال تو جان نمی خواهم
می کشم آه سرد از دل گرم	نخل غم را خزان نمی خواهم
مثل من در معالایاست	سود بیش از زیان نمی خواهم
بر سب زخم تیغ سازده ام	راحت را یگان نمی خواهم
داستان های گفتنی دارم	گفتگو در میان نمی خواهم
راستان جمله شست چیست	تیر خود بر نشان نمی خواهم
پیر که رسواست خوش کند روا	اتفات نهان نمی خواهم
چشم ناز ترا سبک نه کند	با کست پیر گران نمی خواهم
تمت ست آرزوی خاطر نشاد	خشم را شادمان نمی خواهم

دل زمین مهر و ام می خواهد

خبر ظهوری همان نمی خواهم

کاست تن جان فزائی دارم	سوخت دل روشائی دارم
شوخ گردیده عشق دیده بنابر	کبیرم خود نمائی دارم
چه عجب بگذرم گزای مطلب	در طلب تن پائی دارم
بحدی ره بریده ناله شوق	گریه های پائی دارم
بر شکسته سکستن اندامم	و ه چه خوش موسیائی دارم
گرچه بیگانه من او نشود	من با او آشنائی دارم
بی خودی و ام می توانم کرد	شهرت خوش ادائی دارم

حق آہش نفس نکرده ادا بر لیے تیز کرده ام دندان کاش دیگر کسے کرم نکند	در حق خود ادائی دارم میل گلبرگ خائے دارم از گریبان گدائے دارم
گشتہ ہزل من ظہوری جمع شہرت روستائے دارم	
ز راہت گریباخاری دارم اد از ناخن و دندان بریزد پریشانی من با من سری داشت سویدار ابخور شیدی دارم کنم جہدی و از مبلغ بر آیم قبولم هست او بہر چہ باشم ز آہ حسرت و رلات بانی ہمہ یوسف فروشانند اخوان ز مدتا خط کشم بر دفتر خوش بعشق خوبیان می بند و مہ نہ گرد و کفر و دین ہرگز بیک گام	بخط تازہ گلزاری دارم بدل دروت اگر باری دارم وگر کے سر بہر کاری دارم بدل چون یاد حساری دارم مگر خود را بقدری دارم بہر انکاری اقراری دارم بہ پود آرزو تازی دارم روم خود را بیابا زاری دارم غم خود را بطوماری دارم بدم تکیہ ز تارے دارم برو شب گیرہ انواری دارم
ظہوری سخت زنجوری بہ مغرب بجائے راحت آزاری دارم	
عشق در آئینہ حسن کوادراک کنم	تیرہ گرویدہ دل از رنگ تہس پاک کنم

ای خوش آن جامه که آرایش است با همه لاغریم آرزو سے فرہ تن و برع از عشوه ساقی موس الودہ بود از درو دشت سزد گر ہمہ مجنون روم گریہ را پار و داز پیش بد زیار فستم عشق خواہد بستاند بد دل دیگر بر سر کوی تو عمریت چمن افتاد	تہ یکے جیب با نذر ز فوج پاک کنم در کینم کہ شکا رخم فشا ک کنم بکیدن لبش از یاد لکرا پاک کنم بسکہ دیوانگی از در و تو در خاک کنم مژہ را اگر بہ تمنائو نمناک کنم می روم مشورتے بادل بیباک کنم کہ گل و سنبل اورا خشن خاشاک کنم
---	---

صاحب ہمت عالیست ظہوری آرمی

نیتہ پست چرا شکوہ افلاک کنم

ہوشم رہودہ کہ فغانی بر آورم وار و ولم معاملہ با فراق وصل ناچیدہ این گل از چمن آرزو باد در کین چرخ نالہ حدنگی کشیدہ ترسم کہ راز ہا ہمہ از دل بدر مہری برای محض راحت ضرورت شکر بہ بخت سو کینم بخش مہر در داستان رنگ بخت تا برم بکار	خاشویم زبان کہ زبانی بر آورم گاہی حساب سود و زیانی بر آورم گزر و چہرہ را بجزانی بر آورم از قامت خمیدہ کمائی بر آورم رسوا شوم گر آہ نہائی بر آورم داعست سینہ پوش نشانی بر آورم گر کام لب بکنج دیانی بر آورم ہر حرف را بلالہ ستانی بر آورم
--	---

آلودہ تر ز طلق ظہوری ست دانم

از دیدہ ابر نورفتا نے بر آورم

<p>حرف زنجیر زلف تو گر افسانه کنم شره از اشک چه در باله در شوق کشد سمع و این جلوه بر تشش بنده کس را آشنائی بمن اینطور مقرر کرده است از برون کردم و از ذوق بگنجم در پوست دیده و گر به ندانسته بخلی هرگز شره در صومعه جاروب کشتی کرده ای</p>	<p>خواب آسوده دلاان را همه دیوانه کنم بامید می که بیای تو مگر دانه کنم شعله را بیگل بال و پر پروا کنم که اگر شکوه کنم مشکوه بیگاه کنم ای خوش آنزور که در مغز دلش دانه کنم دارم امید که این کارگر بماند کنم چند روزی بروم خدمت می خانه کنم</p>
--	---

سرخ گنج ظهیری زده تا در گوشم
 صب نوائی بر هم آرایش برانده کنم

<p>چون بیاد تو شراب پیایم از خجالت و هم ندیده فروغ گریه و رنج گریه شو آرم یافتم گنج عشق آبادی نتوان دیدنش به بیدار چهره نمودنش بعد که او شرح من غمش از ان پیش نیست به سخن لب کشوده خاموشی بایدم آه طره تو کشیده عشق و پیری خوش است گرچه</p>	<p>نشاره در شمع و شتاب پیایم نور بر آفتاب پیایم نمک بر کتاب پیایم بر جهان خدای پیایم سیرمه در چشم جواب پیایم مصر صری بر نقاب پیایم که رسم بر کتاب پیایم بر سوالش جواب پیایم بر نفس هیچ و تاب پیایم بر بهار مشتاب پیایم</p>
--	---

بر ظهیری دوباره بتیاسی

به سکون اضطراب پیایم

رگه دارم به نشتر بگذرانم
به تحصیل مطالب بر شستم
نمی باید فروخور و از فروزان
کنم دعوی که نیل و دریا کنند
بحر و من پسند است تا نیست
ستد از من اگر در عهد زدم
زخم بر آتش غم دامن چند
فنون دوستی فانوس زدم
ز به حسرت که هر دم زخم زد
چرا فیوض زهرش نگردم

د لے دارم بر لب بگذرانم
برای دل ز دفتر بگذرانم
عجب کز چرخ دیگر بگذرانم
گواه از دیده بر بگذرانم
ز اوج آسمان سر بگذرانم
به پیش خود و منفرد بگذرانم
تبت و لرا از آتش بگذرانم
چراغ از پیش صرصر بگذرانم
ز پیش صید لاغر بگذرانم
که خلقه راز مشک بگذرانم

ظهیری دوزخ در دل زساقیت

چنان خود را ز کوشش بگذرانم

روزی در کز کام دل زان لب شکر جان بر کنم
آورده آه غم نکستی کو سنبیل موسته کن
عشقم مهلم ساخته در قلم منی طاقتی
تا کی هستی عهدین از موم باشد کشته
در سینه ام صندوقه ابرو کمانی خفته

در بوسه آن سبب ذوق از زخم دندان کنم
در رنگ دادم گریه از لاله دامن بر کنم
با آنمه بے انگری کشتی بطوفان کنم
جدی کنم در محکمے بیان بندان کنم
بر شست نشینم گردل راز پیکان کنم

در عشق طبعم شد و اگر ششم بهاری ز حزن و چیدن بزم هوس چند آنکه دل بست و پا بیعانه جنس و قافله و عالم داده اند در طبع ابراهیم سه دریا معنی گسته ام آب رخ رود و در سح با خاک کو آید ختم	و بگو ششم بهارم زندان زاریان بکنم بر سر نکر دم این جفا گر فکر سامان بکنم ببر و نفی ز بیم بیرون بازار و دوکان بکنم از نکتای گوهرین گوش خندان بکنم و مجلسستان کنون جام بهاران بکنم
---	--

کردی ظهوری را چنین افسانه در نامحرمان
ترسم که شهرو کوی راز را از نیلان بکنم

بدرد افتاد و دام خاصیت انوران بر چنم دل آمد و طپیدن از درون تنم بود ایستاد چشم لب خندان چیت نیل و جیون را جنون چون داغ بیبار و باندا ز نیاز من سند از من گرانمای با اشتیاق خود نماند با وجود خلد و بیرون ز لب تنگی بسم مهرست و چشم تر حصار و در گذر روز	کشیدم جام زهری از تبت تنگ سر چنم بگر راخت آرم شکافت سینه بر چنم بجای نظره کو دریا که در قرغان تر چنم اگر افتد ز فرخ از برای سینه بر چنم اگر با کوه گویم صدستن در کمر چنم ز بس یاد تو در خاطر بروی بگر چنم که بشنم نگر در چشم و حرف از لب چنم
---	--

ظهوری از تنای این و آن قطع سخن و
روم کنی بریدن در زبان لایه گر چنم

در بهار از لاله داغ دل بهامو میر ویده را با گریه و یار شوق صلی و آوده اتهام و کوشش من کز سر خوان و صلا	می دهم عرض خون و عرض مجنون می دعا اشک به خجک نیل و جیون می برم محنت و غم از نصیب خوش افزون می
--	---

تخته شونی که از کیش دلم گردید خون حرف زهرش گفته ام شکرش را میگذا بر تبا به عشق بالادست تقدیریم خالی از آهمن ولی چون سنگ بایدم	صد دل مهر از یک قطره خون می برم در وطنیان میکند گر نام افسون می برم می برم خود را از بزم وصل ممنون نمی برم این همه خواری بفرمان سخت پیروز نمی برم
--	--

عشق لشکرگیری بهر ظهوری می کند
بر سر عقل و خرد روزی شب خون می برم

شو و آلوده گرد و شب ایام می شویم نفسها و ستم می بندیم یک سینه می رویم غبار خود گرفتیم بهیچار باوه نوشا نم گرافا دوست از یام باندی طشت ناسیم نهر هر عمر شیرین را بیرون آوردیم از لعلی چنان چنیم در صید افکنی گزینج میداوت خوشاندی که در میخانه راه خدمتی دارند کنم پا بوس قاصد برب از گفتن زبان بندیم	زهی گادر که همان صبح و دردم می شویم ز غم خون آب سبازم ز دل آرام می شویم ز رخ زردی با کسیر شقایق فام می شویم صد آور دو در پیچید دست از نام می شویم شدیم از چاشنی گیران ز شکر کام می شویم بجوی صبد و خشی خون میدم می شویم زلای خضر میجو شتم سب و جام می شویم ولی با گریه مضمون حلا از پیغام می شویم
---	--

محمودی در انجمنی تازه و تر بر جگر چیدم

بوج شعله از دل جو شهام خام می شویم

رخم شکفته تر از نو بهار میدا نم ز من حدیث شکیب و قرا از سحر چه کوتاهی شده دست تصرف خون	غمم زیاده تر از غلگسار میدا نم همه حکایت عهد و قرار میدا نم بعد تو همه را هیچکار میدا نم
--	--

<p>می زخمکده عشق رفته در جامم طراوتی دگر از شبنم ست گلشن را خوش است علم اگر زیور عمل گردد ز من کناره مکن بروم از میان خود را بروزگار خزان ناله های سن گردد</p>	<p>که مستی دگران را خمار میدا نم صبا لکوی که ز بر غبار میدا نم چه شد که علمی و حلم و وقار میدا نم قسم بپوسه اگر من کنار میدا نم چه شد که علمی و حلم و وقار میدا نم</p>
<p>نهاد داد ظهیری و بایش برینجا که در بساط محبت قمار میدا نم</p>	
<p>بر سر کوئی وطن می بایدیم در صف پیمان درستان نیستم در نهادم گرچه شور ز منم ست نیستم پروانه هر شعله تا توانم برود آتش را بسر شیشهای زهر بود کام شکست حرف حسنی میزنم فرد نفس در صد اعم کو گلاب صندل کس نه بخت بلبل و قمری مبار بیزبانی لب بگفتن گرد باز از قبا پوشه پذیرفتم ز خود</p>	<p>از غمی جانے به تن می بایدیم دلبر پیمان شکن می بایدیم آب از چاه دقن می بایدیم شمع شمع انجمن می بایدیم سینه رشک چین می بایدیم شکر گنج دهن می بایدیم صد بهارستان ز تن می بایدیم صاف ساغر در دهن می بایدیم طایع زان و زعن بیایدیم صد زبان در هر سخن می بایدیم خلوتی در پیرهن می بایدیم</p>
<p>تا ظهور می در سخن دکان هند</p>	

نخست شاه دکن میاید م

دیده را پرده نشین کرده بدین رستم بر برگ و پیر و گراز طره کاکل سپید زخم عشق خشم فتراک بخونم انگند جز شکستن نبود رابطه پیوستن از دل قهره چار شک و دل شب بام بجده دائمی بود تمنای جبین میوه نخل ندامت همه را روزی باد تا بمنزل برسی بال و بری می یاید	پنبه در گوش نهادم بشنیدن رستم پیچ و تاب لبه بسرا کشتیدن رستم خاطر م یافت قرار می بطین رستم تا برود وزم و خود را برین رستم غیرت سینه صبح بدیدن رستم کرده پیری مدد انیک بنجیدن رستم لذت از می بسرا نکشت گزیدن رستم بدویدن نرسیدم برین رستم
---	---

گلزار رخسار و ظهوری نکم
دید صد باغ گل خلدیچیدن رستم

کز خودی گاه گاه برخیزم آرزو دستگاه نشینم چند در ماه هفته نشینم آنقدر بے رخ تو آه کشم گرچه لب ساهتی کنم ز سخن کار ایمان و کفر ساخته شد گر بقتل گواه می خواهد گرد از خاک بر تواند خاست	کمر با کو که گاه برخیزم چند حسرت پناه برخیزم خواهم از سال و ماه برخیزم که بر وز سیاه برخیزم دیده پرنگاه برخیزم از ثواب و گناه برخیزم صد هزاران گواه برخیزم هم از خاک راه برخیزم
---	--

	<p>نختر از شهرک ظهوری شست تر زبان عندر خواه بر خیزم</p>	
<p>در بند تو افتاده ام آزاد برآیم کز خویش به همراهی فریاد برآیم خاکم بجای نیست اگر باد برآیم غمگین تو ناگشته چنان شاد برآیم شیرین تر از زانی تو که فریاد برآیم گر تفرقه نیست را و را د برآیم شاگردی خود کرده ام استاد برآیم صد بار بدر گیر گل و شمشاد برآیم</p>		<p>دیران تو گردیدم و آباد برآیم از شدت درد تو فغان باد نشدی از گرم در رهت آیم شده آتش در عشق تو خواری ز من و خبر بفران گردیده سبک کوه ز سنگینی غم روز و شب و شام و سحری بخت هم با خولیتن آورده ام این مهر و یک جلوه موزون نتواند برون</p>
	<p>در عشق ملائم ترم از موم ظهوری در عهد شوم صلب بقولا د برآیم</p>	
<p>بد و لم کر به عشق ابدالم همه دولت تمام اقبالم گشته خالی ز روز شب سالم از فراز و نشیب احوالم عرض خسروار برده شتالم خروده گیر و بر پیر نیان شتالم چشم تر را به گریه آلم</p>		<p>قسم راستی با قوالم عشق چند انگه پیش دولتیش همه اوقات من به عشق پرست آسمان برگرفته اوج و حقیقت سبکی داده عرض سنگینی شستم باده را فرا تر هست از غم گشته چهره ام گاهی</p>

	<p>در نظر سحر خط خط عالم قفس من بود پرو بالم آفت بیوده آخر اهل عالم دشمن آگه سپاد از عالم</p>	<p>مشق دایع و الف پیرانکم منع دایش قفس نمی خواهد جان ندادم بادل هجران آگه از حال محرم خوشیم</p>	
	<p>عاقبت پیش می برم کاری خوش ظهوری گرفته دنبالم</p>		
	<p>گریبانی پیران خاری ز کل سیرانی دارم بعشق از خوشه چینیانم ولیکن خنجر دارم زموبار یکتر در زیر تنخیش گردنی دارم ببسنی شمنی نازم چه زیبا دشمنی دارم نهاده دید با برادر کنج گلخنی دارم ندارم هیچ پرواز محبت جوشنی دارم متاع دین و دل بر برگذار شیدنی دارم نگاهم رشتندی تا بد ز قهرگان زنی دارم ز استاد می غور یک نشان سهری دارم</p>	<p>رنجی بر رنگ زرازدین سیمین تنی دارم در و کردم هوسها سینه آتیا محبت شد یکش کوشم بر غیر و برگ کردن تماشان بعالم هر که از خیل اسیران دوستی دارد بامیدی که شاید گلشن روزی بسر آید بقصد عالمی که تیغ خشم تو علم گردد بجاء عشق میر کاروان مایه دارانم هوس دارم که از نادیدهها چشم بردورم بشاگردی قبولم کرد دانا می هنر برور</p>	
	<p>ظهوری دل بکسب داغ از ظلمت برور آمد چراغان می کنم سها درون خوش روزنی دارم</p>		
	<p>چه حاصل فکر تاثیر می نکردم چه بهتر کسب تذویری نکردم</p>	<p>در آه و ناله تقصیری نکردم بزا به محبتم گر خوب بنود</p>	

<p>اگر در عقل گردیدم بعد رنگ رسیده نهاده بیکره عشق بشیم دل پیکان طلب رنجید از من ز اهل جبهه و جدم میتوان خندان در بیخ از گریه های دانه دارم به پیری خدمت طفلان ضرورت</p>	<p>دست در عشق تدبیری نکردم که در انوار شبگیری نکردم تلاشی بر سر تیری نه کردم که در تقصیر تقصیری نه کردم بیای خنده زنجیر نکردم به طفلی خدمت پیری نه کردم</p>
<p>به گنج آباد چون گرد و ظهوری بوی رانش تعمیر نه کردم</p>	
<p>سودازه بازارزه پانزار بر آیم تدبیر خسر دگر چه در آور و بکام واعظانه کنی منع که از دیدن ساقی خار و خس کوفته شدم از نجات بهاری سر تا قدم از غم شدم سونسل شاید بد را فکندگی و رنطه آید از ناله نسازم مگر این کار برای از باد سرم کوسمی تو خواهی سر و پا بیمانه خود دینی و عقبه نساخ</p>	<p>وز سود و زیان کم و بسیار بر آیم عشقست مددگار که در کار بر آیم پسند که از توبه گنهار بر آیم در خاطر هم افتاد که گلزار بر آیم مرهم شده از سینه انگار بر آیم گرد و آل غارت زده صد بار بر آیم آن زور ندارم که باغیاب بر آیم خاکم بامیدی که هوادار بر آیم کو سمع تو گر مبلغ و مقدار بر آیم</p>
<p>ریش جگرم تازه نگذار ظهوری نگذار که از راحت آزار بر آیم</p>	

پنج داورست ناله سینه درم
 اشک را تازه روتی از دردم
 سینه ام چرخ و داغها اختر
 چشمها این انداز خشک
 شاید آن را برق دیگران
 همه نادیدنی قناده چشم
 به نفس تیره روزا در دست
 نیست خصمی بمن درست دگر
 در هر اسم تلخکامی خویش
 از ابرهیم شه نظر دارم

پیشه ام گریه ست و دجله گرم
 داغ را پشت گرمی از جگر
 دیده ام درج و اشکها گرم
 جادو دان فیض چشمهای ترم
 کردم اثبات اینکه من دگر
 خوانده اند اهل دیده دیده درم
 که شکافتند سینه سحر دم
 که ز پیمان تو شکست ترم
 آب گردیده زهره شکر
 دو جهان هیچ کمتر از نظر

باشش وعده در آمد نیست

بان ظهوری ز خود مکن بدرم

ز خود تمام برآیم مگر تمام برآیم
 که است ننگ که ناموس در عوض
 ز کام من دو حدیث شکر و شگفت
 کشیده ام از ابل کین بهر بنام
 بقول عشق عمل میکنند زمره صبا
 غم آنقدر بگرفت و ام خاطر عزیز
 در آینه بدنیسان بباد وزیم

هزار بار بسوزم مگر که خام برآیم
 همه بنام برآیند و من نام برآیم
 اگر یکام درآیم و گرز کام برآیم
 که با وجود تسلط از انتقام برآیم
 بعقل گوش ندارم غنا و عام برآیم
 ز کنجهای ظرب بهر دایم برآیم
 عجیب نیست که گاهی به آه شام برآیم

بگریه های حلالم ندادشوق تو رخصت بخوابگی چه نشینی فلک بفریاد پیام یار رسان قاصد بگویند خلوت	خوش آن زمان که ازین خنده لبرم آیم که از ثوابت خورشید و غلامم آیم سر سخن بکشای تا خود از پیامم آیم
دوال کوسن م نهیب کوب ظهوری صدا بلند کنم چرخ را بپامم بر آیم	
زیانغ دو تیو گل در نگاه می چم اگر چه شعله عضو تو سوخت جرمم را مباد صبح کشد طلیسان شامم برود بیای چمن چو گل های ناله دشته کنم برای حرمت من تا ذخیره باشد اگر چه روز خرم نیامی بچید دهم بهیچ ز گرداب ناف دربارا	ز چین سکو تو سنبیل در آه می چم بخود چو موی تو سنبیل در آه می چم روز تیره که در سال و ماه می چم بجای رشته بران تا آه می چم هزار برق رسد در گیاه می چم بعضی حال سخن در نگاه می چم چنین که در صفت خود شاه می چم
سخن ز روی تور و میدید ظهوری که در حکایت خورشید و ماه می چیم	
سال نو گشت بیاتامی پازینه کشم زاهدان را هوس صحبت خلوت زده شاهدی را که بر اطلس نشاند غوش وید از حوصله مستی دیدار گجاست سینه پر زخم دگر آفت مرهم نکین	خرمیها چنی ساخته در سینه کشم صحبت شنبه مگر بر زح آدینه کشم دو چه و چیست که در خرو سینه کشم با دوه عکس به بیان آینه کشم مهری از دایغ مگر بر دگر چینه کشم

<p>خطبه رفعت دارای دکن می خوانم در پس پرده نماز مگر افسرده و شکر نهد که زار باب محبت شده ام</p>	<p>رخت بر زده این منزه زین داغ یک بخت سر در آ که درین گیم خشم با دوستی از دشمن اگر گنیم</p>
<p>مکش آن هوس گشته ظهوری عیشت کام در تلخی شیرینی لوزینه کشم</p>	
<p>لسان چندین کمنه چایه جاگیرم نگاشت اختر شکم ز خورد رخشان تر نه آن رهت که ز خود مهر نند پادشاه رسیدت بیدار بختیم وقت است چه غم که جای گرفتند دیگران دریم غبار ز بگذرت هست سرمه چشم لبت چکار بدشنام چون نمی آرد زخوی شعله تیغ تو آب گشت جان</p>	<p>ببال عشق پریم خویش را بگیرم بگاه گریه همه خورده بر سها گیرم کسی ز گمشدگان کو که رهنما گیرم که طفل خواب ز شیر فسانه داگیرم امید هست که در خاطر تو جاگیرم برای دیده خورشید تو تیا گیرم مگر بسجی اثر کار بد عاگیرم نهر ابرق جدر لیشه گیاگیرم</p>
<p>فتاده راه ظهوری تافته دشت بلا خوش آنکه جالب چشمه فنا گیرم</p>	
<p>راه تعریف خود رکوی شراب اندازم قابل تربیت صاف تو انم گردید شمر طردم که سوا لے بگذارم لب ساعتی خوش گیم در خصلت گریه بزم</p>	<p>شیخ راز و دتر از ترند خراب اندازم خویش را چند می اگر در می تاب اندازم دیگر اینرا چه به تشویش جواب اندازم وقت شد گشتی افلاک بر آب اندازم</p>

<p>تا که از کوی تو محروم ترم ساخته عشق دین وصل تو این کار بیداری نیست</p>	<p>خوشتن راز برای تو خراب اندازم بهر تسکین دل این عکس بخواب اندازم</p>
	<p>گر ظهوری هو بی هم طفلی دارد خویش را بروم شمشیر عتاب اندازم</p>
<p>در محبت و وفای یک فتم لبیل اندازم با نزار فنان صبح طرب گستان ناشسته دای دای و دکنشان ناله ام رخک آب خضر خون زخمها تا گریبان عرق در آلودگی کلبه ام دار تجلی از رخس تخم عشق حمله در انبار من</p>	<p>دشمنی گرد دوستی دارم در هوای طوق قمری گردم با طراوت نسای شام گلخنه بامی های چاوشان شیونم ریخت از هر قطره جانی درتم پاک ترا ز نیل و میون دامنم آفتاب از تابان روزم خوشه چنیم یک صاحب دهنم</p>
	<p>هر چه می گویم ظهوری کرده ام گردن من پیشکار گفتنم</p>
<p>چرا بر خود نیال می پرد هر دم بردم اگر مطرب باین غیبت خواهد کرد تمام نظر بر تشنگان دارند آئین نگه کردن دهم گر خویش را یادش ز حال خویش می فتم بر هر چشم وادست آب نشترهای گانرا</p>	<p>که بوی دولت آغوش می آید از غم دگرسانی باین مستیست خواهد کرد بدو هم زمین بر سید آئین سخن کردن که خاسوم ستم در خاطرش از عودگان عداوت میوم نشانیدست لذت های نیش عمره در لوم</p>

نشر رخ و رخ ضایع در آن نه اقدام محببتی رضای او تواند کردن این غمی زیانم بر سر کار آید چنان آورده حرف تو	که ساقی مایه خم می کند و کار سرچشم نیاستش خویش را می انگیزد هر دم آرد غم اگر خا بهند توان جز بر پیش ساخت خاتم
---	---

ظهوری را برون آورده از تنگ عریانی پراغ نعل اسوتنی نه عشقت قبا یوشم	
---	--

در دوزخ ز دل نمی تاب شسته ایم افسانهای زهر تو گوید گوش زد بر آتش جمال سوزان نقاب ناز فرسوده شد ز و غده کمان کیمیا جوشی نزد بیاپی کس خون بیکسان جایگز حقیقت ابروی اوطاق بید باید زبان پاک برای حدیث عشق در عشق طره واقعا دیده رستم از عجز و استکامی خصمان خوشین تیمم داده نستیم من ملوک خوش چون و چرا کنیم که کسیر پیشه ایم	وز جوش داغ بخون تاب شسته ایم از پردای دیده شکر خراب شسته ایم در چشم تیرگی بنر آراب شسته ایم شمار از شک شوق چو مهاب شسته ایم بس لا غرم دست ز قصاب شسته ایم از موج اشک غم خم مهاب شسته ایم هر حرف را بعد نفس تاب شسته ایم از خون دل سرور سهراب شسته ایم مهر و محبت از دل احباب شسته ایم در اقلاد صفی آداب شسته ایم تغ بوس ز کشتن سیاب شسته ایم
--	--

کس را بخت نیست ظهوری توان ما از زلف تابدار بتان تاب شسته ایم	
---	--

نما که اندوه و رگوت چو رانم	ز سر زخم برون پاسبانم
-----------------------------	-----------------------

<p>که اثبات محبت کرد چون من دست دارم بر پیر بار کوسه چه کردندی بحالم عافیت ما سپه ترکشت چشم سرمه بیزش ز موشین پیش ازین نلوت بچین بچشم آفتاب از دهره کمتر به تشبیح رخ عالم فروزش بخون غلطاندم هر روزیاری ثواب عالمی ریزد در آتش بآزادی چکارم راست گویم</p>	<p>برای دعوی خصمان گواهم شوم کاهی که با خسلت کا هم بودندی بلاما گرسپاهم مگرافتاده بر روز سپاهم قسم ریحان سنبلی را با هم نی گنجد جمالش در نگاهم چه منتها بر خورشید و ماهم پرست از عید قربان سال و ماهم اگر سوز و سپیدی برگناهم اسیر شوخ چشمتی کج کلاه هم</p>
<p>نظموری از گل گشته بهاری خزان رنگی ندارد بر گیاهم</p>	
<p>غمزه کو که ز سوسن بدم نیش افتم خلق را پوست چه درمم درم از بزمی سروان را همه بر سروریم رشکی نیست کینه سودوزبان فسر به لا غر نه کنم در رم عمر بقائی ز مرم شده صفت ای خوش آن کام که از زهر تو دوش افتد دین و دنیای خود آباد نکردم و قست</p>	<p>همه الناس شوم در جگر نیش افتم تا بچ کاری به ازان نیست که در خوش افتم عجب نیست که از جمله شمان پیش افتم بیش از اتم که بسودا کم و بیش افتم نسبتی نیست که با پیرمغان خوش افتم دارم آن رگ که ز فرگان تو دوش افتم که بس وقت سبک شوم در دوش افتم</p>

خواستم رند و ملامت گش و رسوا بایم	و نه گفتم که چنین مصالحت اندیش افتم
-----------------------------------	-------------------------------------

مهربانان وفا کیش ظهوری دیدم	میردم از سبب یاران جفا کیش اتم
-----------------------------	--------------------------------

جان را بغم فروخته دل نشاد کرده ایم	خود را از شوق بندگی آزاد کرده ایم
از راحت زمانه نگر و دخراب دل	خوش سینه را بداغ تو آباد کرده ایم
خواهد نفس بلندی فسر یاد و دام کرد	زین ناله های پست که بنیاد کرده ایم
گر دید ریزه ریزه ریزه ز سنگ تو استخوان	لب باز و وقت ناله و فریاد کرده ایم
از لفته گلخن غم و گرمای آن پیر	دل را بشعلای جگر یاد کرده ایم
جان سخت تر ز خود نشنیدم در وفا	در مهر گنج کاوی فریاد کرده ایم
بر ما تم نمید و دار کس که تاز کس	این دادها ز حسرت بیداد کرده ایم
بادوستی چگونه شود چهره دشمنی	گر خصم کرده خیرگی امداد کرده ایم

از اشک صبح و شام ظهوری ست سیه ساز	اندیشه طراوت او را د کرده ایم
-----------------------------------	-------------------------------

روی برگریه چو بز خاک نیم	چشم را دیده نمناک نیم
سنخه را که نه وصف رخ آد	زنگ آئینه ادراک نیم
بایدیم بخت اگر آرزوئی	دیگ بر شعله غمناک نیم
پاکیا زم و دو جهان یک داد	نرو را باختن پاک نیم
ساعرم راتبه خسم دادند	سنی در تنه تناک نیم
چپاشیت گریبان عشق	سنبهادر گرو چاک نیم

آهوی شوخ ترا دل بداییم آورم فرش رو شاد بخیا ل	که سری در پی فتراک نیم پستی چند برا فلاک نیم
تا ظهوری کشد از زلف تو آه در نفس ناله بیابک نیم	
ایاه شدی شمع بکاشانه مردم مجنون بهمان عمر که میبود اگر اکنون در تربیت چشم سیه شوق چاک کرد ولها همه پیمان بهم تیغ تو بستند در تیغ که دل غمتنای تو هر سو تاورد شود پیش نگیرم کم درمان در شهر ز شیکردی آوازه هیسات	رو ساختی از گرمی پروانه مردم لیلش گرفت پی دیوانه مردم از گریه سفید ست سیه خانه مردم از عمر ابد پر شده پیمانه مردم عد تو ده جگر ریخته بیخانه مردم خواهم شده بید از افسانه مردم چشمی شده هر روزن کاشانه مردم
بیگانه او هم شود نیست اگر رفتی خوش طوز ظهوری شده بیگانه مردم	
بس است خواب ز افسون فسانه بگذارم تلاش شادی غم بر سر دل ار هر سو اگر نه ریخته مژگان کجاست خار بهی خوش آنکه پیش درت بستم چنان افتد بنام مغز جگر سکه گداز ز مردم بطاعت که سر و گردنم فرمای	بکار و بار در آیم بهسانه بگذارم میای نمیکنم در سیانه بگذارم که بهر مرغ ننگانه آشیانه بگذارم که بالشی به سر آستانه بگذارم برای سینه ز داغنت خزانه بگذارم که جبهه ز تو در سجده خزانه بگذارم

مراست خود غم جو دش از آنکه میماند
چو در خیال بمشائے طگه شوم بخود
خراب گشته ام از درودل علاج نیست

غم زمانه باطل زمانه بگذارم
پیچ در خم آن موسسه شانه بگذارم
که چون برون روم اورا بجانم بگذارم

ز آه و ناله ظهیری دمی که دام نهند

ز دل بصید غم دور دانه بگذارم

چون عشقت شراب خورده دلم
آری آری کجاست خواب داد
چشم بنیاز بان گو یا کو
گشته سیراب شعله زاجگر
شد نصیبش نه قطره آب
عاشق طره بود آسانست

وز اگر بود ناب خورده دلم
عشق از خورده خواب خورده دلم
دم به تیغ حجاب خورده دلم
که بهر تو آب خورده دلم
غوطه باد سراب خورده دلم
چقدر پیچ و تاب خورده دلم

از ظهیری ست مرهم لطفش

زخم تیغ عتاب خورده دلم

شدم از سران سرپا تی رسا نم
ضرورت شود کاری از مای هو
پی داغ خوان جگر گستراند
ز سر و گل و لاله چون بارگرم
چو خون مرا بازین نیست رنگی
چو بمان بصیرتیم آشیانم

جبینی بدایغ و فانی رسا نم
بفریاد و افغان صدای رسا نم
بافسوده خوانان صدای رسا نم
بخاشاک کوتی دعای رسا نم
بشمیر گلگون قبای رسا نم
زداعی تبارک همتی رسا نم

مگر غم کند پشته من که پشته بهست رفیقند با موان غم و دان	بدیوار عشرت سرائی رسام که آوار گئے را بجائے رسام
	درین خاک نشود نام هست خود را تلویری یاب و هوای رسام
چرخ را اگر خود کردم در تلافی دیگرم بی غلط و بعد زنی داد کار قریب ما صرفه و احتیاط بیش از کم کم یکس از نسیانی کجا چشم نو بنارم کجا بر جرات دست ما کسیر ناسوی نزد در خراش لعل طمع خوش و خراش افتاد ام کاسه نورشید پسیدن نمی آید ز من	طلسمش را اشال بشمارم قماش دیگرم هر زمان نزدیکتر از دور باشی دیگرم گشته ام دیوانه و عقل معاشی دیگرم او گریه بار و اگر سن فعل پاشی دیگرم زوغنی در سینه ام ناخن خراشی دیگرم نیکم هموار خود را در تراستی دیگرم کوفاک از کین و دهر روزاشی دیگرم
	کرده ام خود را تلویری بنده درگاه شاه چرخ را در سر بلندی خواجه تاشی دیگرم
سیر گل کرده هوس خازره بردارم بجای شاه و دشمن میبروم بخت بلند من که باشم که در معذرتم باید زد قبله لبروی تو سازم فلک آرام نماز دست کوتاهی انوار بمنزل نرسید اشک را برده عشو که از بسکه نشاند	سر پر یاس ترا ترو و کله بردارم نعر از بهر ورافت اودن چه بردارم نخلتم با دل از بند گشته بردارم بجو دست کلفت از جبهه من بردارم روی از راه بشبگیر نگم بردارم نتوانم که دمی چشم زره بردارم

افسر تارک اقبال ظهوری سازم
کف خاکستر اگر از در شه بردارم

فروشم تا بقدرت فرق از جنس کساد آرم کشاد و بیه ام ظاهر کشاد دست ظاهر تر سکر وحی چه پرسی گرنم میزان سنجیدن رسیده محضر ختم بهر تیره روزانش فرو چیدم بکام نوشتن اسباب گامی کنند ختم بوس چون خوشه در دل شود وین برنج کف میکشم از گرد حسرت رفته می بینم نبا شد عیب بد عهدی هنر گر عشوه سازانرا خوشا چشمی که بی تقریب هر ساعت فرو گیرد	نشد روزی که سودای بیزار مراد آرم نیایم و او گرد در نزد نقشه بر مراد آرم کنم پاشنگ کوه و گاه را از خود زیاده آرم ز صبح سور شام ماتم خود را اسود آرم بساز و برگ خود را بر سر برگ مراد آرم کنم از شعله خونی باد و برقی در نهاد آرم چو در خاطر ز طور جلوه دانش بیاد آرم برای عهدش از پیمان خود صد اعتقاد آرم کنم بادیده نمناک ماتمها بیاد آرم
---	---

مدد باد از غم اکنون گسستن در انش دارم
ظهوری آه را خواهم مشتق استراد آرم

اگر چه عشق تو نمود ثلث پیا یم تب نفس همه از تاب حسرت درو بس گمان محبت که بیش ازین دارد نگار خانه فغفرا افتد از چشمم پوسه کاری لبهای خود گرد و میش نگاه بهر تماشائی نگه سیدار	ز دل بصیقل عشق تو رنگ دایم ایستد هست که نفس پیاله پیا یم ضرورت است که در دوستی بقیرایم بدینت نگهی گر گس بیارایم مگر سبزه در گه سری بفرسایم برنج عشق در انتم اگر بیاسایم
---	--

<p>بلائی عافیت عقل و دوازده کس برختن حسن و خاشاک بسته جاردلی بعشق گرچه نداری زمین رحیم تری علاج در دسره دهنده لی و گریست</p>	<p>بهشت و حورچه باشد که دیده بکشایم بیدیه در ره او خیزسته بغیر ماییم هزار چشم که برخویشتن عینش ایم روم بمیکده پیشانی بیالایم</p>
<p>قدم نهاده ظهوری بوادی بیان هزار بادیه در هر قدم به پیایم</p>	
<p>زیم خوشخوی با خوشخو بمیرم ز خضرم التماس این مدد هست بسرافتاده خوش سودای کاکل خیالش گرچه نه کرد دست زانو مرد هر دم مگردان روی از من ز خاکم نرگس عجز از روید</p>	<p>بدم باید مگر نیکو بمیرم که تشنه برکت سار جو بمیرم جدا از حسرت هر مو بمیرم همان سر بر سر زانو بمیرم که رود در قباله ابرو بمیرم اگر زین نرگس جفا و بمیرم</p>
<p>برگ خود نمی سیرم ظهوری هوس دارم برای او بمیرم</p>	
<p>چنان خواهم که گر خواهم بمیرم باین حسرت اگر جان داد خواهم کنم در شرد لعل از خمی از ریش طالم خون دل در جام کردن بمیزانم چه حسرت دار و چه شغال</p>	<p>ندانم از کز این غم بمیرم تو پنداری ز دامن هم بمیرم اگر زین زخم بے مرهم بمیرم حرامم گز ز رشک جم بمیرم چو از فکر بیش و کم بمیرم</p>

	بیابان سرمه زین تفته تر باد چه میترسم برگ بے طراوت		جگر آفتیده در سرمه نیست سرم اگر چون مردم عالم نیست سرم	
	بیکبارم نمی رانم ظهوری که پیش روی او هر دم بپریم			
	زبان از قصه اغیار بندم ز سرگردانی این ره چه خوشتر نگه بنگارم داین چشم دارم کلیه عشوہ و رساعت کشاید نفس بیتیاب تر از رشته خام چه سود از علم و از صبر و تحمل بخروار آورم غم بر دل تنگ بجای لاله و گل بے قود و باغ ببیل از گل روستی تو گویم طراوت از خس و خاشاک کیت عرا در عشق سنجی با برهن		نفس بردستان یار بندم قدم برگردش پر کار بندم که روزی دیده بردار بندم بصد قفل از در اظهار بندم چسان بر چنگ افغان تار بندم محالست اینکه برگزگار بندم چو در خاطر ز کویت بار بندم ز مرگان دستهاست خار بندم ز غوغا گلش منتقار بندم کنسم در یوزه برگزار بندم سرو زین غنم اگر ز نار بندم	
	بدنال ملک گردم ظهوری که بر ریش دل افکار بندم			
	غم نفی نبود بر خاکسترم گرمی کایام از هر شعله کاست		شعله و رشده و در بر خاکسترم واغ حجب افزوده بر خاکسترم	

<p>جای در آتش سمن خوش نکرد عاقبت کردیدی بر آتش نیم مو کز خورشید آتشم بسته بود آتش را گرمی بودم زبان</p>	<p>خوش بگام آسود بر خاکستر م گرفتادی وود بر خاکستر م جهنم میفرسود بر خاکستر م توده میشد وود بر خاکستر م</p>
<p>آتش عشق و جنون میکرد و دود با ظهوری بود بر خاکستر م</p>	
<p>کار خود را بنیال او سازم کعبه در سجده فتد چون سر زلف تا دم رزم ز شکار اندازم کم از ناله گریان و درخواست عشق کوتا زد و رو سخته بر دم روی بنامه که بخود گروم از بهالت تجسلی سخته خون کنی همچو کمان گریشتم</p>	<p>باغ کردم ز سمن خوش سازم قبله گز ان خم ابرو سازم صبر را غیرت آه سازم آینان درد که دارو سازم کار خود را همه بیکر و سازم چند درد دیدن خود و سازم ماه و خورشید ترازو سازم گوها بهیکل باز و سازم</p>
<p>چون ظهوری ز فاجویا کنم برخ از گریه حیرت سازم</p>	
<p>جای در بزم اگر تنگ شود و ابروم خضر انیسبت بکرو می بهتاسه من کز حسابی ترازوست بسی مایه درد</p>	<p>نوار ترزین توان گشت بیات ابروم صرفه راه درین ست که تنها ابروم در دوا طبعی تا بمسیح ابروم</p>

بر خود از دوق بنالیم چه از شاد و شیوه زده پس از نثار زندی زیادت گوهر از مرا سینه دریا صد دست نکست سوی تو بیجان گرفتست ز مغز عکسی از خال تو بر مرکب دیده قمار باشد از وصل اگر رخصت استغنائی	پر و با لے بفشانیم بسالابروم سکشی با پس سر کرده بقوا بروم همره گریه نمودتالم لب دریا بروم اے خوشا سوداگر در سر سودا بروم در دل اهل نظر تا بسودا بروم پانما ده همه جا بر سر سودا بروم
---	---

چون نعلوری ز تو خویش ز بس بالیدم

آنقدر جاے نماندست که از جا بروم

از بد و بخت دست بجا می کشم چو بر عشق تو کرد خون مرا قینے کار نفس شکست در جدائی بلاست حشمت او گو مرد غیرت من گومان برده من در نقاب عقل و دل دین هو نیست بحسن و عشق چون من هیچ جان سالک وقت خودم برده بجاده گرم خدمت نزدیک کرد پیر من او مرا باجگر خویش را چون کنم از انتظا	الندار و اثر درد و دوا می کشم تنج اگر می کشی زخم بها می کشم نال جدا می کشم آه جدا می کشم حیث بدشنام اولب بدعا می کشم بر سر دست جان روی نه می کشم ناز بجا می کشد ناز بجا می کشم خازر پا می کشید خار بجا می کشم تا بکشاید دلم بدقب می کشم از لب وعده با بیده دوا می کشم
---	---

منع نعلوری مکن صحبت زندان شجوت

نقل بقا میدهند جام بهت می کشم

شکر خدای که عاقل و فرزانه نیستم	شکر نیم که عاشق و دیوانه نیستم
دزدانگ که محو قی پروانه نیستم	لبیل ز ناله هست ز من هیچ خیز تر
شهباز دور و گوش برافسانه نیستم	از بیم آنکه ناله بلب در دهن خواب
کوچه بر در رکوب که در خانه نیستم	و مسلم بهم و شاقی خود کرده سرفراز
دین طرفه ترک صاحب یکدانه نیستم	گاهی هزار خرمن آتش دهم بیاد
گر گنج نیست در دوتو ویرانه نیستم	خود را از ترک ناز و نعم کرده ام خراب
چون آشنا شوم ز تو بیگانه نیستم	نامحرمان کجاست که از محرابان شوم
مشاطه بآینه و شانه نیستم	گر دیده گر صیقلی و ناله نخه دار

پایان درست تر ز ظهوری ندیده ام

باتوبه در شکستن پیانه نیستم

تلمست کام چاشنی در شکر کشتم	صبح است شام روشنی در سحر کشتم
مهر ترا اگر برگ و ریشه در کشتم	رفتم که واکتم گره تار و پود خویش
برقی ز شعله آرم و در بال و بر کشتم	پروانه گرد شمع چه افسرد و سپرد
گر خار رگبزار تو از پاست بر کشتم	در دیده ام چو سوزن مژگان نشسته باز
گر سر کشتم ز فخر بر افلاک بر کشتم	حاشاکه سر کشی ز من آید زیر تیغ
لقه است قطره قلم و عمان بر کشتم	مشکل اگر به جله و حیوان بسر رود
خود را بر بگذار نسیم حسد کشتم	در طالع است غنچه دل را شکفتگی
ببخود است کوههای غمش بر کشتم	صورت گرم بصورت فربا چون رسم
خود را ز نفس بحرف مرده مهر و رسم	روشن شد از کایت خطش سواد لب

چون گوش دادیم که ز قاصد خبر شدم	گر چه لبش نمی چوکت بر فشانگان
	دعوی اتحاد و ظهوری خلافت نیست بر خویش واکنم بغل او را بر شدم
غنی در سینه بے کینه و زردم روم از هفته تا آدینه و زردم که داعی بهرول در سینه و زردم ز بام آسمان باز نیه و زردم که از مشاطه آئینه و زردم شی در حنره پشین و زردم	نشد که مهر و زوان سینه و زردم لکرسای زرد نام شمشاد تا بیدان چو داغ و دیده باز است بیا دوستی فتاد گیسو ز عکس گر چه داغ و داغ دارم مگر عنای اطلس پوش خود را
	ظهوری گزشتنی دلت زد برایت زهر در لوز نیه و زردم
اگر سوا بنا شدم پس چه باشم همان بش غیرت گرس چه باشم بخوازش غیرت گرس چه باشم خوشم با ناکیسیها کس چه باشم توانم بود طوبی خس چه باشم	ز سو اتمیت پیش و پس چه باشم منو و از سخنان بود از فقیران بخشندی ندارم بر بهار شک سبا و ابا کس کاریم افتد چرا در بوستان غم بنا لم
	ظهوری پیشتر از پیش افتاد زهر واپس تری واپس چه باشم
در جدائی با بزرگ هر زمان خویسم	بسکه گوش بر امید گفته او می کنم

<p>زندگانی بتو دشوار است و دراز دشمنان با غم مجنون چه بنجم این غم و اندوه خو مورم و مالیده ام در نچه گیری شیر را ترواغ روزگارم برد ما غم منجورد</p>	<p>وصل با مردم نهم از خویش کیسویکنم حسرت فرا و پاستک ترازو میکنم زیبدم در ضعف اگر دعوی برزو میکنم سنب و نسرین شام و صبح چون بویکنم</p>
<p>عشوه هزار نونی گویا فلموری خورده بود خنده با دارد گرانی تا بزانو میکنم</p>	
<p>در وصال تو چون در خیال باز کنم بعشوه سخت فتادم ز کار میخواهم رخ تو قبله نمائی بیدار دوست ایس و اچنانم که فرق عقل و جنون بصیدگاه غمت شاه باز کنج شکست بنازینی تو گرچه نیست غیر از تو در آنچه صوفه تو نیست صوفه من نیست برای داغ تواند از صبح می آرد کشادن گره کار بسته در پیش است ندیده دیده محمود روی خواب نهو</p>	<p>ز نیم ناز تو با خود هزار ناز کنم که نازهای ترا بهر کار ساز کنم به هر طرف که تویی در حرم ناز کنم بتیاج شعله داغ تو سر فراز کنم کنم تلاش که کنج شک شاه باز کنم بحسن عشق تو انم که بر توانا کنم مخ از من اگر از تو احتر از کنم روم برابر خوشید سینه بپر کنم ایس کوه خود را اگر در اکر کنم رعایتش مگر افسانه ایا بپر کنم</p>
<p>بدستی چون فلموری و گر نیابد گواه خصم چه دعوی امتیاز کنم</p>	
<p>نیاز نکل چو دران کو بخار عرض کنم</p>	<p>بوقت خود ز زبان به بار عرض کنم</p>

<p>اگر کجایت صبر و قه ار عرض کنم جواب گریه صد چشمه سار عرض کنم که بر نکشال و جان فگار عرض کنم اگر ز خرقه خود پود و تار عرض کنم که در لباس غم روزگار عرض کنم</p>	<p>کی بویای رساند نزار سببش را نماند در بگرم آب و زرد و دیده تر ز شور خنده شیرین توقع ام نیست نهند رشته ز ناز را رخ مستبج غمش مباد که عریان شود همان بتر</p>
<p>میرس حال ظهیری بلاست کمره زار نعوذ بالله اگر حال زار عرض کنم</p>	
<p>گشته ام در خاک کوئی در چمن افتاده ام بر در انم پوستش در بر چمن افتاده ام تلخ کام شکریج دهن افتاده ام کاهش این در بلای کو بکن افتاده ام چند روزی شد ز چشم خوشتن افتاده ام بر پریم از دهن برپایه لکن افتاده ام از غبار خاک کوئی در کفن افتاده ام گرچه با عریان تنان بموطن افتاده ام</p>	<p>از شمیم چمن موتی در ختن افتاده ام مهربت را مغزو گیر واده الحق عشقین لذت شهید هم هرگز نمئے آرد به شور نیست منت گریستایم باج ضعف لایع راست میگویند پنهان بخشش و ازین شمع گردانید گرد سر مرا آزاد کرد خاطرم در ندی از کار مردن گشته جمع از تجرد در لباسم حرف باید زد بسوز</p>
<p>پیش خواهد رفت کارم و دشنامی شهریار چون ظهیری خوش بدنبال سخن افتاده ام</p>	
<p>غنیچه سان در یکدلیها صد زبان آورده ام در متون بهر مغز استخوان آورده ام</p>	<p>عند لیم و استان گلستان آورده ام نون تعریف بهادر صل بر هم چیده ام</p>

<p>از دیار عشق و ملک آشنائی میرسم به رفیع دشمنان اندر حصار دوستی سینہ را محض بدایع محرمی گردید مهر کو ملال و انگی از سینہ ام بر چین بساط ہمتی جویم ز ہمت خوش بلند ست آستان</p>	<p>مہربانی و محبت از معنائ آورده ام از خضر بامزودہ اسن و امان آورده ام آشکارا را از پنهان را نشان آورده ام بہر دلما انبساط جاودان آورده ام از ہر اے سجدہ فرق فرقدان آورده ام</p>
	<p>میزنم چون حرف عمد از عمدہ می آید بدر گر ضمان باید ظہوری را ضمان آورده ام</p>
<p>آبرو از سجدہ خاک در سے میبایدم می نند خوش بالش نرمی بزیر سدرام کوتاہی گردیدہ پامال و رازی در رہم خشک لب چند انتظار گریہ شادی کنم وارم انداز نثار وصل حیران مانده ام عمر با ازخوی مرگان آب باری کردہ ام</p>	<p>قطرہ ام از تشنہ جانی کو شری میبایدم از خس و خاشاک کوشش بستری میبایدم دست و پائی میزنم بال و پری میبایدم زودتر زین گریہ مرگان تر سے میبایدم آری از جان قیمتی تر گوهر سے میبایدم از کفن نخل بتنا نوبری سے بایدم</p>
	<p>شرح اندوہ ظہوری گشتہ در طوار ورج ثبت سازم تا غم خود و دفری میبایدم</p>
<p>بجستجوی تو آن سعی و ر قدم دیدیم گر آہ ناسرہ باشد نفس نیکی نیاز و نازند انم و گر چہ با فند نیکینم و گر شرح سینہ ریش رقم</p>	<p>کہ با در اہنگا پو سے متہم دیدیم شدیم صیرفی غم ز بسکہ غم دیدیم کہ در لباس ہمہ تار و پود ہم دیدیم از ان شکاف کہ در سینہ قلم دیدیم</p>

مگر که در پی بویت و دیده بود صبا	که وقت صبح شد شمس سندهم دیدیم
ز حرف زهر تو در کام خویش رانده شکر	ز خار راه تو گلزار در قدم دیدیم
هزار سجده توحید حیدر بر سرم	بنام تکیه و پیشانی صدم دیدیم
ز قویا گریه غم دیده مشک سالی دید	که اگر درین مرغان بجای نم دیدیم

زیاده باد شکوهش همین خلجوری بود	
بجاء قصر کسے را که مختشم دیدیم	

گلیم و خار و عشق در قدم دیدیم	نیم تا قدمی تا رکب ارم دیدیم
بنقشه زار شب بزم سیرانه شوست	برای گریه سمن زار صدم دیدیم
میرست قدم کردن شقایق را	سر شک را جگر پاره در قدم دیدیم
نظر شریعت تاراج دیدگان کردیم	نیم هر چه با کرد و ختم دیدیم
بیای مردی افتادگی بنیادیم	ز پنج کرده دوستی ز روی هم دیدیم
هنوز چند کمان و زخم جوانی هست	ز بار پیری قاست اگر چه خم دیدیم
رو دیبا دیبالای آتشی از دست	که جام برکت دوران خاک جم دیدیم

فردتری به خلجوری سپرده برتری	
شدیم بیش که خود را چشم کم دیدیم	

باز اوی چنین بهروش با صد بند سگروم	ندارم احتیاجی یک حاجتمند سگروم
لقب بیوده گرد و پاس اوه و سرم سگروم	سخن بشنو خطایم در سراغ بند سگروم
کشاد هست ندان رسد روزی بفریادم	اگر در محبت ز راهو گاسه بند سگروم
بخش غیر ز هر چشم لذت زندگانه را	نگاه تلخ را گاسه بشکر خند سگروم

گسستن که در کار خویش برکت و پشاهانی خوشامتنیابی خواهش ز فکر و حس میرفتیم هوس دارم نمایان تر شود شیرینی تلخی	دوم در هر گوی از پی پیوند میگروم اگر دانه که چون حاصل شود خرم میگروم که باز هر تو گرد آرزو و قفس میگروم
و گریه شتم از ساقی طموری راست میگویی چه بے فکرانه گرد تو به و سوگن میگروم	
خشک است کشت ناله فغان آب میکنم چند آنکه باد میرود خاک می شود اشکم که ابر را جگر از رشک سفته ام رسوایم عیار ندارد در آتش از پاسه سرو آبرو دانه گریز نیست مشا طگیش میکنم و آفتاب را بر غیر تیر میکشد و در کشاکش شمار کند زخم ناو کش اما بدای تو تا ناله را بسک بکند بے طراوتی	نشده است زخم سینه سنان آب میکنم در آتش آفتاب که توان آب میکنم آهیم که شعله ز بدستان آب میکنم دل کوره گشت راز نهان آب میکنم در پای سرو خویش روان آب میکنم از تاب نجابت آینه سان آب میکنم از زور غنچه ز در کمان آب میکنم از بیم چشم زخم نشان آب میکنم در سینه در دهای گران آب میکنم
میراندم در آب طموری بغرض حال در تاب و شرم کام و زبان آب میکنم	
جسم است بوی نقد روان آب میکنم نگلی مگر دانه از رخ بهار و درد تا ناگوارش نکند گوش را گران	در بیع نشت سود و زبان آب میکنم در سر زمین چهره خزان آب میکنم شهادت سخن بلطف بیان آب میکنم

<p>در شاه راه شبانهستان مباد کرد طعنه زن که نرم نمایان نهان شوست گفتی نمیشود دلم از گریه تو نرم دل را که ز هر گوشه ابرو پیچیده است تا پیکری نوح بریزم برای خویش آن دم کتاب حیل شمر غسست از برم</p>	<p>آودینه را بکوی سفان آب میکنم از بیم زهره و گران آب میکنم بنشین بهین که سنگ فسان آب میکنم از ذوق شد کنج و بان آب میکنم تا آب تنی شدت روان آب میکنم نام شراب در رمضان آب میکنم</p>
<p>دل را غرض نهند ظهوری بروملرز از تاب سینه جوهر جان آب میکنم</p>	
<p>بمغز پلوح عبث قید عقل و بهوش کشم بلاست عشق که چون شعله خام سوز شام ز ریش سینه زندانه در دل ناخن بجان رسیده ام از زاهدان افسوس هزار کام و زبان بهر نیم حرف نکرده حدیث شد کشانم ز چاشنی افکند عجب که راه تواند بر دزد و دشمن</p>	<p>نشد که از ته این کوله بار ووش کشم ندا و دست که خونی بیاس جوش کشم فرو بست تراشی که در خروش کشم سری بجهت زندان با ده نوش کشم سخن سراقی تو هر کجا که گوش کشم ز حرف نمیش تو کامی مگر نوش کشم بشام بجز ز بس آه صبح پوش کشم</p>
<p>فرود قدر ظهوری که جوهری گردید گهر به تحفه چشم گهر فروش کشم</p>	
<p>شراب شوق گران نیست ذوق خوش کشم بهشت گریه ز نیست کشیدم قارغ</p>	<p>ز بزم چون بروم خویش را بدوش کشم هزار نیست از ناصح نموبوش کشم</p>

<p>چه حلقه‌ها که نهاد دست طره بر سرم پیاله گرچه لبالب دهند می بسین ز طرف باغ بگو بلیل شکسته پر م پلاس در بر دسر نیمه بخشن بازان خوش آنکه مایه افتاد گیش حاصل شد</p>	<p>کجاست بخت که آنا کی بگوش کشم یو شیار می مستی همان بوش کشم قفس بگوشه دکان گل فروش کشم که زلف سیمبران حریر پوش کشم سپهر سرکشی اگر کند فروش کشم</p>
	<p>برم بدر رس تحسین خود ظهوری را هزار نسخه سخن از سخن نبوش کشم</p>
<p>گیرند از کتابم گر حسب حال مردم خوش عشق گشته رنگین کردست غازه کار باغی ندارم اما هر دم بیار آرد میکرد بخت شورم کاش ایندو که میکرد شد لوح ساده من سر مشق عشق سازان فراق نازنینان هر بار برنتابد بگذشتم از وصالش اربع دیگران است امید وصل جاتان بندی نهاده بر پا دور از امیداران محرومی و صالت بیوده نکته سازان افتند در زبانها</p>	<p>خورشید و مه زو صفش آید بقال مردم رخسار آل مردم از اشک آل مردم بار دل بر ایم نازک نهال مردم تلخی و طیفه من شکر مقال مردم از بسکه دیده بستم بر خط و قال مردم بر دار کومت چشم زوال مردم شروع نیست دیگر فکر وصال مردم ایوای گرنودی فکر محال مردم بیداد کاش حیران یکدم محال مردم خود را برون بر آرم از قیل و قال مردم</p>
	<p>در کنج غم ظهور می جادوب آه بستم از سینه پاک رفتم فکر و خیال مردم</p>

ای بزم دل گاه از خیال مردم
روز و شب از بهالت در یوزه کرد عیشی
غیر از تو کجاست لایق تا با تو عشق بازو
شاه و گداز عشقت شتر یفت بخت در بر
نامردم آنکه هر جا از فقر و فاقه نالد
بر پشت بسته چنبر بازوی صبر و طاقت
در حجر تو حرامست بر خلق زندگانی
بر روی هم فتادی هر سو هزار گفستن
بخت کسی ندیدی هرگز و بال کوکب
میاک باش و میباش ترسان که نیست کجا

نشستی و گریه آنکه بحال مردم
نور و زو عید آگند و راه حال مردم
خوی کرده گلزمین را از انفعال مردم
از جامه خانه او دیبا و شال مردم
مهر و محبتی بس مال و منال مردم
زلفت تو ذوق دارد بر گوشمال مردم
خوردند و ده چه خونابا داحلال مردم
دادی اگر جوابت راه سوال مردم
هجرت اگر نگشتی گاهی و بال مردم
از جامم هم شکستن مسکن سفال مردم

از جان تفته خود غافل مشو طهوری

ز هزار ترسان می لب از لال مردم

دل را که ریش بود بر هم نهاده ایم
کردست راست پیری من کار طاعنم
گرویده از هوای حرم گریه آتشین
این داغ نیست بر سر هم چند برادر
یک روز بیش گرچه ز چران نرفته است
راز مباد آفت بیگانگان شود
چیز مرده گشته غنچه دل از سموم غم

از عیش بر کشیده و بر غم نهاده ایم
در سجده تار کی ز قد خم نهاده ایم
در اشک داغ سینه ز مردم نهاده ایم
بر آتش نهانی خود دم نهاده ایم
صد ساله مرد نیست که بر هم نهاده ایم
مهر سکوت بر لب محرم نهاده ایم
از سر هوای خاطر خرم نهاده ایم

راحت طلب ہمیشہ ز آزار خود کند عزت بآن توان توان بیچ کرد دست	تا مغز خارا ز مرثہ بر ہم نمادہ ایم بگر بنای عسجد خیمہ حکم نمادہ ایم
	دنیا رود در ہم از ظہوری برہ فلک دل در شکنج طرۃ در ہم نمادہ ایم
آمادہ از دھالش عیش و سرای مردم داوست ہر گاہی زان ز گس خماری بر سینہ نقل و اعشش بس لالہ و گل من این نپہ گوشتیندن کردست پشت بر تو خواہند حور و صنوان ریحان و سنبلش را اندازہ کہ باشد پا در طلب نہادن داو از سیاہ روزی آرام من چہ پرپی خورشید داغ گردد از عیب کم جلالتی	شب کردہ روز مارا چشم و سپر داغ مردم خمخانہای مستی سرور ایاغ مردم تا کے نگہ چہلے بر داغ و باغ مردم روے سخن بگردان از بید داغ مردم بوی کہ کاکل اور یزد داغ مردم نزد اگر نشانش تن در سر داغ مردم تا صبح دیدہ ہر شب روی چہ داغ مردم آئینہ گر بر آرد از جیب داغ مردم
	ز بہرت چہ اظہوری باج از شکر نگیرد رنگ ہمای گردد از عشق ز داغ مردم
جوشن ناوک خطر مائیم تین بر خصم سیکشیم ولے آتش کینہ چون برافروزیم باور تر ز ما نہالے نیست ابر چون تر نباشد از خشکے	دل وہ زہرہ جگر مائیم از برایش جان سپر مائیم گرمی اخگر و شہر مائیم ہمہ جا بردم تیر مائیم صاحب دیدہ ہاے تر مائیم

کس چه داند که جنبش مرثه چیست	رگ پر از نوک نیست مایتم
همه در شوق خط می چسبم	کو کیوتر که بال و پر مایتم
چه توان کرد حق اثر داده است	شور شیرینی مشک مایتم
<p>خام سوزی شد ست پروانه</p> <p>از ظهور می برشته تر مایتم</p>	
جیب پیرایه سینه در مایتم	پای بر جاس در بدر مایتم
قمقمه و باپای ساخته جفت	خنده پروانه گریه گر مایتم
عیب بارانچه گرفت عیار	محک نقد هر مهر مایتم
فسق را که زیر تیغ بلا	پای افشوده اند سر مایتم
دست بردوش سایه از ضعیف	کوه اندوه بر کمر مایتم
کم جلا گشت عنکبوت و مهر	نظر افروز هر نظر مایتم
تر می چشم و خشکی لب هست	کار پروانه بجز و بر مایتم
پنجه از نقش تخمه رنشت	زور بازوی سیم و زر مایتم
<p>کم نه کردم بخود ظهور می را</p> <p>پیش نه پای را سیر مایتم</p>	
نے برگ که نیست بخارم	رفتم بقضا که سر بخارم
در حسرت کحل خاکپائے	تا کے ہو بس نظر بخارم
ریشم شد زخم صرفه من	ہر چند کہ پیشتر بخارم
از راد تو خار خشک حسینم	ہر گاہ کہ چشم تر بخارم

بیکاران را همه نسیم سر از داغ نسیم بر چشم تاخن پروانه ام از خوشی کنم ضعف سن شال بزا و او قصب زیب	کو فرصت آنکه سر بخارم تا من ز دل و جگر بخارم از شعله چو بال و پر بخارم زین نسبت و دوش و پر بخارم
فارے کار د اگر ظهوری منزش بدم بسر بخارم	
خوش آن که گفت باده آشام گرم بجوش آورم باز و یک هوس را چو بلبل بر آس دم صبح میرم چه نقد شکیب و چه جنس خرد را سر اسیمه از آفتاب سراسی اگر انجانی اندر هر وان خوش نیاید کمال کمال است نقص است نقصم به تجانه خوانند ناموس کفرم به مسجد و گر خدمت از من نیاید صبح نشد فرصت این ندارم	ز غم بخت مستی جمجم گرم پس از بختگیها دگر فام گرم چو پروانه گرد سر مشام گرم کنم جمله را خسر و بی دام گرم دوم سایه و ش گرد هر بام گرم روی پیش دارم سبک گام گرم ز خاصان عالم اگر عام گرم چرا در حرم تنگ اسلام گرم بهیچانه شاید که خدام گرم که بر فتنه رهبر و آرام گرم
ظهوری ست سر تکش از حیرت خود مرا نیست کاسی که ناکام کردم	
بهتم بن در تناسی وصال افتاده ام	ماهی قنطیره بودم در زلال افتاده ام

در پناه آفتاب بے زوال افتاده ام از نگاهی در کند آن غمزال افتاده ام اینقدر قوت که در راه شمال افتاده ام کم جواب است او دهن هم کم سوال افتاده ام در محیط خوی باب الفعال افتاده ام زانکه در کامش نمایان تر زوال افتاده ام رشک بر احوال خود دارم ز حال افتاده ام خورده بر هم طینتم از اعتدال افتاده ام حیف آزادی بدام از ماه و سال افتاده ام آتش در خسر من مال و مثال افتاده ام	سایه فراغ جنون از برق عظم کم مباد نیست ز بخیری که نتوانم بشیری پرورید از ضیعی با چویم داد عطر طره کوک گردیدست خوش نعل و طنبور ما دست و پای میز نم در موج خیز عرف حال خانه خواهد بنام من رسم زد مایه نیست اکنون فتنی از پریش بر حال من باد خاکم را ببرد و آتش آبم را بسوخت چرخ گردان رشتامی روز و شب می تند صرصرم از کشتن شمع و سپر باغ آرزو
--	--

صد جهان جان از کجایم ظهوری هر زمان
از چه در شک بر آورد وصال افتاده ام

بزم خشک است از سوز جگر بر چشم تر جو شدم نایان تر شود از پرده پوشی عشق رسوائی ز برق صبرم دودی نزد بر خرمم هرگز بفصادی چه دستی برد بالا عمره شوخی بافسون کرده ام صد دیده پنهان در بن هر دو تف داغ برون و اندرون دستی بهم دوت ز بهی لذت شدم از چاشنی گیران شدم غم	بزد و شوق از فواره مزگان بدر جو شدم خوشست از بختگان خامی خامان بختی تر جو شدم شد انبار آرزوی خام تاکی از اثر جو شدم ز سر تا پا همه رگ گردم و بر نشیتر جو شدم که هنگام تاشا بر در و بام لطف جو شدم نفس هم شعله شد خواهم که خوشن بر یکدگر جو شدم نماندست آن لکس طبعی که دیگر بر شکر جو شدم
--	--

<p>گرم کرده است ساقی در صبحی باده صاف ز آتشپاره گردیده ام خوش بخته تر خامی</p>	<p>که چون پرتوزند ز دوش تو اتم ز بحر جویم کند گرمی بمن چند آنکه کمتر بسیار جویم</p>
	<p>طهوری دیده گردیدیم اما برده قاصد که او گرم خیر گفتن شود من بخیر جویم</p>
<p>خدا شکیب و هر جفاست میدانم اگر نقاب بر افتاده از شمال و صبا نه طور دوست که بادی شراب خورده نذا و خضر بر آتش حیات خویش مباد چه مغز با که شد از عقل و هوش بیگانه نه جای من سرگوش نه جای دیگر هم بالتفات چرا عاشق التفات کند</p>	<p>من و وفای خود او یوفاست میدانم نیکم گاه خود ناست میدانم کباب گشتن من مدعاست میدانم نبکست که صبا آشناست میدانم شمیم نافه چین از کجاست میدانم نیاز زندان بجا بجاست میدانم عقابش اینهمه با من چراست میدانم</p>
	<p>سلامت از تو طهوری من ملامتها که عافیت طلبیها بلاست میدانم</p>
<p>خوش آنکه آینه دیده در جلا بکشم اگر چه کوه شکوه ریاضتم کاسه بچند باید اگر منصب شرف داد بهر کجا که شنیدن مری بخواب بند بقای خضر چون مرگ در قفا دارد کنم ز سوختگان دام صد نفس هر دم</p>	<p>هزار عشق همه بر عشق روان بکشم فشرده جاذبه بالی که کمر با بکشم بفر عشق های یوسنی از هما بکشم فسانه از لب بیگانه آشنا بکشم مگر که رخت بسر چشمه فنا بکشم که آه زلف دار زری بیدعا بکشم</p>

بیم برآمده در دای طبیعت آنست حدیث لاله کند پیش عارضت سون مگر نشسته ام اندر کین بخت زلف قرار داد دل اینست مشورت کرم	که صاف دور و بی پائنه دوا بکشم زبان هرزه در امیش از قفا بکشم که انتقام مشام خود از صبا بکشم حریف ترک وفا بیش از جفا بکشم
---	---

سوال ز هر ظهوری حرف سازان نیست
بگوش حلقه زندان پارسا بکشم

عشق میان جان نشانیم تانا لاله لب ز سر بر آورد بخواست زبان بناله برخاست گوش دو جهان بحرف زهرت در دیده ز مردمک شب و روز خونتاب سر شک چشم کردیم از صفه سینه شعله داغ آواز جرس چه گریه فرماست	مهر همه بر کران نشانیم بس ز مرز در زبان نشانیم بهسا همه در فغان نشانیم در شکر داستان نشانیم بر راه تو دید بان نشانیم آوازه ارغوان نشانیم بر کرسی استخوان نشانیم گر دره کاروان نشانیم
--	---

خود را به حمایت ظهوری
در جسد گاه جان نشانیم

سود آوردم از سفیر گویم دمم مشاطه بر آوردم کیست در کبر و برقرینه بن	خسل پروردم از شر گویم عیب راز یورنه گویم از لب خشک و چشم تر گویم
--	--

از شہیدان سرسری باشم طاقت کوه را بجواب کنم روز را سرمه بدیده ششم خفتل چسب چاشنی کردم تا بدیدم خدنگ ولد و رش باید گفت حرف دامن او میندیشش بر سخن نگمش	قصہ سر اگر بسر گویم اگر آفتاب کس گویم سخن شام با سحر گویم بعد ازین زہر را شکر گویم جگر پاره را سیر گویم اگر از پاکے نظر گویم ہر نفس را رگ دگر گویم
تواند کم از ظہوری بود گر چه بقدرم اینقدر گویم	
بحسرت ہر سحر تا کے سر راہ صبا گیرم عزیزی خاصہ اغیار کو سیر و جفا بر سن بدار و خانہ خود آوردہ ام پاسے مداوارا باین بیچارگی کز قطرہ در عرفات می افتم کم دعوی نزدیکی کہ میخوانے ز دور انم و گر راہ سخن از کوچہ دشنام کردانے لبی در تربیت دارم خداروزی کند روزی چہ بیجا بود عمری حسرت جمعیت خاطر	نشد روزی کہ روزی دیدہ را در توتیا گیرم برای مصلحت حاشاکہ خود را بیوفا گیرم بسیر بوستان عافیت و شت بلا گیرم بزورش تا کشم از بحر بازوی شنا گیرم توانم بود اگر بیگانہ خود را آشنا گیرم بگو شم باز روز چند و نبال دعا گیرم کہ بوسہ از دم تنہی برسم خونہبسا گیرم مگر در جگر شوریدہ حالان تو جہا گیرم
ظہوری خدمت میخانہ ساز و صاف انداز ز فیض درد خواری خاطر را در صفا گیرم	

بکج تماشای عکس شستم نه صبر و نه طاقت نه قدر و نه عزت کمر بسته عشقم از سالکانم فرو شوید از لعل گلگون اشکم ز نم تیشه خوش تیر و ستانه ما بکیش شهیدان او تا به شتر فنا دم ز مرثکان او تا به شتر پریشانم از طسره او گویم	ز داغ دل آئین بآئینه بستم باقبال عشقت ز بس تنگ و ستم ز چون و چرا آرزو هست بستم بخاز و بدردت رخ رنگ بستم لطافت تراشی ولی کشد و ستم بحراب خنجر که حیرت پر ستم چه رگها که در نوک نشتر شکستم که طر فی از بخت سیه بر نه بستم
--	--

ظهوری احلاست نقل بستم

تو و خنده خود که من گریه بستم

عشق تو حکمران است که من اینم آن کنم پیرانه سال عشوه شوخیم طفل کرد دریغ سود و دست تخی کیسگان و همت راحت قسم محبت سختی کشان خورد اشک مرا نواخت رنگینه غم داشت بروی دل و حرف و حکایتش بر بستر زیان سمن افتد خاک مرگ	خود در میان نیم که چنین و چنان کنم بودم درین خیال که خود را جوان کنم پیرماید ام ساله باز یان کنم صلبم نصیب باد که مغز استخوان کنم دیگر که عقیق و سمن از غوان کنم اخراج حرف غیر ز کلام و دبان کنم گر نبض گری تب هجران بیان کنم
--	---

گر دی هزار بار ظهوری خجل مرا

دیگر ترا چو ابله شکست استخوان کنم

<p>همچنان طفل مزاجیم اگر پیر شدیم صبر بر مانده عشق و جنون مهالست ذوق چایک نفسی ناله زبایان دارند پنج تن پی حسیر زلزله هجر بسا حسرت از زشته کشادست جنون بافانرا سینه گرم و عاده چه خطر با دارد گرچه گشتیم کمان در نه نهای گران گشته ام از قف سودای تو خوش کرم سفر مصرفی مبطل بدخواه کرم خواه ستم گرم پروانگیم العطش شعله ز نیم</p>	<p>کوچه گردیست بجا گرچه زمین گیر شدیم از خرد سیر بجاییدن ز خیر شدیم هر کجا درو بد ز تاخت عنان گیر شدیم این خرابی بنگر آفت تعمیر شدیم اینچنین چهره کن از ناخن تدبیر شدیم تنفس صاعقه حسد من تاثیر شدیم آخر از رشک در آورده شدم پیر شدیم روزی سونت بسر سایه شبگیر شدیم تو همه مرتعی مایه تقصیر شدیم لگسان مرده که سیر از شکر و شیر شدیم</p>
--	---

سحر از بالیان تو ظهوری آنخت

شوق فترک عنان کش شد و خیر شدیم

<p>چون حدیث عهد و پیمان کرده ایم صد حصار آه نین بر دور باست دل با و خواهی غواهی داده ایم بر طرف شد سیر باغ و بوستان اشک رنگین گشته از شوق حرم شرساری میکشم از دوستان نیست از زلفت بکفت سر رشته</p>	<p>شیشه را سر کوب سندان کرده ایم عشق را آری نگهبان کرده ایم قطره را در کار عمان کرده ایم باغ و بستان را بنزدان کرده ایم لاله در حبیب و گریبان کرده ایم خاطر جمعی پریشان کرده ایم بر نفسها آه تاوان کرده ایم</p>
--	---

از پیشانی مگر بستیم خیسر غار غار کعبه و تخته چنبد	پشت دستی نذر دندان کرده ایم کادو کاوشنج در میان کرده ایم
	با ظهیری در میان کی می نیم قفسه کز خویش پنهان کرده ایم
آفتابی در نقاب زره پنهان میکنم کرده ام خوش در هم اسباب شکست یافته میکنم بیرون بجوش از دل بخار آرزو چند از هر سو خلد در سینه غار صد هوس شوق خوش افشرد پای من کتم دستی روان حرف صلح ناله دل در میان دارد زبان ناله مرغوله داری در دل شب آرزوست حرف سختی گفته ام خود را و در دم بردوست خوش تر بیا میکنم در شوق خشک است	میشوم کم در خود و کار نایان میکنم میکنم بیانی و خوش سر میانان میکنم عشق اکسیر سیت آری جسم را جان میکنم مشت داعی شعله داری در گریبان میکنم هست شوری در نهادم قطره عمان میکنم چاکهای جیب را تحویل دامن میکنم علقه در گوش مرغان سحر خوان میکنم سست عدم حلیتی در کار جان میکنم دیگران در گریه سن در خنده طوفان میکنم
	ای نقد رسید روی و راحت پستی خوبست حق دهد فرصت ظهوری را پنهان میکنم
تا یک جنابکار بر دصد وفا کنم در جیب گل بوی که این چاکها افتاد بگرفت خون ز جوهر تیغ تو فستقی عالم سیاه کرده بچشم بلای اشک	دشنام بایدم بچه عجز می دعا کنم بر سر بر فراخ ز دست صبا کنم آن نیستم که آرزو خون بها کنم کو روز گاه بجز تو تاسیتا کنم

صبحم هم بشام دم اتحاد زد	روزی نشد که روز و شب از هم جدا کنم
ترسم فرو کنند در خنده بیغان	گر فرصتم شود که سر گریه و انهم
هرگز نیشوم بغزیزی چو دیگران	خود را هزار سال اگر بی وفا کنم
از خود بر ظهوری اگر امانم خواهی بیگانه شوی ز جمله منت آشنا کنم	
بر سر آیم که دیگر ترک خود را سر دهم	دیدم خوابانیم از شرم و زبانی در دهم
سخت دشوار است جان از شک دادن لاله	گردم در حبس بپندارم که آسان تر دهم
شعله خوارم میکنم پروانه دل تربیت	زهر میدانم که در پیش لکس مشک دهم
غیر تم دارد رگی بر خویش می چیم چو مار	نوش بچه ذوقان مشو ترسم که نیشی در دهم
شاخ و برگ می دهد از شک اگر تقلید را	نیستم غلی که جز مهر و محبت بر دهم
از ظهوری شد چراغ آرزو روشن شدلی از ضعیفی شعله اش را تکیه بر ضرر دهم	
تا چند گریه بجا خواهم بیا بگیرم	او آشنا بخند من آشنا بگیرم
خوش آنکه باد طالع برقع کشید روزی	گنجینه های گوهر در دهنم بگیرم
یک روز بر دادم نشکفت غنچه دل	کوشادی وصالش تاخذ با بگیرم
از لب درون بیرون پرگشته از تننا	یک گریه گرد هم سر صد مدعا بگیرم
پیغام من که گوید از خیل بکیانم	هر صبحم بزاری پیش صبا بگیرم
خندید در رخ من در شکفته او	صد دیده دام خواهم تا بر دوا بگیرم
دیوانه ام ظهوری شادی و غم چه دهم	

از خوف که بخندم که بر جا بگریم

شدم محوز بر تو شکر شناسم	ز دم بر سر آب تو کوثر شناسم
ز برگ گلیم نیند سازند بالین	ز خاشاک کوئی تو بستر شناسم
نیارم فروس بر خاکپائی	ز گردن فرازان افسر شناسم
رصد بندی خنده صبح از من	شب گریه از اشک اختر شناسم
اگر خوارم از نسبت او عزیزم	خدت قیمتم لیک گوهر شناسم
ز قدی نگاهت نگردیده موزون	بر دباغیان من صنوبر شناسم

از گم کنی خویش تن را ظهوری

سرے در رجم نه که رهبر شناسم

شوق آمد و تخم گریه کشتم	بر دیده برات نم نوشتم
دو نرخ به نفاق دشمنان باد	کرد دولت دوستی به شتم
نتوان خطار و کشید بر ما	خود را ز ورق بدر نوشتم
افسانه آئینه ست و زنگی	گرور نظم حسود ز شتم
معمار می عشق ایچنین ست	که صومعه و گنجه کنشتم
بر قامت بخت حله کردم	آه که بعشق طره ر شتم

حسرت نتراد از ظهوری

هر چند که آرزو سر شتم

به نوزت که از جمله بیختم	بریدم ز خود بر تو آیمختم
نشسته جسم و جان تحفه رنجرت	عنایت را بخون تا نیایمختم

<p>ز ترتیب اسباب دل فارغیم نگه دامن افشانند بر قوتیا ز شوق طلب خون برآوردوش هوای تو در سینه پرواز کرد</p>	<p>غم و عیش در یکدگر خنثیم بزرگان غبار رسد خنثیم ز هر قطره رسته بر خنثیم ز هر روی پائے درآونثیم</p>
<p>ظهوری بگردم کجا میرسد بفرسنگ از خویش بگریختم</p>	
<p>ای خوشا که چشم تروریا کشم تلخی آیام از شیرین نم خار خود را جلوه گلین دهم قوتی در نجبه مهت نسیم خویش را از سخت پیمان کنم خامت مهت بلذران کوتست هر دم از نقاشی نیرنگ عشق شهر و کوجای شنای گریه نیست</p>	<p>گر کشم آه فلک پاکشتم ز شقی اختیار از یب کشم شال خود را پهلودیا کشم سیلی بر روی استدعا کشم اهتمام شیشه از خارا کشم دامن عریانی در پا کشم یاد خود بر خاطر صدجا کشم سینه بر سینه صحر کشم</p>
<p>بر ظهوری ترک سازی آورم طاقتش را تحفه بنگاشتم</p>	
<p>رو بوییش از همه سو کرده ایم در تر پائے کمندی کرده چین عشوہ باه وصل نیانی بچشم</p>	<p>با خود و با خلق یکدگر کرده ایم قوتی در زور بازو کرده ایم از اشارت های ابرو کرده ایم</p>

سرمد و حشیم بصیرت بارها اهل بایل جز و شاگردی کشند بازوی شاید بیالینے نیم گم ستم گم لطف با خود میکند زخم می بندیم پیکان میکشیم	از غبار خاک آن کو کرده ایم خدمت پشیمان جادو کرده ایم تار کی خویل زانو کرده ایم ای خوشا تا خویش را او کرده ایم یا داو بهوشش دارو کرده ایم
از ظهوری کو پیچ آن طره سر جان فدای هر سر مو کرده ایم	
گوهر ز جوش اشک بدریا گدا ختم میکرد و دود آتش مهر و محبت فرق جنون ز حیرت یکداغ خست بر بیمگاه راحت و محنت رهم قتاد بهر دلم تب غمش افکند بسترے آمد بحرف وعده میای فسر و ختن این روی شعله ناک نیاد رده آفتاب در دشت جستجوی ره از دست زنگار پر صدف نکر دم اگر تهر و وصل شد	از تاب ناله لاله بصیر اگدا ختم آند به شعله صبر و مدار اگدا ختم صد داغ پیش در دل شیدا گدا ختم سود و زیان زگرے سود گدا ختم از رشک نبض جان میسی اگدا ختم در کام گفتگوی تقاضا اگدا ختم از دیدنش بدیده تماشا اگدا ختم تا گل نکرده آبله در پا گدا ختم میوخت حیرت ز منت اگدا ختم
رنگم جگر بسوخت ظهوری حریفیت در کوره غمش تن تنها گدا ختم	
آرایش باغ خویش کردیم	دل گلبن داغ خویش کردیم

<p>از طره شمیم سنباشان بر خوان ملاحت تبسم سرخسکده بخودی دست کم کرده ره سخن ز بالانش چمپیده نهم گزند صرصر</p>	<p>تخویل دماغ خویش کردیم مهمان دماغ خویش کردیم در کار ایاغ خویش کردیم از خضر سراغ خویش کردیم تغویذ چراغ خویش کردیم</p>
<p>خون در حبس خزان ظهوری از لاله راغ خویش کردیم</p>	
<p>رخت بقا بگوشه میخانه برده ایم اکسیر عشق از مس باگشته جلوه گر جز ماحریت سادگی ماکه میشود یک شعله تاز حبیب نفس سر بر آورد در عشق لازمست مراعات کفر و دین چشمی که آشنای جالش کنیم نیست شاید خواب مرگ فتیحت و دود در صیدگاه سینه تمیزیم دام آه تا قفل حاجتی نکشاید کلید سعی برنگ خون بازده تیغ تو خویش را</p>	<p>خضر م ولی بپشتمه پیمان برده ایم خود را بجای گنج بویرانه برده ایم شطح پنج عقل از دل دیوانه برده ایم صد دماغ نذر سینه پروانه برده ایم که دل کعبه که بصنم خانه برده ایم عرض نگه بدین بیگانه برده ایم صد گفتگوی بر سر فسانه برده ایم عناقشکار راست دل دانه برده ایم بس سعی در شکستن دندان برده ایم این غم زیر خاک شهیدانه برده ایم</p>
<p>ثرو لیده موتی تو ظهوری نتیجه داد از پنجه بهر موس بتان شانه برده ایم</p>	

صد سینه بهر زین سر انجام کرده ایم فرز انگیزست شهره بر یوانگی شدن رانده حرفت ما بزبان ریشه شمر کام بستانیان گلخن کوس محبتیم تا بنده با وجوه گریهای روز وصل از رنگ زده آینه سینه گشت پاک صعبت و قضای چین بال و پر زو از تشکی میرس سر امیت هر طرف	داشته اگر ز سوز چکان نام کرده ایم از چنگ نیست کار اگر خانه کرده ایم زین خطلی که تربیت کام کرده ایم ناشاک خشک اگل تر نام کرده ایم شب را سحر ز روزنه شام کرده ایم صیقلگیری به شیشه یک نام کرده ایم زین عادت که در شکن دام کرده ایم بین عکس لاله آینه ما شام کرده ایم
---	---

رحمت بر دعا بکشالب طبعن اگر

ابرام در گدائی دشنا کرده ایم

کو مشتری که قفل دکان بر گرفته ایم نشینده ناشیندنی بیچکس ز ما زور ملال تا نکشته کرده تیر آه تا در رکاب خشن طلب پانواده ایم کاری دیگر بگفتن و دیدن نمانده است هنگام دید نیست بلی حایله نماند	سود است سود را بنیان بر گرفته ایم از غیر صرف عشق زبان بر گرفته ایم از قامت خمیده گمان بر گرفته ایم از دست اختیار عنان بر گرفته ایم چشم از نگاه لب زبیاں بر گرفته ایم سنگاه هم زیسان بر گرفته ایم
---	---

خود را ز بیم زخم ظهوری مکن خموش

بخروش اثر ز آه و فغان بر گرفته ایم

بنام تنگ و عشق باری نام میدانم	بکام نام مرادی را مراد و کام میدانم
--------------------------------	-------------------------------------

<p>شدم روش نگیرد زنگ شب آینه روزم که ایان در میان راز میهنشاست مرا هیچ عاشق بر نیاید تزیین بی صبر نمی بالست در بال بالیک شعله سردادن حدیث نیش سر کن سنجید افسانه نوشم کند پام روی آشوب هر که گردش چشمه همان در اول صدره باختر میر از ره</p>	<p>بیاض صبح را عکس سواد شام میدانم کلاه شمشیر جم را حباب جام میدانم اگر رم کرده صبرم طاقت آرام میدانم چه حد من که سوزم آتش را خام میدانم بخواری کرده ام عادت دعا و شام میدانم یکی از دستبازان گردش ایام میدانم قدم بر بنویش نه آغاز را انجام میدانم</p>
<p>ظهوری عیش صاف نه سینه صاف از دل نیست همه از همت زندان در و آ شام میدانم</p>	
<p>از تر آه مغن تر یا شگفتیم خون میچکد خاک جنون جوش میزند گشتم باشک گریه مستانه بخیه ریز غیرت دلم که اخست که بر حیرت تو بود چربی بمغز حرف که ایان عشق نیست ز در نگاه مین که بهنگامه وصال شد تابه آب خاکره جستجو گل نیل غمش ز دیده تر میرود هنوز</p>	<p>از سیل اشک سینه در شگفتیم از خنجر بلا دل شید اشک فیتیم خوش عارفانه خرقه تقوا شگفتیم هر چند آرزو کنتم شگفتیم پوچ ست پوچ قصه دار اشک فیتیم صد صفت نگه ز شوق تماشا شگفتیم در سعی بسکه آبله دریا شگفتیم ز فتم بمهر خاک ز لیا شگفتیم</p>
<p>از زهر تیغ هجر ظهوری حکایتی گفتم بکوه زهره خار اشک فیتیم</p>	

کو شرم تا بکے نفس ملتس کشم مردان شکار شیر بشیر میکنند بر من خیال میر شکار سے حرام کرد از بهر آن خویش نیتاد کار بخت مستی کجاست این جگر خام سوز را چون بیل اسیر نشاتم غمی بدون در منقل بلا فکنم نخت نخت دل و نبال محلات گنم ابر گریه	ای عشق مایه که بهت نفس کشم طفلا نه چند دام تدرو دوس کشم در صید باز رشته پیاسه گس کشم پاسه پیامردے اقبال پس کشم نیشش بلذت شرمنازه پس کشم خاک جگر مقابل چاک نفس کشم یوسه کباب در نفس عتف کشم سیراب ناله راز گلوی جرس کشم
---	---

چین کند ناله ظهوری شب دی
تا حلقه بگوش غرور غس کشم

از روی تو دوش در گرفتیم آغوش یگانگی کشودیم لب از سخن تو معتبر گشت شهادت همه خطاست در کام ز نیکینی گریه زور عشق ست گلگوشه روی خنده کردیم از ماتن کسان کردن	از پیش سپهر اغبر گرفتیم خود را و ترا بر گرفتیم حرف همه مختص گرفتیم تا زهر ترا شکر گرفتیم نوک مژه در جگر گرفتیم خونی که ز چشم تر گرفتیم خود را از سیاه گرفتیم
---	--

از پر تو حنا طر ظهوری
بس شام که در سحر گرفتیم

بخت اگر دوا داند و چه غم گریه تازه روز در کارست گریه خود خند و میتواند کرد آتش اشکم از بستم او رخصت از داغ یافت سینه تنگ یاد من محو گشته در یادش آب مرگ آتش فرو نه نشاند مایه داران زیان نمی بینند	در با چرخ خوش فتاد چه غم نال از کار اگر فتاد چه غم خنده را باب داد چه غم قدم پیش اگر نه داد چه غم بغل گر برد کشتاد چه غم گر نمی آیمش بساد چه غم رفت خاکم اگر بساد چه غم باش گو جنس با کساد چه غم
---	---

گر ظهوری بقتل در بندست

بر حیون دارواعتاد چه غم

از دم تنی مگر تن بطپیدن دهم از روش حلوه آه بر آه انگنم بند نقابی کشم تیغ و تیغ آورم فرق بزدیم پیش خم نمکدشت دست گوشه دامن آه مانده کوه ضعف گرچه نذار و کند کنگر ایوان وصل بهر تاشای حسن بهر شاهین عشق از حسن خار ری جیب گلستان کنیم توبه پر بهیز اگر دوه شکستن درت	سرت حیرت کشم دیده بدیدن دهم وز خلش عنزه خون بکپیدن دهم یوسف و یعقوب کف بریدن دهم در پی زانو می حیف لب بکپیدن دهم اشک سبک گام را پائی ویدن دهم نال شکیه راتا رسیدن دهم فاخته عقل بلبال پریدن دهم بر گل دلاله را نوک خلیدن دهم مخمر ناموس از لب دریدن دهم
--	---

آمده نزدیک لب حرف کسی دور نیست
محل دل در حرم پای بدامن کشید

گر بن هر سو را گوش شنیدن دهم
بختی ایست در امر خریدن دهم

بخت ظهوری سعی دهنی ملت گرفت
باز و اقبال را دور کشیدن دهم

خوش آن کر نمی راه بر غم به بندم
ره جلوه رنج و راحت بر آرم
گدالی کنم خاطر ساده نقشه
برون افتم از پرده رمزد و ایما
ز شب خیزی گریه تازه روتی
ز سیرابی اشک دامان موبی
نیار دزدن تا دم از عشق هر کس
بر آنم که از رشته آه دل را
بناریده بر سینه باران دردی
نخواهد روا داشت ناموس تنی
باین طالع شست دارم تلاشی

بحرف لبی حرف بهدم به بندم
در حلقه سوز و ماتم به بندم
وزان نقش بر خاطر جم به بندم
کشادی برین راز بهم به بندم
پل موج بر سیل شبنم به بندم
بدامن مرگان بے غم به بندم
طلسم برین اسم اعظم به بندم
چو نقوذ بر بازو چشم به بندم
که گلدسته ناله خیرم به بندم
که بر زخم خود تنگ فرم به بندم
که دل را بران طره محکم به بندم

تراوداگر از زخم ظهوری
ز خون و جله بر چشم محرم به بندم

هم از لطف دل بیدار و نیاز میترسم
شماره بر حکیم حیدر شعله خیر

هم از تحمل و صبر و نیاز میترسم
زواعنای محبت گداز میترسم

<p>هزار بار بران میشوم که باز کنم بزد غیرتیان خصل داغ نیز است ضرورت بقانون عاشقی گاه کسی ندیده که نشتر ز استخوان گذرد نگاه شاهسواران کرشمه میگیرد ز خرقه پوش حکایت بخرقه محبت ریا بمحضر اخلاص مهر بالازد مباد صحبت را باب خلوتم رود</p>	<p>بروی خویش در عجز باز میترسم ز غیرت جگر سینه باز میترسم نیاز و ناز ز ناز و نیاز میترسم ز جنبش مژه های دراز میترسم بگوشه روم از ترکناز میترسم فر و برم دم از افشای راز میترسم ز داغ جبهه ازل نیاز میترسم زیای کوتاه و دست دراز میترسم</p>
<p>ز بند عقل ظهوری مگر نبزد خون شوم خلاص ازین حیل ساز میترسم</p>	
<p>از زبان کار ناله ساختن ایم خیل امید و بیم خورد شکست گرد و جلان ماست کون مکان بود دار العیار سود از ماست بادشاهانه کرده ایم قمار خورده دل زخم غمزه ساسانی طوق ما با گلو بریده شود کیمیای حقیقت است مجاز</p>	<p>نفس خویش را فداختن ایم رایت فتح بر فراختن ایم گرچه از خود بد رشتافتن ایم سکه داغماشتن ساختن ایم داد اول خزان باختن ایم مرهم شیشه ز ابر ساختن ایم هم گریبان عشق فاختن ایم صدیقین در گمان گذاختن ایم</p>
<p>از ظهوری نصیحت دارم</p>	

بایمه غیر خوشی ساخته ایم

بار خود را در تمنای وصال انداختیم گوشت در یوزه کن در کوچه ما آفتاب ریشک جان گردیده تن بر سیر گلزار امید کرده بر تارک های بخت بال افشاست چین زلفی نافه بر حبیب بخت ماکشود شرح بیدای محبت در میان آورد دل	اضطراب آسوده بالی در زلال انداختیم ره بهر کوکب از کوته و بال انداختیم از لطافت بست بر دوس خیال انداختیم شاهباز دل بدام خط و خال انداختیم صد شماسه در گریبان شمال انداختیم سینه را در تنگنای انفصال انداختیم
--	--

زیر دست خود ظهوی داد جا خود قرار
صدر را در غیرت صف نعل انداختیم

چو در حجاب رود یار حجاب بگیریم ز در دهای نفس خای کامران بخروشم بهر طرف جگر گرد روی تابه نفیت مراد تلخی و شیرینی زمانه بر آید باشک حسرت از دیده آرزو تیراود در آفتاب بخت مانگاه خیره نکرد در هزار سوالم درخ بجنده کشادی در اشک شور غلطیده دیده خوابم	چو شمع شعله بر آرم بآب تاب بگیریم ز غصه های جگر کاو کامیاب بگیریم بر آتش تو بسجده شعله کباب بگیریم چو شه نایب بخندی زهر نایب بگیریم ز بیم رفتنت از بس باضطراب بگیریم برای دیده بتیاب خود نقاب بگیریم ز گاه چشم بگای که یک جواب بگیریم چو آفتاب تو حاست ماه تاب بگیریم
--	--

پرست دیده ز روی اگر شب ظهوی
زین خنده صحبت آفتاب بگیریم

از پافتاد حیرت بر جاست آفت تا بم گرفت دست و پائی چون ذره بر اتم توان ز جای رخن لپست و بلند عشقت بر تلخ و شور عالم آغوش باز کردم بیداریم ز هجرت تا روز در کمینست بر ذره جبرعه ریزم خورشید بخت گردد بر سر گریه من خندیده غنچه او در صورت تخیل چون ابر دیده باره	بر ضوئ رخبت قوت آسود اضطرابم روئے و آسمانم پیشه بر آفتابم که آستان نشستم که آسمان جسابم شد لبی نمک زو بر سینه کبابم شاید شبی خیالی تن در دهد بخوابم تا بید عکس ساقی بر طالع شرابم صدایغ تا ز درونی افشانند بر گلایم از تاب رشک سوز و نظاره بر حبابم
--	--

از طاقت ظهوری حرفی قلم رقم زد

بر کند بقراری شیرازة کتا بم

نئے آید از من که بنغم بسازم لب بسته برین در خنده خواهم نذار دطراوت گل خنده رفتم نگندم بره گریه ای پیایم طواف حرم فرض شد میتوانم طمع کرده ام از گدایان کوئے مچینا د زخم و گدردم از دل کشم حلقه در گوش شباهت پیدا	باین شوق با گریه کم بسازم که کاری ز مرگان پر خم بسازم که از گریه صبح شبنم بسازم نفس کو که آه دادم بسازم ز شورا به اشک ز منم بسازم سفالے کزان ساغر حیم بسازم اگر بهر این زختم مرم بسازم بآهی کزان رلف پر خم بسازم
--	---

ز نامحرمان نیستم من ظهوری

که در راداری بجزم بسازم

باتن چون گاه کوه غصه بر جان میبرم
 نیل در نیل اشک محرومی ز قرقان می کشم
 میبرم دین در گرانی چون گراسی می کنم
 از جگر هر لحظه زور گریه سخته می کشم
 چرخ دایم را بسا دایچه در دامن رسد
 گرمی در حبیب وارد آتش مجنون هنوز
 زین سفر مرگان خون آلوده گرد و سوسو
 بخت شور از گرام خوابد تلذاری رساند
 پیرهن و تنگنای پاره کردم زین چه سود
 هم بگردینه از دعوت حصاری ستم

غم گران من بسک فغان خیزان میبرم
 گرد غم برخ بیابان در بیابان میبرم
 در دسری آورد افغانم افغان میبرم
 ناله خونین بطرف بلخ و بستان میبرم
 شعلهای دلخ را سرد گریبان میبرم
 میروم انیک بهامون باد و امان میبرم
 از میان خمگساران شاخ مرجان میبرم
 خویش را خوش تلخ کام از شکرستان میبرم
 کز دل بجزم خود یوسف بزدان میبرم
 هم برای خاطر از یادت نگهبان میبرم

منع تقلید اندکی از هر دو جانب و شیر

زودی آرام ظهیری را پیشان میبرم

خوش ست آن پر دلیاد ز پیکان بنگردم
 شود داغ اندرون سینه و حسرت برو آن
 ز دور و مایه داری دست گاهی حاصل گردد
 محیط گریه موج با میهای بر منم آورد
 از ان افتاد گاهم بر سر میدان جولای
 ره شوریده حالان میروم شاید بدست آید

بجنگ خود در دم چاک از گریبان بنگردم
 کنم دشتی روان چاک از گریبان بنگردم
 که از لبها برات آه و افغان بنگردم
 بشور انم جگر در دیده طوفان بنگردم
 که گوی سوز فکر زخم چو گان بنگردم
 دل جمعی که از زلف پریشان بنگردم

<p>بیا و از سر گلزار چنید مغرس نشین شب من میزند راه حرم کردست بنوا سب بگشتم زخمی شمی که از مرهم پیر بهیرم و مان قاصدان کی نهرماند از حدیث ما</p>	<p>اگر بی سبب نکست ز ریحان بزرگروم که در هر نیمکاش صد بیایان بزرگروم نذارم ناله دردی که در مان بزرگروم اگر در نامها مضمون عنوان بزرگروم</p>
<p>ظهوری خوش خویش افکن صورت آفتد رگبری که از افسردگی بادست شادان بزرگروم</p>	
<p>چو خشک لب غمت چشم ترنگروم سمندرم مددی کرده سحله طالع سرم بیا بزند از غرور داسن عجز ز جو ریت بمشا طکی رود ز ابد چو گسلد به شمار تو عقد گریه من بجام تلخ سخن رلب بیان دارم بجستجوی تو تمام دن این سکر وحی ز مرغ بسلم افتاد این هوس در سر بدر و عاقبت ایدل غیوانی خست بگریه دل شب گز نه زنگ دل شویم بزار تیغ خطر در نیام هر عمل ست</p>	<p>ز اشک بر مژه نخت جگرنگروم بشعله که بران بال و پرنگروم که دست گردم چون کسنگروم اگر بدبیه در آید نظرنگروم سرشک رشک بچشم گمرنگروم ز شرم زهر تو نام شکرنگروم که خویش را چو صبا در بد زنگروم که ریز تیغ تو خودی بس زنگروم ز ناله تو بلا می اثرنگروم ز سینه راه صفای سحرنگروم درین مخاطره نیت مگرنگروم</p>
<p>در آتشی که ظهوری زید تو ش سوزد صد آفتاب بجای شمرنگسرداغم</p>	

<p>دل پرست اگر گریه برنگردانم بجلوه گاه تو گر کوهر سرم گردد چه زهرها که ز کام هوس بجام کنم ز بهر توت ندر خشید اختر طالع دلم بوعده راحت در آتشی نشست نفس زدم نشود حرف دینی و عقی</p>	<p>بیشینه جگر ریش برنگردانم رخ از تفرج تاب نقشه نگر دانم اگر بوسه لبی در شکر نگر دانم که از رخ تو شبی در سحر نگر دانم که دامنای ترا بر جگر نگر دانم زبان به سخن مختصر نگر دانم</p>
<p>بجنبش مرده سفتی دل ظهوری را چگونه در رگ جان نشیتر نگر دانم</p>	
<p>نفس گذاخت و گراه برنگردانم چنان کشاد بکنج تنم در خلوت گدای در بدرم لیک دارم این قبل و دید گریه تیلاج دیده حکم نیست فتاده در دهن عام قصه خاصان کنم نصیحت ناصح ز کور بنیانی خوش است غیبت احرام کعبه دل را نگاه آید و از تمام صد هوس سوزد</p>	<p>بسینه این تفت جانگاه برنگردانم گر آفتاب و گر ماه برنگردانم که خاطر از هوس شاه برنگردانم که سل اشک زنگاه برنگردانم حکایت از لب افواه برنگردانم خطاب کور کز از جاه برنگردانم ز راه دیر با گراه برنگردانم اگر بحیرتش از راه برنگردانم</p>
<p>ز راه بخیران آه گر ظهوری را بکوشش دل آگاه برنگردانم</p>	
<p>زهر آرد و بخت شور شیرین خورد و ایم</p>	<p>دست و پا در این گرفتگی نشانند سرین دایم</p>

گلخنی چون گلشنی گردد و آسایش خند خضر را باید که باشد رشک بر احوال ما برخوشد تا با شکست از سینه گوهرهای غم حیث قهری که دشمن میکند از کار ما سعی در آزار ما نیست و آنکه باید میکند	از خشک در زیر پیلو یا سمن گسترده ایم با حیات جادو دان روز نخستین مرده ایم و میدم بر دیده تراستین افشوده ایم خویش را از حلالان آفرین پیموده ایم مانمیدانیم آزدون ازین آزرده ایم
	صاحب ریشم بگر رشک نوشتم قادیست چون ظهوری رو ثانی هیره نگین برده ایم
چاک اگر سر نخه میبارد گریبان داده ایم پیش عید خویش میخواهیم چون قربانیان بر خس و خاری سرکوتی اگر افتد گذر نبص دل در دست تنهائی بلائی عشق باد از مشام آرزو پیچیده عطبه سنبله دلکش تپایمی کوئی سیرخاطر میکند عشق دارد و التفاتی این نخواهد شد که من برزبان گر حرف زهر اوست لبها بر کنم	میکشد گرداغ حسرت سینه جان داده ایم باتن آغشته در خون چشم حیران داده ایم تا گلی چنین ز باغ بخت دامان داده ایم تا بنوک نشتر مرغان رگ جان داده ایم نسبتی و از دماغی سر بر بچان داده ایم گاهی اگر گویی بحرف باغ رضوان داده ایم و اگر ارم در داخود را بدرمان داده ایم بر گلوگر تیغ اورد دست شیران داده ایم
	تار و داز لوج یا دم نقش نام دیگران چون ظهوری خاطر خود را به نشان داده ایم
طی نشدر راه حرم خود را بر داز افکنم در لباس محرمی طبع صبا باید گرفت	باجرس در ناله آوازی بر داز افکنم پرده شاید از جمال شاہد را از افکنم

نقش پایبند از خویش در راه طلب
معنی دارد صغیر طائران صبح خوان
میتوان سرخی قدرت بر درخت
دزخار گوتنه یا قوت تر باید فشانند
دل به پیکان نسبتی دارد بتما خویش را
راز غریبان میشود بر درویش و دشمن

خویش را بر زبان صد باره باز افکنم
خواب غفلت تا کی گوشت بر آواز افکنم
عشق چون صیادش کنج شک باز افکنم
گریه در چشم خون پالا سرافراز افکنم
بر سر راه نگاه ناوک انداز افکنم
پرده روضی بدایع چشم غماز افکنم

ز دظهوری در دکن شیراز دیوان مع

به دیوان غزل خود را بشیر از افکنم

خوشا رحم مسلمانان مسلمانم
نگاه صد زبان و انان بقصد قاصدی ریزد
بسوی او اگر بنیم شود در شک پری نازم
دل موست صحن باغ و بستان چه بگیرم
و داند هر طرف موج سرایم اعطش گویان
تم در آتش و هم دنیا رم سینه خود را
چو در بزم تخمیل شمع اقبالش شود روشن
چه دشوار است ضبط ناله بی اختیار آری

نمیر سید عشق بت چه بنجوید زایانم
بر سواتی پیامی سفر شد رارینها نم
بر بیانی که در کنج تخمیل کرده حیرانم
اگر سید اشت بختی از کشاکش قفل زندانم
چه سیکوتی باین سرگشتگی خضر یا یانم
بدان داغ گو سیریز گردون در گریبانم
طپید پروانه سان خورشید بر جای شمعانم
کشد از بیم بیدردان زبان در کام افغانم

سر آوازی داریم خون پالا سرکوتی

در بغاگر نبودی در تیره کوه طوفانم

نزدیک شد ز طوق جنون سر آورم

خود را بقل از همه کس بر سر آورم

<p>گرم دگر چنانکه ندزدوم اگر نفس مرگان ز کوه نوک سنان میکند برین ترسم ازین غرور که آن صید پیشه را افکنده عشق سایه بفرم عجیب است تا صبح فکر معرکه برین امید هست گردیده نیم نخته بوسه های خامعین</p>	<p>بهر سمندر آفت بال و پر آورم رفتم که زخمهای درون بر آورم امید را از صیبه گمش لاغر آورم اگر مهر را بجمیه نیلوفر آورم کین شور را بجمع که محشر بر آورم خونی دگر نماند که جوشی بر آورم</p>
<p>بهر نثار وصل ظهوری خدا کند کز لوح دیده دامن پر گوهر آورم</p>	
<p>غمی را چو جان در بر آورده ام ز افتادگان جهان خویش را بر اے گل بوستان جگر ز اشک که بر سعله دامن کشید چرا و خور و حسرتم از هوس نهم تا لب بر خسته آفتاب بقربانگه ناز قصای خویش برون کرده ام صد تمنای دل</p>	<p>طرب را چو بار سر آورده ام بافتادگی بر آورده ام نهم چشمه خنجر آورده ام تق سینه اخگر آورده ام هوس را بجزرت بر آورده ام گریبان نیلوفر آورده ام غم مپلو لاغر آورده ام که یک حسرتش را در آورده ام</p>
<p>ظهوری چه پرسی چه آورده لب خشک و چشم تر آورده ام</p>	
<p>از سینه گزرا نه بلبل بر آورم</p>	<p>صد داغ تازه از جگر گل بر آورم</p>

<p>خورشید و ماه شود و بنظر هر چه آید صدای خم بردل و جگریش میسرم بامردم مانده سر عسل میسرم بیتابی نهاده قدم در سرائیل مردم ز خار خار و رخ سایقم کجاست</p>	<p>گای که سر حبیب تحیل بر آورم گر میروم که تیغ تغافل بر آورم کز گوش نام غریب و غافل بر آورم رفتم که در بروی تحیل بر آورم تا سر ز حبیب شر قه گل بر آورم</p>
	<p>برجوی دیده بند ظهوری زلال اشک از چار باغ بخت مگر گل بر آورم</p>
<p>پای از دنیای محل می کشم ریشه تدبیر سامان را بعلم پرتوش آئینه هر جاست نهند مستی از آب حیوان می کشید تا نسوزم میفشانم سوز را حسرتی هر گوشه می بینم کوه انجین گویم که از شوق حرم</p>	<p>خویش را آخر بمنزل می کشم از دماغ عقل جا بل می کشم خوشتن را در مقابل می کشم از دم شمشیر قاتل می کشم آه از آن آهی که غافل می کشم دست در شبها چو بردل می کشم زمزم از دامن محل می کشم</p>
	<p>چون ظهوری میکنم کسب جنون ز محنت تحصیل حاصل می کشم</p>
<p>تزدیک شد که جوشن غیرت بر کشم ز دست صوفی و شریعت نگر آورد در شک در غریب میسرت</p>	<p>بر روی غیر تیغ دعای سحر کشم کاری مکن که از دل تنگت بد کشم کز سینه نخل مهر تو باریشه بر کشم</p>

<p>با غیر نینده جفت مکن هر چشمه با هر روز میشود لب امید خشک تر بایه سری بکلبه مادر نکرد روز بر دوش صفت دست نهادم تا شک</p>	<p>ساق از طاق ابرو شوخ و گر کشم تا چند نیل و جلّه ز شرکان کشم تا کی ز آه پرده بروی کشم خود را مگر که بر سر راه سفر کشم</p>
<p>جان از خار رشک ظهوری بلب لب کور طلق رخ مومل که از جرعه در کشم</p>	
<p>آب با ناله آشنا دارم عشق از حیلها ملاسم کرد حتّی که عشق در گریبان ست نه قسم هر دو کاغذ شکوه بنا ای عجب باغبان را بی زبان رشک بیگانگان بلام کرد هر کسی پیش تو کس و داور مدعای من خراب میرسد</p>	<p>در دیگانه از دوا دارم اهل تند ویر با شما دارم واغ دل صد بهر ارجا دارم خانه در کوچه رضا دارم چشم بر راه تو تیا دارم خاطرم خوش که آشنا دارم واسه بر من که من ترا دارم من چه دانه چه نه عا دارم</p>
<p>تا امیدم اگر چه از همه کس به ظهوری امید با دارم</p>	
<p>آن هر که که ناله زار می آیدم ترسم که خراب تمنای را حش چون سر کنم حدیث تو در باغ و بیابان</p>	<p>وز گریه چهره از غبار می آیدم بر گرد دل ز داغ حصار می آیدم از هر شمال تا ز بهار می آیدم</p>

<p>دور پرده های چشمم چون گل شک تا گیرم از شکست میان گرد سران خواهم ز دور بگریه ز منت بدولت ای شیخ در بندت ز تار بر منج</p>	<p>از پا اگر براه تو خاری بر آورم هر لحظه دل بگرد و یاری آورم بختی حست لبش تو نگاری آورم اگر خواهی از رو آ تو تار می آورم</p>
<p>آبی ز جوی گریه ظهوری گرا آورده از نخل خنده برگ و باری بر آورده</p>	
<p>دانه اشک لاله قام آورده ام تارجم از تیره روز بهاس زید کیمیای جان بهر فرشتی بگذر شعله کو بر آتش سودا بپوش بر سر راه شبیتم کاسه خار کوشش را اگر افتد قبول در دیمک او صبار از راه نیست جسم صاحب خانه در خواهد کثود</p>	<p>تا تدرع منم بدام آورده ام پرتو خورشید جام آورده ام بر سر کوس خرام آورده ام آرزوی چمن خام آورده ام صد شام از بهر شام آورده ام از بهارستان سلام آورده ام خود بر آ خود پیام آورده ام خوش امان پیام آورده ام</p>
<p>چون ظهوری شوق خواری میکنم رو به پشت افتراص آورده ام</p>	
<p>ساقی ساقی شراب خود خاک گشت پیش در گام خوش را ساختیم از و ممو</p>	<p>نورده اود آفتاب خود دیم غرش قدر و فلک جناب دیم بعد ازین عاشق خراب دیم</p>

<p>در غفلت زمانه بند و طرقت گریه شورند تیره دار و د خون بستی مگر بر آرد چو شش</p>	<p>پایان سرای خواب خودیم نکب سینه کباب خودیم روز و شب گرم احتساب خودیم</p>
<p>با ظهوری حریف تمام شده ایم انجمن مست از شراب خودیم</p>	
<p>حال خود را چو سزایست بهم برزده ایم بهر خواب ایل از آرزو قد کے هز زبان حسرت اگر بر رخ من بسته دور چه نویسد جگر سوختگان نامه ماست آن چراغیم که از تقویت سوز و زور سرخوشی جریعه کش ساغر و پیمان ماست</p>	<p>برزگ صبر ز نوک قره شتر زده ایم قرعه بر سایه شبشاد و صنوبر زده ایم بسر داشت تمناد و دیگر زده ایم شعله آه که بر بال کبوتر زده ایم سیلی عصبه بدو بر چهره صبر زده ایم باوه دوستی سانی کوثر زده ایم</p>
<p>عطر ریحان بهشت از تو ظهوری خوش باش رو که ما بر هوس زلفت مغبر زده ایم</p>	
<p>بی غرض تمنا قدرت فسر میخواستیم برای غیرت ناصح صبر و تحمل را خون خویش را نازم که بهر گردان بود بجواب داشت لبم هر لحظه بر تنگ شکم بمنزل کی رسد سالک دین نیست چقدر مبادا چشم زخم افتد شب بیاقتی برین</p>	<p>خرابیم کرده زور آرزو تعمیر میخواستیم زیغ غمزه در گردن ندیر میخواستیم ز چین زلفت رعبا گردان زخیر میخواستیم تو ای حیرت مزن طم ز هوس تعمیر میخواستیم ز شوقش خواب اناص و دیگر میخواستیم چراغ خجری ابل بر تو تا شب میخواستیم</p>

باین دست گریبان و ظهوری تا کی سالم

خدا را هست جوی دست امن گنیزم

روزی نشد که در شب غم بر سرم

بکشاد روی دمی غایب کن اکثر

ترسم آب دیده در هم روز وصل را

صد شاخ تازه ازین هرگز بود

از آب شک ساخته آشفته قفا

شمیستر غمزه جوهر خود آشکار کرد

ما چند فال روشنی چشم نرزم

شاید زبنده خانه درمان بیدرم

شبهای بحر کز قمره بر یکدگر نرزم

برکنه نخل باغ هوس این جز نرزم

آن بیج و آب پاکه ز تاب کز نرزم

پنهان بخت تا کی بر عجز نرزم

پروانه ام بشعله ظهوری نماسد راه

آن غیتم که همچو کس بر شکر نرزم

سرخوشی اخاک کرده ایم

لب از تلمشید آمد بچوش

مکن ناصحا جیب مارال پسند

بیان طرب نیست یک نغمه سنج

ندارد در گریه سرنگ با

ز هم نگسند نعمت بر سرم

ازین غم که ناخن بر دست زرد

بی سروری آرزو کرده ایم

بیشتری ز هر خود کرده ایم

که بهر دریدن رفو کرده ایم

ز بس و غمش با یو کرده ایم

حل گلشن وصل بود کرده ایم

لب و ناله را رو بر کرده ایم

بگرار بیدندان فرو کرده ایم

ظهیری تو در لب گره کن فغان

که ما گریه جل در گلو کرده ایم

<p>از لبست چون سدر شراب گام بر دل کس غبار نگذارد چون دلست پر شو و زبیدات چند از جان دل بر آری و دود و استهای سرشک آخر شد راه گزار و وصل میسر شوخ نه ابد نهای من گیر جان فدایت بگو گو قاصد</p>	<p>تجین ملک ملک لب جام دامن افشانی تو گاه خرام لب کشایم ز شکوه ایام صبح بر رخ کشیده پرده شام طائر گام را نکردم را م ایدل اول علاج نوح گام بر همین آیه تمت اسلام وصل مبارک و ازادای پیام</p>
<p>احتیاج مرا بصبر به بین کز ظهور می شکست ابرم دام</p>	
<p>عشق آور و بر سر کار هم دیگر از صبر میکنم بر هنر باغ غبار غلطان تو انم گشت زیب او را دگشته ذکر بتی ز گس شوخ او نهانی را میدهد سعی بخت سودائی</p>	<p>کرد و در ملک و در دهمارم تا زیمار چشم بیارم صاحب دیده های خنجرم رشک تسبیح باد زنارم عشوه چپند کرده در کارم بکسادی رواج بازارم</p>
<p>گر ظهور می تو میردی بوطن بسلاست که من گرفتارم</p>	
<p>کرد غیر از برای جان رفتم</p>	<p>غیر حرف تو از زبان منم</p>

سرد سامان بال میدانم سایه پرورد نخل ماست بهار سن بر روی عشق خوان آر است مشمی عشوهای متناهیست فایح از فکر آبروی شدیم	بهوایی تو خانان رستم از نخل باغ خود خزان رفتم مغرور مغر استخوان رفتم از متاع خودی دکان رفتم ببین خاک آستان رفتم
---	---

تا ظهوری رود پستگردی

نواب در چشم یاسان رفتم

راه بر عرصه جهان بسیم روای شکر از زبان دادیم خون خود را بهر طریقی که بود یادش آمد درون خلوت دل المقات آشکار میخواستیم در چمن از طراوت سننش آخرش در کنار می آریم	عمد با عیش جاودان بسیم ناقل شکوه بابان بسیم بر دم تیغ استخوان بسیم در محبت بروی جان بسیم آب هر رنگ از غوان بسیم چشم از عشوه نهان بسیم بطریق که مایسان بسیم
---	--

شزه ز در دل ظهوری نش

تمت زخم بر سنان بسیم

گراول کوچه عیشی دویدیم بندوق نامرادی راه بردیم بروی ششاد غم نخل حسرت	سری آخر کوی غم کشیدیم سر انانشت پشیمانی گزیدیم بانگشت سیه بختی کشیدیم
--	---

<p>زهی سودا که جنس سود داشت مبین بار چنین افتاده و نبرد نمانده خوف سرتاپا رجائیم جبین با دیگران بچین غم بود</p>	<p>زبان از زبان کاری زیدیم که در بای کشایش را کسیدیم گذشته کار از شمه شهیدیم که مادر شامه ماتم عیدیم</p>
<p>اگر با خویش می بودیم همراه ظهوری کی بنظر می رسیدیم</p>	
<p>چه پنهان میکنی رخسار ویدیم تو خود را احمق بقدر بود و نالود بجز جنس مصیبت نیست ما را خدا یا خیر باشد رسم نیست نسیم التفاتی داشت در کار بیای چاره و امن بر میان</p>	<p>فر از تنگ با خود و شهیدیم ببالغ خستی اما خسریدیم اگر چه خواجسته باز ارعیدیم شکایت گوشت از خود شنیدیم گل امید را نشکفته چیدیم نقاب از روی حال خود کشیدیم</p>
<p>طهوری سخت تر گردیده بیدست گویوده در دامنش تنیدیم</p>	
<p>راه برعتل چاره جو بستیم گوشش راه منجس گزادیم رنگ از چشم اعتبار افتاد صبر مجلس بر راه شوق آراست نیست چاک لباس سوزن گیر</p>	<p>در بیابان کی مرو بستیم لب یاران بند گوبستیم شد معنی بر راه تو بستیم نار بر سازهای هو بستیم عقده بر شیشه فو بستیم</p>

از مقیمان کعبه و محلیسم تا کس سدر راه سنی نشد	گرچه ز نار آرزو لبستم خویش را عاقبت برو لبستم
گر ظهوری زیافتاده چه غم کر دل بخت و جوبستم	
دل سرکوفی گرفت از ناز رضوان فارغ در نور دیدیم هستی راه نزدیک شد آرزو داریم خاری زیر پای جان میشناسم غم حرفت خویش را خوش صحبتی سر مه بیدار نمی باشد سواد شام عشق با صبا شوریده پیافیت خواهد غرض کن و	با خیالی آشنا گردید از جان فارغ در طواف کعبه اثر طبع بیابان فارغ از تمنای گل جنت گریبان فارغ پیش ما آورد و کز سوای در مان فارغ جمع شد خاطر ز صد خوابت ایشان فارغ از رسوم نامه و آداب عنوان فارغ
درست گرم محبت چون طوطی بختتم از امید پرستش نامرمان فارغم	
بر خود در بلای محبت کشته و دایم افرو ده ایم غربت خواری بدستیم داریم گرد خدمت بختانه بر جبین رندیم و بار سادگدایم و بادشاه گو جلدوزنگمت خود را نگاهدار از خنده لب بهم رساند بخت ما انید گرم گشته در آیین شمرل	کم کرده ایم از تن در جان ایم در بزم وصل ز محبت است نود ایم در کعبه گریه بین طاعت و ایم خود را بهر کس بطریق نمود ایم بر حبیب بخت ناله زلفی نشوده ایم زان بوسه که از لب تنی نود ایم دوش از زبان خویش خبر ما شنوده ایم

<p>ماهی طبیعتیم و سمندر فراج هم</p>	<p>خود را در آب آتش غم از موه ایم</p>
<p>از دیدن مراد طهوری حجاب نیست</p>	<p>مازنگ خود ز آینه خود زود و دایم</p>
<p>چکچین شبنمی امید که باغی سازند سرداده ایم ریج خماری بنفشه چشم از نگاه گشته تری در تخی در کوی حبست جوئی سامری مید ظلمت بشام کلبه یارخت خود کشید بال بهاری تارک اقبال یگان</p>	<p>واغی بسینه بسینه باغی رساند ایم از باوه وصال باغی رساند ایم چون خویش ابکنج فراغی رساند ایم تا کنج کام نقب سمرغی رساند ایم از شعله های آه چرخ باغی رساند ایم تا فرق خود بسایه تراغی رساند ایم</p>
<p>از صفات جام رخ طهوری بنگو</p>	<p>کیفتی زور دایا غمی رساند ایم</p>
<p>مهر می بر دل شوکت شتر افشاند ایم آفتاب عشق طالع شد سیه زنی گشت بر سر کوی خرابی جان دل گردیده فرش شمع اقبال شمشان تمنا در گرفت خنده شیرین یکام تلخ در کارست باز چون برون آمد نگه راهی بجایی میرود</p>	<p>از به اداد این حسیم جگر افشاند ایم از سواد شام پر تو بر سر افشاند ایم از نهال آرزو بر خود شمر افشاند ایم یک جهان خورشید و مه در بام افشاند ایم در دو جام تلخ تلخی شکر افشاند ایم پر تو دید از به بام نظر افشاند ایم</p>
<p>از تو غیر از نیخواهد طهوری این شیر</p>	<p>دست به هر آرزوی مختصر افشاند ایم</p>

تاسینه را بدماغ غم او گذاشتیم
 کردیم سیمها و نیامد بجای خویش
 طوفان آو ما و جهان را بسودا و
 خون بچکد ز تیغ خطر در جهان عشق
 شاید ببرد در و مد او شود ملک
 گشتیم طوطی نفس گنج خامشی
 بر هم زدیم نسخه ترکیب عشق را
 ما چند پهلوا از کس و تا کس خورد
 آن تو به که رونق کار شکست از او

عیش و فراغ را همه بیکو گذاشتیم
 سر را به پنبه شینی زانو گذاشتیم
 اندیس ادب نقاب بران گذاشتیم
 دل را با اعتماد و عنسم او گذاشتیم
 این کار بعد ده دار و گذاشتیم
 فردیا در ابله بیل پر گو گذاشتیم
 قوت بصف و عجز به نیز و گذاشتیم
 در تنگنای تفرقه پهلو گذاشتیم
 درج زلفت بر شکر تو گذاشتیم

در خانه نیستیم طهوری ملکوت
 خود را به سعی بخت در آنکو گذاشتیم

در راه ویر و کعبه گر رو گذاشتیم
 تقوی بجاذری کمری هست بر تو
 هوشی که بازماند نظر نگاه بود
 بر لاله از حکایت اوزنگ ریختیم
 امید را که لازم مهر و محبت است
 از دغهای سینه توان شعله بر فروت
 زانوی غیر ترکیه که التفات شد
 از روزگار ساغر محبت حواله بود

منظور بود روی بهر سو گذاشتیم
 بر دیم خرقه را بلب جو گذاشتیم
 در جلوه گاه قامت و جو گذاشتیم
 در بنیل از کنایت او گذاشتیم
 در روزگار محبت او گذاشتیم
 دل بر و قالاله خود رو گذاشتیم
 خود را بهر زه در پی او گذاشتیم
 صد چشمه ز مهر درین مهر بو گذاشتیم

	همنگ جزوقای ظهوری تنافیتیم در وزن مهر خود چو ترا زد گدایتیم	
شام تجمستان خود را از سحر پیر کرده ایم نیست غم از شعله غم بال پرچم کرده ایم ساغر زهر بلا گردی تر چر کرده ایم جویبار شاخ را از آب تر چر کرده ایم بر کنار خوان ناکامی نظیر کرده ایم یاغ و راغ خود ز نوک نیشتر کرده ایم		تا بنا سور بلا ز چشم جگر پیر کرده ایم پرده فانوس گو پروانه را مهجور دار طنین بیدردی ندارد و محو لذت کرده ایم نخل با اعتمادگی اسایه پرور کرده است سیر چشمایم چشم عالمی بر دست است تاله زاری میرسانم از خیال غمزه
	تا ظهوری فتاند و ز تار و زری دامن چشم ترا ز لعل گهر تر کرده ایم	
غمی در جان گره شد گنج این بر اندامم نمک در چشم خواب اپنا شتم افسانه نامم بده ساقی بده انداز نه پستانه نامم و گریخت خانه را ز پلوشوی تجمانه نامم فریب شمع چشمی آشنایکانه نامم بدست دوستی صیادی دیوانه نامم		بر آمد کام رسوائی دیوانه نامم ز حرف شکرین داستان شوری بر انگدم چون این بای هو از مستی سرشار من دارد بیقرانی اگر قدر حسرم گردد حرم کردم بچشم آشنائی صورت بیگانه دارم چو لیل طره صیدی را ز ارباب خود دارد
	ظهوری شهید و شکر از کس رشکینخواهد درون شعله بال افشائی پروانه نامم	
مست گشتیم و در مذبح دیم		جام عرفان بر می مشرب زدیم

رنج راحت بود و ما بنجب رو برو کردیم اشک و دیده را بستر بیماری انداختیم خون چکاند یارب از دیوار دور مشرده مادر ابد ازین خبر و ز نیست	شکار را مهر ادب بر لب زدیم بشت پایاری کوب زدیم آتش در استخوان تب زدیم بسکه در کوتو در یارب زدیم آتش از آه خود در شب زدیم
---	--

پای نعل عقل محکم گشته بود تا ظهور می راست گرد و خیم	
--	--

دل را بیک گوشه پنهان و ختم جنس دیار عشق یار از رختم در دشت شور شوق طوفان اجناس عشق گرچه دل از آن دیده بود سودا کفر و عشق نیشد بقدر دل سودا ایمان کامل و زلفم و در نیست کار هزار ساله رفو پیش خویش رخت از محنت مهید اسباب فارغیم در مخزن بگر گهر چند جمع بود	بر کار بود و شتری از آن فرو ختم آتش به پنبه شیشه بسندان فرو ختم صد اشتلم بقلم و دمان فرو ختم در احتیاج غصه بقتضای فرو ختم ناچار بود و گوهر ایمان فرو ختم گر طعنه بسبیل در میان فرو ختم زین چاکساکه مایه بر میان فرو ختم عشرت سرای کوچه سامان فرو ختم ولال گشت دیده بدامان فرو ختم
---	---

دیگر ز ما بجوی طهور می سرد و عیش لب را از غمسم ناله و فغان فرو ختم	
---	--

غمی آورده ام در بیجان شادمان ارم بصد عشرت اگر بگذره بفروشم زیان ارم	
--	--

شبستان جگر بر زور شده از شعله داغی	نمی میرد چرا غم مغر تا در استخوان دارم
نگه های نهانی زنگ از آینه بدواید	بروز بجز شاید کم نگاهی را بران دارم
چنین واپس نگذردم کار خود را از شکست	چرا زین پیشتر رسوا نگشتم تر جان دارم
گوزن زهر غم و کلام من کاری نیست از	که از تکار انانی شکرستان بر زبان دارم
دی زن ای نصیحت گو سخن نگذاشتی برب	بخود زین پیش مصیبری در سوالی گمان دارم

گر در کوچه صاحب عیاران خانه بیگارم
ظهور می نقد دل آور که دی استخوان تبارم

کوغم تا پای منت عشرت نسیم	توئی از صفت در سر تخته قدرت نسیم
از کند زلفت آرام گردن دل را برودن	رم کنم از خویش سپهر وادی عشقم
آرزو را بر کنایه نعل ناکامی بر دم	بر زلفش در آید دانی بر دل حیرت نسیم
بر کشم خنجر بدست عشق در کوی خنودن	رسم را سر میرسم در دامن غایت نسیم
گسترانم مهر طاقت بستر بتا بے	بالش بیمار بیهوش بر بستر صحت نسیم

با ظهوری گر روم گاهی نیرم عرض حال
مهر مانع از خموشی بر لب جرات نسیم

وقت آنست که استی بن عاثر داریم	از ره عاقبت خار یلایه داریم
میرد بهره خود عشق بجائی مارا	یکجان جان ز پی روی غایب داریم
گفت اشک اگر از مابین و صبح گمان	نام ز میندگی از رنگ حسا داریم
بار دردی که نهد کمر کوه شکیب	توئی بخشد اگر ضعف ز جار داریم

وقت شکرت ظهوری نهی شکوه بیند

خوش بیا تار و تشیم در ضایع و اریم

سر خود را بسای دلیر خود را می خود دارم
نهان گوش جان دل تو با مان میابی
ز خار رشک نشتر نیز از باغ سر کونی
هنوز اصلاح حال زار خود شاید توان کن
باشک رشک شستم دیده را از رخ بیداری
بهر کس بهتر یا نه با بسر گشتی مقرر شد
در اول آخر هر کاری باید نظر کردن

خدا فرصت دگر کاری با شنائی دارم
بظاہر دست نمیری دل شدائی خود دارم
کشیدم یا بد امان منی بر پای خود دارم
ز حد بگذشت بی بدانی منی خود دارم
سحر پای فراغت در دل شما خود دارم
زبان افسردم شرمی از غوغا خود دارم
نهایت گونه از دیده بینای خود دارم

بظاہر گر گسیتم رشته بجز ظهور می
نهان سر رشته در دست استغنا خود دارم

نمیدانم چه زهر است آنکه دوران سخت دارم
تامم عمر خورشیدم ز تاب آتش حیرت
باب خنجر صیاد خلق خشک تر خواهم
ز خالی تم شوقی گشته ام در سینه آناصح
قیاس اشتیاقم کن که چون قاصد رسیدش
چه زحمت میدهی خود را برق تیغ خاتم
با فغان بر در انجم حبیب صبح روز محشر را

که حرف از بیم تلخی راه میگرداند از کاسم
چه حاصل آنکه همچون آرزوی دمان دارم
بنفکند ست غفلت از برای دانه دارم
سپیدی سوز در دفع گزند صبر و آرام
سخن ناگفته بر دارد لبش مضمون بنایم
که پندارم غرورت بر نمی آید بار بارم
شب وصلت اگر نه نهد سری مردمانم

ز کیش من چه میسری ظهوری عاشقم عاشق
نزد بودم که قایغ از حدیث کفر اسلام

چهار

<p>نیگرم و لیکن درین شرکان نمی دارم همان پیش ست پای جان خا صرت کوئی بحر و وعده لب مکشاکه سوائست اینجا چه حاصل از چنین روی که اری پنهان اگر محرم نگشتم شکوه باید کرد از خویشم</p>	<p>هنوز از بهر گشت بقرار می شنمی دارم همان بمارک دل گل گزار نمی دارم تو داری ناز بسیاری من صبر نمی دارم چه شد که طالع مست است عجب محکم دارم که در خلوت که دل بچو جانام می دارم</p>
	<p>ظهیری عشرت شادی سبک طرح و افکن که مر دست آرزوی من ایش مانی دارم</p>
<p>ز رشک من چنین افروخت صحبت خویشی دارم تلاش رتبه منصور هست نمیدارم پی پروانگی پروانگی بنوا هم از شمع بین ساده لوحها هوس خوش مایه دارد همیشه خاطرت خرم همیشه ساغر ت بر لب مدارا میکنم با مدعی تا میتوان کردن</p>	<p>شمر راه گم گردیده رهبر گوئی دارم خدا فرصت دهد انداز عالی مطلبی دارم بر شوت میدهم جان آرزوی منی دارم باین دست تکی انداز سیمین غنمی دارم نیگونی دل خرم شده جانی بر لبی دارم چو بر جی سپهر از انصاف تیغ یاری دارم</p>
	<p>برای غیرت تقوی ظهیری می نهان خرم گوار آباد از زندان زاهد مشربی دارم</p>
<p>از طره اسپریشانی خودیم ما خنده بر ز چنان سبیل غم برون شاید که بر کشیم سری از دل خرم نیز پیشتر اگر نه گفتا ویم در خطر</p>	<p>مصاب کو که کشته حیرانی خودیم در انتظار گریه طوفانی خودیم بی بر پی شکیب بیابانی خودیم غم نیست در پناه پیشانی خودیم</p>

	<p>در خون نشسته دل بیکانی خودیم در دید اسباب ز گرانجانی خودیم خرسند ماندوق ز باندانی خودیم شرمندۀ رواج مسلمانی خودیم</p>	<p>مژگان بر از ما بختی مدبر کرد و اما دل عبث تکه کوه امیداند گویا ش روی حرف حکایت میگردد پسند و پسرها با ما نمیکند</p>	
	<p>بزدل سری ز سینه ظهور می آید گنج بان بهستی که در پی ویرانی خودیم</p>		
	<p>پیر من گشت قبا چاک گریبان نام جمع گردیده دلم زلف پیشان نام رخصتی یافته ام عشوه پنهان نام عشق شد را به برم خضر مایان نام</p>	<p>بر جای بختستان خوشتر گمان نام کس بهم برده و تفرقه عقل مسباد بیکس از سر مدح من از رسولی سایه کسب ز مغرم انت بجز آن نام</p>	
	<p>نیست اندوه ملالی که نداری صدرنگ ای خوشبخت عیش ظهور رسوایان نام</p>		
	<p>سر آمد درد باور مان خوشم بهار آمد گل و ریحان خوشم توشا عشرت نگارستان خوشم در آغوش غم پنهان خوشم رضایم بوسف از زان خوشم ملاک گوشه زندان خوشم</p>	<p>سر ایا جان شدم جانان خوشم خشن و خاری نمی بینم خزان رفت رخی نبوده اند هر قطره خون فلان من گشودند عیش ظاهر پیچیده جوان میفرود شدند برای دیگران طریقت گلستان</p>	
	<p>بن زبانه زلفی میکنند عرض</p>		

در بیان ظهوری

طهری در غم رهیان خوشتم	
پیام چون دانه کنی در خرم نشین پر مرده گشت خاطر ازین خندهای خشک در گریه چون جباب بدر پرداریم چندین فرد مرد بگرفت ریشه کسان بکشتادری از خلوت شب رضای روز خون گریست قسمه گران کردشتا زان نوک غمزه گشته خیلدن چه سیز مردان هنوز ز گردیت آرند در میان زهری ز فرق تا قدم ای پند گوهر بمانوشی در آتشی خاطر و آردی	راه نظر و باز شود در نظر نشین در خرمی بد دولت ترگان تر نشین زندان خود مشو بهوایش بر نشین جستی میان به بند ز دلبا بد نشین شام که در قی بصفای بحر نشین اکنون در آتش از بهوس انگر نشین داری اگر رگی بدم نیست نشین کو خون بریز متعجبت به نشین آتشی از آن جان شنود در شکر نشین ایست نشسته اند همه پیش نشین
خشم تو آتست طهری تو غافل از دیگران میری خود پر خدر نشین	
یکی شد محنت و راحت چنان من چنین من بنزل میرساند کاروان صبر و طاقت را بامید یک ریزم در شمار آشنای تو نه دویمای نزدیکان دنی نزدیکی دوران نیارم خاتم جشیدی که ز پر تو دافش از خاک خون قربانگاه عشقت عید می شود	در آمد غارتی از در نه آن من نه این من چو داتم بدرتا زو نگاهی از کین من ز دوح دیده همیان در می را آتین من چه بودی کاش بهیری بودی بچو کین من نکلینی شد دل من سادگی نقش کین من بعد ساطور توان نسبت یک چنین من

بها و اختلاصتان کام کس از آنگین من	به سکاری خشک بلب چه سیری ز شتر هم
نهاد از شعله خورشید خرم خوشم چنین من	ز آتش پاره بر سینه خم داغ افشاندم

ظهوری را برون آورد از آلالیش مرهم	
دل بیکان پسند من رگ فشته گزین من	

خود دیت شد قاتل قربانیان	بهست حاصل حاصل قربانیان
کعبه رار قصان با استقبال بر	بلوہ ہای محسب قربانیان
صیقل حیرت زدای رنگ وید	کشته دفع حائل قربانیان
تا بنترل یکدم تیغ ست راه	راه راه منزل قربانیان
کیمیای سر خردی کرده اند	سبزہ آب و گل قربانیان
از قلم درجوی سیرابی نوشت	وصل خط و اصل قربانیان
بر کند عیدی سر از ہر قطره خون	بر شگانی گر دل قربانیان

یک کف خون ظهوری خراج کن	
ساز خود را داخل قربانیان	

لب فرو بستم سخن را نیست این	گوش بکشادم زبان را نیست این
در رہم گردا میدویم نیست	بر دو عالم دامن افشا نیست این
بزرگدار نیم ماہر گز ورق	در وفاداری سبق خوان نیست این
در جوہ آستائے تار کم	رو نگردیدست پیشا نیست این
در نماشا چشم تابیدن نماند	چشم بدین دور حیر نیست این
ذوق در بالیدن کاہید نیست	کم شدن در خود نمایا نیست این

<p>تا که تار پوس شد ریز ریز تغ او بر حال خون گشتگان</p>	<p>کز میل تنزد اندام نیست این گشته گریان زخم خندان نیست این</p>
<p>گر طهوری گشت ز حواری و مرغ اقتضای عشق نهانیست این</p>	
<p>کنج نشین بساط بر چین از شبنم گریه ناز کس پیرانه سر از تراکت غم هنگام پیام آب و تاب شاید که شوی زمر دیاران در رخ چه کشتی سپری جنگ</p>	<p>هر چیز جزا و زول بدر چین در گلین خنده سحر چین طف لانه بی بگریه در چین از انگر اشک در خمر چین کو به غم دور دور کمر چین صلح ست ز جبهه چین بدر چین</p>
<p>چون گرم دعا شوی طهوری اول ز نفس لقت اثر چین</p>	
<p>ولی ساده طور و نرگس و پرن چین برین کسین غارت حد کاروان گشود این مرده تعافل دی گشته نگاه باد وستان بد شبنم میخورد و قسم وامان شعله در کف خاکستر مماند سورخ گشته سفید ام از داغ خیرت درهای روی حرف تر نم فرو گشتند</p>	<p>لقتی نشسته بهرین از دیدن چین میخواست آن جبریده روی هرین چین مقدور کیست دیدن و نادیدن چین سوگند من بدوستی و دشمن چین حرمان نزد بر آتش کس این چین میخواست آرزو کند ام روزن چین دار و زبان خائنه من وزن چین</p>

<p>من روزی تو ان تو شیر افکن چنین نورشید و ماه دانه از خرمن چنین ظلمت ظلمت مظهر برگردن چنین</p>	<p>تا رخم بر دوان بکشاید بشکر سخت بر سینه و انعمای تو از شعله خوش گردنکشی خطاست برگردن دکان</p>
<p>بگذشت چاک جیب ظهوری ز دانش طوفت قبا بساخته پیراهن چنین</p>	
<p>در عشق طی بساخته کس منزلی چنین که در شکار گاه فتنه بسلی چنین با سنا فدای آگهی غافل چنین دستی بکار گرد بر دقارتی چنین ذوق نیست مهربانی سنگین دلی چنین حل از نگاه گرم شود مشکلی چنین تا دیده آورد میان حالی چنین خرم قصی که کرد گذر بر گلی چنین</p>	<p>از خود بر دوان ساخت پادری چنین در خون پیمای تم از شرم لاغری دارد قنای زنگه صید بند تر در روز حشر زندگی آید چکار کس باشد لبخت جانی خوشم امیدها در دل فسر دگی ز قنای گره مباد دیدم نمیشود نیکو رهن جیرتی خاکسترم برای گل چهره شبنم است</p>
<p>کس در مزاج عشق لعل چنین نکرد از زانی تو با ظهوری دلی چنین</p>	
<p>پای کسی نرفته فرد در گل این چنین اعجاز عقل و هوش شود باطل این چنین افتادگان دوندی محل این چنین دارد محیط عشق جنون ساحل این چنین</p>	<p>شد کار من ز دیده تر گل این چنین جای تعجب است که از سحر نرسد گرم آبخنان شوند که از خوش بگذرند کشتی در آب دیده کشیدند دشتیان</p>

از تخم داغ سینه ام انبار رختست آورد و صد کشتاد بیک تنگنا کشت از جنبش نسیم تو دور گوی آگهی	آری زمین پاک به جا بل خنجرین آنمکس کشید مهر بر در دل خنجرین می باش از ترودن غافل خنجرین
---	---

ترک نمود کرد ظهوری برای تو
خود را بگرد خرج که شد و آل خنجرین

می کرد و بر ما گذر کیست این هم از گرده راحه داغ او بداناست از طاقت صبر دور رفیق قدومش و عار اثر اگر کرد و در تمنای او ز شیرینی شور گفتار او بیادش نمی آیم و یاد او چراغ شب بحر روشن بساد	فتاد آفتاب از نظر کیست این در آمد بمنزله جگر کیست این ز جانست نزد بیکر کیست این منادست دستی بسیر کیست این ندارد کسی رو سیر کیست این نمک آب شد و شکر کیست این نمی آید از دل بد کیست این ز شام علم زد و سحر کیست این
---	---

ظهیری صبور می سفر میکند
کسی آمده از سفر کیست این

در دیندانی که داری بر دل عرض کن بر گل تخم دیده آبی رختن آسان ترست ز ابدیرا در خمار عجب جان آمد بلب بلوی درمان در نمی تابد و مانع در دما	و سستی ایدل تو هم بربکی جا عرض کن سوز عشق خوشن و لهای شیرا عرض کن لطف فرما ساغری بر به نقوا عرض کن گر دماغ امتحان داری مدد ا عرض کن
--	--

حسن پوسفت را برای گرمی باز از عشق بر سر کوئی تو مرد اسپد از بالای ما و عده او خوش بلانی شد برای جان ما عشق و اوق شاکو بهی انتقانی میکنند	شعله برنی نسبت ترکیب زینا عرض کن پا بر دهن جلوه بر سر و بالا عرض کن آرزو افتاده بهوش این تقاضا عرض کن حسن را نیست عادت عذر عذر عرض کن
---	--

زودنی افتد زبان از کار و حشت غالبست
هان ظهوری حال خود امرو ز فردا عرض کن

جلوه کن بر سر کوه دامن بر پافشان گل بدامن ریختی بر حبیب جان مدعی خنده شیرین ملک پاش نشاط خسر دست ای صبا لطف کن از خاک و اوق هر بهار عشو ساقی نفرت در مزاج تو به کرد گریه کم میدهد بر ما و آب روی شوق غفلت امروز خوش بی چشم در و دار و ترا	یکجهان جان جمع شد برست عناقشان مشت و اغانی هر گریبان دل شیرانشان شور بخش گوهر شک تلخ بر خار افشان لاله و گل جمع کن بر تربت عذر افشان کونکه نه ترغی تکلیف بر تقوا افشان میکنی گر گریه دریا بر سر دریا افشان چهره باخوی بر زمین از حجلت فردا افشان
---	--

شرفی از هست ظهوری چالوسی تابی
بر کم و بیش جهان دامن استغنا افشان

نجلد از سر کویت نمیتوان رفتن ز بیم بحر دلم ناتوان ترست از من خدای رحم کند فضل گل بران بلیل در ورست بدفع بلای شام فراق	لی بلاست بنزدان بوستان رفتن کجاست قوت طالع نمیتوان رفتن که بایدش بفرودت بگلستان رفتن همزمانی مرغان صبح خوان رفتن
--	---

<p>لحم بزمزه نو کرده عشق دارم چشمکست شب بحر راه دشت بلا</p>	<p>چه محنت است دگر بر سر فغان رفتن بروشنای آه شمر نشان رفتن</p>
<p>تمام خلق جهان راه سود می بیند نه عاقلی است طهوری زبان رفتن</p>	
<p>پرگشته از قرابه امید جام من بال و پرهای بر آورده غوغا بخت رم میکنم ز عمری بخت و دشت و دشت عیش وصال گرچه من نصیب بود قاصد بر عیب سخن در میا درم صاحبقران ملک عاشقی منم حسن گوی که رخصت نظارگی ده نام ترا احلاوت صد مهر شکست نازم بخت خوش که بر عطر کاسه کله</p>	<p>یکبار گشته باش فلک گو بکار من سیم غ گشته رام زهی بخت و ام من یاد غزال وحشی من گشته رام من دل تمام داشت در این بهام من مشکل که در بیان تو گنج پیام من آواز داد کوس ملاست زبام من کی میدهم مراد کس از دحام من خوش لذتی ذخیره نهاد کام من کلک قضا نوشته برات شام من</p>
<p>آه در و نه تاب طهوری فرد نشاند کز خوش سینه بخت بوسهای خام من</p>	
<p>ساده در عشق پر کاران رقم بر خوش زن سکه و آتش بنام سینه صاقا میزنند صیقل در کار دار و ظلمستان درون این همه خاک ندلت فقر را بر سر من</p>	<p>گر نگر دی مشق بیتابی قلم بر خوش زن عشق در بخت گرفت اکسیر عمر بر خوش زن مینوایی کرد دل را جام حمیم بر خوش زن بیزنی خود را بر ارباب کرم بر خوش زن</p>

صد چمن بزم دگر و در غنچه دل چیده	از بهارستان تو برگی ارم بر خوش نشین
از چه برگردن نمی یارم خراج زندگی	با وجودت باج خواهد از عدم بر خوش نشین

بنی دو تو فیهما ظهوری اعرفه جان کرده بود
 میشوی ناگه به کجی مستم بر خوش نشین زن

بر دای نه نشین گرفتار بختنایم من ز بس و عشق نادانسته شوخ بوفاکیرم اگر بیداری بودی سرم صد محنت افزود سر و برگ گل خندان کی دادم نمی خواهم چه پاک ز سوختن اندیشه داسوختن واک پریشانی اگر بر دل صبا جمعی نمی بندد سری و اینم دریای امید دمی نازم	پذیرائی مرمت نیست انوالم خرایم من چرا از دیگری نالم هم از خود در غدایم من ز بهی طبع بهین گزینخت خود ممنون خواهم من که کی چشم تری با شتم بود ارجبایم من منیدانم چه خواهد شد برای خود کبابم من عشق جلوه کامل همان در پیچ و تابم من باین روز سیه نیکو که چرخ آفتابم من
--	---

بروز اشک قشود ددی که حاصل کرده آری
 نگه میدار بادای ظهوری و حسابم من

دام کردم بسیار جستجوئی خوش نشین دیده نمناک در هر قطره رودی گرد کرد پیش پیش حلقه عشق من زین بوسان رود در دو عالم کو ترا زوی که میزان بشکند در تو کل صد امید تازه هر سولسته اند نیستم در ظرف از دانش حریفان دگر	گنج دارم خرچ را از بای هوئی خوش نشین چشم دریا کرده ام در شست شوی خوش نشین عشق هر جا هر کجا خود ندلسوی خوش نشین حیرتم را بنجم ارباب آرزوی خوش نشین آبرویم رخت تاب بر خاک کوی خوش نشین میکنم خنیا منابر از سبوی خوش نشین
--	---

<p>هیچ ترکی نیست درستی تلافی می شود سوختن از گفتن آتش زبان گر شعله را نوشن احاجت روانوای مراد از شوق در گلستان کی بسعی باو گل خرم شود هیچکس در محبت خاموشی حرف من نبود</p>	<p>از نشان بهتر گدایان را که دوی نوشن گر مخوی را بر آوردی بخوی نوشن گریه آب فته دید آخر خوبه نوشن گر سناز و غنچه انار بوی نوشن بر خود آوردم سخن از گفتگوی نوشن</p>
	<p>آب تنی از طهوری آتشی انداختست از زلال حضرت میگردد گوی نوشن</p>
<p>چویم زمستان احوال شان ره هفته شان کرد آدینه گم سمن در خشک ارشان نوشته چهر سبه روز بر صحنه روزگار گواهان رنگین در اثبات عشق در انداز پرواز افتادگی ز بنجیدگی پیش و کم شان یکی بگاه پس افکندن انتقام نوشته تفصیل صد شرح پیش</p>	<p>قسم مقبلان را با احوال شان سه روزه هم نیست در سال شان براش فروش طلسم از شال شان ز خورشید مه قرعه فال شان رخ کاهی و گریه آل شان سبک رویه باد و پروبال شان نخ و ابرنگ مشقال شان ز تجلیل در پیش احوال شان بین ست خوش من احوال شان</p>
	<p>درین راه مرا خدا از نوش پیش ظهیری گرفتست و نیال شان</p>
<p>نظر نیست بر پیش شاخه نظر گشتن</p>	<p>چویم بزم چو از خود میتوانم بجزر گشتن</p>

از غیش قویه گردیدست لهای بگر تواران
 یمنه بحکس و ز قار خا جیش مترگان
 اگر گاهی نگاهی سیفر هم میشو و عاجز
 زغم چندان پریشان نیست برهم خوردن کل
 نخواهد رست غیر از ارغوانی ز کسل ز غام
 ز تاب عشق موم هر چه پیوای بساز از من
 توان خود را بصلح گل ز جزوت آوردن
 فلک فارغ نکر و از در بدر گشتن اسیرت را

بگر را خوش بخرج آورده اند از سپهر گشتن
 علاجی نیست رگهارا بجز در نشسته گشتن
 نه پای پیش رفتن دارد و نه روی برگشتن
 بزیر کوه نندن به که بقیاب کمر گشتن
 ملی در طالع هم هست از شیدان نظر گشتن
 و لیکن دارم این صلیبی که تو را هم در گشتن
 میسر حمله را با جمله عالم میسر گشتن
 هنوز این غیر بر در آید و نت برگشتن

طهوری نکته انگر میشو و از گرمی مضمون
 نه ز هست آفت پرواز مرغ نامه برگشتن

از تو وقت صبح دم کامل پریشان ساختن
 دشتی هر لحظه عاشوری ز عیب لاغری
 کاکلی دارد چه گویم طره دارد پیرس
 در امانت نیست با احباب از من دوستی
 گرچه دنازم سزد پیران دانا را رسد
 شوق را پرورد می بینود دوستی گر روان
 زود میگردد ز قیاس خرابان خاطرش
 میتوانم مرد و فارغ شد حمیت مانع است
 در سبزه دار پین پیشانی سرور را مکن

وز صبا سفر جهانی غنبرستان ساختن
 خوشی را عید سیکردی بقربان ساختن
 خاطرش محبت از خاطر پریشان ساختن
 مهرادر چون تو انهم حرف انسان ساختن
 خویش را به بازی طفلان دان ساختن
 فرض باشد در گریبان چاک دایان ساختن
 چند روزی رد را باید بدبان ساختن
 سخت دشوار است بر خود کار آسان ساختن
 مرد را زینده است از زخم خفتان ساختن

تویشتن را نور دیوان اسلیمان ساختن	چاپلوسی چندینی در هم از سر کشکی است
	عاشق مسکین طهوری روز درنگرد صبح در مان نیست بیاید بر مان ساختن
ز دلها چاکا در بر کشیدن دل بهر کس ز دل بر کشیدن بجنگ دوستان لشکر کشیدن عزیزان را بخواری در کشیدن تواند شور و شکر کشیدن چه حاجت منت بهر کشیدن بتان بر روی یکدیگر کشیدن که بیاید بزور در کشیدن سرمی باید بر دهر کشیدن که تواند بحسنه لاغر کشیدن	ز مژگان تو خیر کشیدن به جانان ترا سیرید و بس صحنی از دشمنان بستی از دست یکی از دستگیری بای غشقت باین تنگی و دانی و بخت و دار لصد بد بخت توان آه کم کرد نیم قانع بیک تار و قست نیازم بر کانی مسخرنداره ز لب باناله پاسی و انگیرد چنان بر من نگاهش بود فریه
	مکشینی غم و دریائی تماشایی طهوری ز منت نگر کشیدن
برای سینه ام شد سیرگاهی لاله زار من هزار آتشکی مقتون روز روزگار من بدیدی کاشن عنوان جلوه باغ و بهار من درنگی که شود و راح گناه انتظار من	چمن پرست روشد دل جان نگار من چه زلفت این یاده جلوه دارد پریشان خران رشک بر نخل حیاتم گریه میسر نزد تلاشم آنکه حرف و عده زان لب و دل آید

اگر دم نیزنی ناصح تو هم پائی روان کن
 درع در مجلس ندان زبان خود نگردد
 زیاد از خود نمی بگویم کسی در نزد خود باری
 تبرس از شایو نشان فراسان بهارستان

ز کف رفته عنایمنا در رکاب شهبازین
 که میترسد کند بدستی زنا که خمار سن
 نشستم پیش و عالم نیست خصل بیکبار من
 بنین آن عارض گل گل مهر از خار خار من

طهوری کوشش فرزانی کاری نمیسازد
 بهان دیوانگی روزی مگر آید بکار من

نوشست از آرزو مندان بحسرت دل آوردن
 ز هفت خون بهادر حشر لب خط امان زد
 تماشای دیگر دارند بیابان نمی باید
 ندارد هیچکس از آن ز کس جاو برابر شد
 بشور آورده شوق گریه آورده جانان را
 اگر باشد روی در صید گاه قادر اند از آن
 سلوک عشق در نیت خرد و انسته می وزد
 ز شب گیری بلندی کوتهی از راه میرزد
 و هم صد دل بدون در عشق از هر طره می
 بنا فرمائی چرخ ستمگر تا کی نازم

نی آسانی خود کار با مشکل بر آوردن
 عجب گر می توان از خجالت قاتل بر آوردن
 میان چشم در خسار از ننگه حائل بر آوردن
 بیک دیدن فونی در خرد باطل بر آوردن
 چه دشوار است در کوی تو یا از گل بر آوردن
 نه آگاه هست عمار خوش را غافل بر آوردن
 نمیداند مروت علم را جابل بر آوردن
 سری ناصح ترا هم از دل بمنزل بر آوردن
 بخرج دل اگر خود را توان داخل بر آوردن
 ضرورت گشته فرمان شبه عادن بر آوردن

غمی دشوار تر از جان بر آوردن میباشد

از آن دشوار تر دانند طهوری دل بر آوردن

گریهات زنگی ندارد و محل خدائی به بین

بی رگت خوانند ترسم بنش مثر گانی به بین

<p>از برای خودش بی خوابی بستان به بین فلزمی در عشق زور و حسن طوفانی به بین سینه در چاک کش چاک گریانی به بین بر تو رحمت ای مسلمانان سلمانی به بین طرف بستانی ندیدی کنج زندانی به بین سوخوی ز اخسردگی شمع شبستانی به بین گو نفس از بند غم بر راه افغانی به بین در دل هر قطره بی آب عمانی به بین نخت دل در گریه کاهم حیل دانی به بین بر لب خود از تاسف زخم زندانی به بین</p>	<p>گوش کن افسانه موی و خاطر جمع دار در میان دور کن را قناده لنگر کشش سینه دوزان جوشش کرده از خود میدارد حد و دیگر عاشقان در اجتهاد آورده اند سپکشان فصل خزان باغ خود دانسته اند روزیت پر دانه شد پرواگی بر سر زدن گر چه لب تشبست لیکن ناله از لب در نیست در بر هر ذره بتیاب خورشیدی بگر باد بود آنکه دل یک قطره خونی نیست عالمی را آرزوی بوسه حیرت مرگزود</p>
---	---

تایکی از مرقه در حرمان طهیری زبستین

رو نمائیم نیم جان خویش جانانی به بین

<p>بطرف جو صنوبر از قدرت پامی رگل بین چشمی بقدر ارمیای باقی صبر فاعل بین تو فاعل میکنی کار نگاه آگاه عادل بین که در دیدن نگه را چون رود و باطل بین کنی هر جانمازی طایق ابرویش شغال بین بر است تارک من بر دم شمشیر قاتل بین گذاری کن که بر لب خال صحن جان بین</p>	<p>ز رویت باغ را از لاله گل افغان بین حساب خل و خرج خویش را سرشته دارم زهی نادانی من پیشمارم طفل نا دانش اگر بی پرده می بینی تماشا کن که من بینم ندارد سجده جان طاعت دیرم در هم کجا دیدی که فرمان حد و عشق بر کرد نوشازندان عالم مجلس منجا نهادیدی</p>
--	--

اگر گرد و شیار از زخم شمشیر سینه بهمان	سيفشان غیر مهر او در آن نمی وصال بین
عجب گرمی در پای تو اند شد ازین دریا	هزاران کشتی برف کزد آب ساحل بین

چه درمان با طهوری جزند از چرخ ظالم را
بفرق روزگارش سانه واری دل بین

دل غم نشین شدست بیایانه شاد بین عشق و خویش بود پدر بر پدر همه میخواهم آنچه باغ بر میان نوشته است در خانه آن حسن بود دست چو تویی عزت اینک پای کم آرام زهر کس فتوی و هم که هست جواد دل ابرو بین ای آنکه میل مذہب سلام کرده در عشق بیت کجاست برین بعد دل کالای ناله را بسوی چار سوی و او صد چشم و ام کن توان و پدر غیب از حرف شعله خونی او در گرفت صد بار کشت گشت زبید او خود خیل	در بسته ام بروی دو عالم کشا و بین نازیم بخویشتن دل و الا ترا و بین روشن شد از خط تو سودا سودا بین چون ماه آفتاب صد خانه ترا و بین از جمله زیاد سودا ایم زیاد بین یک نفس عشق هر که نزد اجتناب بین در زاهد و عاصی گزیند ترا و بین زنا بسته است مگر اعتقاد بین با هم ز جان بعد دل جان ترا و بین چشمی پوش از همه و بر ترا و بین آنهم نه سواج بر آتش نهاد بین یکره نگفته مست در تی اعتقاد بین
---	---

تا بر سر چراغ طهوری خیزند
طوفان فراز و نشین و هم باد بین

بهرانی باد شاهی از سر من	نازیم ترک نازک انیسر من
--------------------------	-------------------------

<p> گم خار تو زهرت شکر من بمژگان تو گوید شکر من همه بی لشکرها لشکر من بدریا ریزی ارغاکستر من چراغ افروختن از مهر من زند بر کوه کاه لاغری من هم آغوش ست خار لبستر من گوهر دانه کوبال و پر من </p>	<p> چنینم با تو من توانچنان باش رگی دارند بیماریان عشقت ز طوفان خورگان بحر شو تم بجای موج خیزد برق بر هم چراغم روشن ست از پر تو عشق اگر گردم بخت در عشق فریب خیال شوخ خاراپوش شبها بیازسد شمش می پراند </p>
<p> ظهوری میروی از سختی رشک مکن پاست دستت بر سر من </p>	
<p> فلک یک گلشنی کاشانه من شود غنایب و دانه من علاش بادیه پیانه من بر زیر خنجره شیشه من بدخل عشق حشرج غایه من همان سرخپه من شانه من غممت گنجیت در دیرانه من که هست از کاکلت فسانه من </p>	<p> ز کویت خاک دولت خانه من بدام عشق اگر کنخشک گیرم بستی گردد بدستی باده توان رندانه کردن شیشه ای شود هر روز یک کشور خراجی که خواهد شد گشت ولیده مویان آبادی شدم رسوا عجب نیست مزدگد تو آب سبیل بوی گردد </p>
<p>ظهوری اینهمه دیوانگی کرد</p>	

نگین بیچ که دیوانه من

رویت بحر فروشان شمست فرزند آشناباد جز چشم ترم کسی نماندست ز نگین ز سر شک گونه دارم در سایه مشام باد کاهنا از مشربان قاصد انجم یارب بچه پنخ باشد آغوش هم بی هنری که دعارست می باش برهنه چشم بر دوز	رهبرت شکر شکر فروشان پروانه ببال دیر فروشان از سلسله کعبه فروشان بازار چه جگر فروشان لبه آئین بحر فروشان جان تحت این خیر فروشان در سر کمر فروشان این سر که هنر فروشان از ابره آستر فروشان
---	---

آن شوق نظاره طهوری

نماک قدم نظر فروشان

آنانکه نه عکین تو عشرت بگرامان نازش بهر اداری بالای تو مارا از پر تو رخسار تو خشنده نظر ما طلعت چه سازند شیرینی و شکر از باد تو بیرون نرو و طر عاشق جز سو و نیارند نیاز از محبت بر دیوانه سالان در دوش شمع افکند	و آنانکه نه گمان تو شهرت بگرامان باشد ز نظر بازی همت بگرامان بر سر مه دویدند بصیرت بگرامان پی پاشنی زهر تو لذت بگرامان اندیشه اغیار ز غیبت بگرامان آمدن زیان کار شرکت بگرامان ترسم که خوری بازی زشت بگرامان
--	---

<p>در باب نصیبم و ندارند نصیبی در هر نمره دیکم شش تن خلاست</p>	<p>از خوار می و شنام تو عشرت بکران در مذبح با خون محبت بکران</p>
<p>بیماری اوقات بلاست ظهوری بر سر کن از حلقه محبت بکران</p>	
<p>خس در آتش او پیکر من خون او رنگ بناد از لایم رسم از ناله داز آه دارد بدر بای بوسه جویم ریوی به بندم دیده از مینا که بر خم از خود برون نهادم با عجب نیست برای خسته ثونی زاید خشک بداعت سینها اگر دیدمت از چه حاصل این همه زهری که خوردم سین چون میجد نفی اسیران</p>	<p>دل من آهنگر خاکستر من بهارک باد و انع اندر من پریشانیت جمع دفتر من اگر حسرت بنودی لشکر من دوانی باز کرده ساغر من که دنال من افتد در هر من خشردی کاش دامان تر من مگر مهری هست بر محضر من نشد گنج دوانی شکر من بهین چون میطید دل در بر من</p>
<p>ظهوری بر سر کوی محبت ز با افتاده دوش در بر من</p>	
<p>ماندی گل خار مرغان گریه کو بر زنگ زن صلح در کار شکست تو بذار و گنجش داستان نقش پردازی و نقش سازگی</p>	<p>بلبل دارم ضروری ناله بر آهنگ زن چنگ زخمی گشته ملال زخمه جنگ زن نیوان پر دشت خط بر صفه شبنم زن</p>

دیدم دیدن نداری در صفت کوانشین سهل بود آینه براسکند رآن بر تو نشین عشق یاران عشق را نی طور دیگر کرده اند کرده از سخت روی تو به سستی آیین مرفه دل نیست صلح زخم مرهم ز بهار تا بچاه غم طناب به برگردن کشید	مرد این ره نستی بر غدرهای رنگ زن گرفت زنی لاف صفا از سینه بزرگ زن بادل بک رنگ بر غمهای رنگارنگ زن چند پیمان شکن پیمان بر سنگ زن ز غلط بر سینه و غش قرعه کو خربگ زن خیمهای داغ خود بر سینه های رنگ زن
---	---

بر تو آسان کن طهیری می نوش را
سخت دشوار است پاس نام رو رنگ زن

گریه ردیم به نقش داده به بین روی راحت که میتوان دید گرچه از صید دیده می بندی وانع از استخوان سینه گذشت شوق سر کار دیده تنها نیست گشت کالای رند تمنای چند در بوزه تماشا چند پیرهن سدر راه آغوش است تازه معشوق از کهن عاشق	که بمن گفت دی ساده بین داغ لشی بسینه داده به بین دام تو دیده با کشاده به بین رومفر حبر مناده به بین کار بر یکد گرفتاده به بین بر سر داغ غمهای باوه به بین چشم بر چشم ایستاده به بین رهن عسریانیم ازاده به بین طفن پر کار و پیر ساده به بین
--	--

مدعی راز یاده گریه
یکی از منش یاده به بین

<p>زبان برخیز با دلدار بنشین زیادش گشته که خاطر بهاری گرازدشمن رسد هر دم صد آزار نکردی حاصل اسسال انبار ففس برکش ز حزن عشق زینهار زدکان در پس پر کوچه بر خیز زبان برخاستن شرطست عشق برخیز چون تو بر نکردی</p>	<p>بسر داری بپای دار بنشین بگلخن غیرت گلزار بنشین همه بر دواز و با دلدار بنشین بده بر یادگار پار بنشین بدام تپه این کار بنشین نخلوت بر سر بازار بنشین بزمهاری ز غم زینهار بنشین بیای داغ بر خور دار بنشین</p>
<p>طه‌وری تا بکے بیوده گوی + زبان در مهر استغفار بنشین</p>	
<p>با غیر آشنا شده تا آشنایه بین راهنی مگر بمر و شنام خوش نیست بیوش و سکیم که هوا دارن شود تنت نگر بر حم تر انا م میگردند تیر نگاه تاب برای چه سبکشی زهرت برم که غیبت شد و سکر کنم هم احتیاج حاجت گنجت و هم غنا بر خاطر یک عیش که یاد خود گنی از مخرمان خویش بیا و اجل شوی</p>	<p>گر دیده خصم اهل وفا بوقایه بین خواهم دگر دعا بکنم مدعا بین بیرحمی شمال و ستیز صبا به بین نسبت دهند صبر من فقر این بین بر غیر بست چشم تو شی خطابه بین در کسب رو خویش تلاش و این بین در عشق خود رعایت شاه و گدای بین بفرست پیشتر غم خود را و قایم بین تنها یکم که داغته تنها مرا به بین</p>

	آری ترا که گفت که احوال ما بهین	مارا چه حال گر تو پریشان نگذری	
	چشم ترا چکار طهوری بر روی کس بگانه کن نگذرد آشنا به بین		
افتاده مرگ شکست بنال جان من ترسم خشک شود من بستان من صد بس شکوه رنجیده پیش کان من چیزی نماند از جگر خون چکان من بیایک من ملاحظه از زبان من لطف تو هم مرا بکشد تر جان من باشکوه گشت دست و پاچ میان من	بس شکست حال دل ناتوان من بی جویار دیده غم گشت غم مباد از خوش مشغری شده بازار شکست مرا چندین چشم نکین حسیت با قریب زیحیت از همزبانی اغیار باک نیست مشتقم و لیر ساخته در شکوه اینچنین و اس بر آتش من از غم سرده نیستم		
	توان امید وصل طهوری بکستران مزدگر و غیره کند استخوان من		
فرمایش شامره اشکبار من زلف تو طرح تفرقه روزگار من بر خیزناصح از ره رعنا سوار من در صیدگاه بخت بهایش شکار من خواهم قسم غوری بدل اغدر من	آید خیالات از نفسی در کنار من از بس مهم برآمده ام شاید بکشد ترسم نفبت غاشیه از دوش من کسی گر دیدم سربللقه قزاق آشنا گفتی و گرداغ مدالی بسوز نیست		
	حالم بکوی حیر طهوری خراب بود تا از خیال وصل نکستی دوچار من		

<p>گر چه ماران رسد بر سیدین نیست در کیش مروت جابیز رحم ویرینه بد مهرالست چند بر لبتراحت میرم چند در کوچه در یوزة وصل نامحقوقت فرصت میگوئی</p>	<p>چسبیت دیگر سبب رنجیدن رغبت خنده ز لب در دیدن یارگر دیدن و برگر دیدن ای خوشامرگ تما دیدن بنحالت پس سرخار دیدن گفتن از دست من نشیندن</p>
<p>مردم از غصه لعلوری آهی چند بر گریه من خندیدن</p>	
<p>نیست دمی مرا جیب جان عاشقان نغمه در قانون بزم زندگی آخر شود از دور و دیوار اگر سنگ ستم آید چه غم دیگر انرا در ره مقصد بخت احتیاج نیستند اهل حفا جنس و فوارا شتری در گریبان پاره کردن دست حمت میکش نسخه میگیر و دوا از درد بیدرمان ما لاله گل در نظر قدر می ندارد و آنقدر</p>	<p>پایمیدار دختران روستا ز عاشقان گسبدر گریشته آه و فغان عاشقان با شکستن کرده پیوند استخوان عاشقان چون نقین و نبال زره دار و گمان عاشقا گشته در زنگار گم قفل دکان عاشقان گر نمی کردند ستابی بکتاب عاشقان سود را سر بایه بخش زان عان شقا ارغوان زخیرست چشم نوچکان عاشقان</p>
<p>ساختی نمون شنیدن را طهوری لب بلند نیست نوشته داستان از داستان شقان</p>	
<p>مرا عینت ز بزم وصال و رکن</p>	<p>زکات قوت خود بر ضعیف و رکن</p>

هزار سینه بی کینه ریش شد از رشک بلبلت ظاهرت کی رود و غم نهان زبان عمر پر از شکوه تغافل نیست سبا و آتش امید شعله بنشانند ز برق اشک بسوزد سری ابله چنین که دست از یاد میکشیش زاید	بر روی بی مکان خنده چند شور مکن بلایه در بر ماتم لباس شور مکن برای پاس نگه تکیه بر غرور مکن نیاز در دل افسردگان عبور مکن چرخ مجلس فسانه نور لعل مکن سخن ز نشاء غفاری غفور مکن
--	--

ترا چه رسته که اندیشه وصال کنی
ادب نوشت ظهیری چنین جور مکن

تا که ایدل بجای و ز زیدن بر سر خوان رشک شوارست در کین جگر نشانده خاک نیت ریش سیه دریایی پند گو خالی از فری نیست در بلای سموم دشت فراق شهره شد یار در محبت غیر	صرفه کار خوشنما دیدن حکمت لخت لخت بامیدن آفت انداز غره تابیدن چون در آید لبه بخندیدن باد توفیق پس نشنیدن چند بر خود پوشه لرزیدن همچو گردون بدان پرتیدن
---	--

بر طهوری سلمه است عشق
شوخ نامهربان پسندیدن

کلامی دل که دشوارست و غم ناتوان مردن غنیمت دان که عشقت بزبان کی دگر بخشد	که دشوارست پیش من برگ بنیان مردن که کس بسیار مرد از آرزوی هر زمان مردن
---	---

<p>بدانگی نقد صد گنجینه دین در شمار آید سر آمد نو در اچون پسندم بازار انوی رهم افکند تخت مدینه کستان بحر اسف بر دوشی دگر اینجاسری کشای ابله نگر</p>	<p>عیسر نیست در کفر محبت را یگان مرن کرم فرمایا خدا یا بخت سر بر آستان مرن که در دنیا با شدیم جانرا صد جهان مرن این دلی هم بود بچون میتوان مردن</p>
<p>برای او دست گردن که در توی که در عزت ظهوری نیست فقی چنین تا آچنان مردن</p>	
<p>باید وقت فکر بقای میتوان کردن ترا آب یار عقل میدانم نمی سازد تناع ریخ بسیارست نقد راحت داری از ان اسباب بیانی که بر هم میشود بیان همان غم دست میگردد اگر روزی زیارفته توانی کرد اگر پابر سر کوی جفا محکم</p>	<p>بخوش بیدل که غامی را دوائی میتوان کردن بلکه عشق تغیر هوای میتوان کردن زبان خود کن بیخ و شرابی میتوان کردن فدای چشم کافر ما برائی میتوان کردن تمنای غم مرد آزمائی میتوان کردن وفا خاطر نشان بوفائی میتوان کردن</p>
<p>ظهوری مدعی را اگر نباشد پر دلت دستی اثر اوست فرسود دعائی میتوان کردن</p>	
<p>ای بخت وقت ناز رسیدست ناز کن از حرف تلخ باش زبانی بکام کش ایامی نوانی و نیز مردگی گذشت ترتیب شکر نیست عیش وصال ده جان در تن شرد و عا کرده ایم دوش</p>	<p>درهای کام بر رخ اسید ناز کن دوشی بخوان نقل تمنا و ناز کن گلگشت فوق درین برگ و سلا کن درهای شکوه غم نجران ناز کن بر خیز بر جنازه دشمن ناز کن</p>

ای دیده خست گریه ز نمنان و ن فکن	ای لب برای خنده تو هم بجای باز کن
	نخست بلند پایه طهوری موافق است خود را اگر بیاس کسی سرفراز کن
خدا یادیر شد از تو منال وصل چیدن نمی افتد برون این احکام جز گریه باغم لقب غم در جانگذاشت بزم آرزو دارم پو از کام تمنای هر حسرت بیشتر شود بهای بخش مرگان نمیدانی تو ای ناصح ز دم فانی بهار کجا و آخر شد سیاه روزی گس طبعی بروای غیر شدی چاشنی میگز از ان بستان که روید سدره زبای گیاه	ز باغ چهره گل در گریبان نظر چیدن درون سینتانی اغ دل بر یکد گریه چیدن بزدور گریه شادی ز دل حسرت بدر چیدن چه حاصل در تحنیل بوسه ز تنگ شکر چیدن مکن منع من از نخت جگر از نیشتر چیدن توان در سایه شام شبستانم سحر چیدن سمند میتوانی شعلهها بر بال و پر چیدن نیشتریت جز کوتاه دستا نرا شمر چیدن
	طهوری عشق و پیری خنده دارند چون سنان ز بیانی لب حسرت برای گریه بر چیدن
چون می بینم نزار و آنقدر رند رگناه من همه میخندارم هیچ در تقصیر تقصیر چنین باله اگر در دخت بزم نشستن شاید شهرت مدح طلال اثبات این بزم نشاد ان اگر در گشت و شن و شمار و پای با مردم چو از موی کوی بهر آن شریک حال میری	که بند در راه بر امید من امید گاه من مگر غم تو ترا روزی بکار آید گناه من که روز بهفته را بیرون کند از سال من که باشد از کف من بچو تو قاف من گواه من ندارد و بجای دوست زاده و تنگ گاه من توان انداز هر داشت از روز سیاه من

به پیش دیده را از روی غم بان بهت مر سار	تغافل اکین فرموده در پاس نگاه من
	لشعشع غم ظهوری حمله عالم را قدم و ادم کنون سیاح گردد و غم طناب در ده آهن
ببین گیسوی غم کوله بار کوه کاه من ز بس در دوستی ثابت قدم گردیده ام شاید فزون از کوهن در شتی عشقم اگر بودی لباس مع بناموشی ز من نزدیک کی باشد دید گلهای تر بر خار خشک افتد اگر چشمم دلغم گم کرده راهی تا ختم آنظره آوردم بفرق نخل خرم ابر تر کو خیمه بر کن بخورد و دود دل هر جا که بیاید نمیداشد	محبت خایم این خطر ها در پناه من که در طوفان محشر بر بخیزد گرد آه من بنودی سختی کوشش بدون از برگ کاه من که گردد بر سر من و تر شد خیر خواه من که خورد دست آب از روی قنای نگاه من پریشان نیست اثبات این معنی گواه من ز جوهر برق دارد بهره لغت آن گیاه من بیابان زارای مشاطه ز نفس را بآه من
	دری از خنده بگری ظهوری خشک لبشین نیادری بکف مشتگی گلی از گریه گاه من
بدست مرگ عاشق عزم کی توان دیدن بقهر قم سایه عشرت نیفتاد از بی روزی سرت گردم و لم خون شد مروت نیست پندار چه زمینده است و کوی و فانی گسبان را ز دعوی های بی عقل لب است خوشحالم بسی می که اشک در دین بر یکدگر چیدن	میسترانگرد و دانی در دست پیچیدن بزر در شنه غم تا کی چون بید لرزیدن بصید غنای آتش کردن گراز خوش بخیدن بدامان از رخ پشینه پوشان جان بدین میسترد بدست قشع گوش حرف نالیدن شمر دم طعنه بر برین در دست پرسیدن

بوزن بیرون می آیم افزون ز درون دار
اگر فرهاد را با من توان در عشق سنجیدن

نقصیست ای عاشق کوش کردن از توبی پروا
چنان خوش بنماید که ظهوری نپند نشنیدن

در دل آمد حسرت مرگان شکن
مایه وز کار سیل اشک کن
دفتر ناموس در قلم نشوی
ریش گردی سینه تاثیر را
نیستم مرد ملاستهای خلق
مغز مادر شکیل کامل رود است

نار از پا و کفش در جان شکن
موجها از سینه عمان شکن
شیشه آمد بر سندان شکن
در لب بیچارگی افغان شکن
مهر درج صبر را پنهان شکن
باغبان کو عطر در ریحان شکن

باد تیری غنچه دل را نواخت
رود ظهوری در عکریکان شکن

حدیث کام میرفت ز زبان بوالهوش و نون
ساقا الله که باشد دست دست شخته هیرت
بنزل که تواند بر و محمل از گرانباری
منال بوستان وصل بند و سیوه شاهی
خران آرد با استقبال ز هر خار گلزاری
بزم وصل طالع میسر و یکیک حرفیان را

اگر میرفت ذوق شکر از طبع مگس بیرون
تو شامال کسی کاورد خود را از هوس برون
بمیز در راه رو بار صد اگر از جرس برون
که باشد چیدنش ز اندازهای تشریف برون
اگر آید صفیه بیل ما از قفس بیرون
بغیر از من نخواهد ماند کوه به یکس بیرون

ظهوری از برای جانتما وقت میباید
بیاد ایا مندا از سینه حسرت مکنفس بیرون

<p>سست عمدی سنگ پمانه پمان مزین هوشیارفتند و طاقتها سپر انداختند یا کند طره را از پیچ و ناب آوریدون بر بساط وصل اید فال ن طالع خوش بی نصیبی و اغشا از غرت و خواری بیع ایکینخواهی بکوی کامرانی بپری</p>	<p>دست رو بر سینه سختی کشان آسان مزین دست دعوی عشوه از ترکش مرگان مزین یا سنان طعنه بر جانهای بیتابان مزین قرعه بیارگی بر محنت هجران مزین غار چنیا تراصلای گلشن رضوان مزین میشود راهست غلط بر کوچه سامان مزین</p>
<p>چنگ بزم غم طهوری عالمی راهوش برود هر زبان بر تار آهیم ز خمه افغان مزین</p>	
<p>تا که دغا تورم ز تو ای بوفابرو آنها که در قفا تو گفتیم و گفته ایم دشمن نکر و آنچه تو کردی بدوستی امید صلح نیست و گریست نیست حالا خود از توقع دشنام فارغیم بر خود حرام کرده مشام شمیم او ترسم که هیچ جای دیگر بنفقت</p>	<p>بگذاشتم بعد عیان مدعا برو ما و انکرده ایم لب از پیش ما برو پیکانه ام دگر برو ای آشنا برو نشین برو برو برو ای بوفابرو خیزی برو ز کام و زبان بی عابرو هستند بخودان دگر ای صبا برو ای دل اگر بفرقه توانی ز جابرو</p>
<p>غیر از سفر علاج نداری کجای چند مردی از شک غیر طهوری بیابرو</p>	
<p>سور اسر مایه ز دلاست باز اراو گفتای زهر حرقان شکر نوش نیست</p>	<p>لاله را پیرایه از رنگینی گلزار او تلخی از شیرین زبانی نیست و گفتار او</p>

درک حسرت نیست ممکن تر بنیان بجا بزنند
 نیست عاشق را بجز افزونی غم طلبی
 چون کشد باناله ببل شکوه بهر نزد
 سینه گردید از ترانش ناخن بهر تیش
 راه او مشکل که بکشاید میان بسجوه
 شیخ پیش از تو بهین ندی بیایکی شد
 مستی در پایه پستی نماند از میفرودش
 فی نهین ز ناپیدیت بر تسلیح شیخ
 گردش گردون نشد هر روز بر مهر من

بر سیکرد و نگه افتد و بر رخسار او
 مژنه او گر نباشد در غمش غمخوار او
 خوش فراخ افتاده عاشق تاله ستار او
 خوش کرد از شعله و آتش جان دل تیار او
 گرنه بند و خویش را بشکیر برانوار او
 سید بدگویا اثر بر عکس استغفار او
 میشود عالی نزاوی طاهر از الطوار او
 بر بهمن کوتا بر آرم سبزه از زار او
 کیست در عالم که اقبالش نشد و بار او

مرهم خاموشی بر رخش گوش من نهاد
 مرجانا صحرای گشته منت دار او

خاکال صبرها از جلوه رفتار او
 کی بسی چرخ می جنبید از جاذبات
 تاسیمار از رشک خود به لبستر افکنم
 بر رخسار تجانه ساز و دیده پرور زن
 خوش بر هم باغبان چشتی بجدی داده است
 شکر بایدهش ازین سدر و درویشتر
 تا صغیر گشتت دست و حق با دوست دارن
 برگدایان جشمت جبهشدی گردید طرح

گوشتال پوششها در عهده گرفتار او
 جای و اسیکردا اگر در سائیه دیوار او
 چشم دارم پرستی از تر گس بیمار او
 بت بوس او که بند و بر میان نار او
 دست گل خود بخود میرودید از دستار او
 رفته تا مغز دل و جان حجت از ار او
 دوستی نیکر گواه او ست دعوی دار او
 بخش اگر سیکرد و قدر خویش همقدار او

پایه از پایه مستحور عالی تر بود	گشته کرسی از برای پایدارم وارو
ساوگی نیکو طوری شاد میدارد مرا کوچون هر کار را خود کرده اهم در کار دارو	
<p>برای منزه گردان سینه داری کو سنا ده پانگه از شوق تو تیار کاب ز کف هنوز زرقست اختیار زن برای جیب مانع تو نیست برگ گل دوا کجاست که در دم زیاده تر گردد دست نشسته چاکل گرش قرار یست بجوش کوره اکسیر گرچه زر گشتم زین ناله در آورده ام بزم لبها بدفع لشکر غم بر جهای خم بنگ</p>	<p>شدست پاتیه تنک رومایه داری کو صبا کجاست زبولا نکست غباری کو دفع دور دبا خراش اختیار ی کو برای پای ز راه تو نوک خاری کو سنا ده غم کمی روی غمگساری کو سپهر عالم عشقم می قرار ی کو برای نقد شکلیا یم عیاری کو که در د میدهم وام اعتبار ی کو بیا بمیکد نه ن نو تبر حصاری کو</p>
هنوز گوش طوری بنا صحن داره پومن ز عمیر شکیب تو شمر مساری کو	
<p>از مدارا یگو قطا دل کو به چه تحمل که حسن خرمین کرد باغبان رنگ دلو اگر نیست عشق در لیه ثبات نشست شوخ اگر بر زخمت لخت جگر</p>	<p>نگه از د بگردان تو فاعل کو عشق را نیم جو تحمل کو به رنگ گلنار و بوی سنبل کو عقل را خفت تر ز لزل کو اشک را از بهر تعلل کو</p>

ای خوش آنکه آه طرد کشید	در نفس پیچ و تاب کامل کو
شکرست دیان دلم را برو	نمک بویان کامل کو
منکه از صبح دشام خود مانم	صبح پروانه شام بیل کو

ای نعلوری گرسنه چندی چند
سیری نمست تو کل کو

این دل دیوانه را بگردید بر او	از رگ و پی خویش رگ رده بخورد
کیست که بشکست غیرت منم	یا فتنه از ناله او دم در دو آگید
دوق نظر باز نیست حلقه فراق کو	هرین بودید بر تن تخر او
وعدۀ تمکین گران گشت سبک انتظار	اینهمه بیل ادا نیمه تا خیر او
از رگ و پی هر طرف بود و تابان	خیمه جان راستون گرد و از تیر او
ساده فغانان او ناله یکدستش	بیل پرکاری صورت یکم و زیر او
قصر بقایون جانیست بنای آب	رود فنا میشود آلت تعمیر او

برو نعلوری ز حد شرم و حیا پیش رو
تا یکی از خود گشتی خجالت تقصیر او

گازمی قسیت حرف لاله و گل میشنو	بیل گریادت از شیشه قفل میشنو
از پریشانی زبان و گوش عاجز می شود	داستان زلف تو ان حرف کل میشنو
می هنر از همت بیدار بخان حرص و آزار	مهر تو اب فسانه صبر تو کل میشنو
نام کردند آشنائی را بتان به گانگی	به درازشان در آید تظاول میشنو
خشم و نازش کرد اگر منع نگه از گفتگو	گفتنیها آنچه خواهی از نفاقل میشنو

<p>پیشو و هر طفل و مهربان و شکیب و بوس پیشکار هر نگار و یکجهان سحر و شتون</p>	<p>گیره ایوبی زخم لاف تحمل می شنو در دکن و بدیم جاد و سحر باطل می شنو</p>
	<p>از طهوری هیچ در گذر که بی تقصیر نیست گاهی از گویم که میوزم تعلل می شنو *</p>
<p>میدی درین نجر که کو لایق نجس بر او اورده چون عشق و خون عقل و خرد و دین در پیشگاه دلبران جای شهیدان دیده ام بر نمی زهرش نشین بر لذت شکر مرد عشق میر کاروان یانیم از پس ماندن گر دو برند آسمان کتان هستانی اگر نمکین نوشتت ز بیدلان باغی کس نیست مازم فقه شهر را در شرع دارد و جملها از دایه دوران نگر طفلان گام و پیش نسرین اشک از چشم تر عقد در افتاد از نظر</p>	<p>در خون به پیش می نیم این چشم زخم تیر او افتاده در کون و مکان ششیر بر تیر او نقدیم خواهم بر همه فریاد از تاخیر او بخشم برو کعبه گنج او و برای تقیر او ایو این خور احسان بست بر تیر او سر نمی شوی شود یک ره گریبان گیر او آندل که در شادی غم نمید کس تقصیر او در محبتستان مگر فکری کند تند ویر او گردیده شیرین تر بخون پر کرده می شیر او بر شعله داشت جگر صدایع دل تو فیر او</p>
	<p>از خود طهوری کو بر لاف تمنایابی انگار اش از تنغ شد کو هر تا شیر او</p>
<p>نداری مبره از کفر عشق می لکن شو چو بید روان تمامی عمر در زینت لب بر روی نیکو زار نالی باش و بر کام و زبان زخمی</p>	<p>نکر دی جمع تو در ادای عیال تیر شو زنی عقلت زنی غفلت بشو این تو پشیمان شو سراغ چاک کن شرمند حبیب گریبان شو</p>

نجات یستی فردا مباد از مردگان بکشد بسوزد تا محرمی نباشد پاس اغیارست پیه سرگرمی که اسباب کانداری کشتی درهم گدائی از گدایان چشم تو آتش برنسیارو بفرست بر رخ مردم در الفت چه می بند بسان موج بازوی شناسا به بحر غم	بر تیغ تیز دستی جان بر افشان ز شمشیر بر زیر شعله تنی سپند چشم حیران شو شراری در جگرش آتش کالای کان شو خود تا سیر چشم آرزو همان سلطان شو تبرس از صحبت خود گرتوان خوشنما شو جبابه ساجد آن دید و فایز طوفان شو
--	--

ظهوری در مصاف نفس نامی بر نیارودی
غزل خوانی خوشست از مطربان تازه الحان

بما چه خوش بفرقه شود صرف ناز او مهور بادول چقدر جان قیمتی تشکل که افکش به چو من تا کسی رسد ممود از غلامی خود بادشاه بود دست تپ هوس شده کوه ز نعل آل داعی نهاده دست غمشن و لم سبل بهتر نهاد شال مرا از حریر غیر ای شیخ اگر خلوت عاشق گذر کنی	بیچاره آنکه محبت ندارد نیاز او آماده کرد در هوس ترک نیاز او ایکاش میر سید بن احترام از او وقتی که خواجگاه نشستی آیار او نشته کشیده تا مژه های دراز او هری نداشت رج گهرهای راز او گویا نکرده پر غلطی ات نیاز او گردد حقیقت تو مرید نیاز او
--	--

راحت زمین محنت او نمر تر و درست
نازم بداعتای ظهوری گداز او

هر طرف سرهای خلقی بر سر میدان تو	ز تخم صد خنجر ز هر یک خنجرش مژگان تو
----------------------------------	--------------------------------------

<p>تو تیغ بے هنجار میز ایند پر پیکان تو حیرت تا د وخت چشم داو بر ایوان تو شعله پرورد دست باد گوشه دامان تو خاک می آرد مگر از کوه پیمیان تو جان فدایت جای سیارست ز زندان تو صید لایع ز زماوار و شکارستان تو نیست باکی دل پرست از حسرت پیکان تو آن سر و سامان ندارد که سر و سامان تو</p>	<p>هست خوابان و گرا هم شهیدان دگر تحت شایه چون بناد از برای شایه آتش افروزه دل بر سر کویت حرام بهرشت خانه صبر و شکیب ما فضا بانغ و بیتا ز اباسیدی ز چشم افکنده ام یک خدنگ ناز هم در کار ما کورفته با آرزوی ناو کی گر ریخت رجایم شکست تا بساط آرزوی وصل بر هم حیده ام</p>
---	---

راز دل ظالم طوری میکند دیوانه است

گر بد نباش نیفته عشوه پنهان تو

<p>کارم چه سخت کرده نبر می زبان تو من و زول تو هم گزرم در میان تو از شرم خویش را ششم مهربان تو داویم وعده که بخویش از زبان تو گر دیده سدره کمنه ز نخل جوان تو هر داستان مقدمه داستان تو پر دای جان خویش ندارم بجان تو تا سود من شریک نشد بازبان تو میخواستم که از تو بر رسم نشان تو</p>	<p>گو بازونی که زور زندان بکمان گاسبه اگر تو هم گزرم می میکنی بدل بر عمر خویش رسم بدور تو دیده ام یک یک بمن مهر و وفا میشود وفا خشک است جلوه سازی شمشاد قلیان از قصصات مقدمه گویان گرفته اند با گشتگوی غمیه زبان مرا چکار دستی بر پی نداشتیم از کیسه تن گویند حد نشان دلش نام نمی شود</p>
---	---

	گر آسمان سجود ظهوری کند سزد بر تافت بار سجدہ ما آستان تو	
سمع ملک ملک برده ترانه تو ز اہل حسن کسے فتح میتواند گفت ترا ز دیدن ہر روز من علاجی نیست رسد بکام ز یک عددات ہر از خلافت عجب کہ رام شود صبر شیر و صلیکان چہ بنیش است کہ این بال بیتگان از نہ چہ اختلاج چہ یقین بحث بیداران	صبح زہر و دوع از می مشبانہ تو زمانہ دگران نیست در زمانہ تو بنا از خانہ من گشتہ ناز خانہ تو ہلاک میکند آخر مرا سببانہ تو چو از نگاہ روی چشم آہوانہ تو بچشم دام تو خوش کردہ اندوانہ تو بست بایہ خواب پسین فسانہ تو	
	ہمیشہ باد طہوری است بدو آباد بر ات نالہ نوشتہ در خزانہ تو	
مزن حرف تحمل ناصحان و محمل کو مرا ہم سیکت نازک بوش حسن او نازم حرم را حلقہ بگرفتہ در می کشود بر رویم گریبان تحمل چاک خواہد گشت لبیل را بکیار این چنین بستی در امید بر رویم	تقل تا کنم در کار خود عقل تعقل کو مدار ابر بنیتا بدو لم تاب تطاول کو ہمان پیچ و تابم حلقہائی لفت کامل کو ہو اواران خدا را تکتہ پیراہن گل کو سرت گروم چہ واقع شد گاہی از تنافل کو	
	نیایی نعمہ سخی چون ظہوری خراسان ہم لگا ہش دار این ہندست گل بسا بیل کو	
ز قحط و وصل دگر قحط خود و خواب شدہ	چو مو بر آتش ایام پیچ و تاب شدہ	

ز تار آه چه بانسم بشتن زیبا نیست چه حالتی که می بینم و نمی بینم امید و آرمی صد گنج خنده ام برسم بصبح روشنی میتوان تکلف کرد سر غم و رمن و پامی بخت بیداران هرامی کعبه روی در سرت که افتاد است بر گران هوس بگزیده ارزانی گرامی و سبکی ر بنیست و انهم یافت چه فرق غیر اگر بے حساب و ماندست فرب مشتری از باب اضطراب خود	که تار و پود نگه بر رخ نقاب شده بفکر بشتن چشم نگه حجاب شده چه خواب خاطر مسرور من خواب شده نماند تیرگی سایه آفتاب شده بعد فسانه رنگ گردنم خواب شده ز دست عشق که مدد کوثر رخ آب شده برای خاطر من حیرت انتخاب شده بگفت غیر من رحمت عتاب شده جفا و جور بمن عو به حساب شده کجاست جنس کسا و وفا که باب شده
--	---

بیزم بار سخن بشتن ظهور است

نیشسته رویی و قابل خضاب شده

جز به بیا کس خاک مانده تشنگان و عده امروز را داد حق عجز مرا خوش قدری کرده ام سعی تو صاحب شستی از حیات خود نگردست آنچه خضر در گذشتن برنگه شده دراز حرف پهلوار از کس نشنیده	هر چه هر جا میدی بیا مانده آب از سر چشمه فرو مانده بیش ازین تشویش استقامده میشوم ضائع بخویشم و مانده فرج در عشقت باد مبر مانده سپل شکم را در گر پستانده بچپس را بپلومی خود جامده
---	--

پای عرض مال بگشته فر من
گشته از بالای عنوان شغل
مشتی ازین کیسه برتر بیدش
نقش شیرین نازگست ای کون

خواجه کو عرض خرد و سیاه مرد
باقدرشش کوسدرد را بالامرد
نقد جان بیاید مسودا مرد
این چندیش تکب بر خارا مرد

از طوی خرد شونی یاد گیر

آتش آلایش دریا مرد

بر روزی شبی بجزان ندیده
بگذار پیلوی تو نشینم بکام دل
ترسم که بخیه سوزن سوائیم زند
ترسم کشتی ملامت صبر و سکون من
سیر خجسته نماز کن رنج نام و گر
بر مرگ رشک غیرت بان اصداده
می گاهم از تقاضا و دنیا لم از نگاه
پیشم و گر حکایت شیرین زبان گو

جمست خاطر تو پریشان ندیده
از عجز من بخت بر در مان ندیده
ایوامی بر تو عشوه پنهان ندیده
ای پندگو تو جنبش مرگان ندیده
چشم بد و ز چاک گریبان ندیده
انگشت حیف و ریه دندان ندیده
چو رنجان لطف نمایان ندیده
شدی ناموش من شکرستان ندیده

تکلیف طرب بان طوی چه میکنی

رحمت تو گوشه زندان ندیده

خوش فاعلی از فکرهای آشنا بگانه
ورگور و بیطاعتی خامست جوش جان دل
بر بوی تو بگانه کان و سیر باغ و بوستان

بیگانه شد و از دوا ای آشنا بگانه
زین گریه بیاور ای آشنا بگانه
من صبا من صبا ای آشنا بگانه

جان دلی فی دستان رخ بدالی شده دارد زبان شک دست را زنی در گزند خوردیم عمری خون و از ماه تقصیر است بادستان این دشمنی با دشمنان این	داد از جفا داد از جفا ای آشنا بیگانه کو تیرین آماجرا ای آشنا بیگانه ظاهر نشد تقصیر ما ای آشنا بیگانه بیگانه ای آشنا ای آشنا بیگانه
---	---

پیش خیالت از خیال لرزه طلوعی در دعا

اخمیار و عرض دعا ای آشنا بیگانه

شب کرده بودم شب شاو کشیده خاشاک صبر و دبا فلک میرساند خندان و تاز به روز بختی بگشت بگداختیم چون قلم و سر نمی شیم گم گشتگان براه سگندر نمیدند در خصل و صل غیر فرود بود او در مانده طالع لب شک خفته است	باد و رباش غمزه خنجر کشیده از گوشتای شعله با خنجر کشیده از گریه گاه اشک بخون در کشیده از خط خطی ببرد و فاد در کشیده بگذارد حرف متت رهبر کشیده بخشست او نقش مهر و شکر کشیده چون و دجله از مدینه ترک کشیده
---	--

کی بدم طلوعی آلوده میشود

والمان باب زمزم و کوثر کشیده

عشق را شان گرا از نازده عیر اول گرچه عودا پرده شد و کیل بن سینا از اسوده ام طرح میگردند رخ یاران بن	سحر را بهدوشی اعبا زده کرده سومی نزد وی بازده اختیار خود بدست نازده چرخ دون کو کام فرزند بازده
--	---

خفته بود شاید که پروا دارد بلب	گریه از پیشم تر پروا دارد و
صاحب تعینت تو در علم عشق	منجیح رسوایی بختم را زود و
ناصح آخره زبان بر طرف من	تمامی طوق قهری دل باز و
ای که بلیل در قفس زوی بیاف	رشته دار می نخست پروا دارد و

سازش شاه فیروزی لشکر

اگر شمال طالع تا سازد و

در کوی بادشاهی گنجایا بای که چه	بجز بسته حسین سراز گدای که چه
زبان طره قراق تو خلق چون کشته	کدام روز نیستی از خدای که چه
بغیر زین و دلی نیست آنچه لائق نیست	بیاد پروه بر انداز رو نای که چه
بیش دره تو از دست ناله داد و گم	هر مستی نفسم و اگر فته پای که چه
مگر که آمدنی در دل تو افتاد و ست	و گرنه عاشق و امروزش سزای که چه
بوسه محبتی لعل تو شکر کز کرده است	زستان و ربع شهر بر گدای که چه
بطالع و گران غم بیشتر آید من	سیاه روز من از صبح شام زای که چه
چنان فراخی اینجا که گنجد دریب	بیر کشیده ترا انگلیست بای که چه
زمن شهر و غم روزگار خوان افکن	غم فراق درین طرف تنگنای که چه
بغیر خدمت درگاه شاه متنازیم	به فرش شاه کشم فرق عشق سای که چه
بهند عشق بر ایتم شه شکارم کرد	من و غزال دکن آمو می خطای که چه

سبزه سید ظهیری که عقل ناقص نیست

بغیر زنی در عشق که کشتای که چه

سکون مجوی من طاعت عذاب شده ز شک خوی و رشک بوی گشته گزیده بهار بستر بالین بخت سیه آری زبان چو باز کنم گوشها شود قیج بکوی من تو گزیده را افتاد گذر چکر ز لذت داغ تو باد بر خوردا کتمان طاعت دل خوش برخیزد ز شوق دیدنت از بیکر ترا شمع چشم خمش تو مرا بر سوال می آرد رساله گله کرد تو در نوشتن بود فتاد گرمی مضمون بخنده ام بر دهن	با احتیاط در آفت اجتناب شده ز آب لعل تو در لعل رنگ آب شده که از فسانه باغ رخت بپوشاب شده بوصفت ز کس مستی سخن شراب شده نکرده طی قدم چند آفتاب شده چنانکه کام ز زهر تو کامیاب شده خراب و عده گلگشت ما بهتاب شده فضای گریه بهم سرسبز باب شده تفاقل تو برایش گریه باب شده ز فضل فضل دل آرزو کی کتاب شده که بر اثر لعل غنایم کتاب شده
---	--

قرار یافت ظهوری طیفه و ششام

قرار داد دعای تو استجاب شده

و او از بجز تو ای برجم رحمت گونه ریخت پرواز نگه دامان برقع بر فلک اندک اندک دشمنان از دشمنی باز آمدند چند روز دیگرم شاید که دریا بدوصال کنج منش فکر تنهایی به فریادم رسید من کجا و آرزوی دولت و صلش کجا	رحم بر ما میکند دشمن بدست گونه در جلا کش دیده ترا بجزت گونه دوستی از دوستی بر خویشی تمت گونه کرده حاصل از فراق امید خست گونه عاقبت کار تجیل یافت صورت گونه خویش را خرسند میدارم بجزت گونه
--	--

در خرید قیمت کالا کے بازار ہلا	جان دل با یک دیگر کردن شرکت
آرمیدن میشود آخر رسیدن نامی	طرح الفت را دل انگیزت حشمت گونہ

نعمت از آئینہ منع عکس او کردی نخست
اگر ظہوری را خدا میداد نعمت گونہ

غیر افسردست داغ و در گریبان نش منہ	نیست بیار تو پا در راہ دورمانش منہ
نام عشق او دیر شریک ز حسن خود دبار	حیف لب را بر حدیث عمدہ پایش منہ
دیدہ باشی آہ عاشق آہ کامل نیست	نیست در ہم گوش بر حرف پشانش منہ
اشک شوق خود بحیب دیدہ پاکان فنا	چشم او آلودہ است این ابدمانش منہ
دل نذر و تنیتی و آرزویم بستہ پیش	گرچه از زان او شادانستہ از زان منہ
در محبت بودی باید چکار آید نمود	مدعی گر ظاہری دار و نمایانش منہ
ترک پاکی میتوانی کرد باز می سکنی	بیوفانی سخت شوارست آسانش منہ

عشوہ پر کار و در کار ظہوری سکنی
سادہ لوحی اندکے بیار پایش منہ

گر دیدہ ام یگانہ ز عشق یگانہ	دار و جگر ز داغ محبت نشا
سستی ہوس شدہ ساقی پیالہ	رقاصی رہم زدہ مطرب ترانہ
ہمدم برد کہ تحفہ مرہم منے شود	ساقی شکستہ ام بگر شیشہ خانہ
افسردگی و بال دم بچکس مباد	امی سینہ در نفس نکشیدی زبانہ
جولان بعشق گرچہ دہد باد رخس شوق	خواہد ز برق آہ گئے تازیانہ
رفیقہ از میان کہ نیاشیم در کنار	دیگر نماند بہر جدائی بہانہ

<p>در راه جستجوی تو از خضر مقدان در سی گاه اشک فروشان و آستان با دامنهای چشم تو گرد ز خواب تلخ</p>	<p>در یوزه کرده ادم قدم سالکان عد خرمن گمر که ستان بداند خوانم ز تلخیهای خود گرستان</p>
<p>اقبال در برای ظهوری نمیکشاد میداشت گریزش آن آستان</p>	
<p>بهره تقصیر بسم و راس همه در عاغیر روز وصل تو نیست در دلم جامی بسج چیز نماند تا که بیگانه ست خوانند عالمی گشته چه پاک ترا سالکان تو سر فرزانند در ره گریه دست شوق تو بست</p>	<p>گر بدوری دهی سزای همه از بحر خیزی دعای همه ای خوشامن لوتی بجای همه راضیسم من با شنای همه نیم نازست خوبنای همه تاج فرست خاکپای همه تو شه بردوش با بیای همه</p>
<p>تا ظهوری ز جمله پیش افتد باز گردید از بهاسی همه</p>	
<p>از اسیران خود جدا شدی نگمے در پے تقافل نیست عطر و چین طره سید زوی به دوام نیاز میگرددیم بهر خود فال بد نمی گیریم</p>	<p>بهر بیرحمی و جفا شده فانغ از فکر خوبنا شده اگر از وزوی صبا شده ایتمه نازین چرا شده که بگویم بی وفا شده</p>

صید و صیاد و صید یک دگر اند	مبتلا کرده مبتلا شده
حرف بیگانه که می شنود	خبر که نیست آشنا شده
خوش ظهوری زرازیست	
اینهمه محرم از کی شده	
عشق ز سودای تو دیوانه	شمع بر دزدان تو پروانه
از خشم تو سینه دریا کشان	خوط خورستی پیا
حیف که از شوق تو در خجست	هر مژه را سبزه صدوانه
سیر ز پیران چه خوش آئیده است	دست بدست دل طغلا نه
دارم از آن رومی کنج خیال	در بن هر سو که پریشان
دیدم شده امروز آن آشنا	در لب ما شکوه بیگانه
در خشم آن طره طوبی کشید	
پنجه شوریده ترا زمشانه	
ای مرا و ما را دما بد	وا و او و وصل تو و او دما بد
گشته خوش افسرده ما را از وفا	رونق جنس کسا و دما بد
مرد و دل در کنج زندان خود	باب قفل بکشا و دما بد
بهر کس عیش لازم شد سفر	از غم و اندوه زادما بد
آب با آتش نزار و آشته	امتزاج خاک و بادما بد
دیر تر ز سالی زلفت شدیم	گوشتاں اعتقادما بد
جوشش در مغز جگر بنهاد	شعله سرور نهادما بد

روز و شب را آرزویت بخیزم	خویش را گاهی بیاد مآبد
از ظهور می مراد بیابین	ای مراد ما مراد مآبد
<p>هر چه غیر تو هست هست گناه واعمال ایمن از خطر نه شوند سختستان شود زمین و زمان ذوق بیداد و بدخیز کنم کی شود رایت سپهر بلند مهر طرح ز کوفه ماه کشد حکم غارت کند چو زر گس تو</p>	<p>وقت نظاره تو گشته نگاه بدلم تا نیاید در ندبناه شوق کاکل چو داردم بر راه داد از حال من مباد آگاه فقط قامت آور و چو سیاه عارضت گر کند مایه بر کی دل و دهن از نگاه</p>
صبر جو را تقدیر که میخواست	از ظهور می یکس بحر خواه
<p>بم تو کین رز و کینه دار که چه میکشتی خویش را چنان بیان می بری اینهمه شد از ازل خنده در صدف نکپاشی است از تو کس وعده نمی خواهد شکر میکن نگار بسند توئی روز سیر تو عهد نگار است</p>	<p>بسم تو غمخوار و غمگسار که چه اینچنین میکنی کنار که چه نتی دل یک قرار که چه دل مایکین نگار که چه سیری عرض انتظار که چه روی شهری بخون نگار که چه مژده جلوه بهار که چه</p>

<p>موج دریا می گریه گیرد و اوج شعله گردد و غیره و اسفند است بدعا و ریش نسیم و شام نمل شد از جرعه را موسم گل</p>	<p>نوطه خورشید در عیار که چه اضطرابی با خستبار که چه عاشق و ذوق اعتبار که چه قدم تو به استوار که چه</p>
	<p>شده بجران دگر ظهوری بس زینار می زینار که چه</p>
<p>بیا ای غافل قاهی به بین میخانه آرائی خرامد تا کرد و سبیل و گل خوانی آرائی بنود این چاک زری بهیچک حبس آسیران علم شد شمع در حسن و فتاد از عشق در آرائی بشوخی گریه ذوق و انعکاس بهمان آرد کنج وصل خواهد کرد عشقت خانه آبادم</p>	<p>بساتی نازم دآن لعلش پیا آرائی بحرف روی و موی کرده ام افسانه آرائی ز بخیر تو زید عشق را دیوانه آرائی نمی بینی تلاش شعله در پروانه آرائی بدانغ آشنایها کند بیگانه آرائی چه سیزید گدایان ترا دیوانه آرائی</p>
	<p>ظهوری درج دل بر گوهر شرم و حیا دار نمیدانند غیر بیدلان جانان آرائی</p>
<p>چو آمد راست از سودایان سودا بیتی برآمد و دو خامی از سرای نچکان آری ز راه عشق اگر نیستی مانع شو ناصح من و مجنون ز یک تخم و من بیدارم و او اثر ز فکر و دلم در پیج و تاب ز جای اندازد</p>	<p>همه آرامها بیعانه کالای بیتابی شنو از کوچه آسودگان عوفا بیتی نباشد تا زیار آیا کرایا بیتابی که گردیدیم بر کینا به صحرا بیتابی مبادا در لحد آرام گیر و جای بیتابی</p>

مسلم گشته ام در اجتناب عشق میجو اجم برست سحر امان حاصل عشق و چون نیمباید مهم وصل اگر سامان شو عجز بشق از کا بلها اضطراب ن بواند	که بنویسم برای میران فتوا می بیا کجا آید نیاید در میان گری می بیا حوالت کن سر انجامش باستلای بیتا چه حیرت گریس درون کنم احیا بیتا
--	--

ظهور می صد خط در ساحل صبر سکون و آ
نگردی با سپاسی با بی ریای بیتا

مغز عاشق خانه دیوانه سیرگامی از پی فرست دور باز کن خلوت سر می انس را از غم فرزانگی سوز و خرد آشنای عاقلان باید شدن در سرای عقل خواب آلوده	عاقبت دیوانه دیوانه گوشه کاشانه دیوانه در بوشت خانه دیوانه بایدش پروانه دیوانه گر شدی بیگانه دیوانه گوش کن احسان دیوانه
--	--

بر ظهور می رازل پیود و اند
باوه بیانه دیوانه

کنی غموشم و آنکه ز من سخن به کنی چو میتوان به مدار از حمله تم بردن منم ز موتیو تعویذ اگر کند تاهری غریب شهر تو هر کس که گشته دیوانه ز دست رونق باغ و بهار میرست	نه خویش با بستی تا سری بن کنی چه میشود که بمنم زانجن به کنی کنی معالفت ز نار بهمن کنی میان خاطر داندیشه وطن کنی که رنگ بوی خود از لاله و سن کنی
---	---

شود ز اهل نیا زامنیاز من معلوم هلاک گریه ام ای شوق چشمه پیا ز حسرت تو چنان مرده ام که باید مرد	کسی که من شومی و ناز خویشین به کشته مکن که خنده من از لب دهن کشته سوز ز رشته آیم اگر کفن کشته
--	---

گران محسب ظهوری باین سبکزدی
تمام جان شده چند بار تن کشته

گزیدم گوشه خلوت و کا ند ارم بر آورد بهرت کاشکے تحقیق حال من فرمود عنان اختیار از دست اوم کار خود گرم تو انهم دست و پائی زد و کم گرفت بانی سیما کو که آیین علاج عشق آموزد ز دهنان اجل منور من کشت و کوی اگر یارم تو باشی نجبه افلاک بر تالم باین افسانه کار عشق دارم و اویخو خوش امی و اعظا چپا پر اخنی از سایه تو	گزیدم عشوه طاعت بان کارم بر آورد بهرت حسرت و ادمی و غا دارم بر آورد سبار کیا و غزل و غضب ز کارم بر آورد بهر بودم در آوردی هر تارم بر آورد کنسم تا از همه پر هیزم یارم بر آورد فتاندمی ششم سر بر خاک و انبارم بر آورد کشیدم کوه عم بر دل سبکبارم بر آورد نکردم حسرتی در خواب بیدارم بر آورد تصور این ترا که ز پامی یو ارم بر آورد
---	--

نید انهم که هرگز با ظهوری بود و ام یانه
باندک روز از یاران چه بسیارم بر آورد

به کیفیت نگر و آشا بیگانه سانی باین سستی که از مسجد محراب کم کردم چراغ آفتاب شمع مه را مرده سید اند	اگر بیان رستی نوش کین بانه سانی نکردم کم بخر خویش را خانه سانی برافروزد ز تاب با و چون پان سانی
---	---

<p>بکار میکشان از زاهدان بندی نمی افتد حریفان را به نقل و باره خوش روام آورد بنام از صبحی کرد کان بخت بندام</p>	<p>که در زنجیر دارد تو به را دیوانه ساق نه این منعت زاهدیست آب و اندام درع خوش مست خواب افتاد از افغانه</p>
<p>ظهور می از هزار جور و کوثر تابدون رست ایگانش می افتاد بر کاشانه</p>	
<p>بحر ف ماه روی کرده ام افسانه آرائی نم چشم و لعل دل میگردم در یوزه از دلها آه از شعله به روشنی بایست از قطره جانفرا جنونش را بر روی آب اگر مجنون کنون بود چرا غم گشت ز روش از دوشان اختر نمی کرد ز عیانی چه می دیدیم از عشق می دیدیم ترا شدیم ز خاطر آرزوی مهم راحت بجز نم تا نمد گوشتی زبان گفتگو بستم سمن پیرایه گنگان نگه سرایه گوران گلی بود می شدی بانغ و سبزه باد از آن</p>	<p>سبار کباب خواب خلق را خورشید میسازد ترا دیش کرده از مرزگان ترابین شور و پاک که دارد چرخ را روز سیاه و سینه فرساید تا به چشم شهرت گریه گردیدست صحرای و در خورشید و انجم از گذارد دست بالا بلی در کار بود این پرده پوشیا رسوا زهی آسودگی کردم بداعش سینه آرا برون کردم ز خلوت خویش را رستم تنها بگفتار تو گویایی بدیدار تو بنیای سمن بونی و سبیل موی مشتاد بالاک</p>
<p>ظهور می خدمت میانه دارد صا خواهد بروش افکند تقوی را روای لای بالاک</p>	
<p>برامی طاعتش بگر مجنون دل مضو کردی شدی آب زلفت شرمندگی هرگز نمی پوشت</p>	<p>خم طاق حرم گر خدمت آرد او کرد اگر بارنگ بوییش گل حدیث نگو کرد</p>

<p>چہ بودی گر علاج ز اہل ان تنہو کردی چہ دانغی میشدم گر و دو دانغی آرزو کردی نگہ را گر یہ باستی از نیم شست سو کردی سکندر کو کہ خاک رہ گزارت ابرو کردی اگر از دست غمت چہا ہمیش سر زد کردی</p>	<p>حریفان مست و نوقد از کشتا و جیبہ ست تنہای نزار و غیر غیر راحت اندوزی ز شوق تیرہ در باشد ازین پاکیزہ تریزم طاوہتہای عمر خضر ہست از جودہ جامت باند از تشارش بخیہ شیخ از خرقہ بر چید</p>
--	--

ہر سیدی اگر حال سخن از را از خاموشی
ظہور می از لب قفل دہان گفتگو کردی

<p>بر آمد شور منسوری بانہارم در آوردی سرسبج خوانا ہم بزہارم در آوردی مبیلغ در منی آید بمقدارم در آوردی چہ خوش از منگری رستم با قرارم در آوردی لب از گفتار انشا ندم بکر دارم در آوردی باین عزت زبس یار می بایارم در آوردی</p>	<p>بشہر عزت از دور و از دہ دارم بر آوردی مہین تو بہ کار انہم بزہارم در افکندی کجا کاہی بوزن من کجا کوی بنگ من رسانیدم بہر عشق منشور قبول خود بجہاد عمل نگذاشت ریخ علم راضاع زبانی کرحدیث غیر آلودست قطع اولی</p>
---	---

مہیا شو ظہور می شد و رسوائی دارم
ز دیدنہای بیانی بانہارم در آوردی

<p>ز مدعا جزئی بہر مدعا سبکی گذشت در دوا اگر از واد و اسبکی سخن اگر شدہ بیکانہ آشنا سبکی بہم بر آمدن طرہ دو تا سبکی</p>	<p>زبان بے شق وہ و را ز بر ملا سبکی اگر بچشم تو گل گشتہ خار گل مے چین نگاہ محرم اگر کردہ نگہ مے کن اگر بیکانہ در آشفنگی کنے خود را</p>
--	---

<p>بتی مگر نکند عار از خداوندی سکستہ دل نشوی از دست عیدان بران لب شکرین جوش سیریند شام غبار راہ تو بر ہم مہجنت این سنن</p>	<p>قبول بندگی مطلب خدا میگوی علاج جور و جفا می شود و غایب میگوی در معاوضہ باز کن عایب میگوی کن ملاحظہ و چشم تو تیا میگوی</p>
<p>بی که دوش ظہومی با وہ کردی پاک تو خویش را پس ازین صاحب دایمی</p>	
<p>چون جنون گشته عقل تدبیر در کمین گاہ آہویت شیران اغزش پاے بر سر کویت در سفرهای درو و اندوہت راہ پناہنت بہم پیچید خیل در دست چو ترک نشین کرد پنہ تر گشتہ ام ز نقرہ خام عقد و خواب گریست فرو بخت بیدار ز درجوی جنون</p>	<p>از خم طرہ تو ز بخیر مردہ در آرزوی تجیر دستگیر جوانی و پیر نالہ ایوار و آہ شگیر وز لبسم قصای تقریر منصب نالہ شد ز بانگیر خالصم کرد عشق اکسیر دع و در دیدہ های تو فیر آب بر روی خواب تعبیر</p>
<p>وضع تعبیر کن ظہومی چند عشق پا و لہران تغیر</p>	
<p>دل بر آورده بال بردار ہمہ تن گرد غم بہ عشق گند</p>	<p>کردہ کجنگ صید شہباز از خنم طرہ دار و انداز</p>

نیرتیه به نرجیا گفتن صوفیه در صورت سیم اشک بابت کرده قانع ز خاکار گم و او از آن شوخ آه از آن ناز من هم بجاست بخوابد	برکشیدست تو نم آواز بندا چشم گریه پرواز غم مزگان یا سمن زان کرده صد ناز کرده تاناز حسن ممتاز عشق ممتاز
---	--

مخزن دل ز داغ و زهرست
تا ظهور می ست خازن راز

اشک پروازی کن از گوهر برآ بخت از چاشنی گیران زهر داستان گردیده طماریست گشته خاکستر از افسردگی از غش پوشان اطلالوش باش می توان هم خمیه خورشید شد غره فنا و برمالیده دست	تشنه او گرد و آلوده برآ تبع شو مشیر نی از شکر برآ حرف خود و پرچ و از دفتر برای بزرگ کنش شعله انگر برآ یا سمن طبعی خشک و برآ درد من عشق نیلوفر برآ منزگ شوازل ز شرب برآ
--	--

ره باد سرگشتگان سر میکنند
چون ظهور می گم شود رهبر برآ

توبه کو که یک ساغش از جابری سوخت ز صبا بر گل و ریحان بزد تظیری ارمی از ارباب نظر نیست	آفت خرقه صلاحی که بیجا بری طره را گاهی اگر بر سر و دایری که نگاه همه کس را بشایری
---	---

<p>ناکه باشیم که خوانیم ترا دلبر خویش با همه ناز و تکبر که باند از دلی خونهایم نگاهست موت از دست</p>	<p>واو از دست تو میشد دل از ما بر از در سینه در آتی بروی تاج حق امروز مرا کاشن فردا بر</p>
<p>کار از گریه رو پیش ظهور می خویش نیل و چون نشو می قطره بدریا بر</p>	
<p>تو چو خود دلبر کے کجا داری خلق بیگانه دل و دین اند چه درستی که در سست نیافت کار و بار و فاسق که در گریه بیایقان خود ناز می یک جهان مرگ رو بخضر بند از تعافل و می نه غافل نشود ابرویت گره فرسا نگ بر سینه غم تو منم از فروغ تو خورده شوق خورشید</p>	<p>ریشک بر بخت عشق ما دار چه نظر با بے آشنا دار توبه راست مرصا دار خویش را گره بر جفا دار ناشکیبا تر از صبا دار یکدش گرز خود جدا دار چه نظر با بحال ما دار هم ز ابرو گره کشا دار جبهه کعبه سجده سادا دار در دل تنگ تو جاداری</p>
<p>خواب و آنست ظهور می حاجتش نار و اروا داری</p>	
<p>اگر احوال ما بر سیده پاشی چه آسان کار ما دشوار کردی</p>	<p>ز زخم خود خجل گردیده باشی بے برگریا خندیده باشی</p>

<p>چکرمِ عقبہ بیستابی دل بجا باشد شکایتِ استغینت نیاز مانده گشت ہمنگ مینا شد گنا ہے بخود انرا خوشا روزیکہ جرمِ شام مارا</p>	<p>برد می تا بہ ماہی دیدہ باشی اگر اشک ز رخ برچیدہ باشی غور خویش اگر بنیدہ باشی مگر از صبر مار بنیدہ باشی بان رومی جوہ بنشیدہ باشی</p>
<p>ظہور می نامہ داری بقاصد چہ چہ تھا دورانِ پیچیدہ باشی</p>	
<p>ہست در عشق اینکہ ناز کے باید از عقل رو بے عشق آورد خرد و صبر را بودہ تمام نغمہ پرواز مجلسِ اثرست دست کوتاہ دولتانِ نکشید صیدِ سیمرغ عارِ میدہ رند آلفت از احترامی خیزد</p>	<p>میشود عاشقی نیاز کے تا حقیقت شود مجاز کے عشوہ چشمِ نسیم ناز کے تا لہامی نفس نواز کے دامنِ طستہ دراز کے دیدہ بازست شاہباز کے ذوق دارم ز احترام کے</p>
<p>تا ظہور می نہ خود گشت نہان نشد از محرابِ راز کے</p>	
<p>ہم کردہ بانغمار انر گسپا لہ کار کے و بریغ سینہ آمد سوز ہوس گداز می دیگر نشد سمند رعبان شعلہ کاران</p>	<p>ہم کردہ چہرہ ہار اپیانہ لالہ کار کے داغ از بغل تراود مہر قبالہ کار کے تا انگر شکر کم کردش نوالہ کار کے</p>

<p>آہم کہ شاخ سبیل برتبارک اتر زد ورمنغ بقیر ارمی تا چنلب گزیدن از گردن اسیران وید و طوق و گ واغ جگر نزار نزار یکدگر گزینی ور دو تو مهربان کردن منجم جہازا</p>	<p>در چین لفت کا کل کرد این گلکار گلبرگ ترسباد آسب ارکاری تا ماد عارضش را خط کرده مالکار روز نخست ارمی رفت این جاکار فولاد کو بسا زم مویش بنار کار</p>
<p>در کتب محبت و در وقت طوموی ایںجامنی کشاید کار از رسالہ کار</p>	
<p>بس است از دوستداران و ستار لحد آرامگاه دیگران است فدای عارض خوی کردہ نیاز حریت گرم خونان تفتہ نیست پشکر خندہ ساقی کردہ در جام زہی بجاعتباری و محبت بشرط زخمش می آید بکارم نسیم بوستان عشق صغید</p>	<p>خوش است از بنیان این نگار قراری دادہ ام بر بقرار طراوت های گلہای ہبار کہ باز دسینہ برداغی کہ دار شراب تلخ را زین خم شگوار گرافتہ صبر طافت اعتبار کہ بر مرہم زندہ زخم کار گل عزت شگفت از خار خوار</p>
<p>فریب عدہ خواہم کہ گردد نلمور می را تخلص انتظار</p>	
<p>از دولت و رود و لہو انوس کردیم ہستام کار با را</p>	<p>داریم چہ مالہ را بسا زسک از عشوہ چشم نیم نازسک</p>

<p>نہ نشست ز سادہ لوحی ما بر روی نیاز شک فطیب راحت بر خود چہر انبالد در مشیوہ عجز و نامرادی شہمائی سپاہ ہجر خوافم</p>	<p>نقش نگہ گشت سانس ز باد سر آستینا ز سے در سوز گداحتشم گداز سے واریم تلاش امتیاز سے افسانہ طرہ وراثت سے</p>
<p>در نزد شکستے ظہوری کو چون دل ما درست باز سے</p>	
<p>از فلک بگذشت و یگر فرقی باہاں کسی روز ہجران سخت چاہیہا چو خوش شوار بود بر فراق و اہمی گو فرہ غلطان می وہ نیازم و نظر از یکد گزیر بارند مرعی را پس نشان زن گرچہ شکست ترشم را گرد ہی چشم ز ندر بر لوتیا</p>	<p>باز میر قصد ولم بر صوت خلخال کسی آہ از غیرت اگر سیکشت باہاں کسی کز وصال جاودان وہ خبر قال کسی چہرہ آل کسی و گریہ آل کے میر و دانہ پیش اقبالم باقیال کے مید چشم سر گریہ خور ابد نیال کے</p>
<p>نامہ وارد و ظہوری و بغل از خامہ چون نہالہ از تفاخر چشم خون باہل کے</p>	
<p>چند از آرزو سبیل و ریمان کے عمد و تلخی و شور می بسر آمد افسوس غیرت جگر خویش بخایم از رشک منچہ دل مگر از باد خدنگے شکند</p>	<p>در زبان تاب و نالہ و افتان کے ز دم بوسکر کج نمک دان کے بخت مہمان کندم چون بسر خوان کے خوش لبالب شدہ از حسرت پیمان کے</p>

<p>بہ اسم زیدہ گرانہ ہنسان سہ دورم و لکشیانی نند پامی سیاغی کہ دوران آپنجان نیچہ مردانہ نیگند جنون</p>	<p>نگم رفتہ بگلشت گلستان کے نکشانید ورا از گوشہ زندان کے کہ کشد رنگ فوجاک گریبان کے</p>
	<p>از رو چارہ بکش پامی ظہوری عیبت کہ فند زرد کے درپے دربان کسی</p>
<p>بشنوای پیرالامان کے صفت قوت گرفتہ افتادست نصرت عنوان وصل کو کہ کشید واو فریاد از مروت دوست وامی گر چشم بخیمکان نکند</p>	<p>رسم بر حال من بکان کے نالہ برنالہ از زبان کے منزور مغز استخوان کے دوستکا مند و ثمنان کے سیر بستان از عنوان کے</p>
	<p>چند رجان کہ سود من گرو گر شود دیدنے زیان کے</p>
<p>سخت تر بہت آتش دوری در گریبان داسینم ریخت طالع بد گرفتہ غم کہہ کرد در کار خسانہ غم ما پر نیالست آتش سوزان چہ علاج ست کو بکش این ریغ دل صد چاک مانکر وہ قبول</p>	<p>گریہ رامید ہم بستوری یکمان داغ دست بستوری بہر ماور محمد و وری محنت روزگار مزدوری راز عشق نقاب بستوری سیر عجز ست و پای سفرہ ری ز حشم الالبشر طنا سوری</p>

<p>باور می شد نقاب مستوری</p>	<p>دیدم خوننا به از ریخت بر لب</p>
<p>بر طهور می فشانده طرح نیا در شب او سرشت دیگوری</p>	
<p>آنقدر حسرت که ممکن بود باز آید نیک که وی در اول داغ جامی خفته گرچه در باز او را اول خویش را بفرست بر قدر خود جامه عشق بلند می دختی تا جهان سوزند از آتش افروختی</p>	<p>دوش را برین رخت از دو چشمی دخت بوی مغز استخوانی بر شام من می پیشتر از صد نگه شد و تو طالع نیاز در تفاخر تا ابد میال کردی گار ز خویش جامه رنگ مستاع و برین رخت نام رنگ</p>
<p>چون نمیشد ظهور می میگفت بے ذوق عشق کاش که در مان در در شک می آموخته</p>	
<p>جانان غیر باش بگو جان کیستی مرا گان را از زلف پشان کیستی آهسته وار دیده حیران کیستی کلمات گفتم غنچه خندان کیستی صد خضر مرده چشمه حیوان کیستی ای غیرت شکر نک خوان کیستی از تاب زلف سلسله خندان کیستی</p>	<p>جانان فدای رود تو در مان کیستی جمعت ز شکان جگر صد رنگ نیاز جیب دماغ پر شده از آفتاب در بوستان گریه زلف دل و جگر هر گوشه از زلف عطش آرزو دگر بر سقفه جگر زده دل لقمهای داغ دیوانه تر یک و گریه عاشقان تو</p>
<p>ترسم شوی شهید ظهور می ز تیغ رشک از من مکن سوال که قربان کیستی</p>	

ایدل خراب عشوه پنهان کیتی	مرومی ز در و دروه در میان کیتی
بر خاست داد تفرقه از خرم کسب	دیرج و تاب لعل پریشان کیتی
در روز خویش تیرگی بخت نته	در سایه چراغ شبتان کستی
ایدل چرا چین گره حیرت بوی	در آرزوی گوی گریبان کیتی
خورشید توده سمن از مغز می نسیم	منسین فروش دسته ریحان کیتی
دیگر بنگ بخت ظهور می خبر کن در خون قتاده سبیدان کیتی	
ای دل بجوش گرم تمنای کیتی	عیشت حلال است تمنای کیتی
بر داستان شوق حرم دست کوتی	راحت در از بادیه پیامی کیتی
مجنون کو بکن سر زنجیری کند	شورت زیاده سلسله فرسامی کیتی
گلشای حم لاله صحرای زندگیت	در خون طعیده آه و صحرای کیتی
در طوق کفر گردن ایان خوشنماست	زنا ربند زلف چلیپای کیتی
آورده سنائی خود را بردیکار	آماده خرابی یمنای کیتی
کو شمع ز شوق ز مزه های توتابسر	در زیر لب اسیر سرپای کیتی
واقع اگر شود ز زبان نگه پرس	زان چشم مست کافیه تقوای کیتی
منز خمار سوغت ظهور می عیش تو سرخوش چنین ساغومینای کیتی	
شوق صدا بر فزون سیکندم هر نفس	اینقدر مهر و انیست کسی ای کس
در صفت دروه و لالان و زخار خیزد	مایه زنگی هر که نباشد بوی

چه ستمها که نکرد و نه چه رشک و فراق غم او چند در آغوش تو باشی ای دل رفتش فرامی حرم راه جیان آرد و اعظم بر و گران ریز گل مو غلطه را	آه اگر داور سیاه نکند و او در در کنار دل با هم فشانش نشسته محل شوق که دارد چو دل با هر در و سر کوی کسی و خنده رضوان
---	--

کم بسی تو ظهور می شوم از بند غلامی شده آزادی بیل ز برایش نشسته	
---	--

گر دید ز سر مرا فراموشی زندان کس بیادم آید منتیم ز سر بدر خوشا حال و نبال وصال میگرفتیم باشور چکار مدعی را	آمد بگرم بکار دانه آفت گذرم اگر بیایم منتیم ز جبرم ایایم میو و اگر دل و دانه بر سینه برو ز بسته دانه
--	--

در جستن و در دل ظهور می بر داشته تو به سران	
--	--

چه میداند نشاط سیر تو روزی نشد روزی کسی از شعله طالع چراغ محبت افروز ببین و بین درین کوشش نزارم صوفیه چندان نزار می اینقدر آرزوگی ایدل اگر گاهی لبش صد تلخ اگر گوید مرا از شیرین تر بنازم ترک حبشی را که مشقت التفات او	بهر خوندن دارم یاد من عیدی نور روزی که چون پروانه گردیدست گردش محفل افروز که خود را بسته چشم نگاه حیرت آموزی کن در مهر باین غلط طفل نو آموز که دور می دار و آرزو شد گلو سوز زند بر پیشه حسرت و مادم تیر و دل سوز
--	---

<p>ظهور می هر شب خود را ز دو دانه میسوزد بامید می که صبح و شام روز می شود و روز</p>	
<p>خواب گشته ام از آرزوی تمیر سحر بخت بیابانی که بخوارم خرابی من ازین و در تو توقع بود اگر چه پیر استاد می بکار بود بخواب داغ تو گرچه مانده میزد امید راه گریزی می بخشم کرده مگر گر شمع نیمه صبر و شکیب می بید امان بندم در دلش که شمع شود</p>	<p>نور خشت چشم را نوید آید بسین صبح حرم را بجز و بکیر ز عشوه باز تملانی شد دست تاخیر بخت آمد در احتمال و تفسیر بر انگاری انظار رفته تفسیر که غصه ساخته از شکست و بکیر اسیر چشم تو گردم نکرده تفسیر که روبروی کمر ناله را بکیر</p>
<p>و آرزوی نمک شد دل ظهور می بخش خوش است از ره گمراست سیر کشیده</p>	
<p>مانده بردست تو چشم بوس مخمیر حشری بر سر صبر ز خود از غش داوست بجز میگذر از خاک جگر سوختگان صد اجابت بدعای دگران از ران همه جا فرش ره از صبح تناداری غیر گویش کن سینه خسته بگریز خواست مجنون بگریز نتوانست گریخت</p>	<p>چه شود گر جفا از شمشاد از شمشیر کرده در غارت اگر زک بگو تفسیر پنجه هر دو نکنه شعله واسن گیر لب افغان مرا از آری بی تاخیر در گریز از خود اگر دست و بکیر کز کمان خانه آهیم بر آید تیر زلف لیلیش فرستاد بی از بکیر</p>

<p>کز سنا لے بجد شایخ تبرکے</p>	<p>تبر عشق تو در باغ خود کاری کرد</p>
<p>بر زبان تو طور می صفت طریت که سبزه شده مغز سخن از تقریرے</p>	
<p>جگر گاهش ستانزد او خود از تیغ بیدارے که از داغ جگر گرد و درونم راحت آبادے شکایتی مجنونی خراش جان فرهادے بر گاه خدیو عشق رفت تا کفر و اداے نشیدی میسر اید قمری بازه شمشادے دواندیش در باغ سنا دم نخل فریادے</p>	<p>خوشا صیدی که خوش خوش سر بند و پا چسپا خدا یا رنج بیدردی فرا بزم کرد کو باشد بزیار بار کوه آه در خشت هوس مردم چرا باید زبون شهنه عقل انقدر برون تو هم گوشی چو گل کشتا زبان ز بند ابله خدا از برگ و بار عشق تاثیرش نگردد</p>
<p>طوری مردم از لخت جگر عودی آتش چو گردیدی غایم خوان به تنه برزادے</p>	
<p>که بر بسای من دست از زبان روا عفتا بخلو تخانه جان از روی عشق ترسائے ز بس پیوده چشم باوه در زیر تاسا که جاسا طرش و اگر ده چون من میر پائے نشسته در کمین وقت تقرب تقاضا مستام قطره با هم در میان از در دریا چو سازم داخورد ناگاه گرازم بافتا که گریه گاه میجو شیر از هر قطره دریا</p>	<p>بیشار ای خموشی زبان ناصحان پاک مدامش گو بشارت در جهان پرده کی ماند نگاه افکند بر دوش تحیر دست آسته شمار تر نیست جا در بزم من عجا شایسته فرب و عده از دل بود فکر تا کیسرا بیا ای محنت بر کشت حیات از نقد بهوش چنین غافل بود مردم مراد کوی بیتا تفت دشت غم غم در جگر نگذاشت حیرانم</p>

شکستن و شکستن سبت سرخه حیرت ظهور می خوش قوی گردید بار می تنگ		
چسان ماندن نان ر پرده دل صبت زار سری رخانه جان گرد عشق خانه پرواز نصیبش باد از شاخ سنال وصل بر دوار تف حسرت اگر میخورد خون لشک عمار که دورهای شکر را و دهر گونه پرواز که دام گردن خوبان کند کامل انداز	کنده صد باز ناز و عشوه ساز می کند سار ز حفظ نام و ننگ ضبط دین و دل آسوار چه پر با طائر دل ز شکنج و دام هجران بکام دشمن از افشای راز دل نمی بزم امید چشم این احسان عشق جوهر می دارد مکن گوهرین و اعطاء دام و صفت طره حوران	
عیار نقد قلب خود ظهور می گرچه می سازد بجصل جان قمار وصل میا زد و فنا باز		
نمی صبذ اگر مرغ نگاه از گوشه بای که بار این نگه باز تا بنماز کلبه چه میکردم اگر میباشتم با حق متنا شب برگی بگیرد کاش بکیرد اسنک چه نیکو میدواند از پی خود و جشی و همی حسرت که آرد از وصال با سفا	سری بر کرده پیچیدت مگر از حلقه و پراز نظر رگی گردید شتر و کوه میترسم و عای قدسیان یک سر و قد و قیامت اگر از جیب صبحی و ز وصلی سر نخواهد برون نفتم ز شهر آفت صحرای شوم منید انهم چه بیش قاصد بدکار چون شد	
ظهور می ابر آتش پاره خوش گرم صحبت نگردد کوزه دل بخت گرد و تاله خاکی		
باد و دامن حال آتش دل میکند	شیم کامل ز رخ دار و بحر عود	

زبانش در کار می نیست شکل ای پیروز بزا هر چه زیبا نماید شاد به عشرت نبود آن نوری بر تارک بیابان گلشن تفاخر کن که بخت عاشقی واری گردان	دل از غما برون آید نازد امید بوی شود و آله نمودی و آرد اما نیستش بوی ز شوق طره میرفت بیرون از سرش دور ببین گریه آلود می زبان ناله فرود
---	---

ز تیغ خنجر خنجران متر ساقم نمی برسم
ظهور می نیست غیر او که در دهر موجود

تا چند بر و فرق تنهای شکار عمر است که نتوانسته با دهر گوی کاهی به بد و نیک غم و عیش گشت صد مانع پر از لاله و از روتونک خوش آنکه بیانی بسو نمکده افغان زبان سر زده از سینه و دوح از مرگ چه غم سوختم از نا کسی خوش امید غیب گریه و هفته رساند	از آرزوی طلقه فتر اک سوار چشم هوس نظر از آب ببار بودست خیالت زیبا نم بکار صد خنجر از سنبیل و از دهر می گوار در گریه شادی شود این طبع بهار از آتش بجران تو گر حبه شکر آرد بجران تو حاصل نمکند بر تو کار بر داشته ام از غم بحر شمار
--	--

دیر است که در کوچه و در دست ظهور می
ای بخت بزودی شرف قرب جوار

رخش در ملک و لم تاخته کشور گیری پای در معرکه عشق نهان جمل است درعی چون نمکند و ادویه لیرانه هست	نگ شیشه زدم زده ساغ گیری تا نباشد سپر سینه به خنجر گیری در کف طالع با مهره شش گیری
---	--

<p>میرسم با جگر تنه ز صحرای فراق خواست یک شمه نویسد قلم از شوق قلم غیر شکل که ز بیماری هیرت بر بر</p>	<p>و صل را باد گشت ساغ کوشگری از زبان ریخت فرو قنعه و فترگیری نیست در دست تنارک نشترگیری</p>
<p>کشور شور بنیاد فطروری تنیس گر نمی بود دل باغ ز انکارگیری</p>	
<p>ز آه شعله رسانید برق داغ کے کجا بمرهم راحت توان رست شد اگر ز تاب طبیعت لب خرد شکست نگاہ کرد بچشم تمیز ساقی عشق نذیرہ لالہ و گل در بہشت چہرہ حور کمر بخشی مرہم چہ اسنا زہم چست</p>	<p>امید بہت کہ روشن شود چراغ کمر اگر نگاہ زنگر و لب سرانغ کے پرست از می دیوانگی داغ کے بجای بادہ جنون بخت در باغ کسی کسی کہ رفتہ گاہش بسیر باغ کسی سہری بسینہ ریشم کشیدہ داغ کسی</p>
<p>کنہ ز روز شبستان غرور می تر شود چو ریختہ در ہای شب چراغ کے</p>	
<p>ناز و ستیزہ کاری ناز و تنافلی دار و دصالی تفرقہ رشک و کین حسرت رشک او ترقی گرفتہ پیش مجنون بر می پچیدہ ز تفل جنون جوڑ صبر ہم چو در سکا برہ پاخت کرہ است در بوستان جان نبشتانند اہل دل</p>	<p>با و امید واری صبر و تحمل خرسند میثویم مذوق تیغ ترسم شود و دوچار امید تنزل بر پای دل نداشتہ ز بخیر کمال عیب از برای تو اندک قضا و تخلی کہ نیست بر کمرش شاخ سنبلی</p>

تینے کشیدہ فکر قیامت چہ مبینی پیشم فتاد رخت دل از دوش مسکیند انیست طرز زمره اعیان دیگران	براست دست برد نزار و تامل چشم تو کرشمه غارت تعلل نشکفته هنوز ز گلبانگ لب
--	--

تاریح صبر دہوش نمودی بشوہ
رو بردش گرفته ظهوری تغافل

کشیدہ صبر و امان غیرت پاکسینے ہوامی سیرستان پائنا و از خاطر مہرین سعادۃ نگہ دار و خدا از تلخ شکر ز شادی پاک طفل اشک از خون خاندن سحرچن من سیہ وزی کی اینقد شادان	تلاشی میکند با شوق دارم چشم خمینے کہ و ادم پامی بر بخار می زاد و دم چکینے عتاب آلودہ چشمی ریت بس ہر شیرینے بقلم تیج بردار و اگر دست نگارینے کہ بر فراک ہند و آفتاب خانہ زینے
--	--

چہ جاسوسانہ می آید نگاہ عشوہ پروازش
ظہوری کردہ پنهان مگر جامی دل دینے

بگذشت حدود و رمی خورشید بقائے طغیان اگر این نوع کنیز شرم در باغ جگر قد نکش گلبن راحت بر کوشش خود کعبہ روان تکیہ نکرد بز خشک گیا ہے ز نزار برق غنبت صعب و لاطی برہ وادی ناموس جد چاک را آغوش کشد پیرین صبر	آئینہ حیرت شدہ محتاج جہائے در مصر تمنا نتوان یافت نہائے آتش نذر از زوم تیج جہائے تا پشت نزار ندید و آرمائے این طرف کہ بر برق ز نذر خشک گہائے سر و پی و ردی تندنگ دہائے چون چشم فتد بر کمر تنگ قبائے
---	---

<p>همیشه از سرست غوری هشیار که زنگین شود از تیغ جفائی</p>	
	<p>تو ز می شده در صدف جان ظهوری اینست که دار و گهر اشک صفائی</p>
<p>ز حرمان سوختم بنوا ز بختم را با قبای بصد جان میفرود شد عجز اندک نوک جاک بهر جان رسان افتاد همچون عشوه داک نباشد روزگار عشق را پار می داس ز بیابانی دلا ظاهر ساز می صوت جاک بخاشاک وجودم آتش او کرده اقباج که جان شعله پرورش شد سپند دانه جاک</p>	<p>بپرس ای طره در هم گیره از شوریده آوا نشد خود دستگاه حاصل از وصل شعل بهامی صد جهان جان از نگاہی دور و آن غم امروز و فردا برده رخت از خاطرم بیرون مبادا صد کدورت بضمیرش تو اندازد کحل گشته چشم دولت از خاکسرم آرد کز نزار زو گو بر حق هم بر خرمن خود زن</p>
	<p>بامید یک شایه ز زرش میفش و ن آید ظهور می در گرد آرزو گردید خون پاک</p>
<p>بجای خویش اگر بگذارد دم شوق تقاضا بلی رفتند صبرموش و نبال شکایت چو بیابانی عیث ز بنیر در شد زور رسوائی به پیش افتاده گویا محله بخت زینمائی نسا ز نو پاک لار استین باز حد راسی مستطیل بود آرمی کار و بار دشت بنیائی که در گنج تمیز از زرش باشد همانا شای</p>	<p>به صبر غلته و ادم قرار گنج تناف بیرگ بقیر ارمی عشوه ساز می و آید کنند می بند از تافتش بر لطفه امی ناصح ز کفان وصال خویشش چون غافل افتاده نیاز و واستی را چهره از گرد و رو حیرت بحکم حسن لازم شد ز بخت اندان مجنون برای وصل دیگر منت گس بر نمی تا هم</p>

ظهور می شود و فکر عشرت صبح متناهی
که از شبهای عشرت ز راهی بجران گشت پیدا

<p>کے در باد پیاپی کی در باد و پیاپی تو ان بر ساحل مقصود کردن لشکر انداز رفت از پیش چندان که کرواز ناز می نیت رسم زجران آنقدر که صبر نیت رسم تمامی عمر و شوارست زینان حیر بود چو افتد چشمها بر هم نیاید از ابرهم بطر ز جلوه کی شمشاد میشد آتشا هرگز لب ناصح چه بیکارست دائم انجین را نکردم هیچ تقصیر چو عود آتش مزین</p>	<p>چنین بود دست دائم راه در هم خنک بیل اشک حیرت کشتی امید و پیاپی بلی وار و نیازم قدرتی در و ناز فرما نوردم بیکس از خود زبونتر و مشکین نشد روزی که بیم فروشتن و ز تماشای نمیباشد بیان محرم در اسرار هرید بجدا شد که در عشق تو عین نیست شیدا نمی بودی بیاب و بوستان گریز و بالاک که مشک عود و آتش در جبین دارند سودا</p>
--	---

ظهور می شود و این امر در عمل نکته پرواز است
که گیر و نکته و شباهش بر اعجاز سیاه

<p>نمودم یک دور و زی بر جگر از شک و پیاپی نور از حد گذشت از گرم خونیا چک و دم بلاز آینه رخسار خوبان دی بر تاب تبرک نیم جانی و ابرهم آسیب صدمه اثر انغمای ز خورد و بر گوش از زخم رو و از گریه می خام آب روی عیان</p>	<p>ولی شد خام تر کارم ندارم صبر خندان اگر گاهی نشاند شعله بر پروانه و اما اگر یکدم نباشد در برابر چشم حیران علاج در و بجران خوش بود و شوار آسان که بند و گریه تار اشک قانون انجان نباشد گر جگر را جوشنی از دماغ نهان</p>
---	--

<p>طہور می سینہ را صندوقی از یار چننا کردی ہماں بہتر کہ جامی او گزاد دل بہ پہچانے</p>	<p>نزد بگنشت خندیدن خدار چشم گرہاے زیانہا وارم از سودا و رمان یادگار کو ز راحت تابکی آسودگی و مغز دل بالہ سپند گامانی زاعتبار افتاد و دارد کسی و کان شکر خندہ و دمہ طرب اورو ز آلائش تو ان آرد و بیرون دل تقوی بعد ز بخیہ نتوان بست بردن فاک جمعیت نظر بانی حوادث را علاج و نمیکیرد</p>
<p>مناوی و سیاہ از محبت نقد تریشو طہور می تا شکم و اخور و کرد و دیر از آن</p>	<p>برای دیگر ان شد گرسوا و خطا ہزار کہ شیرنی ترا شیدا ز برای خسرو آزار مگر در خواب بیند چشم بختی روی مبدار کہ شد محل نشین از خود تنی ہر یکبار ہم از زنا تسبیحی ہم از تسبیح زنا شود در دوزخ گم از جہا چرخ زنگار ہیچا فتد بردوش مستی دست ہشیار</p>

ترے کرد از خلش مرا عشق و فادار
بستی طالع چون طالع آن سخت جاندار
ازین افیون کہ جل کردست دران درایم
مگر ان تر یا و خواب انا تو پا آہستہ تر دار
برین عاشقی نازم کہ می آید ازین مذہب
اگر دل را نسا از وصیقلے ایامی ابروئے
اگر از ساقی چشم تو افتد باوہ در گردش

سز شک از عوانی بر جبین زعفران من
برای خود نیست که هم مروت بر نگیرد
چه سازم استخوان سست بختان من

بستم گوشت گاهانی که در لاله رخسار
بگو تا واکند جلا و پست چشم ز رخسار
مباد از زخم بزدار و دم تیغ چنکار

ظهور می برای شک سپهر از زندگی دارد
مباد روز می کس لقمه خون بگریز دارد

واعظ و مسی و لاف از سر نیز بکن
بار اندوه و رنج تافت شکلم
رفتم اینک که جنون ابر سام به ازین
هوس زخم جگر چون گسل از دل من
بر سر کوچه سنگی کفن بخت فتاد
پخته خوش مانده عشق و جنون بظلم

من عشرت کده و در دگر و ساز و زدن
نیست و رسان بجز از خون که در دهن
وار و این معرکه عقل بهم زد
ویده ام از صف دشمنان که در دهن
کاش میبود مرا قوت بر سر زد
غمزه باد ز رخسار کان سر نشتر زد

غیر افسرده ظهور می فراغت میجویش
بر سر شعله نباید ز گنج زد

ز شوق طره دل طائر و ام پریشان
سخت راهزن تندی هم عرق گردن
کجا از چار دیواری سرای جانشان
بمکرم من دل بیرون نهد با فکر جمیت
بگرد و خانه در آغاز بجران کاش میوه
خوشا عالم که بر خانه غیر ز غم کشتی

نگه بر گردن خوان چهره همان کرد حیران
اگر گشتی شود در یابی و محمل بیابان
اگر هر دم نکردی عشق تیرش بران
سر زلفی جانم میکشد طرح پریشانی
امید وصل بر می بست این عیب گران
هنر بود دست گویا سخت روی سبب

ظہور می بیوفائی را کمال محبت میداند
دگر دانی که عیب نیست بندان باور از آن

<p>و بر جیب گل افکنده صبا ناز بگوشه آن چشم کردار و گنگش بنگذار دل و اشده صد عقل و خرد را بجا دستی زن می شوق گریبان میدوز پیام سرو می بلبل نوحه گرام مغز و روح از دور و سرعین بکار لفظ سخن خلد کن و می کش از ما</p>	<p>گو یا که سری بر زده از حلقه رسته گیرم که بر افتاد نقاب مه رسته دیدانه شود و در شکن از زانی بگوشه چاک دهن ناصح بار ابر نوحه وقت است اگر پاک کنه راه گوی بر جبهه طلا گرفت و لای می بگوشه کز سر که گیری سخن و می نگوئی</p>
--	--

شاید که نزد آرزوی خام ظهور می
با دل سخن گرم کن از گرمی خوشی

<p>دگر بیای قتی فرماید شکر و می گوئی بیا در صیدگاه عشق بگر شتر ز شیر از فرز و نتر باد این خصمی میان مبرم و زخم ملاست زهر و یانید از مغز و دگر و زخم ز تاراج ستاع دل بگر زین حیرت سوز ز بار رشک پشت کوه گرد و خور و بکند بستم شکر صبر از گنج و جان ریزد عزیزم خوشن پیش نمکساری غیش بستم</p>	<p>که سرها در میان خاک خون افتاده بعد ز بنیر و بند از نگاه طره آهسته چه میکردم اگر میداشت روم محبت از بتلخی و رشک گردانندش شد سخن گوی که می بینم ندارم طاقت نظاره روی تبی سازد اگر گاهی لیل چاره پستی چکد گرد زهر قمری گاهی از دنیای ابروی که گردد وقت جان دادن بر من باز آید</p>
--	---

<p>ظهور می داشتی منظور آخر راحت خود را زومی بر تیغ رو خود را بخور می حیث ابرو</p>	
<p>دارد زبان قرانی با عرض مدح خال شگون من شد گلگون قبا هر قطره دیر آرد گلنگ مر جبال واقع که کرده بودی در دوتی خطا گرم زبان باشد با گر - هایا معلوم میتوان کرد از شد خنده جان رقاصی اثرین بر فتنه و عسای از من گرفت دل ایگانه آشنا</p>	<p>خزات بکوی خواش محکم نشود پائے امروز می نشینم در جسد که شیدان هر جا جگر شکاف تیغ جگر لود است سسته درست میکرد بر خشم دست جوت در بزم اشک ریزان سوری چنان باشد زهر که نماندست سیراب از قنار قل از یار یافت رخصت و شام نامزد شد گاهی همه ملالم گاهی همه نشاطم</p>

<p>مبدل ظهور می رسی نیستوان کرد بر لوح مصلحت شد انشای افترانی</p>	
<p>از آشنایی دل خوش و گرفته است ایضیح عجز دارم نازگران بهانه بر پیکرت دو انم جولانی دعای لبهای ناله خیزی در گان اشک بر شاید بدست افتد سر رشته ندان از لای باد و مایکد اگر طلال بر خوان سینه ناز و دواع ترا صدای</p>	<p>شادم چو بیوفایان یا دیو فانی از گوهر نیازم بازار و شهر تر پشد اشکم ز کف عنان دای مدعی حکروی بچه و تاب رومی رفت آبرو خدایا میاید آداب بازی در گوشه حنونه کمی میکشد ز ابرو رخ صداع نخوت چون عشق مغز پرورد شد میزبان ماینا</p>

ای دل تاملی کن خجسته ازلی از خان زمان بکش پاره سرخ سوز در پهن دشت حیرت گلگون آه باند	برورد بار بر تیر کف پیش را و دو شاید قومی نوان در پناه سحر گرفت تا زیاده در دست با بیا
نامحرمی نازست بکش از زبان ظور می گرفت تا زیاده در دست با بیا	
پایه نشسته بر دل از جلوه اضطرابی انگشت شوق لشکر از دست فتح ایدل امی دیده رفت خونت از دست بخت خواهر نعم بیدست نتوان جنبش بمر اندک ای بخت در چه کاری روز دیگر ناست گرمان دشت بجران انگشت دوازده جان گای نگاه جوری سوی گناه گاران بیایا قیتم در سوا جرم و گناه مارا	پیچیده بر برگ جان از طویج و تاب در گزوه تحیل افتاده انقلاب شاید سری بر آرد افشان بر دین کج جوشید داغ از دل ای سینه آتشی یک شب بخردی بارشک آفتاب از دوده در دمی کو جلوه سرب گر بگذرد بخاطر اندیشه صواب هم خود مگر بزمی از شعله عتاب
بگذار پاس خود را با من در گله می خواهم تمام رفعت از چشم نخواستنی	
دانه می باشد قریب از نقل بزم عشرت رحمت صبر و هوش را گرد آور می سیکرد دل از دصال شمع کی پروانه گردد بهره در حرف وصل ایدل چه مردم در میان	شوق زلفت انداز ما خوش کرده ام بهتر عشوه پنهان اگر میداد اندک مسلت تا ز داغ شعله خیز ما بخوراده تن باز زبان با نزار داین حکایت نشسته

عطر کاکل خود و مانع اهل سودا را از فروخت و دیده بالیده رجلا آینه خورشید را	ای صبا بر مغربه نشان نزاری منته در تماشا تو اگر باشد نصیبش مسرت
---	--

آرزوی و انعمای تازه جوشت از بگر تا ظهوری راست بر مال خلوصی میر	
---	--

بیوفایم یو غایب خوش بندم تخته عجب می باشد وفا و در قانون حسن در جهان از من تو انگر تداومی کس نشا در بنو گشت شوق طاق میدانی و لیک از زبان کی دست بر میداشت نیایان در محبت جز عزیزان کس نمیدانند جز سبستان شد و مانع از عطر کاکل ای صبا	تا تو انم گاه گاه گفت حرف بنه چون بند یار از برای خاطر مابعد گرستماع دوستی میداشت اندک فتنه بر رخ لاف از گزینش مایه گرد و خجلت کی نیز و آب را بر دیده ماران خسته بهر این زمین پیش میگردم تماشای غرور اگر توانی از سمن زار گریبان نکسته
---	--

خوار گشتی بر سر کوی ظهوری این زبان آن ظهوری نیستی سیدار خود را حرت	
---	--

و گردل شد گرم در جان فروخته و گر روز باز از کفایت و راحت ز زندان قنایم بجز ارکونه بیازار سودای بند و نزار و س سرو برگ سودای لبیل که وارو با عیاز بر عقل پر کار بند و	سرافقا و در فکر سامان فروخته نشست روی بر زبان فروخته که خار و خشک کرد و بتان فروخته کشادیم و کان ایمان فروخته چو کاکل و رآمد بر بیان فروخته کنند چشم جاود و ز بتان فروخته
---	--

نظر کردہ عشقم جواہر شناسم	سرسشک آمد اینک پر جان و شمشیر
ظہور می گشت ریز پایہ دارد	رگ ابر چشم بطوفان غروشی
گره طره دوش واکردی سینه را عشوه کنج کاوی کرد دامن نقل کام افشاندی دامهای نگاه پنهان را	نافه در دامن صبا کردی غارت هست بود ما کردی عاشق بوالهوس حلا کردی بنگ گونہ او ا کردی
نبود مشکوه ظور می را	اپنے کردی باد بجا کردی
آرزو از یار دارم یاریے زور مہم ختم را میگرد زیر بی علاجم در خوشامد بانی عیہ دفتر تفصیل رگشت از غمسم	کاش می آمد ز من اغیار یے بخت اگر میکرد اندک یاریے عشق دار دنیا دار یے سیکنم با آنکہ مجمل کا ر یے
دوش دل بز خوان وصل از بیم غم	با ظہور می کرد حسرت خوار یے
خوشست از دم تیغ تو سینه چاکی ز اشتیاق تو ہنگام صور دور زمان بہ صرفہ صرف کن ایدل حیات رہبران بیک شرار کہ از آتش بہدانی جہت	ز حیرت مہ دئے جلائے اورا کے و دوز خاک بدون ہر طرف کفن چا کے امید وصل بہانت اندک اساکے ہزار شعلہ فرو شد بجیب عاشاکے

اگر طراوت گلہامی خندہ میخوابے دست بست بستان کہ روز و فن نہ نیست زبون گوشتکار باش زبون	ضرورت ست تنہای چشم تنہا کے ہند در جگر ریش ریش تنہا کے بچشم کردہ درایم دوال فقر کے
---	---

بزیقہ ظہوری پہنچا کہ نکر و نکر و ایسچ مروت فراق مہیا کے	
--	--

خوشم کہ سوخت تاب نفسی ہا کسی بہرہ حاجت افتاد امی صبا لطفی رد و بہ بحر عدم سر حجاب ایزد فر کسی کجاست کہ حرفی برای من گوید بلبل کعبہ و تہخانہ تذر ہا کرم غریب خور و ایدل فریب طہر شد اگر ز غمکہ و ماخیز و این شیون اگر ز قہقہ و گہران دلت گیر و	دعا شناس نکر ویدہ مدعا کی در انتظار بسوزم بجا کیا کی اگر شود نفسی خالی از ہوا می کے یقین کہ میکشم بھر بر صفا کی چہ سود خیر نماند ست در دعا کی کہ آشنای کسی نیست آشنای کے چنین بساز نماند طرب سرا کی اشارت ست میای ہایا کی کے
--	---

ہزارہ جان نکست در تن ظہوری کرد ہزار بار نیرو کسی بر اسے کے	
---	--

عمر می بگذشت نشد پاک ز خون چشم تر دامن روز طرب رکعت صد شام فتاد خوشہ برقی از صحرای جگر سے روید بہر راہ چہ امی نہ نشستی نا صح	نخل امید نشاندیم و نخوردیم بری شب غم را بسراہ نیامد حسدی شعلہ و داغ و لہم ریختہ تخم شرری کہ ز حال تو رود تاب تاب کری
---	---

شمع چون گشت بسوزی عشاق علم ریشک بر غیرت اغیار نزارم سہلست	کاش از شعلہ پروانہ بود بال و پری بر سر کوی خود اند من بنا خوار تری
زہر میر نخت باین شوق ظهوری در کام کز نگدان تو روزی ستر او دشگرے	
ز پیش افتادگان سپہ نباشی از ان آتش لبان فد و بر خیز بنانی بی نمک از شور سخته فرزون در کوہکن ز پلہ عشق بر دزگریہ وقتے اشتلم کن بجست تشنہ دیدار مانی بجید ساقی از لب بو سہون نخوری زندہ تریش اعتقادے	درین رہ پامنہ تا سہ نباشی کہ در خاکسترش انگنباشی باین تلخے اگر شکنباشی ز وزن سپہون کسہ نباشی کہ در طغیان جہون تر نباشی بمشر تشنہ کوثر نباشی خراب پیش ساغر نباشی خدارامی نگر تگر نباشی
نصورت کاہ در معنی بغیر امی ظہوری فریے لاغر نباشی	
در ناز نکر و اثر تلاشی شیرین سخنے بگفت تلخے گشت لب خشک خود نکر دی بتیابی شام فوت کردی خورشید کہ بار خورش در افتد	ای دل تو کنی مگر تلاشی زہر تو نشد شکر تلاشی یار بی چشم تر تلاشی در بخودی حسرت تلاشی باشعلہ کنند مشر تلاشی

و شام زیاد و از دعا بود
آن روز که داغ گشت قسیم
کی اشک نش غزن شمارد
مالے خبر کیم و چشم دور راه
کردند زور از حسد پیمان

بقیانه کرد اثر تلاشی
کردند دل و جگر تلاشی
بیوده کند گهر تلاشی
واجب شده بر خبر تلاشی
باد لبر سیم تلاشی

میکرد برای من ظهور
ممکن بے بود اگر تلاشی

ز روی آتشین و رگستان انداختی جوش
بر و اول بخوری مید پربال و پر خود
تسکین بانی باین تاب و توان سم کرباز
ز آزادان کرازی بد چنین طوق گرفتار
تسلخی مرده هر سو صد هوس و راه این حیرت
نز و بر راه پیغام تو گو شمع و ید و پیرام
چنین خمیازه بر خمیازه تا کی ز شب بجز آن

نجامی جلوه گل بود یادش ساخت حسرت
اگر پروانه گاهی میکند انداز آغوش
زیر بار بیتابی بیاری میزد و دوش
بگو شمع حلقه گردید ست عشق حلقه در گوش
که شاید تو شمع بر سر کند از چشمه نوش
ز کوچه خاطر خاطر کنی یاد غراموش
بیگندیم روز وصل آغوشی و آغوش

تلاش حسن و عشق آن دم ظهور می شدی قائم
که هر جسم جفا کوشی و رافت بد و فاکوشی

یک روز نیک گشتی شرابی
اشک بے شمرده میفشام
شبهه چه فسانها که بر خواند

کز لبت جگر کنم کبابی
پرور شده غم زبیا بی
در هیچ شبانه نیست خوابی

<p>در کشمکش کشیده زلفی هم بازی پرده باوریدن تا که سخن در آید آن چشم منما بت از جگر بدون رفت شادیم که ناله انتخابی ست در بادیه فتریب کردیم یکشب تنها و پای بیرون روشنی از مست امروز</p>	<p>پسیده بر او چ و تا بے از شوخی چسره در نقابے مایم نگاه بے جوا بے دین طرفه که گریه دارد بے از درد خوشی است انتخابے از گریه سرب زامی آ بے ر شک تو به سیر ما هتا بے در فتره نشسته آفتابے</p>
<p>شدرخصت اختلاط حاصل از خویش ظهیری اجتنابے</p>	
<p>ز جیشگاهش بران خمستان کو تعالی صدر زینده است کس نشیند این گز زوریای شریک من چه بتیابی بوج ز راحت های سودا پرده بر مغزی آید</p>	<p>ز طغیانهای حرامش بصداه و فغان که بخشش پویشی را از نش پناهنده ز تاراه با فم طیلان آسمان پوش برای سینه کردم فکر داغ استخوان پویشی</p>
<p>ز رشک نایه داری بجز رابر وصل بگزیدم ظهیری صرفه داری سودا کردم ز پناهنده</p>	
<p>من سوز و گداز و صبر کنج و خشم و بیتاب مگر آرمی بدون از لاغری با بخت طالع خوشابنیش که رنگین تر شود از جلوهای گل</p>	<p>زبان دسام خشکی ناله و افغان تا بجا بصد زاری گلور اعرض کن تیغ صفا هوس دارد ز خون خویش گلین راه بجا</p>

شبنم در تیرگی ماندست بگریتم از رو
 بهم تا کی بر آیم هر زمان از طعنه مردم
 ز دم بر نغماتی سکر و روی ازین باختر
 استقبال وصل از خویش میخوانم مردم
 خواهم بشنوم افسانهای بانعزاران
 گل تمییز مسجد قضا و آب نگر نیست
 چه سنگین اضطراری است گرافندست خاطر

نکردم از برای کلبه خود فکر متابی
 نزارم آن گوارائی و رینا سحر تابی
 مکر تا نفس ناله بنواز و به معنرانی
 که شادی میزند از گریه راه خنده را آبی
 که میترسم قدم بر چشم بیدارم گل خرابی
 بنا ز ابرویش گرفت گردیدی محرابی
 مشکب طاقم کوه است اما کوه سیاهی

ظهور می کست طوفان خورده دریا اندوخته
 که آتش از برای کشتی خیزست و دولا

عید از گل قربانگد ساخت حنائی
 سر سبزی و شادابی عشقت که گشته است
 در حیرتم انداخته آنقدرت و این عجز
 و رخ دست نزدیک بچالای من نیست
 سنگ ده سالک نشو و دینی و عجب
 امید که کارم نه فتد و رطلیش پس
 در بیخ مذلت چه حریفند سزایان
 از سینه حیرت چه گرها که نمی ماند
 تیغ تو نمیداشت اگر آب مروت
 مشکل که نشیند دل ما در چمن چشمد

شاید که جویم بید می گفت پائے
 آرائش گلزار تری خشک گیائی
 شاهی تواند که بنا شد به گدائی
 خوش آنکه شوم پیرهن تنگ قبائی
 میخواست اساس و جهان کیستی
 در گمشده نم پیش فتد راه منائی
 بیاید و شتام مهباست دعائی
 چون گریه نمی بود اگر عقد گشائی
 خون چو منی را که رساند بهبائی
 داریم بس از سر کوه تو هوائی

از صیقل مهر تو دلم آئینه گردید	روی بتماشا بکشم روی منائی
ایمن بخشود از نظر مرگ ظهوری احیای بقای نه کنی اگر نقبائی	
<p>به پیش رشک من نیست بگزیده تری حدیث دوختن حبیب در میان دارم بدل بر خویش چنین طفل و نارسیده میر بهر عنقه غم و اندوه سرد ببالایان چنان که رام ترا ز من کسی نبوده بصیر ز چاک خرقه چه رسواست در نظر بارگاه تعلق است تمنای مقصد و منزل چه خار با که پخیده است در کفم بر بسم پای زیارتش از دیده پامی سیکردم بیار حلقه و در گوش من فلک کز من</p>	<p>که یار راست بهر روز شوخ دیده تری ز خوشی تن نشیندم ز پا بریده تره بکار خویش از نیست و ارسیده تره ز آه من تماند قد کشیده تره کنون ز خویش ندارم گمان میدتره مگز شیخ ندیدیم شوخ دیده تره درین طریق ز تجرید کو جریده تره ز من نبود درین باغ گل پخیده تره ز من سداغ ندادند غم کشیده تره بیج عشق نزاری و دم خرید تره</p>
درین شکار کنم بمن از شکار می شک نذیده ام ز ظهوری بخون تمیده تری	
<p>ورع را در حصار جام کاری شدم بے صبر تر دوستی نه دارند لب من ریش گشت و گوش فاسد فروخوردم نفسا گز نه کردی</p>	<p>بسر جوشی نکردی ختام کاری دل آرایان درین آرام کاری ز بس ابرام در پیغام کاری سحر را دود آهیم شام کاری</p>

نہ از رخد متے و رویہ نتوان عبث خوبی بر آورد دست ناصح بہزت گواثر مت است از وارد غزالان را بوشت الفتنیت ز چین بای کہ چیدی ریزلن	باند از حسرم احرام کارے زمین کو پختہ تر و رخام کاری و عایم را از زمین شنام کاری رسد رم خور و گانزارام کارے چہ شہاراکہ کردی دام کارے
ز فیض رحمت و ارامی عا دل ظہور می را کند المام کارے	
خوشست ضریہ جان صرف کن ای کو بکاوش رنگ دل نیش غمزہ در کارت ازین ترے عجب غور و در کرم اگر گئے بقسم خورون احتیاج افتد اگر زیادہ نگوئیم خضر میدانند ز مجلس تو مرا از دحام بیرون کرو بخانہ دل من ز دینست آرمی پے بنجاک بزمیم افتادہ کارے ترسم عجب اگر گنزار دوران جہانش نیز	کجاست فدویہ بسازی اگر برای کے جہان جان لُج جان نیست برای کے کہ خوی کرو بد شنام او و عای کے خورم قسم یہ وقا بای جو فیامی کے کہ نیست کم ز بقای کے بقای کے گذشت عمری و خالی ہو د جایی کے شود چور و زندانی رہ سہری کے کہ در رہ تو بر آید بنگ پای کے مباد شمعہ ہجر تو در قضاے کے
ز وصف غلہ ظہور می کن زندانم کہ نیست جز سر کو باغ و لکشای کے	
تلمنی بعد شکر مگر شیرین زبان کہتے	تیری بعد پیکان بزن ابرو دکان کہتے

خود را مبادا گم کنم بر پی غلط تازی روم آغوش ارزانی تو بر بوسه نیز دلم اینست اگر تاب کمر تابانی نیماند بکس در کار و بار جان و دل هر روز ز غم تازه از غمزه فضا تو هر لحظه بر گهای جان سامان کا و بار تو بر طفلی و نادانی است خورشیده بال و پری در آتش پروا خورش ووری انداختی خوش آتش افروخته	از دست می افتم بدور مغز جان کستی شمشاد بالای خود می غنچه جان کستی جانی نمونده در میان نازک میان کستی از نوک مرغان میچکد رنگین بیان کستی آزار نشستی میزند راحت رسان کستی کم می کنم پروای کس بسیار و ان کستی دو دم بر آید از جگر آید و دمان کستی خوش مهربانان سختی نامهربان کستی
---	---

در کوی ابراهیم شبنم کهوری قدر خود
بر آسمان بر تر نشین از آستان کستی

در ستگاری چه عهد استواری میکنی مزع و لهامی پرانی و نگه بر سیدی پرده های را اندر امید وزی خوش میدی چون برانی زبرد تقوی اینم گل تسکند آه سر بر کرده سیر سبستان کرده اند آنچنان لشکته بیان که از خاطر رود بر سر کاری ازین کمتر شرف خوب نیست می نشینی هر کجا وانی که میاید نشست میکنی جسم اینم آشفستگی در طره با	بر تو میترسم عزیزا چه خواری میکنی گشت استاد خودی مشق شکاری میکنی در میان می آیی و دیگر کناری میکنی خویش را از تاب می رنگین ساری میکنی گریه رنگین ست سیر لاله زاری میکنی یا و خواهد بود خود شرمساری میکنی صاحبان جان و دل ایچکاری میکنی خوش نشینی با رقیبان و گداز می میکنی فکر احوال بر پیشان روز گاری میکنی
--	--

صد ظہوری بر زبان تہ بخود آید ہر زمان بخود انت را اگر گاہے شکاری می کنی

خواہم از حق بد ما سوز می تا از افسردہ است میباید در گلستان ما شرر شبنم کاش بیگانه گرم میگردید آبرومی رود بباد و باد جرعه ساقی نریخت جز بر رند از برای فتیلہ و انغش	نفس گرم در دما سوزے درواز شعله و دما سوزے انگ غنچہ در صبا سوزے کرده پیودہ آشنا سوزے آتش بادہ و حیا سوزے ذوق دار و پیار سا سوزے زادہ شہر در دما سوزے
--	---

با ظہوری شدت گرم عتاب عیب باشد ز شہ گدا سوزے

سارکت را باد مغز کارے ویدہ بر جنبش مرغان مدوز کشتی صبر و سکون را میسد ہم دل بداغ از گرم خوان میشود قیمتی کردیم چون آمد بکار دل سبست چند گویم رحم رسم روز سراز سایہ سر و بلند	گر میرفت معجب کارے ز حنم بر گمای نشتر کاری ہر زمان از موج لشکر کاری سینہ را باد ایا تلک کاری خجرت میخواست جوہر کاری غمزہ را دستور خنجر کاری باغ و بیتان را صنوبر کاری
--	---

خاک راہ شہ ظہوری سجدہ کرد

	فرق خود را کرد افسر کارے	
<p>خرامی صبلوہ را جانی بہ بخشی اگر از طرہ ریحانی بہ بخشی گرش از غمزہ قحطانی بہ بخشی اگر خواہی پیشانی بہ بخشی نکمر از خویش پنهانی بہ بخشی برستم طرف دمانی بہ بخشی گستاخ زختم و ندانی بہ بخشی زہر اشکم بدخشانی بہ بخشی</p>		<p>بجندی شکرستانی بہ بخشی صبا و گیر بہ سبیل و رشیدی تواند دل بچنگ غمزہ شد تیغ مرا اگر دسر آن طرہ گردان بطاہر بوسہ بخشی از تو دورست نشد روزی کہ تا بنشاست پیش لب گاہے کہ آید و رخیالم چنین خشد و اگر لعل تو برین</p>
	تنزل از خود تا کے ظہور می جنون را کاش طغیانی بہ بخشی	
<p>کو ملاقیما بہ تقصیرات قاتل می شود در بطالت مگذران اوقات ماطل می شود نیم جانی خرج باید کرد و اخل می شود خانقہ نشین کہ از شیخان کامل می شود کوہی گردانی طوفان ساحل می شود می شود خوش بی نمک گاہی کہ غافل می شود اینکہ صدہ ہر زمان قربان قاتل می شود داستان کوہن شنو کہ کابل می شود</p>		<p>آگہی عدا از حال خود چہ غافل می شود کنہ بطلان خود بہ فروش و عشق نوبخ در صفت اہل دل از دون ہستیاستی باش از زندان بارون خدمت مینا کن کشتی جانتا بوج عشق و ریاضت ناتوانی گر جنون را شورشی و عشق نیست میکنی عید بشارت میدہم اما کمست غام میانی جنون از گرمی مجنون میرس</p>

	<p>نہ رفت و صورت کارشایر نکرو کیطون بشتین ظہور می چند عامل بشو</p>	
<p>بہا باغما از لالہ رد کے بچین آرنہ تک اتا برو باد برابر آمدش آئینہ از شرم چون خم مرچے از تیغ اود و ر بنازم خرقہ خود را سنا لود سخن خواہد کہ شیرینی شود و صفت از ان مستم کہ در تخم نائے مدار و گر چہ نخت سینہ دارو</p>	<p>پناہ داغما از شعلہ خورے بچین از چین میش مشکبویے نکرد آب آہن سخت روئے ز جیب عاشقان چاک روئے عبث گو کردہ باشم خرقہ شوے اگر گاہی ز نذر تلخ گوئے کنز گردون مینائی سبویے جگرستانی درد داغ جوئے</p>	
	<p>ظہور می البشق خود برویان برون آوردہ ام از زشت خوئے</p>	
<p>سانی نشستہ دعوی پرہیز میکنی بیارگشت چشم تو در دشمنان بسین در صید گاہ غمزہ رنگین سنان خود در گردنم بکو تو بر غاستن نشست در چشم آفتاب رگ و ریشہ بشمر انست اگر غم تو در گشت نشین آہ بر گردگار ویدن و سد شاربورے</p>	<p>خویش بخون تو بہ خود تیز میکنی از دوستان برای چہ پرہیز میکنی فراک طرہ بای و لاویز میکنی در افتختم بہ سیدہ انگیز میکنی چشمے کہ در نظر اراۃ خود تیز میکنی خوش گریہ از شوق سحر خیز میکنی از عکس خویش آئینہ لہریز میکنی</p>	

<p>ای عشقِ ظلم و رحق پر دیر سیکنی خود را دقیقه بچ و سخن تیز سیکنی</p>	<p>دل ناز گشت شک گران تر بیتون بودی نخالہ گوی دم از مدح شدہ تر</p>
	<p>گلگون گریہ تو ظہوری چہ سے گیسٹ در تیز کردنش مرثیہ ہمیشہ سیکنی</p>
<p>بود خوش فرسودہ شد خواہم کنون جان تو کے عشق آمد شد طبیب من بر رمان تو کے دل بر اہت بنی آور دست میزان تو کے در تماشا گاہ او دیدند حیران تو کے ہست راہ کعبہ بار ایسا بیان تو کے دشمار عشق بت میا پیدایمان تو کے عید رویان ہر زمان حج اہل قربان تو کے از کہن اسودگان دیدم پریشان تو کے کو سمند رتا بگیرم اجگرستان تو کے</p>	<p>کردہ جان کمنہ را تعمیر جانان تو کے دفع ظلم بحسبہ لازم با و بر عدل وصال تو کے تیر بیدادش ترازد گشت در مغز جگر تو کے دید ما بر خویش و وزم چون ایذا زد و نقاب تو کے سالکان راہ در فرمودگی افتادہ اند تو کے اعتقاد کشت را نمنہ قدر کے آنقدر تو کے بر دور و لما ہمہ ریوزہ جان سیکنم تو کے طرز اکون نیزند پر پیچ و پرتابست دل تو کے میتواند شعلہ آہم پر پروانہ شد تو کے</p>
	<p>شب نیاسا ید ظہوری یکدم از فریاد من یاد گیرم از خموشان طرز افغان تو کے</p>
<p>سال نو گردید آرد دست نمان تو کے داشتیم در بوستان پرواز زندان تو کے در زمین سینہ شد پیدا بدیشان تو کے بستہ دل آئین بچس مہر و کان تو کے</p>	<p>نوبہار آمد جنون آرد و گر جان تو کے عمکشان خوبی بخت خانہ خود کردہ اند تو کے گشتہ و انغم خونچکان دانمست لعل آتشین تو کے از کہن سودا بنالمے شناسم شتری تو کے</p>

<p>آشنایان قدیمی گشته اند از عمر سیر کنند ترشد و عدد و ضلش بعد سادگی در تخمیل کا و کا و سخت رسوا کرده ایم نیست چندان اعتبار چاک حبیب را آرزوی آستان بوسیم و رلب کنه شد</p>	<p>آرمی از بیگانگان آورد و همان شو ماہان ہر روز میگیریم بیان نوے گشته پیدا بر لبش زخم نمایان نوے تا کہ آید در بدن گوئی گریان نوے میکنند خون و پیم ہر روز در مان نوے</p>
<p>انجمن افروزی انجمن ظہوری کنه شد</p>	<p>میکنم بر سیمینہ از داغش چرخان شو</p>
<p>بازار رو آنکس که کشاد از تو دو کاسے از خیل ملائک نشدی جان تماشا چشمست کہ دلم تو دہ تیرنگہ دوست ہنگامہ راحت شدہ از داغ تو خوش گرم وقتت اگر عقل کند غاشیہ دارے در حبیب ریدن مرد و شوق ضرورت ہست کہ سعی چنان چست نہ بہتہ است خالی شدہ لبہای من از لالہ کہ شاید ماہ استرہ است ابرہ خورشید بنازم</p>	<p>برایہ سودت دو جہان ست زیائے میداد اگر ز گسستان تو شانے از سرمہ برہ کردہ سیہ نوز کمانے آسائش مریم ز نفس دست نشانے نگذاشتہ در دست کسی عشق عنانے خوش آنکہ بہ متاب کشیدست کتانے ہر پر گدائی نہ شود شاہ جوانے در گنج لبے بر کم از بوسہ دہانے مشاطہ او خواہد اگر آئینہ دہانے</p>
<p>در روزہ زمی عشرت کے روزہ مہوے</p>	<p>با پیر معان خوش گذرانم رمضانے</p>
<p>با ماست چو ماہ دل فریبے گر دیدہ علم بناک رستی فرق بین و پای تا مشکیمان</p>	<p>گوئی کہ دو پارہ گشت سیے جستم ز نہال خامہ زیبے در یوزہ کنسم مگر شکیبی</p>

<p>در راه روی میان پری هست نارت زده کرد کشت بجزیر خوش تاله دای دای پس ماند</p>	<p>دارند مجسردان اریب امید که بر خور و کیسه از شعله دور و کوه سفینه</p>
<p>وصل تو به بخت من محالست</p>	<p>داوست ظهوریم فریب</p>
<p>نشو و تیره تا سوز سوز گل شرمه بود ز جان کندن چیت بهتر برای بدمنشان حسرت آرزو همه بر و نود تاله زار بر سر سیل است</p>	<p>نیستم برده از درد و در نتوان تا منت نخبه صور روشت است اینک دیده کور کشته هر جا که سینه ام کور گریه زار که ده خوش زور</p>
<p>کو فریدون که تاله و تازو</p>	<p>از ظهوری بزور کور</p>
<p>چه صدف مدعیان را از ما جو اسیر که ام سر و کور مسایه اش گیاهیست بیامی محبتش چند بار آوردم مباد و رابطه مشک حوز قطع شود بسیار نه من خوان فکند و درو هنوز صحبت بیگانه ناگوار نیست ز ریزه خواری دندان بصدق مینالم سبکشان اگرش بس کنند دای برو پری بیاز که افتاندنی برو بندم</p>	<p>تمام گشت سخن زار مدعایر کس ندیده چنین شاه از گدایر زفت بر سر دشنام از دما سیر سنا و تیغ بکف مرغ را نو اسیر هنوز گر سینه چشم است از وفا سیر ز عم خود نه شده سر از آسایر بخوان زهد نیباشد از ریاسیر غدا به شیخ دهد زود از دوا سیر که ام صبح کشد مرغ را نو اسیر</p>

مس تو زرتشود جو بوش کوزہ فقر
نصیحت ست ظہوری زکیا سیر

خاتمه الطبع

تقدیر الحمد والمنہ کہ دیوان فصاحت بنیان بلاغت تو امان اعنی کلام نصارت انصاف مجمع کمال
صوری و معنوی شاہنشاہ اقیام معنی استاذ الاساتذ ملک الشعر ملا نور الدین ظہوری تشریف
کہ در لطافت لفظی و لطافت معنوی نہ و نظیر خود خود است و زین سبب چند بار در مطبع منشی نو لکشور
موسوم باو وہ اخبار واقع بلکہ لکھنؤ علیہ طبع در بر کشیدہ بود اکنون بصدر حسن و خوب و مطبع
منشی نو لکشور واقع شہر کانپور بہر پرستی عالیجناب معالی القاب منشی بر پاک نرائین صاحب
بہار گو مالک مطبع و ام اقبالہ بہاہ و سمبر ۱۳۹۹ ہجری اول از زیور الطبع آراستہ و پیراتہ گردید

قطعات تاریخیات طبع

از مورخ کامل منشی بگواندیاں صاحب عاقل ایضاً مطبع ہذا

خوب این دیوان مولانا ظہوری طبع شد بہ تاریخ مسیحی از دوز ذوق و دل دیوان ظہوری سخنور صاحب عاقل تاریخ سال طبعش گفتہ از بحسب بلاغت ظہور کے سال طبعش نوشت عاقل	ہست ہر یک صفحہ او از گل مضمون چین از دوزم عاقل چہ نظم از مالک ملک سخن شد طبع عجیب خوشنام خدا نظم زیبہ گران بہا و زیبہ این بہت چہ جانفزا می زیاد گران بہا کے
--	--

از مولانا محمد حامد علی خان حامد شاہ آبادی مصحح مطبع ہذا

بہ فضل خالق رب قدر کے شدہ مطبوع دیوان ظہور کے	بہ فرمان امیر دستگیر کے بصرف دولت و مال کثرت کے
--	--

یہ دیوان ظہوری مطبع منشی نو لکشور کانپور بہاہ و سمبر ۱۳۹۹ ہجری پہلی مرتبہ چھپا۔

باب الشرح مدار از دیوانہ

رقم درجہ پیدل جائے نظر
۱۳۱۵

خواجہ بختیار کاکی دہلوی قدس سرہ کی تصنیف شاہنشاہ
دیوان خواجہ معین الدین چشتی ایک
بہا صفت دیوان محض عنایت ایزدی سوس مطبع
کو ملا تہر کا طبع ہوا۔

دیوان حضرت عوث الاعظم شیخ محمد زین
گیلانی مشہور پیران پیر و پیر دستگیر

دیوان عنی مصنفہ ملا محمد طاہر غنی
دیوان مہتاب از سخنور نازک فکر و شہساز
دیوان عزیزون بن تاج خیالات عجب
راجہ رام زاین صاحب

دیوان انصائب مشہور دیوان ہے۔

دیوان ناصر علی شہنشاہ کا زمانہ متاخر
قصائد مدحیہ نظام عمدہ عمدہ قصائد فارسی و اردو

جوہر معظم دیوان از گل محمد خان تاج کرانی اور
ادسک ساتھ شمس خواہر شگہ جوہر تخلص کلام فارسی شامل
دیوان کشفی مولوی سلامت امجد مغفور کانپوری
نظامی مطبع کا۔

دیوان ہلالی مشہور کلام ابن بابن ہے
دیوان نویدی فارسی لغین مفید مسالطفا
خیال مخدومی نہایت عمدہ مذاق کی کتاب
تصنیفات منشی سیتل سنگھ صاحب محوم بنار و جود
تخلص ہے۔

قند پارسی مجموعہ منتنبات کلام سمرانی
مولفہ مولوی عبدالغفور خانصاحب بہادر تخلص
نہ نسخ۔

تذکرہ حسینی مولفہ میر حسن دست سنبھلی بیدل
مناقب جناب امیر المومنین علی علیہ السلام سے
ابتدا کی کچھ بہت سوا دلیا و اکرام اور اہل اللہ عظام
کا تذکرہ ہے۔

تذکرہ گلشن بنیارس از نواب محمد مصطفیٰ خانصاحب
بہادر شیفتہ دہلوی کی تالیفات تذکرہ شعری تقدیر
قصائد و نوافذ مصنفہ منشی محمد لال صاحب تخلص
دیوان قاسم فارسی لیاات ملا قاسم پانڈہ
شعری نامی آفاق سے ہو۔

رباعیات عمر خیام رباعیات مثل وادین
اور استادون کو کلام کو بہت مستند و جدید طبع ہو
اختراع جدید۔ صنائع شعری از رامی کشن کما
صاحب۔

کلیات دواوین و اسوخت اردو

کلیات انشا اللہ خان یہ کلیات نتیجہ
طبع عالی میر انشا اللہ خان بہادر کا ہے اور یہ حضرت
عہد میں نواب سعادت علی خان بہادر کے بڑے
بڑی نامی شاعر و نثر نویس۔

کلیات نسخ اس مجموعہ میں سائل فی ہر
شاہد عشرت سخن شاعر نسخ مرعوب دل
دفتر ہیشال گنج تواریخ چشمہ فیض قند پاری زبان
ریختہ قطعہ منتخب از مولوی عبدالغفور خانصاحب
قطعہ منتخب از مولوی عبدالغفور خانصاحب
رسالہ زبان یختہ و جہا یجاد زبان ریختہ

لو لطف کے ساتھ جناب ممدوح نے مع نظائر
اشعار اساتذہ تالیف کیا۔

ششاد عشرت۔ مولفہ ایضاً

سحر شعرا۔ ایضاً شعرا می متاخرین کا اردو
تذکرہ ہے۔

مزعوب دل یہ مجموعہ بھی تصنیف جناب علی محمد
کا فارسی باعیات کا ہے۔

دفتر ہمشال دیوان دل ایضاً

کنج تواریح یہ کاکل تاریخین جناب موصوف کی تصنیف
سہین۔

کلیات سودا قصائد و ثنویات و دوا وین وغیرہ
از کلام مزار فیج السودا۔

کلیات نظیر اکبر آبادی مطبع دہلی خرد

کلیات تراب از حضرت تراب شاہم رسالہ
دیگر۔

کلیات صنعت کلام شاعر مستند میان کربلا
صنعت مراد آبادی۔

کلیات ناسخ کلیات شیخ امام بخش ناسخ ہجری
دیوان سہ مصرعہ۔

کلیات آتش تصنیف خواجہ حیدر علی آتش
لکھنوی سہ مصرعہ۔

کلیات نظام اردو و دیگر کلیات باعنت نکات
از کلام معجز نظام جناب نظام الدولہ نواب محمد

مردان علیخان بہادر نظام و خیالات نظم قابل دیر
کلیات نظیر اکبر آبادی اسیمین بخش مسدس

دیگر نظم ہین

کلیات امیر القدر سلیم نام تاریخی نظم از جمیع
مفتی امیر القدر صاحب تسلیم شاگر رشید نسیم دہلوی

کلیات میر تقی مسلم البقوت استاد کا
کلام ہے بعد نظر تانی مکرر طبع ہوا

کلیات ظفر ہر چہا ر جلد یہ مجموعہ دیوان حسن
ظفر مشہور ہے۔

کلیات مومن نہایت پاکیزہ ولایتی کاغذ
پر چھپا ہے۔

ایضاً حنائی جدید۔

بہارستان سخن اردو ناسخ و آتش و آباد
کی ہر طرح غزلیں سہ مصرع

دیوان گویا تصنیف فقیر محمد خان گویا شاگرد
خواجہ وزیر بھٹوان نو۔

دیوان رند تصنیف نواب سید محمد خان بہادر
لکھنوی شاگرد آتش۔

دیوان فدا نہایت عمدہ تصنیف دہلوی
فدا حسین صاحب۔

گلدرستہ امانت مجنات امانت شاعر
لکھنوی کے۔

دیوان اسیر مفتی مصطفیٰ علی صاحب اسیر
شاعر نامور۔

دیوان غافل تصنیف جناب منور خان صاحب
غافل بہا یہ آتش و ناسخ۔

دیوان ذوق کلیات سید ابوبکر دہلوی متخلص

